

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

günün sonu

jack & jill
birinci kitap

Jewel E. Ann

nemesis
K İ T A P

dört mezar dört tabut iki ceset

İkiz kardeşler Jude ve Jessica Day, *onların* yasını tutan aile ve arkadaşlarından birkaç metre ötede durarak, hem kendilerinin hem de ebeveynlerinin cenazesine tanık olurlar. Bildikleri tek hayattan koparılan ikizler, yaşamak için kimlik değiştirmek ve San Francisco'ya sonsuza dek veda etmek zorunda kalırlar.

Altı ay sonra, seçkin kendini savunma becerilerine ve bela tutkusuna sahip iki uyumsuz olarak, dedikodular üzerine inşa edilmiş bir emekli kasabasına yıldırım gibi düşerler. Yeni hayatlarının ilk gününe Jackson ve Jillian Knight olarak adım atarlar.

Jackson, geçmişini temizleyerek yeni başlangıcını kutlar. Fakat Jillian'ın geçmişi ruhuna kazınmıştır: ölümler, delilik, kanlı anılar ve Dr. Luke Jones. Kefaret şansı ise kapı komşusu kıdemli başçavuş Monaghan şeklinde gelir. Tehlikeli derecede çekici ve orduya yıllarca hizmet etmenin duygusal sorunlarıyla dolu bu huysuz adam, Jillian'ın yeni hayatında yer edinebilecek midir?

*Bırak, baştan başla, kimseyi öldürme ve...
Kimsenin ölümleri uyandırmaması için dua et.*

KDV'den muaf.

günün
sonu

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 658

Günün Sonu Jewel E. Ann

Kitabın Özgün Adı: End of Day

Çeviren: Sezen Kiraz

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır

Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın

Editör: Merve Mumcu

Son Okuma: Mihriban Onur

Kapak Tasarımı: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2022 © Jewel E. Ann, 2015

Bu kitap, Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Maximus Literary ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-8400-54-0

Baskı: Temmuz 2022

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Zafer Mah. 147. Sok. 9-13A Esenyurt / İstanbul

Tel.: (0212) 565 11 66

Sertifika No: 40970

günün sonu

Jewel E. Ann

Çeviren: Sezen Kiraz

Jewel E. Ann

Özgür ruhlu bir romantizm bağımlısıdır. Üç harika oğluyla birlikte evde kalmak ve aile işini yönetmek için dış hijyeni kariyerinden erken emekli oldu. Çağdaş-romantik türünden birkaç kitap okuduktan sonra bu hikâyelerin bağımlısı haline geldi. Haftada iki ya da üç roman okuyup daha fazlasını arzuladı ve yazma pratiği yapmaya karar verdi. Pelerinini takıp gezegeni kurtarmadığı ya da içini ısıtan aşk romanları okumadığı zamanlarda arkadaşlarıyla yoga yapmaktan, ailesiyle yemek yemekten ve çocuklarıyla kaya tırmanışına gitmekten hoşlanıyor.

Tüm olağanüstü kadınlara...

Birinci Bölüm

DAY

Dört mezar.

Dört tabut.

İki ceset.

AİLE VE ARKADAŞLARDAN oluşan kalabalık, Golden Gate Köprüsü'nün sadece birkaç mil ötesindeki tepenin eteğinde bulunan bir mezarlıkta, alaca kır göğün altında, yitip giden dört masum canın yasını tutuyordu. Önceki hafta bir narkotik ajanı ve karısı öldürülmüş, çiftin iki yetişkin çocuğu da ertesi gün bir apartmanda ölü bulunmuştu. Dedektifler raporlarında ölüm nedenini kendi kendini silahla yaralama olarak belirtmişlerdi. Aynı dedektifler, raporları karşılığında bir yere bırakılmış bir çanta dolusu nakit para almışlardı; bu durum, iki boş tabut ve Jessica Maeve Day ile Jude Paxton Day isimlerinin oyulduğu iki mezar taşıyla sonuçlanmıştı.

G.A.I.L'in başajanı Knox, başkanlık konvoyu standartlarına göre üretilmiş özel SUV'nin sürücü koltuğunda, "Kaç insan kendi cenazesini izleme fırsatı bulur?" diye mırıldandı.

“Tek sıkık gözyaşı dökmeden boynunu kırabilirim,” diye yanıtladı Jessica Day.

Ukala ajan, ölüm kalım meselelerine gündelik işlermiş gibi davranan herhangi bir pisliğin yapacağı gibi kıkırdadı. “Bildiğin her şeyi sana ben öğrettim. Pek endişeli değilim.”

“Hayır, sen bana *kendi* bildiğin her şeyi öğrettin.”

“Jess,” diye uyardı Jude ve kadının yumruk yaptığı elini bileğinden yakalayıp sakinleşene kadar bırakmadı.

“Yeterince izledim. Artık gidelim.” Jessica başını camdan uzağa çevirip yavaşça nefes verirken gözlerini yumdu. Neden normal bir hayatı olamıyordu ki? Çok çalışmasına rağmen ona tapan bir eş, upuzun siyah saçlı bir kız ve o saçları çekmeyi seven huysuz bir oğlan, bir de beyaz çitleri boyunca ekilmiş çiçekleri yerlerinden sökmeyi seven bir köpek...

Kader nasıl bu kadar zalim olabilirdi?

“Araç sıkışmış. Birkaç arabaya çarpıp olay çıkarmadan buradan erken ayrılmamız mümkün değil. Şu an istediğimiz son şey de olay çıkarmak.”

Knox’un ağzından çıkan her kelime Jessica’nın sinirlerini bozuyordu. Bir şeylere vurmaya ihtiyacı vardı. *Birilerine* vurmaya ihtiyacı vardı. Ömrünün en acı dolu saati, her biri hiç bitmeyecekmiş gibi gelen saniyeler şeklinde geçiyordu. Jessica kendi cenazesini görecektik kadar yaşamayı değil; arabadan fırlayıp o tabuta –*kendi* tabutuna– koşmak, içine girip onu diri diri gömmelerine izin vermek istiyordu. Şu noktada hiçbir ölüm, onun haricindeki tek seçenek kadar acı verici olamazdı: Yani yaşamak.

“Bana bak.” Erkek kardeşinin sesindeki titreme kadının tüylerini diken diken etti.

Yaşlar gözlerini yakarken Jessica’nın kalbi sanki boğazında atıyor, tüm vücudunun acıyla zonklamasına sebep oluyordu.

Jude'un neden ondan kendisine bakmasını istediğini biliyordu. *Sahip olduğu her şey, siyah filmle kaplı camların ardındaydı.*

Kader nasıl bu kadar zalim olabilirdi?

"Jess yapma... Yapma lütfen."

Jessica, erkek kardeşinin gözlerine baktı; bakışları, kendi şakağına doğrulttuğu silahın tetiğini çekmek üzere olan birininki gibi donuk ve pişmanlık doluydu. "Yapmak zorundayım... Onu son bir kez görmek zorundayım."

Kalbi kırık, ruhu kayıp kadın cama döndü. İşte adam oradaydı, etrafı ailesiyle çevriliydi. Güneş gözlüğü, en az zekice kelimeleri kadar içine işleyen koyu mavi gözlerini saklıyordu. O gün giydiği özel dikim takım elbisesi siyahtı. Daha orijinal davranmadığı için adama küfretti; kadının cenazesinin onuruna biraz olsun gösterişli olabilirdi.

Kadının bakışları, adamın ayakkabılarına kaydı. Göz açıp kapayınca kadar bir sürede acısını bir nebze olsun hafifleten bir his kııntısı, dudaklarına ulaşmayan bir gülümseme hissetti. O baklava desenli çorapları giyyordu; kadın onları göremiyordu ama... Bunu biliyordu. Jessica o adamı tanıyordu. Jessica o adamı sevmişti. Tam da o anda, o adama veda etmişti. Tekrar göz kırptığında acısı geri dönmüştü.

Hayat. Nasıl. Bu kadar. Zalim. Olabilirdi?

Jude elini sıktı. "Bizimle gelebilir."

"Biliyorum." Sesi, acısının ağırlığıyla boğuklaşmıştı. Adam halihazırda onun öldüğünü düşünüyordu. "Onu etrafındakilerden koparamam. Ben onu istiyorum... Ama onlar ona *layıklar*."

DAY İKİZLERİ MEDENİYETTEN KİLOMETRELERCE uzakta, tam anlamıyla hiçliğin ortasında bir yere gönderilmişti; ne ceptelefonu, ne televizyon, ne bilgisayar... Ne de alkol vardı.

Uçakla bırakılmışlardı –hem de tam anlamıyla– sırtlarında paraşütlerle aşağı atlamışlardı. Jessica ve Jude MHKM – Masum Hayatların Koruyucu Melekleri– üyeleri idi, bu yüzden iki alanda uzmanlardı: Savaş ve hayatta kalmak.

Aynı uçak, tıpkı askerlere yardım ve yemek takviyesi yapar gibi haftalık gıda tayınlarını bırakıyordu. Fakat onların savaşı fiziksel bir savaş değildi; düşman, duygularını hedefliyordu. Etrafta gizli kameralar yoktu; fakat bir yandan kederin farklı aşamalarından geçtikleri o ufak kulübede altı ay boyunca kendi başlarına yaşamak, zalimce bir psikiyatri deneyi gibiydi. Hem ebeveynlerinin, hem kendi kayıplarının yasını tutuyorlardı.

Ölümü birden fazla kez kandıran Jessica, kısacık ömründe çok şey görmüştü ama bir defa olsun kendi hayatının kıymetini tartmamıştı. Bir defa bile aklından intihar düşüncesi geçmemişti; ta ki o mezarlıkta Luke’a veda edene kadar. Jude aylarını kardeşini uçurumun kenarından uzaklaştırarak, ona başını koyacak bir omuz vererek ve bazen de sert sözlerle aklını başına getirerek geçirmişti. Yasını en çok tuttuğu kişi nasıl hayatta kalan tek kişi olabiliyordu?

Ne yazık ki yeni hayatlarında hatalara müsamaha yoktu. Duygusal bağları kesip atmak onları hayatta tutacaktı. Zaman onları iyileştirmeyecek, her geçen günle birlikte duygularını kalıplaştırıp uyuşmuş bir hale getirecekti.

Jude sonunda yıldızla işaretlenene ulaşana kadar takvimde her günü işaretledi. O günün üzerinde ise *fin de journée* yazıyordu: Günün Sonu. Çalınan kapı, altı uzun aydan sonra farklı bir yüzü görme hevesiyle birbirlerini kontrol etmelerine sebep oldu.

“Selamlar!” Knox içeri girerken gülümsedi.

Jessica, Knox’u gördüğü için heyecanlanacağını hiç düşünmezdi. Adamdan her anlamda nefret ederdi. Fakat o kadar zaman geçtikten sonra kulübeye şeytanın kendisini bile davet ede-

bilirdi. Erkek kardeşini severdi ama onunla altı ay boyunca, bu kadar ilkel koşullarda yaşamak şu anda şüpheli durumda olan akıl sağlığının iyice sınanmasına sebep olmuştu.

“Ee, görüyorum da birbirinizi öldürmemişsiniz.”

Jessica ve Jude aynı bilmiş ifadeyle gülümsedi. Birkaç defa birbirlerine neredeyse bayıltacak yumruklar sallamışlardı.

“Ödevinizi yaptınız mı?”

“Ödev mi?” Jessica, Jude’a baktı. “Birbirimizi öldürmemekten başka ödev mi vardı?”

Knox homurdandı. “Tanrım! İkiniz de bir kez olsun size söyleneni yapamaz mısınız? Size yas danışmanlığı vermekte ısrar ettik ama reddettiniz. Jude’a görünürdeki tüm dövmelelerini sil-dirmesini önerdik; bunu da reddetti. Sizden kendinize bir geçmiş yazmanızı ve geleceğinizi planlamanızı –edinmek istediğiniz yeni uzmanlık alanları ya da yetenekler düşünmenizi– istediğimizi çok iyi biliyorsunuz ve bunu da mı yapmadınız? İkinizin de kafasına bir kurşun sıkıp bu işi bitirmemek için zor duruyorum!”

“İsimlerimizi seçtik.” Jude gözlerine yansımayan bir gülümsemeyle sırtıttı. İfadesinde bir nebze olsun samimiyet yoktu.

“Eh, buna da şükür.” Knox mutfak masasına geçti ve çantasından bir bilgisayar çıkardı. “Sizinle birlikte bir çuval bilgiyi gözden geçireceğim. Temel hedefimiz sizi güvende tutmak, yani iyi dinleyip kurallara uyarsanız hiç sorun çıkmaz. İkinci hedefimiz MHKM’nin keşfinin ve kimliğinin asla ifşa edilmemesi ya da ortaya çıkmamasıdır.”

Jessica ve Jude başlarını sallayarak onayladılar.

“O halde işe koyulalım.”

Dört saat sonra çıkış planını tamamlamış, son varış yerine nakledilmek için az sayıdaki eşyalarını toplamışlardı.

Knox bilgisayarına bir şeyler yazmayı bitirirken, “Her şeyi aldınız mı?” diye sordu.

Son kez kulübede etrafa bakındılar.

Jude onayladı. “Hazırız.”

“Pekâlâ, oraya vardığımızda kimliklerinizin hazır olması için son bir şey. Ne seçtiniz? Yeni isimleriniz ne olacak?”

Day İkizleri birbirlerine bakıp gülümsediler.

İkinci Bölüm

KNIGHT

DOKUZ AY BOYUNCA anne rahminde birbirlerinden kopmamışlardı. Jillian Knight otuz yıl, iki cinayet ve bin beş yüz mil sonra, Escalade'ın filmli camını indirdi. Şehir sınırları içindeyken gübre kokusu artık burna gelmiyordu. Hayatı kendi kendine yol açtığı bir hafıza kaybı hali içinde olması gerekse de genç kadın her şeyi hatırlıyordu: İşinin ona terapi gibi gelen monotonluğunu, her cumartesi sabahı annesiyle birlikte erik püresi ile çörek için Samovar Tea Bar'a gitmelerini ve Jones'la –dünyanın en iyi Danua'sı– birlikte Fort Funston'ın büyük kum tepeleri ve körfezin dalgalarına bakan yüksek kayalıklarındaki doğal patikalar boyunca kilometrelerce yürümeyi...

"Emlakçıya ne söyledin?" Jackson Knight, nikotine ihtiyacı olan bir sigara tiryakisi gibi başparmağını bacağına vurarak sordu.

Ajan Knox McGraw omzunun üzerinden baktı; boncuk gibi gözleri, açılır tavandan düşen haziran güneşinin ışınları yüzünden kısılmıştı. "Ne hakkında?"

Jackson, siyah çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru iterken, “Biz,” diye yanıtladı.

“Hiçbir şey.” Knox omuz silkti.

“Yeni ev sahipleriyle ilgili bir şey sormadı mı?”

Jillian ayak serçe parmağını kan kırmızı ojeyle boyarken sırttı.

“Sordu ama bunun onu hiç ilgilendirmediğini söyledim.”

Jillian oje şişesinin kapağını kapatırken McGraw ona göz kırptı.

Birkaç gün içinde ve SUV’de geçirdikleri uzun saatler sırasında Jillian, baş düşmanı Knox McGraw’la –birazcık– bağ kurmuştu; ikisi de erkek kardeşini sinirlendirmeyi seviyordu.

Jackson aralarındaki bakışmayı yakaladı. “Zekiyim, parano-yak değil.”

Jillian kahkaha attı. “Tek kelime: Luke.” Adı dudaklarından hem tatlı hem acı bir hisle döküldü, onu her yönüyle –bir kadın, bir sağ kalan, bir canavar olarak– seven tek kişiydi... Luke’un Jones’u uzun yürüyüşlere çıkardığını hayal ediyordu. Onun erkekleri. Jillian onlara böyle seslenirdi. Artık onlara hiçbir şey diyemeyecekti çünkü sevdikleri kadın ölmüştü.

“Bana sinsice yaklaşmıştı.” Araba Peaceful Woods mahallesine dönerken Jackson penceresini indirdi.

“Omzuna dokunmuştu.” Genç kadın kıkırdadı. Sevgili erkek kardeşi biraz ürkekti. Jillian kendi gerginliğini saklamak için iğnelemeyi öğrenmişti; Jackson ise kendininkini saklamak için Japon boğma hareketini.

“Bana *sinsice* yaklaştığında yapmıştı bunu.” Jackson gözlerini kısarak ona baktı.

Jillian parlak ve ıslak ojelerini bozmamak için dikkatle parmak arası terliğini ayağına geçirdi. “*Markettyken!* Onu bir saniyeden kısa bir sürede dizlerinin üstüne çöktürdün, neredeyse öldürecektin.”

McGraw başını iki yana salladı. “Yeter, ikiniz de manyaksınız... Çıkın! Kurtuldum! Faturalar ayın on beşinde ödeniyor. Hayatta kalmaya çalışın derdim ama endişelenmem gereken siz değilsiniz. O yüzden kendinizden başka kimseyi öldürmeyin.”

Knight Kardeşler arabadan indiler ve kapıları çarpıp kapattıkları anda araba son hız uzaklaştı. İki araçlık park yerinde durup yeni mahallelerini her açıdan incelediler: İkili ve üçlü gruplar halinde kurabiye kalıbından çıkmışa benzeyen gri evlerin her birinin bahçesinde kazıklı birer akçaağaç vardı.

İşte tam o anda yeniden doğmuşlardı.

“Kansas mı?” diye sordu Jackson.

“Omaha... Nebraska.” Jillian göğsünü titreten bir kıkırdamayla onun omzunu dürttü.

“Mısır Koçancısı Eyalet mi?”

“Evet.”

“Warren Buffet?”

“Evet.”

“Malcolm X?”

“Bilmiyorum Jack, bunların meraklısı sensin.”

Adam Clark Kent gözlüklerini burnundan yukarı iterek ona tepeden baktı. Jillian gözlükleri onun yüzünden çekip aldı ve ortadan ikiye kırdı.

“Siktir, ne yapıyorsun?”

Jillian gözlükleri omzunun üstünden attı. “Gözlerin çok iyi görüyor. *Her şeyimi* feda ediyorsam bunu seni suratının ortasından yumruklamak istememe sebep olan inek gözlüklü haline bakmak için yapıyorum.”

Alaycılığa meyilli dargın kız kardeş üç odalı ve mobilyalı çiftlik evlerinin ön kapısını açtı. “Evet, bizi burada kimse bulamaz.

Yani kim kendi arzusuyla cehenneme ayak basar ki? Eminim ki tekerlekli sandalyeyle girmeye elverişli bir banyo vardır.”

Jackson, katın yarısını kaplayan salonun duvarlarının her bir santimini yaşlılara özgü bir grafiti gibi kaplayan çiçekli duvar kâğıdında elini gezdirdi. Jillian cılalı pirinç armatürlere baktı; hiç-biri yemek masasının üstündeki şatafatlı kristal avizeden daha mide bulandırıcı değildi.

“McGraw’u öldüreceğim.”

Jackson başını sallayarak onayladı. “Yakın zamanda biriyle yatabileceğimi sanmıyorum.”

“Kadının gözleri görmüyorsa belki. Gerçi bence *sen* komün-yon sırasında Baptist kilisesinin ön sırasında bile biriyle yatabi-lirsin.” Jillian burnunu kırıştırıp büyük yatak odasına doğru iler-ledi. “Kokusu bile yaşlı insanlar gibi.”

“O nasıl bir koku?”

Yatak odası, soluk gül rengi yatak örtüsü ve beyaz hasır yatak başlığının üzerinde Monet’nin *Mavi Nilüferleri*’nin pirinç çerçe-veli bir taklidiyle tamamen 1980’li yıllardan bir motel odasının kopyasıydı. “Bilirsin... Bengay ve karanfiller.”

“Garajda ne var?” Jackson onun yanından geçti.

“McGraw’dan benim için bir Harley Davidson, senin içinse BMW veya Mercedes gibi sofistike bir şey istedim. Motorumu özlüyorum, onu özlüyorum...”

Jackson üzgün bir gülümsemeyle ona döndü. “Sorun değil. Ben de babamı özlüyorum. Hobisine duyduğun sevginin içtenli-ği onu memnun ederdi.”

Jillian garajın kapısını açarken başıyla onayladı ve canının son kırıntısıyla protesto edercesine titreyen floresan lambanın düğmesine bastı.

“Siktir! Kesinlikle öldüreceğim...”

Jillian onun yanından içeri geçti. “Aman Tanrım!”

“Evet.” Jackson gülmeye başladı, ardından tam anlamıyla his-
terik bir kahkahaya dönüştü.

Genç kadın bunu komik bulmamıştı. Gözleri krem rengi otu-
rağı ve krom kaplama aynaları olan pembe Vespa ile tahta panelli
patlıcan moru PT Cruiser arasında hayretle gidip geliyordu.

“Buna Woody diyeceğim.” Jackson şoför kapısını açıp taba
rengi koltuğa geçti ve direksiyonu kavradı. “Sen de motoruna
Şeker de.”

Kadının burnu tiksintiyle karıştı. “Şu şey bir motosiklet de-
ğil ve bunu sen de biliyorsun. Ona binmem için cesedimi çiğ-
nemeleri lazım.” Vespa’ya dokunmadan önce etrafında tam tur
atıp inceledi. Motosikletleri ve tamir araç gereçlerini sevdiği için
Jackson ve arkadaşları ona eskiden erkek Fatma derdi. Kadın
bu stereotipten nefret ederdi. Süslü püslü, hanım hanımcık kız
olmakla bir erkek Fatma arasında bir şey vardı. Jillian da buna
belalı ve seksi derdi.

Jackson arabadan inip kapıyı kapattı ve Woody’ye yaslanıp
kollarını göğsünde kavuşturdu. “Amacın cesedini çiğnemek ol-
duğunu sanmıyorum.”

Jillian talep ettiği kırmızı, beş çekmeceli Craftsman alet çan-
tasının içindekilere bakıyordu. “Hayır, amaç uyum sağlamak,
güzellik mağazasında satış elemanı gibi görünmek değil.”

“Onlar Cadillac sürüyor sanırım.”

Babasının asabiyetini alan kız, çekmeceleri sertçe kapatıp el-
lerini beline dayadı. “Bize bir bak.” Duyguları kahkaha atmak ve
ağlamak arasında gidip geliyordu ama Jillian Knight ağlamaz-
dı... Belki de ağlardı. Jillian’ı kesin bir şey söyleyecek kadar tanı-
mıyordu. Yıllarca gerçek duygularını bastırmak ve ne kadar zayıf
noktası varsa saklamak, onu duygusal olarak yersiz yönsüz bir
hale getirmişti.

“Hepsi kulağa çok kolay gelmişti. Yeni kimlikler, yeni görünüm, yeni yerler, yeni işler. Ama yapamam... O hayatı arkamda bırakamam. Otuz yıl. Altı ay içinde unutulamayacak kadar uzun bir süre. Kahretsin, bir ömür içinde unutulamayacak kadar uzun.”

Jackson acı dolu gülümsemesini paylaştı. “Unutmana gerek yok ama arkanda bırakmalısın. O tabutlar... O hayatı temsil ediyordu. O öldü ama biz ölmedik. Birbirimize sahibiz. Sana bakınca hâlâ kız kardeşimi görebiliyorum ve hayatıma devam etmek için bu kadar yeterli.”

“Nasıl bana bakıp da herhangi bir şey görebiliyorsun ki? Aynaya baktın mı hiç? Kafandan rahatsız edici, koyu renkli bir saç yığını fışkırıyor, hem de *jöleli*. On yıldan fazla bir süredir saçın olmadı senin. Ve bu şey...” kulağının üzerindeki uzun, platin sarısı saç tutamını tuttu “...kuafördeyken bir saat içinde IQ seviyem on puan birden düştü.”

“Ama gözlerimiz...” Jackson onu güçlü, güvenli kollarına alıp gözlerine baktı. “Onlar...”

“Kehribar rengi... Tıpkı çölde günbatımı gibi.” Annelerinin bu sözleri kaç defa söylediğini unutmuştu... Neredeyse bir milyon defa olmalıydı.

“Ölsem bile geri dönmek istiyorum. Ben... Burada olmak istemiyorum.” Dürüstlüğü içinden akıvermişti. Ergenliklerinde onlara hiç duygu göstermemek, cesareten güç almak öğretilmişti. Ama kimse sonsuza dek bu şekilde yaşayamazdı. Herkesin en ham duygularını dökebileceği güvenli bir limana ihtiyacı vardı. Onunki de Jackson’dı.

Jackson, kardeşinin adını son kez söylüyormuşçasına, “Jess,” diye fısıldadı. “Şimdi. Hemen şimdi. Sahip olduğunu çok iyi bildiğim o güce odaklanman ve acını uyuşturana dek o güçten beslenmen lazım. Başka şansın yok artık. Tamam mı? *Fin de journée*.”

Jillian ondan uzaklaşıp gözlerini kaçırdı. Boş. Kayıp. *Uyuşmuş*. “*Fin de journée*.”

Günün Sonu.

“Bir plana ihtiyacımız var.” Jackson garaj kapısını açtı.

Zayıf anların, dolanıp duran böcekler gibi silkelenip atılması gerekiyordu. Jillian derin bir nefes aldı ve tüm duygularını verdiği nefesle döktü. Bazı günler insanlığını alıp bir kenara atması geliyordu. Kim böyle yaşardı ki?

“Araçlar, evde ne var ne yoksa atmak, ardından iş gücü.” Derin bir iç geçirdi.

“İş gücü, evde ne var ne yoksa atmak, sonra araçlar,” diye karşılık verdi Jackson.

İkisi de birbirine sıırttı. “Alkol.”

WOODY’Yİ GARAJA KOYDUKLARINDA ARKA koltuk içki ve birkaç temel ihtiyaç malzemesiyle doluydu. Komşular sürüler halinde köpeklerini gezdiriyor, eski arabalarını cilalıyor, barbekü yapıyor ve saksıdaki bitkileri suluyordu.

“Jurassic Park’a taşınmışız.” Jackson kapısını açmadan önce Jillian’a yan yan baktı.

Jillian omuz silkti. “Ben apartman dairesinde yaşamak istemedim. Sen komşunun çocuklarını arabayla ezmek istemedin. Tek seçeneğimiz eski kafalı tiplerin yaşadığı bir yere taşınmaktı.”

“Hu hu!” Jillian garaj kapısını kapatan düğmeye basamadan bir ses şarkı söylercesine seslendi. “Merhabalar, merhabalar! Siz yeni komşular olmalısınız.”

“Evet evet, öyleyiz,” Jackson da şarkı söyleyerek cevap verdi.

Jillian arka koltuktaki torbaları ve kartonları boşaltırken kıkırtısını bastırdı. Erkek kardeşinin üç yeteneği vardı: Bilgisayarlar, yakın dövüş ve rasgele seks. Yatağına girmeyecek yabancılara sahte bir nezaket göstermek, sosyal yeteneklerinin bir parçası değildi. Yine de bu Jackson denen adam şeker gibi davranıyordu.

Jillian, kardeşinin Oscar'a layık performansı karşısında merakla başını yana eğdi.

"Ben Jackson Knight, bu da Jillian."

"Aa, merhabalar! Ben Greta Housby. Sokağın hemen karşısında oturuyorum. Siz ikiniz bizim mahallemiz için pek güzel... Aman genç... Eh, pek genç görünüyorsunuz. Bu çiftlik tarzı evler genellikle elli yaş üstünün ilgisini çekiyor."

"Sakin bir mahalle arıyorduk." Jackson gülümsedi.

Greta adamın kollarına dikkatle baktı. "Oo dövmeler de ilginçmiş. Eminim şuraya doğru devam ediyorlardır... Tabii beni ilgilendirmez ama... Devam ediyorlar... Değil mi?" Seksi olmayı bir otuz yılla ıskalayarak alt dudağını ısırdı. Tuhaf bir şekilde sevimliydi.

Greta kekeleymeden ya da yüzü elma gibi kızarmadan Jackson'a birkaç saniyeden uzun bir süre bakamazken Jillian kahkahasını bastırdı. Genç adam ellerini cebine sokmuş, masum bir çocukmuş gibi davranıyordu. Kadınları büyüleyen ve genellikle onları çırlıçıplak bırakan, kendine has seksi gülüşü yüzüne yayılmadan önce dudaklarını ıslattı.

"Devam ediyorlar." Kaşlarını kaldırdı.

"Aa... Şey... Güzel, aman yani, iyi..." Greta bir an durup nefesini topladı. "Ee, çocuk yok sanırım?"

"Yok, yalnızca biz varız." Jackson ona ustalıkla göz kırptı.

"Eh, zamanlamanız harika. Bu hafta sonu bir topluluk pikniği yapıyoruz. Herkes sizinle tanışmak için can atıyor. Çavuş da o zamana kadar eve dönmüş olur."

"Çavuş mu?" Jillian bu sözden ve hatırlattıklarından biraz huzursuz olarak sordu.

"Evet, sizin yanınızdaki evde yaşıyor. Offutt'ta, hava üssünde çalışıyor. Hepimiz onun başarılarıyla gurur duyuyoruz. Biraz

sessiz bir adam. Sanırım kariyeri boyunca çok korkunç şeylere şahit olmuş. Eşinden boşandı, iyi bir kız bulsa ne güzel olur. Hep çok üzgün görünüyor.”

“İyi bir kız mı? Bu çavuş kaç yaşında?” Jillian bunu önemli bulsa da hiç önemsemediği gibi sordu.

Greta biraz kızarmıştı. “Genç biri, sizin kadar genç olmayabilir ama sanırım kırklı yaşlarında.”

Jillian düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Hem de çok yakışıklı.” Greta, bu küçük rekabetin onu kışkırtmasından çekinircesine Jackson’a baktı. “Yarım düzine karın kasıyla vücut geliştirmeci biri gibi görünüyor.”

Jillian sırttı. “Altı karın kası mı demek istiyorsun.” Greta’ın anında sevmiştii, yaşı ne olursa olsun seksapeliini benimseyen her kadına hayrandı. Jillian kendini doksanlı yaşlarına kadar hiç yüzü kızarmadan flört ederken görebiliyordu... O zamana kadar yaşayabilirse tabii.

“Evet, adı o olabilir. Ama bu sadece bir dedikodu. Mahallede tişörtü olmadan dolanıyor değil.” Boğazını temizledi. “Yani... Aslında bunu yapabilir, mahallenin kurallarında bunu engelleyen bir şey yok.” Jackson’a dikkatle baktı. “Merak ediyorsan aklında bulunsun.”

Jillian, Jackson’a baktı. İkisi de araya girip Greta’nın gergin gevezeliklerine müdahale etmiyordu. Birkaç dakika sonra Greta’nın bakışları pembe Vespa’ya kaydı.

“Ne kadar da tatlı bir motosiklet.”

Jillian’ın aklı, McGraw’ın boynunu kırdığı kötücül düşüncelerle dolarken burun kanatları kabardı. “O bir motosiklet değil. Bir scooter. Almak ister misin?”

Greta’nın ifadesi hayretle doldu. “Ay, yok ben...”

"Jillian, saçmalama. Onu *Kaç Para* yarışmasında kazandın. O senin en sevdiğin ödülün." Jackson sırttı.

Erkek kardeşi kendine has bir nevrotikliğe sahip olsa da ağzından her an saçma sapan laflar dökülebiliyordu. Jillian aslında buna şaşırmamalıydı ama hâlâ şaşıırıyordu. Ne zaman öğrenecekti? Bir hikâyeleri vardı ve bu hikâyeden sapmak, kabul edilemezdi. Oraya varmalarının üzerinden iki saatten az bir süre geçmişken Jackson yoldan çıkmıştı bile. Sevgili kardeşi bu düşüncesizliğin bedelini ödeyecekti.

"*Kaç Para*? Evet. Aklım neredeydi? Yine de arada sırada motoru alıp şöyle bir gezintiye çıkabilirsin."

"Ah tatlım. Bilmiyorum ki. Artrit yüzünden ellerim biraz sakat."

"Endişelenme, Greta. Jackson seni seve seve gezintiye çıkarır." Jillian, Woody'nin kapısını tekmeleyerek kapattı.

"Öyle mi yaparım?" Jackson tek kaşını kaldırarak kız kardeşine baktı.

Taba rengi, külçe gibi ortopedik ayakkabısının burnuyla betona görünmez çemberler çizirken Greta'nın yanakları kızardı, elleri arkasında kenetlendi. Jillian, kadının dudaklarının arasından mahcup bir "Hay aksi!" sözünün dökülmesini bekledi.

"Ben... Evet, olur. Bir ara seni gezdirmeyi çok isterim." Jackson, Woody'nin arkasındaki son iki torbayı aldı.

"O halde randevulaştık!" Greta geriye gitti. "Randevu değil tabii. Sonuçta hepimiz evliyiz. Ama Marvin her gün üç ile beş arasında şekerleme yapar... O saatler sana da uyuyorsa. Ondan bir şey saklıyor değilim ama..."

"Hoşça kal, Greta." Jillian garaj kapısının tuşuna bastı ve tekrar cehennemden içeri girdi. "Şeker bunu onun için yapmazsa eğer eminim ki Bayan Marvin Housby *senin* Woody'ne binmek isteyecektir."

“Senin cezanı daha sonra keseceğim. Gözlüklerimi kırdığın için sana hâlâ sinirliyim. O mavi saçıyla çöpümü çatmandan hiç söz etmiyorum.”

Jillian iki şişe biranın kapağını açıp birini Jackson’a verdi. “Ondan hoşlandım. Eminim tam bir panterdir.”

Jackson büyük bir yudum aldı. “Bilmiyorum. Çenesindeki kullar bir panterden çok yabandomuzunu anımsatıyordu.”

Jillian kahkaha attı. “Sesi duyuyor musun? Bu cehennemin ateşi kıymıza değerken şeytanın attığı kahkaha; çünkü oraya çok yakınız kardeşim, hem de çok. Biz konuşurken doğan bebekler, otuz ya da kırk yıl sonra bize yürüyen fosil diyecekler. Ayak tırnakların sararıp on beş santim kalınlaşacak, ben de *kendi* yabandomuzu çenemden fışkıran kullar için ağaç budama makası kullanacağım.”

JACK VE JILL, GECE yarısı gelene dek iki altılı bira kutusunu bitirmiş, bodrum katta boks maçı yapma zamanı geldiğine karar vermişlerdi.

“Bu pek iyi bir fikir olmayabilir.” Jillian, vücudu kendi kendine sallanırken çıkırdı.

Jackson tüm mobilyaları bodrumun uzak köşelerine iterken tökezledi. “Sabah işe gitmemize gerek yok.” Güldü. “Çünkü işimiz yok. Ben de senelerdir sarhoş olmamıştım çünkü eskiden sorumluluk sahibiydim. Ayrıca bugün beni çok kızdırdığın için seni bir güzel dövmem lazım.”

En az onun kadar sarhoş ve öfkeli olan kız kardeşi, önce bir bacağıyla, ardından diğeriyle tekme atarak parmak arası terliklerini ayağından fırlattı. “Pekâlâ ama ojelerimi bozarsan önümüzdeki haftayı pipetle beslenerek geçirirsin. Kendime hâkim de olmayacağım; çünkü o *Kaç Para* lafı saçmalığın daniskasıydı.”

Jackson yumruklarını yüzüne doğru kaldırdı. “Bu özel tasarım gözlüğüm için.” İlk hamlesi isabet etmedi ama ikincisi yerini buldu.

Vücutları fit ve mükemmel biçimliydi. Yeteneklerinde usta-laşmışlardı. Birbirleriyle boks yapmak en sevdikleri spordu, sağ kalmaları için de aynı ölçüde gerekliydi. İkisinde de nadiren çürük ya da kesik olurdu ama o gece, Heineken biraların yoğun etkisi altındaki Knight Kardeşler hem birbirlerini hem de alçı duvarı bir güzel dövdüler.

“Zemin neden ıslak?” Jackson yumrukları kana bulanmış halde yerde sırtüstü uzanırken homurdandı. Heineken, iki kardeşe de önce yumruklarını bandajla sarmayı unutturmuştu.

Duvara bez bebek gibi yaslanan Jillian, Jackson’ın yumruğunun ıskaladığı gözünü zorla açtı. “Sanırım çavuşun bir akvaryumu var. Pardon, bir akvaryumu vardı.”

Jackson duvardaki koca deliğe baktı. “Amanın.”

“Kahve... Bolca kahve, ardından sen o duvarı tamir et, ben de yeni akvaryum ve balıklar alayım.” Jillian dört ayak üstüne gelip güçlkle doğruldu.

Jackson, ona uzatılan eli tuttu. “Gecenin bir vakti balık ve akvaryumu nereden bulacaksın?”

“Sam Walton’dan.”

“Jillian böyle bir şeyi bilmezdi.” Jackson, genç kadının kulağına hafifçe fiske atıp kardeşler arasındaki tuhaflıkların daima on yaş seviyesinde kalacağını doğruladı.

“Walmart’ın kurucusunun Sam Walton olduğunu herkes bilir, aptal.” Jillian, Jackson’ın paranoyasına göz devirdi.

Büyükbabaları UC Davis’te profesördü ve onun sayesinde *Fortune 500* listesindeki en büyük şirketlerin kurucularını, eyaletler ile başkentlerinden önce bile biliyorlardı. Jillian o zamandan bu yana, büyük işletmelere kurucularının adıyla atıfta bulunurdu.

Üçüncü Bölüm

KIDEMPLİ BAŞÇAVUŞ MONAGHAN hava kuvvetlerindendi. Diş sağlığı uzmanı olan karısı –oğlu Cage on yaşındayken– onu patronu için terk etmişti. Çavuş o zamanlar bunu umursamamıştı, çünkü işiyle mutlu bir evliliği vardı. En azından acıyı aklından uzaklaştırmak için kendi kendine söylediği şey buydu.

“Akvaryum hakkında konuşmaya hazır mısın evlat?” Çavuş mutfak masasında yumurtalarını, patates kızartmasını ve sosini tıklarken sordu. Daha şimdiden yedi mil koşmuş, bir saat ağırlık kaldırıp karın kası çalışmış, banyoları tertemiz yapmış ve gazeteyi baştan sona okumuştü.

Huskers’in oyun kurucusu olan yirmi yaşındaki Cage, çoğu hafta sonu babasıyla vakit geçirmek için kısa bir araba yolculuğuyla eve geliyordu. Futbol sahasında yaşıyor gibiydi; tıpkı babası gibi çalışkan, özverili ve hedef odaklıydı. Fakat hafta sonlarında çoğu üniversite öğrencisinin yaz tatilinde yaptığı şeyi yaparak cılgınca içiyor ve öğlene kadar uyuyordu.

“Evet baba, tankı nasıl kırıp şimdiye kadar gördüğüm en ucuz şeyle değiştirdiğini, içini ölümüne dövüşmeleriyle bilinen Betta balıklarıyla doldurup sonra da arkasındaki duvarı –duvarın geri kalanından– tamamen farklı bir gri tonuna boyamayı nasıl başardığını dinlemek istiyorum. Yine *sorunlar* mı yaşıyorsun?” Cage şüpheyle kaşını kaldırdı.

“Ben gülmüyorum.” Çavuş boğazını temizledi ve kahve bardağının üzerinden hedefe odaklanmış, füze gibi sert bir bakış attı.

Cage neredeyse tüm mısır gevreği kutusunu bir patlamış mısır kâsesine döküp üstünü sütle doldurdu, ardından babasının karşısına oturdu. “Elbette gülmüyorsun. Şöyle bir düşününce... Seni hiç gülerken gördüğümü sanmıyorum.”

“Hafta sonları yanımda kalman benim için sorun değil ama partilere toleransım yok.”

Cage tepeleme doldurduğu lokmayı ağzına götürürken duraksadı, koca kâsenin üzerine eğilirken kaşığından süt damlıyordu. “Ciddi misin sen? Dün öğle saatlerinde geldim, şehir merkezinde birkaç arkadaşım ile buluştum ve on bir gibi de uyudum. Akvaryum ve balık katliamı ben buraya gelmeden önce oldu. Belki de akvaryumu Ryn kırdı, sonra yerine yenisini koydu.”

Çavuş kısık gözlerle oğlunu inceledi. Adam sadece yaşayan bir yalan dedektörü değildi, aynı zamanda oğlunu dürüst ve dürüstlüğe değer verecek şekilde yetiştirmişti.

“Ryn geçen hafta geldi. Üç gün önce evdeydim.” Çavuş, temizlikçisinin böyle bariz bir şeyi ondan saklamaya çalışmayacağını biliyordu.

“Başka ne olabilir? Güzel balıkların vardı ama çalmaya değmezlerdi. Ayrıca, biri hırsızlık yapmak için bir yere girdiğinde çalacağı şeyi daha ucuzuyla değiştirmez... Daha doğrusu herhangi bir şeyle değiştirmez.”

“Bu bir eşek şakasıysa...” diye uyardı babası.

Cage başını salladı. “Ölmeye niyetim yok; o yüzden bunu üzerime yıkmaya çalışmaktan vazgeç. Belki de yeni komşulara burada olup bitenleri duyup duymadıklarını sormalısın.”

“Yeni komşular mı? Taşındılar mı?”

Cage başını salladı. “Bayan Housby yarınki pikniğe davet için uğradı. Genç ve ‘son derece hoş’ olduklarını söyledi. Genç bir evli çiftin mahallemize taşınmasının ‘eğlenceli’ olacağını düşünüyor.”

“Çocukları var mı?”

“Sanmıyorum. Bayan Housby bundan bahsetmedi. Onlarla tanışmadım ama dün geldiğimde kadını gördüm. Biraz...” Cage sandalyesinde kımlıandı.

“Biraz ne?” Çavuş bulaşık makinesini doldururken kafasını kaldırıp ona baktı.

“Mektupları almaya çıktığında... Üzerinde askılı beyaz bir bluz vardı...” Cage boğazını temizledi. “Sutyen yoktu, dantelli bir külot ve kırmızı yağmur çizimleri giyiyordu.”

Çavuş gergin bir havayla doğruldu. “Anlıyorum. Dışarıda bunu gören başka biri var mıydı?”

Cage sırtıttı. “Vardı tabii. İsa’nın dönüşü gibiydi. Kadınlar nefeslerini tutmuştu, neredeyse bayılacaklardı. Erkeklerse...” Cage hafifçe başını sallarken göz kırptı. “Eh, *bir bölümlerinin* tekrar hayata döndüğü kesindi.”

Çavuş Monaghan düzen ve yönetimle başarılı olurdu. Cage’in bu yeni komşularla ilgili söylediklerinin içinde oluşturduğu huzursuzluk hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Peaceful Woods küçük çocukların, hatta havlayan köpeklerin bile kaosundan uzak, huzurlu bir mahalleydi. Sakinlerinin yalnızca birkaçı ev hayvanı besliyordu; bunların çoğu ya kedi ya da çışlerini evde yapan küçük köpeklerdi. Evcil hayvanlar için belirlenen yirmi

kiloluk sınır hem hayvan sahiplenmeyi caydırıyor, hem de huzu-
ru sağlamaya yarıyordu.

“İşin bitince dağıttıklarını topla. Gidip yeni komşularla tanış-
sacağım.”

HAFTA SONLARI, ÇAVUŞUN NADİREN üniformasız gö-
rüldüğü zamanlardı. Adamın o kıyafetlerin bahsettiği otorite
havasına ihtiyacı vardı. Üzerinden ayrılmayan bakışlarda hem
saygı hem de korku uyandırır; bu, aklını kaybetmiyormuş gibi
davranmasını kolaylaştırırdı. Yine de yeni komşularla ilk karşı-
laşmasının dostça bir hava taşımasının en iyisi olacağına karar
verdi. Henüz kimseyi korkutmaya gerek yoktu.

“Bir dakika bekleyin!” Bir kadın sesi duyuldu.

Çavuş yan pencereden bakmaya çalıştı ama tek görebildiği
birkaç kutu ile bağlanmış siyah çöp torbalarıydı. Kapı açıldı ve
bir kadın ortaya çıktı. Peaceful Woods’a ait olmayan bir kadın...
Elli kilodan fazla olamazdı, sıırım gibi kasları ve gergin bronz
teniyle en fazla bir altmış boyunda olmalıydı. Uzun sarı saçları
dağınık tutamlar halinde göğsünün üstünden sarkıyor, dar ti-
şörtünün altında bir şey olmadığını saklamıyordu. Püsküllü kot
şortuysa çoğu okulun kıyafet kuralını ihlal edecek kadar kısaydı.

“Aa, karşılama komitesinin devamı mı geldi?” Kadın gülüm-
sedi ama bu, öylesine bir gülümseme değildi. Çavuş onun gibi-
leri iyi biliyordu. Kadının, etrafında dört dönen erkeklere alışık
olduğundan emindi; çavuşun disiplininden bir nebze olsun na-
siplememiş, haysiyetten yoksun erkekler.

“Hayır, ben yemek pişirmem,” diye mırıldandı.

Kadının gülümsemesi altın rengi gözlerine kadar ulaştı.
Adamın yorumu onu eğlendirmiş gibi görünüyordu; fakat çav-
uşun mizahtan yoksun olduğundan haberi yoktu. O da kadın-
ların etrafında dört dönmelerine alıştı ama *evli* komşusunun

niyetinin gözlerinden bu kadar bariz bir şekilde okunmasına sinirlenmişti.

“Ben de. Bira ister misin?”

Çavuş saatine baktı. Öğleyi on dakika geçiyordu. “Hayır, teşekkürler dersem bana şu an dünyanın bir yerinde saat beş mi diyeceksin?”

Kadın kıkırdarak topuklarının üzerinde döndü. “Hayır.”

Kutulardan oluşan labirentte ilerleyerek onu içeri kadar takip etti. “Hâlâ eşyaları mı yerleştiriyorsunuz?”

“Hayır, tam tersi. İçini hiç görmeden mobilyalı bir yer satın aldık. Bu hatayı bir daha yapmayacağız. O kutu ve çantalaradaki şeyler elde tutulmayacak kadar mide bulandırıcı.” Adama bir bira uzattı.

“Hayır teşekkürler.”

Baştan çıkarıcı kıvrımları ve şeytani bir gülümsemesi olan asabi kadın, adam elini biranın serin şişesine dolayana kadar şişeyi onun göğsüne bastırdı. “Dünyanın bir yerinde saat beş.” Sonra da tezgâhın üzerine zıpladı.

Çavuşun gözleri kısıldı.

“Senin lafındı, benim değil.” Jillian göz kırptı ve birasından büyük bir yudum aldı.

Adam hiçbir eğlenme ya da ilgi belirtisi göstermeden birayı tezgâhın üzerine bıraktı. Kadın ona kaşlarını çatarak baktı.

“Sadece kendimi tanıtmak için geldim. Ben AJ Monaghan. Bitişikteki evde yaşıyorum.”

“Hmm...” -yutkundu- “Evet, şey... Şu asker adam. Greta senden övgüyle bahsetti. Aslına bakarsan bence mahalledeki aşkı sendin, ta ki Jackson çıkıp onun narin kalbini çalana kadar.”

Biranın geri kalanını da kafasına dıktı. AJ hiç böyle içen bir kadın görmemişti. “Söylentiye göre mahallenin en iyi karın kas-

larına sahipmişsin. Benimkiler de pek fena değil. Karşılaştırmak ister misin?”

“Affedersiniz?” Kadına delici bir bakış attı. Dobra karakteri boyunu aşıyordu.

Jillian’ın gözleri yaramazca ışıldadı. “O halde belki başka zamana. Jackson garajda Woody’sini temizliyor. İkinizi tanıştırmak zorundayım.”

AJ, Woody’nin ne olduğuna hiç değinmeyecekti. “Ben kıdemli başçavuşum, ‘asker adam’ değil.”

Kadın, AJ’in birasını alıp yarısını bir yudumda içti, ardından elinin tersiyle ağzını sildi. “Aferin sana. Seni düşünümeye davet etmeyi hiç istemezdim. Tüm o şeyleri kaligrafiyle beşe yedi ölçülerindeki zarfa sığdırmaya çalışmak çok can sıkıcı olurdu. Ee, AJ neyin kısaltması?”

AJ çenesini yukarı kaldırdı. “Ne zamandır sana vuruyor?”

Pek de masum olmayan kurban, gözünün etrafındaki morarmış deriye dokundu, ardından parmakları dudağındaki ufak keşiğe değdi. Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. “Ben ona ne zaman vurmaya başladıysam o zamandır.” Tezgâhtan zıpladı, AJ’in o kadar yakınına indi ki göğsü neredeyse onun karnına değecekti.

AJ sırtı buzdolabına yapışana dek geri çekildi. Kadın onunla birlikte, yavaşça dans edercesine hareket etti. Dudakları tişörtünün üzerinden adamın göğsüne değdi. Bu ufak tefek, çapkın kadın öğle yemeği niyetine adamı yiyecekmiş gibi derin bir nefes aldı. Ardından uzun kirpiklerinin arasından AJ’in gözlerine baktı.

“Neden? Beni *büyük kötü kurttan* mı kurtaracaksın?” diye fısıldadı, ardından dilini tembelce alt dudağında gezdirdi.

AJ şeytanın daha uzun boylu olduğunu düşünürdü; kadının, ereksiyonunu karnında hissetmesini umursamıyordu. Bu onun için iltifat sayılmazdı. Erkekler tampon reklamlarından bile erekte olabilirlerdi; bu, basit bir anatomi bilgisiydi.

“Emin değilim. Muhtemelen bunu hak ettin.”

Kadın birasından bir yudum daha alıp geri adım attığında yüzüne bir memnuniyet ifadesi yayıldı. “Ben Jillian ve haklı olduğundan eminim. Muhtemelen başıma geleni hak ediyordum. Yine de endişelendiğin için teşekkürler.”

Adam geri çekilmesini istercesine ona baktı. Kadının kişisel alanını hiç umursamaması, aleti yanlış bir yargıya varmış olsa bile tepesini attırmıştı. “Endişelenmemiştim.”

“Eh o zaman bir kadına kusurlarını işaret etmen, nezaketsizliğinin bir göstergesi. Eminim kadınlarla aran çok iyidir.” Başıyla işaret etti. “Hadi gel, seni Jackson’la tanıştırayım.”

AJ’in başı, baş döndürücü bir kafa karışıklığıyla zonkladı. Bu hasta ve sapkın çiftin Peaceful Woods’a nasıl geldiğini çözemişti. Sakinlerin geri kalanı görme bozukluğu yaşamış olabilirdi; ancak Jackson denen adam dikkatini arabadan –çavuşun bugüne dek gördüğü en sefil ve iğrenç arabadan– başka yöne çevirdiği anda... AJ anladı: Jackson ve Jillian kardeşlerdi. Gözleri benzetmekten de öte, tıpatıp aynıydı. Nadir bir altın sarısı kehribarın aynı tonları. *Kahrolası ensestçiler.*

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Jackson elini uzattı.

AJ, Jackson’ın şampiyonluk maçından çıkmış bir boksörünki-ne benzeyen yüzünü incelerken uzatılan eli sertçe sıktı.

“Çirkin suratıma aldırma. Jillian beni sarhoş etti; bana sağlam bir vuruş indirmesinin tek yolu bu.”

Jillian başını eğip Jackson’a doğru hafifçe salladı ve meydan okuyan bir bakış attı.

AJ yeterince şey görmüş ve duymuştu. Durumun beklenmedik hali düşüncelerini felce uğrattı. Ziyaretinin gerçek nedenini hatırlayamıyordu.

“Her neyse...” –boğazını temizledi– “sadece kendimi tanıtmak istedim. Ben pek evde olmam ama oğlum çoğu hafta sonunu burada geçirir; bu yüzden işleri onun genç gözleri ve kulakları için... Uygun tutarsanız iyi olur.”

Jackson ve Jillian birbirlerine anlaşılmas bir ifadeyle baktılar; alaycı da olabilirdi ama büyük ihtimalle saygısızcaydı.

“Oğlunuz kaç yaşında?” diye sordu Jillian.

“Genç.” AJ lafı kestirip atarak cevapladı.

“Genç, öyle mi? Bu hangi yaş aralığına giriyor?” diye ısrar etti.

AJ kontrolünü kaybetmemek için büyük bir çaba verirken çenesi kasıldı ve kalbi küt küt attı. Kafası yerinde olmayabilirdi ama bunun bir sebebi vardı. Daha önce hiçbir kadın onu bu kadar öfkeliendirmemişti; daha önce böylesine ucuz hareketler ona hiç bu kadar davetkâr, bu kadar kaçınılmaz gelmemiştir. Acıya katlanabilen bir kadın bulmuştu. Fakat Jillian ona yalnızca katlanmıyor, acı için yalvarıyordu.

Dördüncü Bölüm

ORTADAN KAYBOLMASININ ÜZERİNDEN uzun bir süre geçmesine rağmen AJ'in görüntüsü Jillian'ın aklından silinmemişti. Çılgınlar gibi ağırlık çalıştığı belliydi, vücut hatları sıırım gibi olmanın daha ötesindeydi. Birkaç gri tutamla vurgulanan kısa siyah saçları ve güçlü çenesiyle Hugh Jackman'a benziyordu. Geniş omuzlarında dünyanın ağırlığını taşıdığı siyah gözlerinden okunuyordu.

Kafası karışmıştı. Adamın her santiminin tadına bakmak mı istiyordu yoksa sadece bunu yapıp yapamayacağını görmek için onu evire çevire dövmek mi? Acaba üniformalıyken neye benziyordu ve onu görmek, içindeki iblisleri uyandırır mıydı?

Üç numaraya vurulmuş kısa saçları, kadının kontrolcü ellerinin üzerlerinde bir hak talebinde bulunmasını engelleyecekti; fakat Jillian, gözlerini onun dumanlı gözlerinden ayırmazken her darbenin acısıyla kasıldığı sırada parmaklarının adamın kaslı sırtına gömülüp tırmaladığını ve ardında yaralar bıraktığını hayal ediyordu. Onun merhametsiz dokunuşundan acı duyacağını

biliyordu. Hasta zihninin bastırılmış, mantık dolu bir köşesinde adamın hatanın sözlük karşılığı olduğunu, hatta bir düzine eşanlamını taşıdığını biliyordu. İçinde bu yeni var oluşunu tehdit eden bir şeyleri uyandırıyordu.

Bu Jillian denen kadın ve kurmaya çalıştığı hayat için kafasında yeterince yer var mıydı? Kalbinde geçmişinin etrafına bir duvar –bir mezar– inşa edip yeniden başlamaya yer var mıydı? Öğrenmek zorundaydı; çünkü hayatında Luke olmadan geçen her gün ölüm gibiydi ve ölmüş gibi hissedip hâlâ hayatta olmanın daha kötü bir şey yoktu. Belki vücudunun hayatına devam etmesine izin verirse, zihni de ona yetiştirirdi.

“Yani çavuş AJ mi?”

“Kıdemli başçavuş Monaghan.” Jillian dik dik durup asker selamı verdi.

“Üniformalı bir adam. Kulağa bela gibi geliyor... Aklı allak bullak eden bir bela.” Jackson dönüp eve girerken kaşlarını çatı.

Jillian onu takip etti. “Belki öyle ama merak etme; adam benim tipim değil. Üniforma ‘fetişimi’ FedEx ve UPS’le sınırlı tutmaya çalışıyorum. Paketleri daha büyük.”

Jackson söylemek istediği kelimelerle boğuluyormuş gibi içini çekti ama onları dilinin altından çıkarmamaya karar verdi. “Bugün bu duvar kâğıdını sökelim.” Soyulmuş bir köşeyi sıkıştırdı ve duvardan küçük bir şerit çekti.

“Ne düşündüğünü biliyorum.”

“Hayır, Jess... Jillian.” Jackson gözlerini kapattı. “Yapamazsın.” Erkek kardeşinin acısı da onundu. Kandan çok daha fazlasıyla birbirlerine bağlıydılar.

Jillian onun düşüncelerini ve acısını hissetmediği bir zamanı hatırlayamıyordu. Alnını sırtına yasladı ve kollarını ona doladı.

“Yaşlı kadınlarla dolu bir geçmişin olmasına rağmen, Greta bu kadar bariz bir ilgi gösterdiğinde sana karşı tamamen yargılayıcı olmadım.”

Jackson'ın vücudu kahkahalarla titredi ve Jillian, gerginliğin azalmasına minnettar olarak ona sokuldu. "Tek bir hamleyle o kadını ikiye bölerdim."

Güldüler.

"McGraw haklıydı. Bu zavallı yaşlıları mahvedeceğiz." Ona duvar kâğıdı kazıyıcıyı verdi. "Al, kazı, karıştır, ıslat, sök, temizle."

Öğleden sonranın geri kalanını evi "yaşlılıktan arındırarak" geçirdiler. Mahalle sakinleri, bu tüm evi boşaltıyormuş gibi görünen gizemli genç çifte bir bakmak için can atarak çoğalan bir seyirci sürüsüne dönüştü.

Yabancı bir erkek sesi kapıdan, "Tak, tak," diye seslendi.

Jillian duvar kâğıdı artıklarından oluşan son çöp torbasını bağlarken Jackson merdivenden aşağı indi.

"Selam, size rahatsızlık vermeyeyim. Ben Stan Renner."

"Merhaba, Stan. Ben Jackson Knight, köşedeki de Jillian."

"Hemen geliyorum," diye seslendi kadın.

"Acele etme. Caddenin yukarısında yaşıyorum, dört arabalık garajı olan tek kişi benim."

"Evleri değiş tokuş etmek isteyip istemediğimizi görmek için mi uğradın?" Jackson gülümsedi.

"Ne? Ah... Hayır hayır. Garaj benim mekânım. Sıcaklık kontrolü, döşeme zemin, ısıtmalı duvarlar. İşin aslı karım her şeyden yakınmaya başladığında aklımı başımda tutan tek şey bu. Hayır, sadece mahalle derneği başkanı olduğum için uğradım -başka kimse bu işi istemedi- ama bunun konuyla bir ilgisi yok. Bence burayı yenilemeniz çok güzel ama çöplerin çarşambaya kadar alınmadığından haberiniz olmayabilir. Sadece birkaç torba çöp olsaydı, onları çöp gününe kadar garajında tutmanızı söyledim ama araba yolunun sonunda resmen bir dağ var ve onu çarşambaya kadar orada bırakabileceğinizi sanmıyorum. Kötülük yapmaya çalışmıyorum ama..."

“Selam Stan...” Jillian, Stan’ın bitmek bilmeyen gevezeliğini, adamın sözünü kesmeyecek kadar sevmiştir ama aynı zamanda erkek kardeşini de seviyordu ve onu Başkan Stan’den kurtarma ihtiyacı hissetmişti. “Ben Jillian. Seninle tanışmak ne kadar güzel.”

Stan, vaktiyle kıvrıcık olan ama zaman geçtikçe dökülüp incelen kır rengi saçlarını eliyle düzeltti.

“Selam... Ee... Ben Stan... Stan Renner.” Jillian’ın çoğu kurbanı gibi anında ve şiddetle ona hayran olmuştu.

Kendini bu şekilde tanıtmamasının sebebi ya James Bond göndermesiydi ya da sadece heyecanlanmış olmasıydı. “Araç yolumuzdaki çöp yığını için özür dilerim.” Jillian, Stan’ın gözlerinin şahin gibi görmeme ihtimaline karşı saçını arkaya attı.

Yaşlı adamın gözleri –bu işareti bekliyormuş gibi– kadının sutyensiz bir günün daha tadını çıkaran göğsüne kaydı. “Biliyor musun? Bu devirde bulunması zor, çalışkan işçiler olmanız beni o kadar etkiledi ki kamyonetimi getirip bunları sizin için ortadan kaldırmamak için hiçbir neden göremiyorum.”

“Gerçekten mi?” Jillian, tatlı dilli olanın yalnızca kendisi olmadığını Jackson’a kanıtlayarak. “Bu harika olurdu! İşiniz bittiğinde mutlaka bana haber verin. Fırına bir tepsi çikolatalı kurabiye vermeye hazırlanıyordum.”

Stan kapıdan çıktı. “Pekâlâ genç bayan, bu teklifi kabul edebilirim. Eşimin artık yaptığı tek şey oturup tüm gün bilgisayarında Netflix izlemek. Sanırım bir kadının tatlı ikramlarının tadının nasıl olduğunu unuttum.” Stan el salladı, sonra uzun, kemikli gövdesiyle caddeye doğru yürüdü; elleri her yöne işaret ediyor, dudakları biriyle konuşuyormuş gibi hareket ediyordu ama etrafta kimse yoktu.

“Şunu netleştirelim. Birincisi, Stan’ın *bir kadının tatlı ikramlarının tadını unutmaması* biraz rahatsız edici. Ama daha da çılgınca olan şey, elimizde yalnızca bira, yarım somun eklemek, bir

kavanoz fıstık ezmesi ve üç kararmış muz varken sihirli asanı sallayıp da fırınımızda çikolatalı kurabiyelerin belirmesini nasıl sağlayacağını.”

Jillian başparmağının kenarını ısırdı. “Evet, fıstık ezmeli kurabiye demeliydim.”

STAN İKİ SAAT İÇİNDE tüm çöpleri toplayıp götürmüş, araba yollarını süpürmüş, ön bahçelerindeki yabancı otları yolmuş, patikalarının taşlarını yenilemiş ve verandalarının altına kendi evinin kuzey yanından söktüğü üç süpürge çiçeğini dikmişti. Knight Kardeşler, ciddi bir dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu olan yetmişlerinde bir adamla uğraşıyorlardı. Neyse ki olayla ilgili herkesin şansına Stan meşgul olmayı seviyordu ve kendisinin yarı yaşında birinin enerjisine sahip bu yaşlı komşularından faydalanmak içlerini hiç huzursuz etmemişti.

“Fıstık ezmeli ve muzlu ekmek topları... Adam hepsini memnuniyetle yedi bitirdi.”

Jillian neşesini saklamak için çok çabaladı. “Sence sarı saçlarım yüzünden mi böyle oldu?”

Jackson, birlikte ön kapının basamaklarında oturmuş biralarını yudumlayarak Peaceful Woods’un ağır çekimdeki yaşantısını izledikleri sırada kardeşinin omzunu dürttü. “Hayır, memelelerin yüzünden oldu.”

“Sutyen takmaya başlasam iyi olur.”

“Bir değişiklik olacağını sanmam. Yine iç çamaşırı. Gördüklerime göre, bence bir kadın altmış yaşına bastığı anda sutyenlerini pazardan almaya başlıyor. Neden bahsettiğimi biliyorsun, yedi sıra kopçalı, on beş santim omuz askılı ve kurşungeçirmez yelek olarak kullanılacak kadar kalın materyalden yapılanlar hani. Buradaki adamlar... Senelerdir o yeleklere bakıyorlar.”

Jillian neredeyse gözlerinden yaş gelene kadar güldü. "Çok fenasın."

"Sivri zekâlı."

"Cin fikirli." Kadın iç çekti. "Tanrım, artık buranın bizim evimiz olduğuna inanamıyorum."

"Eh, inansan iyi edersin. Bundan söz etmemi istemediğini de biliyorum ama yarın piknikte dört bir yandan saldırı altında kalacağız. Bu insanların bizim üzerimizden yaşamak dışında bir şansı yok; çünkü dürüst olalım... Kendilerine ait bir hayatları yok. O yüzden aklımızı başımıza toptasak iyi olur. Geçmişte karamız kıldık, şimdi bir geleceğe ihtiyacımız var."

"Bir gelecek mi?" Jillian birasının geri kalanını bitirdi.

"Meslekler."

"Ne yapmalıyız biliyor musun?" Jillian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Profesyonel bira tadımcılığı mı?"

"Böyle bir meslek var mı?" Jillian anlık bir umutla sesine yansıyan heyecanı saklayamadı.

"Şaka yapıyorum."

"Gerçek bir meslek olması konusunda mı yoksa bizim mesleğimiz olması konusunda mı?"

Jackson başını iki yana salladı. "Her ikisi... Hiçbiri... Bilmiyorum. Sen bira sevmeyi için zaten başarısız olursun."

"Hayır, bira sevmeyen diğer kızdı. Jillian Knight biraya epey düşkün."

"Kafan iyi olsun diye tepene dikiyorsun ki tadını anlamayasın."

Haklı bir noktaya değinmişti. Geçen otuz yıl içinde muhtemelen toplam altı şişe bira içmişti. Omaha'ya geldiklerinden beri günde altı tane içiyordu. Bira gerekli iki şeyi mümkün kılıyor-

du: Birincisi, onu Jillian Knight'a dönüştürmek, ikincisi de Omaha, Nebraska'da Jillian Knight olarak yaşamayı *tahammül edilebilir kılmaktı*.

"Fikrime geri dönelim." Jillian ayağa kalkıp Jackson'a elini uzattı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kalem, kâğıt ve şapka almak için içeriye."

Jack ve Jill, yalnızca damarlarında çok fazla alkol dolaşan ve hayatlarında yeni bir sayfa açan otuz yaşındaki iki kişinin yapabileceği gibi, kâğıt parçalarına birbirleri için beş iş yazmaya karar verdiler ve sonra onları bir şapkanın içinden çektiler.

"Ya ilk çektiğimi beğenmezsem?" diye sordu Jackson ilk kâğıdı alırken.

"O zaman bir tane daha çekersin ama sadece beş tane var, o yüzden birini seçmelisin."

"Mümkün değil." Jackson ilk kâğıt parçasını yırttı.

"Hangisiydi?"

"Okul otobüsü şoförü."

Jillian kıkırdayarak birasını ona kaldırdı. "Evet, bunu düşünmemiştim. Ayık olman gerekebilir."

"Ve çocukları sevmem. Senin sıran."

"Bu kadar duygusuz davranıma. Tam olarak neden çocukları sevmiyorsun? Yani... Bir süredir bunun sebebinin hâlâ bir çocuk olman ve rekabeti sevmemen olduğunu varsayıyordum."

Jackson omuz silkti. "Bana asla sahip olamayacağım şeyleri hatırlatıyorlar."

"Hmm... Bu... Derindi."

"Tanrım amma safsın. Yıllardır benim yaşama biçimim bu oldu. Yaşça büyük kadınlarla görüşmenin dezavantajı, lanet olası

biyolojik saatleri. Bir kadın çocukları sevmediğimi bildiği halde yatağıma giriyorsa, bunun doğru sebep için olduğunu biliyorum.”

“O neymiş?”

“Of... Seks tabii.” Jackson birasından bir yudum aldı.

“Eh... O kadar da derin değilmiş.”

Jackson sırtıp Jillian’a şapkayı uzattı. Kadın eliyle şapkanın içini karıştırıp bir kâğıt parçası çekti. “Bu ne be?”

Jackson kâğıdı elinden çekip aldı. “Oo, bu iyiymiş bak Nebraska’da talebin yüksek olduğuna da eminim. Tek dezavantajı yaralanma riski.”

“Bu gerçek bir iş bile değil, seni sikik sapık.”

“Hem de nasıl gerçek.”

“O zaman bana yüce görüşlerini bahşeder misin bilge kişi, çiftlik masturbatörü tam olarak ne iş yapar?”

“Adıyla müsemma. Araştırma ve üreme amacıyla sığır spermi toplarlar. Boşalmayı sağlamak için bir rektal elektrik vericiyi, penisinde yapay bir vajinayı veya eski tip elle uyarımı kullanabilirsin.” Jackson kaşlarını oynattı.

“Bu çok boktan...”

Jackson güldü. “Teknik olarak boktan değil, spermden bahsediyoruz.”

“Bana şapkanı ver. Daha iyi iş seçenekleri eklemem lazım.” Jillian, Jackson’ın elinden tombala şapkasını almaya çalıştı.

“Yok. Çok geç. Şunu da unutma... Söz verdik. İkimiz de bu beş işten birini seçeceğimiz konusunda hemfikir olduk, *ne olursa olsun*.”

“Çek,” diye homurdandı Jillian, koltuğuna yaslanırken.

“Kişisel antrenör mü? Asla olmaz.” Jackson ona gözlerini devirdi.

“Bana hiç öyle bakma. Kişisel antrenör olmanın ahır hayvanlarına mastürbasyon yaptırmaktan daha kötü olduğunu söyleyemezsin.”

“Lisenin sonunu kişisel antrenörünün sana bunu yapmasıyla geçirdiysen öyle,” dedi Jackson.

“Kadın kişisel antrenör değil, beden eğitimi öğretmeniydi.” Jillian güldü. “Hem bu hoşuna gitmemiş gibi davranma. Luke bunun muhtemelen yaşça büyük kadınlara olan hayranlığının başlamasının sebebi olduğunu söyledi.”

“Bunu gizli tuttuğun için teşekkür ederim.”

İkisi de bir an duraksadı. Sarhoş olmalarına rağmen, Luke’un ismini anmak bile odanın havasını ağırlaştırmıştı.

Jackson, Jillian’a şapkasını uzattı. “Hadi.”

Jillian kâğıdı okurken sırttı. “Havalı Şef mi? O şirket hâlâ açık mı?”

“Kesinlikle. Belki o zaman yemek yapmayı öğrenirsin.”

“Olmayacak. Bir sonraki.”

Jackson çekti. “Piyano öğretmeni mi?”

“O işte harika olurdun.”

“Çocuklarla iş yok.”

“Yarım saatlik bir ders bu, çocuklara abilik yapma sözü değil. Hem her daim yetişkinlere de ders verebilirsin.”

Jackson başını iki yana sallarken sıra Jillian’a geçti.

“Seks oynucağı partisi danışmanı.” Jillian tek kaşını kaldırdı. “Bu ev partisi işleri genellikle akşam işidir. Niye hayat kadını olmuyorum ki? Maaşı da daha iyi olur.”

“Sabret. Daha iki seçeneğin var.”

Jillian adamın bacağına tekmeledi. “Bu iki seçenekten biri de fahişelik, değil mi?”

Jackson kıkırdadı. “Benim sıram.” Şapkadan bir kâğıt parçası çıktı. “İndirimli yatak mağazası maskotu mu?”

“Evet. Görmüşsündür, yatak kostümü giyip sokağın köşesin. de duran adamlardan hani. Eminim birileriyle yatağa girme şansını artırır.”

Jackson birasından koca bir yudum aldı. “Woody’ye sahibim, bir kadın başka ne ister ki?”

Jillian tekrar çıktı. “Medyum mu?” Kafasından sayısız olasılık geçerken kıkırdadı.

“Bunu seveceğini biliyordum.”

“Seviyorum ama intikam peşindeki huysuz müşterilerin olmayacağı işlerde kalmamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum.”

“Muhtemelen haklısın. Bana son seçimimi ver.” Jackson kâğıdı açtı. “Fahişe mi? Seni adi! Onu benim şapkama mı koydun?”

Jillian karnını tuttu. Kardeşini alt etmekten daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. “Kızmış gibi davranma. Önceki hayatın bundan ibaretti, sadece şimdi bunun için para almanı öneriyorum.”

“Bunlar berbat.” Jackson kâğıdı buruşturup şapkaya geri attı. “Hem de hepsi.”

“Evet, çünkü benim seçimlerim çok cazipti. Bakalım son dahice fikrin neymiş?” Şapkada kalan son kâğıt parçasını çıkardı. “Taşıyıcı anne mi? Önümüzdeki on yılı kilo almış, ödemli ve her güldüğümde altıma işeyerek geçireceğimi mi sanıyorsun?”

Jackson omuz silkti. “Yaşam mucizesini bahşetmekten daha güzel ne olabilir?”

Kadın kâğıdı ona doğru fırlattı. “Seninkine son vermek, seni ahır mastürbasyoncusu pislik!”

Adam iç çıktı, gözleri kırmızı ve donuk bakışlıydı. “Bu berbat. Bunu yapmamalıyız. Bu bizim hayatımız, ciddiye almalıyız. Bilgisayar mühendisliği diplomamı kullandığım eski işimi istiyorum.”

“Kulübe katıl. Kaç sınava girdiğim ve ne kadar sıkı çalıştığım hakkında bir fikrin var mı... Hepsi boşunaymış. Yapalım gitsin diyorum. Sen kendi işini kur, ben de tekrar sınavlara gireceğim.”

Jackson iç çekti. “Tanrım, acınası birisin. Bir zayıflık anı yaşıyorsun, ben hemen seni gerçekliğe çekiyorum. Ben bir zayıflık anı yaşıyorum ama sen hemen ‘Evet, siktir et kardeşim, gel şu uçurumdan atlayalım’ diyorsun. McGraw eski mesleklerimize yakın olan her şeye hayır dedi. Bu bize gereksiz bir görünürlük verir, tekrar radara sokar.”

Jillian sandalyesine yığılıp birasının sonunu da bitirdi. “Biliyorum, biliyorum. Karma bizden nefret ediyor. Burada bile olmamamız gerekiyor ama buradayız, o yüzden boşver gitsin. Para sorun değil, bu yüzden şimdilik mantuktan ve sorumluluktan kaçınarak pervasız bir boşvermişlikle yaşayalım diyorum. Sorumluluk abartılıyor. Sadece *var olalım*.”

Jessica ve Jude Day, tam anlamıyla üstün başarılıydı. Jillian ve Jackson ise başarı için içsel dürtülerini bırakıp sadece *var olabilirler* miydi? Pek mümkün olmamasına rağmen denemeye değerdi.

Jackson ona bir kalem ve bir parça kâğıt uzattı. “Tamam o zaman. Haklısın. Seçmek çok zor. Bu yüzden benim işimi *sen* seç, ben de *seninkini* seçeyim.”

“Sadece bu kadar mı? Sana verdiğim beş seçenekten sonra, ben sadece *birini* mi seçebiliyorum?”

“Evet. Sadece bu kadar. Ben de seninkini seçeceğim.”

İkisi de birbirlerine sarhoş bakışlar attılar. Neyse ki rasgele ve anlamsız meslekler seçmek için ayık olmak gerekmiyordu.

“İyi.”

“İyi.”

Beşinci Bölüm

AJ MAHALLE PİKNIĞİNİ atlatmak için mümkün olan her bahaneyi düşünmüştü. Hatta kendini vurmayı bile değerlendirmişti. Ne yazık ki Cage halen evdeydi, o yüzden kendine zarar vermenin her türlüşünün aşırıya kaçacağını ve kötü örnek olacağını düşünmüştü.

“Herkes önümüzdeki sezonla ilgili sana bir yığın soru soracak ve onlara maç bileti vermen için duygu sömürüsü yapacak” AJ, Cage soğutucuyu doldurduğu sırada kâğıt torbaya tabaklarını ve çatal kaşıklarını koyarken son kez yalvardı.

“Senin derdin ne? Genellikle bu şeylere katılmak için suçlu hissettirilen kişi ben olurum.” Babasının bu tuhaf ruh haline güldü.

AJ omuz silkti. “Bir derdim yok. Senin bugün derdin ne? Büyükanne ve büyükbabanın neslinden bir grup insanla pikniğe gitmek için niye bu kadar heveslisin?”

“Yeni komşularımızla yaşlarımız yakın.”

Bir defa. AJ onunla bir defa karşılaşmıştı. Jillian tam bir felaketti. Onu aklından çıkaramıyordu ve Cage’in yorumu da zaten

gergin olan halini iyice huzursuz etmişti. “Hayır, kadınla yaşlarınız yakın değil.”

“Kadınla mı?”

“İkisiyle yani,” diye düzeltti AJ. “İkisi senden yaşça büyük.”

“Ama senden daha gençler. Sonuç olarak ebeveynim olacak yaşta değiller. Henüz onlarla tanışmadım ama ikisi ya da *kadın* fazlasıyla havalı göründü.”

AJ iç çekti. “Onu iç çamaşırıyla gördün.”

“Tekrar ediyorum... Kadın fazlasıyla havalı göründü.” Cage sırtıttı.

“Kendine hâkim ol.”

AJ YÜZDE YETMİŞ YAĞMUR olasılığını ortadan kaldıran mavi gökyüzü için Tanrı’ya ve bölge meteorolojistlerine küfretti. Cage kırmızı Husker şapkasını –mavi gözleriyle birlikte– annesinden miras kalan dağınık sarı saçlarının üstüne yerleştirip kamyone-tin arkasından soğutucuyu aldı; Peaceful Woods sakinleri onu bir ünlü gibi karşılarken yüzünde memnuniyetsiz bir gülümse-me vardı.

Kadınlar büyük kameriyedeki piknik masalarına atıştırma-lıkları yerleştirirken erkekler, dumanların yükseldiği ızgaranın etrafına üşüşmüştü. Jackson Knight’in etrafını sarıp onun dik-katini çekmek için güzel yüzüne doğru yemekler uzatan kadın grubu, sahneye tezat düşüyordu.

“Çavuş, etin nerede? Izgaraya atalım,” diye seslendi Dodge.

AJ çenesini kaldırdı. “Cage getiriyor.” Bir bira aldı ve dumana doğru ilerledi. Cage ona sosislerini uzattı ve AJ onları ızgaraya, şimdiye dek gördüğü en zavallı sosis olduğu düşündüğü şeyin yanına attı.

“Dikkat et, kıdemli başçavuş. Tofindimin senin *büyük sosisi* ne değmesini istemem, yoksa tüm gece onun tadını alırım.”

AJ arkasını döndü. Jillian ona burnunun aşağısında duran güneş gözlüklerinin üstünden baktı. Atkuyruğu yapılmış saçın. dan düşen tutamlar, en az onun kadar kaygısız bir şekilde rüz. gârda uçuyordu.

“Bu bir domuz sucuğu, hem tofindi sosis de neymiş?”

Koyu renkli pilot gözlüklerinin ardına saklanan AJ’in gözle. ri, on beş santim fazladan kısıltaki yazlık elbisesiyle ufak tefek kadını süzdü. Bu onu neden rahatsız etmişti? Çok basit. Aleti, kendine duyduğu saygıyı tamamen kaybetmişti.

“Et yemiyorum. Tofudan yapıyor.” Göz kırpıp güneş gözlü. ğünü burnunun yukarisına itti.

“Eski kız arkadaşım vejetaryen.” AJ’yi bir köşeye iten Cage, hem fiziksel hem de sözlü olarak sohbetin arasına girdi. “Benim ihtiyarı dikkate alma, anlamaz. Sanırım dişlerini pastırma aro. malı diş macunuyla fırçalıyor.”

“Hayır. Öyle yapmıyorum,” diye homurdandı AJ.

Cage göz kırptı. “Şakaydı...” -eliyle ağzını kapattı- “...ama şakadan anladığını da sanmıyorum.”

Jillian elini ona uzatırken gülümsemesi büyüdü. “Jillian Knight. Sen de *genç* oğlu olmalısın.”

Cage kadının elini AJ’yi daha da rahatsız eden bir hevesle kavradı. “Cage ve evet gencim, tam olarak yirmi yaşımdayım.” Etrafa bakındı. “Ama bu, bu kalabalık için pek bir şey ifade etmi. yor. Önümüzdeki ay yirmi bir olacağım.”

“Eh, seni kutlama için bir şeyler içmeye çıkarabilirim.” Jillian kan kırmızı ruj sürdüğü dudaklarına bira şişesini götürdü.

AJ boğazını temizledi. “Sen evlisin.” *Hem de erkek kardeşinle, seni ensestçi kaltak.*

“Öyle miyim?” Jillian parmak uçlarında doğrulup etrafına bakındı. “Hmm, *kocamı* etrafta göremiyorum. Sanırım bir sorun yok.” Cage’e bir adım yaklaştı. “Sadece bir içki. Bekâretini alan kişi olmayacağım.”

Cage şapkasını düzeltti ve AJ düzeltmesi gereken tek şeyin o olmadığını hissetti.

“Ben bakir değilim.” Cage dudaklarını ıslatıp biraz kıkırdadı.

Jillian şüpheli bir bakışla başını iki yana yatırıp fısıldadı. “Ben de.”

“İçeceklerden söz etmişken...” AJ, Cage’in omzunu sertçe sıktı. “Neden bana bir bira getirip hanımlarla sohbet etmiyorsun? Eminim seninle konuşmak için sabırsızlanıyorlardır.”

Cage, Jillian’a çabucak bir bakış atarak uzaklaştı.

“*Hanımlarla* sohbet etmek mi? Ben bir hanım değil miyim?” Jillian birasından bir yudum aldı.

“Hayır, değilsin.” AJ ondan başka her yere bakmaya çalıştı.

“Yanlış bir şey mi yaptım?”

Bu soruya nasıl cevap vermeliydi? Özellikle de sarf ettiği hiçbir cümlede zerre ciddiyet yokken. “Sende hiç ahlak yok mu?”

Kadın dudaklarını büktü. “Vardı sanırım, taşınırken kaybetmediysem tabii. Neden? Birazını ödünç mü almak istedin?”

AJ başını iki yana salladı. “Oğlumdan uzak dur yeter.”

“Her şey yolunda mı?” Jackson kolunu Jillian’a doladı.

Çavuşun midesindeki sancı et yiyen bakteri gibi yoğunlaştı. “*Karını* oğlumdan uzak tut.” Onları Tanrı’nın Peaceful Woods’a lütfu gibi görmeyen tek kişi olduğuna sinirlenerek yanlarından geçip gitti.

“İşte biran.” Cage ona bir başka kutuyu ve bir tabak yiyeceği uzattı. “Jillian...”

“Bir bela. Sadece... Ondan uzak dur.” AJ içten içe kendine kızdı. Cage iyi bir çocuktuk ama aynı zamanda *belaya* karşı koyamayan vahşî bir yanı vardı.

“Selam çavuş.”

“Dodge, seni gördüğüme sevindim.” AJ gülümsedi.
“Lilith nasıl?”

“İyi. Geçen hafta Katie ziyarete geldi, o yüzden kendimi nadiren dışarı atabildim.”

“Yarı zamanlı bir çalışan bulabildin mi?”

AJ, Dodge ve Lilith’le yakındı. Babası ve Dodge birlikte görev yapmışlardı; sonra Dodge farklı bir yere –Omaha’ya– transfer edilene kadar yıllarca Portland’da yan yana yaşamışlardı. Karısı Lilith, sürekli gözetim gerektiren şiddetli romatoid artrit ve Ménière hastalığından mustarıptı.

“Bugün buldum.”

AJ yemek sırası boyunca Dodge’u takip etti. “Öyle mi?”

“Evet. Jillian.”

AJ durakladı. “Jillian mı?”

“Evet, salı ve perşembe günleri öğleden sonra Lilith’le bakmayı teklif etti.”

“Jillian Knight mı?”

Dodge güldü. “Evet. Melek gibi biri.”

Melek mi? AJ’in yeni komşularını anlatmak için kullanacağı pek çok sözcük vardı ama melek onlardan biri değildi. “Bir iş yok mu?”

“Geceleri çalıştığını söylüyor.”

AJ birkaç masa ileride Stan Renner’in yanına oturan, o her zamanki hareketli jestleriyle konuşurken kafasını arkaya atarak gülen Jillian’a baktı. AJ rahatça konuşuyormuş gibi yapmaya çalıştı. “*Geceleri* ne iş yaptığından söz etti mi?”

“Hmm... Kesin bir şey söyleyemem. Özel danışmanlık işi, kişisel ekipman satışı gibi bir şeydi. Ona kulak vermiyordum. Lilith'e yardım etmeyi önerdikten sonra söylediği hiçbir şeye odaklanamadım.” Dodge, AJ'yi dirseğiyle dürttü ve sesini alçal-tıp fısıldadı. “Genel olarak onun etrafındayken bir şeye odaklan-mak zor. Onun gibi birini gördün mü hiç? Şu film afişlerindeki süper kahraman kızlar gibi görünüyor.”

Süper kahraman; Jillian'ı tarif etmek için kullanılmaya hiç uymayan bir sözcük daha. AJ daha uygun en az bir düzinesini düşünüyordu: Karadul, yılan, erkek avcısı, akıl karıştırıcı, canı, kaçık, hileci, şeytan...

“Daha iyisi ne biliyor musun?” AJ'in aklı konu Jillian olun-ca gittiği o çok karanlık yere dalmışken Dodge söze devam etti. “Gelini ikizler doğana kadar yatak istirahatindeyken Bill'e çimle-ri biçmek için yardım teklif etti.”

Bill ile oğlu Todd'un bahçe düzeni ve kar küreme işi vardı. Bill, Peaceful Woods'da yaşadığı için en olası seçenek onunkiydi fakat AJ onun çim biçme metodunu pek sevmiyordu; o da sık sık çim biçmek zorunda kalmamak için bahçeyi tamamen kel bırakmaktı. Öte yandan iş verdikleri kimyasal şirketi daha fazla kazanıyordu çünkü Bill çim biçtikten sonra bahçede sağ kalan tek şey yabani otlar oluyordu.

“Seninle konuşmak güzeldi, Dodge.” AJ pikniğin devamında otomatik pilotta en iyi yaptığı şeyi sürdürdü; düşmana göz kulak olarak etrafta dolandı.

Yemek bittikten kısa bir süre sonra Knight ikilisi oradan ay-rıldı fakat AJ ve Cage, bir saat daha orada durup yeni komşuları-nın ne kadar harika olduklarına dair bitmek bilmeyen konuşma-lara katlandılar. AJ kusmamak için kendini kaç defa tuttuğunu bilmiyordu bile.

“Ah, çavuş! Jillian ve Jackson'a bir şey söylemeyi unuttum,” dedi Stan.

AJ kaşlarını çatıp çenesini kasti, ardından ona döndü. “Ne hakkında?”

“Geçen gün onlara yardım için çöplerini attım ve yığının içinde kırık bir balık akvaryumu gördüm. Çok kaliteli görünüyordu. Her neyse, yenisini alıp almadıklarını soracaktım. Kızımın artık kullanmadığı bir akvaryumu var ve eminim uygun bir fiyata onlara satmak ister.”

Kıpkırmızı. AJ’in öfkeden gördüğü tek şey buydu ve alnındaki damarın atışını hissedebiliyordu. “İçimden bir ses onu zaten değiştirdiklerini söylüyor. Fakat seni temin ediyorum, bu konuda onlarla bir çift laf edeceğim.”

“Harika, bana da haber ver.”

AJ, Cage’e dudaklarının kenarının en ufak bir eğlence belirtisiyle seğirmeye cüret bile etmemesi için kavgacı bir bakış attı. “Hadi gidelim.”

Altıncı Bölüm

JILLIAN KNIGHT'IN BEDENİNDE yaşamaya teşebbüs eden kadın asla seks oyuncakları satamazdı. Pille çalışan plastik ve silikon cihazları kullananların yalnızca Tanrı'nın bahsettiği uzuvları keyif için nasıl kullanacağını bilmeyen, hayal gücü kıt budalalar olduğunu bilirdi. Seks esnasında bir erkek onu kısıtlamaya çalışacaksa fiziksel olarak onu etkisiz hale getirmesi gerekirdi. Fakat yeni bir başlangıcın ruhuyla Jillian, Papa'nın din pazarlamasından daha iyi bir şekilde seks oyuncakları pazarlayabileceğine karar verdi.

Jackson boya ve daha fazla alkol almak için çıkmıştı. İkisi de yeni işlerine başladıklarında içkiyi bırakıp tatil haftasında ki üniversiteli çocuklar gibi davranmak yerine birer yetişkin olmaya karar vermişlerdi. Jillian bu fırsattan faydalanıp yeni yaşamını düşünmek için biraz huzur ve sakinlik ihtiyacıyla kocaman banyodaki küvete girmişti. Tam da en sevdiği koku olan gardenyayla dolu buharlı hiçliğe yuvarlanacaktı ki canını sıkacak şekilde kapı çaldı.

Başını arkaya yaslamış, gözleri kapalı halde kendi kendine mırıldandı: “Git buradan.”

Kapı, o zile basanın parmağını kıracak hale gelene kadar tekrar tekrar çaldı. *Siktir git buradan!*

Her yere su sıçratarak çıktı ve belirli bir hedefi olmadan fısır fısır ettiği küfürlerle kuşağını sıktığı saten bir bornozu sabunlu vücuduna sardı. Sonra ıslak ayaklarını sertçe vurarak ön kapıya yürüdü.

“Ne var?” diye cevap vererek kapıyı açtı.

AJ arka arkaya ikinci gün, bir şekilde gözlerine ulaşmayan ve kadını hem heyecanlandıran hem korkutan kızgın bir ifadeyle ön kapısının eşiğinde duruyordu. “Sen beni salak mı sanıyorsun?”

Jillian gözlerini kıstı, dudakları iki yana kıvrıldı. “Eh, yüksek askeri rütben göz önünde bulundurulduğunda ortalama zekâlı diyebilirim; ancak şeker krizine girmiş beş yaşında bir çocuk gibi durmak bilmeden kapı zilimi çalmaya karar verdiğin için, şu anda kıt zekâ ile geri zekâlılık arasında bir yerlerde olduğunu söylemeye meylliyim.”

“IQ puanım yüz yirmi iki. *Kocan* nerede?” Jillian’ı geri çekilmeye zorlayarak eve daldı.

Jillian, adamın hiddetli nefesleri yüzünden güçlü göğsünün inip kalkmasını ve tüm vücudunun gerilmesini izlemeyi sevmişti. “Bilmem, sen söyle *Sherlock*. *Kocam* nerede?” Jillian olduğu yere sağlam bastı. Hiçbir erkeğin onu korkutmayacağına yemin etmişti. Bir daha asla.

AJ onun yanından geçip oturma odasına, ardından yatak odalarına gitti. Yine de kadın bir şekilde Jackson’ı aramadığını biliyordu. Birkaç dakika sonra ayaklarını vurarak merdivenlerden indi. Kadın onu takip etmeye karar verdi.

En alt basamakta durup sordu: “Aradığını buldun mu?”

AJ kaslı kollarını göğsünde kavuşturup sırtı ona dönük durdu. Yamalı duvara baktı. “Evime zorla girdiniz.”

“Yok... Aslında duvarı yıkıp girdik. Egzersiz yapıyorduk, daha doğrusu boks. Heineken’in suçuydu.”

Adam ona döndü. “Duvardan söz etmiyorum! Birbirini öldüren bir sürü Beta balığıyla dolu ucuz akvaryumdan ve berbat boya yamasından söz ediyorum.”

Jillian onu önemsemedi. “Eve onun için zorla girmedim. Kapıyı kırmadan, ön kapıdan girdim. Birileri evin anahtarını dünyanın en orijinal yerine, saksının altına saklarken *yüz yirmi puanlık IQ’sunu kullanmamış.*”

AJ’in aralarındaki mesafeyi hızla kat etmesine karşı Jillian’ın kasları sert bir savunmayla kasıldı. Alt basamağın fazladan birkaç santimi onları göz hizasına getirmişti.

“Jackson senin kardeşin.” Derin sesi, soru vurgusundan yoksun bir şekilde titredi. Adamın buz gibi sözcükleri sinirlerine dokunurken sıcak nefesini ağzından birkaç santim uzağında hissetti.

“Evet öyle.” Duygularını göstermek istemeyerek yavaşça yutkundu.

“Yani yalancı mısın yoksa gerçekten hasta bir sürtük mü?”

Jillian omuz silkti, gözleri adamın dudaklarına odaklanmıştı ama onların sıcaklığını ya da kendininkilere değmesini değil, onlardan akan kanın metalik tadı arzuluyordu. “Gününe bağlı.”

AJ sol kolunu kavrayınca Jillian da aynı hızla, kıracak kadar değil, onu uyarıp gözlerini sulandıracak kadar sertçe adamın burnuna vurdu. Kendini şaşırtmıştı. Hayatta kalma içgüdüğü hâlâ oradaydı ve o hızlı pişmanlık parıltısını bastırıyordu.

“Emir komuta zinciri, *çavuş!* İzin olmadan bana dokunursan sonuçlarına katlanırsın.”

AJ kolunu bıraktı ve sol burun deliğinden yavaşça akan kana dokundu. Dudaklarında bir sırtıma belirdi; Jillian'ı şaşırtan ve gardını düşüren bir sırtımaydı. Göz kırpmaya zamanını kollar gibi kadını yüzüstü merdivene yatırıp ellerini arkasından kavramış ve tüm gövdesini ona bastırmıştı. Kadın altında kıvranırken kulağına, “*Kıdemli başçavuş olacak,*” diye fısıldadı.

Jillian, adam morartacak kadar sert bir şekilde boynunu ısırınca nefesini tuttu. Bu neden onu bu kadar tahrik ediyordu?

“Siktir git!” Kolunu kurtardı ve adamın kaburgalarına sert bir darbe indirdi. AJ onu göğüs göğüse, yüz yüze halde tekrar sabitlemeden önce bir saniyeliğine serbest kalmasına izin verdi. Bornozunun kuşağı bu mücadelede gevşeyince önü açılmıştı, çıplak teni onun giyinik vücuduna değiyordu. Adamın gözleri uzun uzun onun yüzünde gezindi ve ifadesi yumuşadığı, dudakları onunkilere değdiği anda kadın ona kafa attı.

“Kahretsin!” AJ homurdandı.

Jillian kıpırdandı ve onu tekrar yere itti. Vahşi gözlerini gözlerinden ayırmadan bornozunu tekrar bağladı, ikisi de nefes nefeseydi.

Luke... Luke'u düşünmeden edemiyordu. Hayatındaki yabancı Luke'tu. Luke olması gerekiyordu. Tüm vücudu Luke'a aitti. Luke onun kalbiydi. Luke onun tüm dünyasıydı.

Gözlerini yumup beynine durmasını söyledi. Luke gitmişti... Hem de sonsuza kadar. Beyni bunu kabul edip hayatına devam edemese de... Vücudunun bunu yapması lazımdı. Jillian, Jessica değildi. Nokta.

“Komşunun karısına göz dikmenin beni heyecanlandırması tuhaf mı?” Adamın üstüne çıkarak yavaş yavaş eğildi. AJ'in elleri bornozun altındaki çıplak bacaklarında yukarı kaydı.

“Sen kafayı yemişsin.”

“Tencere. Dibin. Kara.” Kadın sırttı.

Jillian dudaklarını boynuna bastırırken AJ’in çenesi kasıldı ve elleri kadının kalçalarını sertçe kavradı. Genç kadın kendi nabzına ve sesine sahip bir arzuyla onun tişörtünün kenarlarını kavradı, aç dudakları AJ’in köprücük kemiğinin sert kenarını öpene kadar tişörtü çekti.

Kadın iğnesini batırmaya hazırlanan eşek arısı gibi yavaş ve planlı bir şekilde ağzını tekrar boynuna götürürken adamın gövdesi onun altında taş kesilmişti. Jillian tam da bir eşekarısının yapacağını yaptı; dilini onun kine değdirdi, ardından alt dudağını dişlerinin arasına alıp onu sertçe ısırdı.

“Siktir!” AJ, onun kalçalarını bırakıp elini dudağına götürdü.

Jillian ayağa kalktı, dili dudaklarında gezinirken gülümseyerek adamın kanını tattı. Kontrolün tadını alıyordu. O bir hayvan değildi, bir hayatta kalandı. Saçma bir gerekçeydi ama sahip olduğu tek şey buydu.

“Suyum muhtemelen soğudu. Kapıyı kendin bulursun.”

Arkaya meraklı bir bakış atmadan merdivenlerden yukarı çıktı, bornozunu çıkardı, tekrar köpüklü suya girdi ve kendine aylardır yaşamadığı kadar şiddetli bir orgazm yaşattı.

DUMAN VE PAS RENGİ. Jillian *cahil* kardeşine salonu kurşuni gri ve balkabağı renklerine boyamak istediğini söylemişti.

“Yeterince yakın.” Jackson tahta karıştırıcıyı yoğun, koyu tuncu sıvıya daldırdı.

Jillian bir yandan yeri damlalardan korumak için bez sererken, “Tam bir erkeksin,” diye mırıldandı.

“Ne bu hal? Rahatlatıcı bir banyo yapacağını sanıyordum.”

“Yaptım ama yarıda kesildi, sonra da ılık suyla bitirmek zorunda kaldım.”

“Yarıda mı kesildi?”

Jillian sırtımasını bastırdı. “Evet. Çavuş.”

Jackson boyayı boya tepsisine döktü. “Ne istedi?”

Gözleri tavana doğru kayarken dudakları şüpheci bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hmm... Bir düşüneyim. Nerede olduğunu bilmek istedi, ardından zekice bir gözlem yaptı... Yani en azından ben bunun bir soru değil de bir gözlem olduğunu düşünüyorum... O da benim erkek kardeşim olduğundu.”

Adam tek gözü kısıp halde yukarı baktı. “İnsanların buna inanmasına baştan izin vermemiz hataydı.”

Kadın sırtıttı. “Evet ama kendimizi savunacak olursak biz kimseye evli olduğumuzu söylemedik ve işin aslı... Onlar da en az bizim kadar hatalı.”

“Yani buraya bizim numara yaptığımızı anladığını söylemek için mi gelmiş?”

“Tam olarak değil. Sanırım bir gizemi çözme görevindeydi.”

Jackson tişörtünü çıkarıp biriyle yatağa girmek istediği her seferinde hedefine ulaşmasını sağlayan son derece fit, dövmeli gövdesini ortaya çıkardı. “O hangi gizemmiş?”

“Sanırım bizim evine zorla giren suçlular olduğumuzu teyit etmek için alt kat duvarımızı görmek istedi. Görünüşe göre Betta balıkları birbirleriyle anlaşıpamamış.”

Jackson elini ağzına götürüp öne eğildi. “Biz mi? Adamın evine sen zorla girdin, hem neden balıkları önceden sahip olduklarının aynılığıyla değiştirmedin?”

Jillian alt dudağını parmakları arasında kısırdı. “Yorgundum, alkollüydüm ve...”

“Aptal mıydın?”

“Sadece yanlış bir karardı. Sam Walton insana bunu yaptırabilir.”

Adam ona bira ve boya fırçası verip kardeşçe bir yargılamayla gözlerini devirdi. Şişelerini tokuşturup müziğin sesini açtılar ve beyaz duvarlara saldırdılar. Gece yarısı olduğunda bir güzel çakırkeyif olmuşlardı, boyaya bulanmış halde –bir kısmı duvara gelmeyi başarmıştı– bir sonraki renge başlayacaklardı ki kapı zili çaldı.

Kapı gerçekten çaldı mı yoksa kulakları da vücutlarının geri kalanı kadar sorunlu mu diye merak ederek boş boş birbirlerine baktılar.

“Kim olabilir? Bu insanlar sekizde uyumuyor mu?” diye kırdadı Jillian.

Jackson omuz silkip kapıyı açtı. “Selam AJ. Her şey yolunda mı?”

Jillian, Jackson’ın etrafından bir bakış atı. Kocaman açılmış, donuk gözlerle AJ’in şişmiş dudağına ve alnındaki –saçlarının arasına gizlediği– ufak yumruya baktı.

“Hayır. Her şey yolunda değil. Saat gece yarısını geçti ve o kadar yüksek sesle müzik çalıyorsunuz ki uyuyamıyorum!”

Jackson somurturken dudaklarını O harfi oluşturacak şekilde öne uzattı. “Pardon ya. Sanırım geceyi bitirmeye hazırız.” Arkasını döndü. “Değil mi *kardeşim*?”

Jillian’ın alaycı gülüşü Jackson içindi ama AJ’in gözleri, kendisiyle dalga geçtiklerini düşünüyormuş gibi memnuniyetsizlikle kısıldı; belki de gerçekten öyleydi. Ama Jillian kafası bulanık, gevşemiş haliyle bile adamın dudaklarının sıcaklığını, dilinin tadını ve küvette yaşadığı orgazma hızla ulaşmasının sebebi olan ellerinin çıplak bacaklarında kaymasını hatırlıyordu.

“Evet, biz de uyuyacağız ama birlikte değil. Onu yalnızca 10 Nisan Ulusal Kardeşler Günü’nde yapıyoruz. Ha, bir de İkizler Günü’nde, o da ağustosun bir gününde oluyor... Galiba. Ama o resmi bir gün değil, o yüzden hep kutlamıyoruz.”

Jackson homurdanarak güldü. “Saçmalıyor.”

Jillian sarhoş bakışlarının AJ'in çıplak ayaklarında ve kaslı, biçimli bacaklarında kilitlendiğini fark etti. Sağdakinin etrafına bityılan dövmesi dolanmıştı. Üzerinde dilini gezdirdiğini hayal etti.

“Onun farkındayım. Lütfen ses seviyesine dikkat etmeye çalışın.” AJ boğazını temizledi.

Jillian'ın gözleri onunkilere kaydı ama AJ hemen Jackson'a baktı.

“Tamamdır. İyi geceler, AJ.” AJ daha arkasını dönmeden Jackson kapıyı kapattı.

“Siktir, Jill! Bu saçmalığa bir son vermelisin.”

Yedinci Bölüm

ÇOĞU ABİ, KÜÇÜK kız kardeşlerinin ne kadar yaramaz olduğunu ya onlara nasıl prenses gibi davranıldığını anımsar. Jackson'ın kız kardeşi "küçük" olarak anılmaktan nefret ediyordu ama öyleydi, en azından Jackson için. Jillian ondan yedi dakika sonra doğmuştu ve Jackson, bunu ona hatırlatmadığı neredeyse bir gün bile geçirmemişti.

Kız kardeşini düşününce aklından genellikle masumiyetinin hayaleti geçiyordu. Mezbahalarla ilgili bir video izleyip bir daha asla et yemeyeceğini ilan eden yeniyetme kız çocuğunun hayaleti idi bu. Babasının az daha ayakkabısıyla ezmek üzere olduğu bir örümceği kurtarmak için çılgık çılgına odanın diğer ucuna koşmasını hatırlıyordu. Babalarını kovalamış, ardından örümceği bir kâğıt parçasının üstüne alıp arka bahçeye bırakmıştı.

Jillian onu görmezden gelerek ön kapıdan uzaklaştı. Öfkesini daima bir inkâr yığınının altına gizlerdi.

"Sana ne oldu?" diye sordu adam, sesi bir nebze de olsa sakinleşmiş halde. "Artık o kişi değilsin. O olmayı istememelisin bile. O öldü. Bırak. Gitsin."

Jillian boyanın kapağını sertçe kapattı. "Neden söz ettiğini bil."

"Yapma! Kendin de dahil olmak üzere herkese yalan söyle. yebilirsin ama ne kadar çabalarsan çabala, bana yalan söyleye. mezsın. Adamı gördüm." Jackson onun kolunu kavrayıp kendine çevirdi, ardından saçını alnından çekti.

Jillian gözlerini yere dikti.

"Ona kafa attın."

"O da bana..."

"Onu ısırdın! Dudağındaki ısırık izini gördüm."

Jillian ona sırtını döndü.

Jackson iç çekti. "Bu senin şansın, Jill. Kim olmak istiyorsan o olabilirsin. Mükemmel değil, anlıyorum ama normalini bulabilirsin. O yönünün ölmesine gerek yok. Kendine has, biraz da tuhaf biriydin ama sevimli bir şekilde... Babamın Home Depot'a gideceği ve mekânın kokusunu sevdiğin için onunla gitmek için yalvardığın zamanları hatırlıyor musun? Annem sana bunun sadece kimyasal egzoz kokusu olduğunu söylediğinde bile umursamamıştın; çünkü diğer küçük sırrın, egzoz kokusunu sevdiğin için arabayı benzinle doldurdukları sırada kapıyı açmandı."

Jackson, gördükleri ve yaşadıkları için kız kardeşine üzülüyordu. Kendi inkârında boğuluyordu. Onun asla tamamen iyileşmeyeceğini söylemişlerdi ama genç adam, onlara inanmayı reddetmişti. Kız kardeşi çok güçlüydü. Onun herkese aksini kanıtlayacağına inanmak istiyordu.

"İlk bebek bakıcılığı işinden aldığın tüm ödemeyi, kırtasiye malzemelerine bağımlı olduğun için Staples'ta harcadığını hatırlıyor musun? Bana ekşi kremalı ve soğanlı Pringles, bir buz kazıyıcı, tırnak makası, bir kutu kırmızı tükenmez kalem ve bir kutu tampon gösterip onları nereden aldığını sormamı istemeni, ben daha cevap vermeden 'Staples!' diye bağırmanı özledim."

Jillian arkasını döndü. “Hayır, hatırlamıyorum çünkü o kız artık yok. Öldü. Bırak. Gitsin.” Surat asarak yatak odasına gitti.

“AJ’le neler oluyor? Onunla ne ilgin var?” Jackson arkasından seslendi.

Kız kardeşi, duygularını sınıflandırma konusunda titizlik derecesinde başarılıydı. Her olayın, kafasında kendine has bir rafı vardı; oradan asla bir seferde birden fazla şeyi indirmiyor, asla duyguları birbirine karıştırmıyor, daima bir kontrol hissini elinde tutuyordu. Bazen kulağa kişisel gelişim kitabından bölümleri sıralıyormuş gibi geliyordu. Sorun şuydu ki bir durumu zihinsel veya duygusal olarak idare edemediğinde, onu fiziksel olarak kontrol etmeye çalışıyordu. AJ’in de bu *durumlardan* biri olduğu açıktı.

Odasının kapısında durdu ve yavaş, *kontrollü* bir nefes verdi. “O terapi.”

Ona verebileceği milyonlarca cevap arasında... Adamın en çok korktuğu buydu.

ÜNİVERSİTE EĞİTİMİNİ VE ÖNCEKİ tüm iş deneyimlerini alınca, geriye yalnızca pazarlanamayan bir geri zekâlı kalıyordu. Jackson’ın hissettiği şey tam da buydu. Nakliyeciler piyanosunu teslim ederken bile, öğrencileri –yetişkin öğrencileri– bulmanın bunaltıcı görevi onu tekrar Heineken’in serin rahatlığına dönmeye zorlamıştı.

“Bu bir kuyruklu piyano.” Nakliyeciler piyanoyu salonun ortasına koydukları sırada Jillian seyretti. “Ve tüm odayı kaplıyor. Koltuğa oturunca televizyonu göremeyeceğiz.”

Jackson güldü. “Artık bir koltuğumuz veya televizyonumuz yok, unuttun mu... Onları Stan’e attırdın.”

“Koltuk Febreze gibi kokuyordu ve televizyon da kadranı olan bir kutuydu.”

“Kadranı yoktu, şapşal. Hem bu senin bana sunduğun iş seçeneğiymiş.”

Jillian ayağını Jackson’un dizinin arkasına bastırıp biraz sen-
delemesine sebep oldu. “Evet ama aklımda kış bahçesinde duran
bir duvar piyanosu vardı.”

“O zaman belli ki beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun.” Elini
ahşabın zarif siyah çizgilerinde gezdirdi, ardından parmak uç-
larını ses çıkarmadan fildişi tuşlara değdirdi. Müziği seviyordu,
duygularını sözlerden çok daha derin bir şekilde aktarıyordu.

İkisi de dört yaşından itibaren piyano dersi alsalar da Jillian
yalnızca önüne konulan şarkıların notalarını mahvetmişti. O
pratik yapmıştı. Jackson ise çalmıştı.

“Eh, Lascivio setim bugün ilerleyen saatlerde gelecek ve öğ-
leden sonra Lilithe bakacağım... O yüzden sanırım artık res-
mileşti: Tekrar sorumlu yetişkinler olduk.” Jillian birasını kaptı.
“Şu andan itibaren.” Bir yudum aldı, ardından içindekileri la-
vaboya boşalttı.

“Oyunbozan,” diye homurdandı Jackson. “Tarihin en büyük
bestecilerinden bazılarının alkolik olduğunu biliyor muydun?”
Ön kapıyı kapatmadan önce teslimatçılara bahşiş verdi.

“Benimle taşak geçiyorsun.” Jillian piyano bankına oturdu.

Jackson yanına oturup “Chasing Cars” şarkısını çaldı.
“Geçmiyorum. Seni hiç yanlış yönlendirdim mi?” Sırıttı.

Elbette onu yanlış yönlendirmişti. Bu onun en sevdiği oyun-
du. Tamamen ve tereddütsüz bir inandırıcılıkla söylendiğinde
insanların hemen her şeye ikna edilebileceğine inanırdı. Jackson
ona gerçeklere dayalı kesinlik durumlarında bile kendinden şüp-
he etmenin insan doğasında olduğunu söylemişti.

Jillian onu omzundan dürttü. “Beni yönlendirdiğin tek yol
bu. Gitmem lazım. Lascivio setim gelince ona dokunma.”

Jackson güldü. "Seks oyuncaklarıyla ilgilenmiyorum."

"Gözünü mü korkutuyorlar?" Ayakkabılarını giyerken göz kırptı. "Vibratör kıskançlığı mı yaşıyorsun?"

Jackson, piyanonun üstünde çabasız bir zarafetle dans ettikleri sırada parmaklarına baktı. "Hayır, kadınların vajinalarına her şeyi sokması beni yalnızca üzüyor."

Jillian ön kapıyı kapatmadan önce duraksadı. "Hmm... İlginç. Ben de aynı şeyi yıllar içindeki tüm tek gecelik ilişkilerin için söylüyordum."

Sekizinci Bölüm

KENDİNİ KORUMANIN DUYGUSAL zırhı altında, Jillian Knight derin bir sevgi ve şefkatle örülmüş bir pelerin giyiyordu. Onun orada olduğunu biliyordu ama gözden iyi saklanmıştı. Kalbinin girift dokusunu görmek için gereken tek şey ondan daha fazla korunmaya muhtaç olan biriydi. Lilith Kepler o kişiydi.

“Henüz yemek yedi ama o bulaşıkları yıkamak sorun olmazsa sana memnuniyetle ekstra ödeme yapabilirim.” Dodge ayakkabılarını giydi. “Tuvalete gitmesi gerekebilir ve inatçı bir yaşlı kadın olduğu için yardım istemeyecektir ama eninde sonunda oraya gidip onu zorla tuvalete götürmen gerekecek. Bir tırabzan yaptırmam lazım ama henüz yaptıramadım.”

Jillian dudaklarını büzdü ve onayladı. Dodge’un görünürde duyarsız kişiliğinin yalnızca hasta eşi için duyduğu üzüntüyü saklayan bir maske olduğunu düşünüyordu. Maskeler bazen gerekliydi. Jillian’da onlardan çok vardı.

“Aa, şunu da unutma. O sağır... Dilsiz olması daha iyi olurdu ama galiba bu kararları vermek bize düşmüyor.” Dodge kafasındaki –etrafı beyaz saçlarla çevrili– kel bölgeyi kaşırken göz kırptı.

“İyi olacağız. Bulaşıkları yıkamak da benim için sorun değil, ekstra ödeme yapmana gerek yok. Hatta yıkanacak çamaşır veya yapılması gereken başka temizlik işleri de varsa memnuniyetle yaparım. Çok talepkâr görünmüyor.” Jillian yatar koltuğunda oturup başını kitabına eğmiş Lilith’e baktı.

“Çok geçmeden uyuyakalır ama kitap elinden düşmeden önce kaldığı sayfayı işaretleyebilirsin. Kaldığı yeri kaybetmek onu sinirlendiriyor. Birkaç saate dönerim.” Dodge kapıyı kapatmadan önce son kez el salladı.

Jillian tanıdık çevreyi inceledi. Kasaba evlerinin çoğu benzer bir kat planına sahipti. Kepler’ın fayans, ahşap döşeme, cilalı nikel armatürler ve duvarlarda toprak tonlarında boya ile yenilenmesi onu etkilemişti.

Lilith’in gözleri kapandı, başı yana doğru eğildi. Jillian kitabı elinden aldı ve ayracı kaldığı yere koydu, sonra kucığına bir battaniye örttü. Televizyonun sesi kısıktı, ekranın alt kısmında alt yazılar akıyordu. Jillian sehpanın üzerindeki boş kahve fincanını aldı ve diğer bulaşıklarla birlikte yıkamak için mutfığa götürdü. Granit tezgâhın üstündeki gümüş fotoğraf çerçevesinde, yüzü siyah lekeli sarı bir Danua’nın fotoğrafı vardı.

“Güzel köpek.” Nedenini bilmeden arkasına baktı. Lilith sağdı ve uyuyordu. “Bir zamanlar bir köpeğim vardı.” Jillian lavabo suyu sıcak sabunlu suyla, sessizliği ise bir hikâyeye doldurmaya başladı. “Kimseye söylememem gerekiyor ama...” –omuzlarını silkti– “...Sanırım buna ihtiyacım var.” Süngeri aldı ve güldü. “Eminim çok iyi sır tutarsın, değil mi?” Tekrar arkasına bakmadı. Jillian, Lilith’in nabızı atan bir heykelden başka bir şey olmadığını biliyordu, bu da ona Stan gibi kendi kendisiyle konuşmuyormuş gibi hissettiriyordu; yaptığı şey aslında bu olsa bile...

“Jones tüm vücudu siyah beneklerle kaplı beyaz bir köpekti. Küçük ve tombuldu, büyük patileri vardı ve çok huysuzdu. Ama

hikâyenin başladığı yer burası değil." Jillian bir anlığına gözlerini yumdu. "O zamanlar Jessica'ydım... Jessica Day."

DAY

JESSICA DAY gündüzleri bir aktüerya stajyeri, geceleriye vampirdi. En azından, Psikiyatrist Dr. Luke Jones'un muayenehanesinde doldurduğu sağlık formuna *ziyaret nedeni* olarak yazdığı şey buydu. Kardeşi, adamın adını bir arkadaşından almıştı; bu arkadaş, Dr. Jones'un sert, sıradışı ve bu alanda daha deneyimli diğer doktorlardan büyük övgüler alan biri olduğunu söylemişti. Luke Jones, daha zorlu psikolojik sorunlar için başvurulacak kişi olmasıyla tanınıyordu.

"Dr. Jones şimdi sizi görecektir." Altmışlı yaşlardaki resepsiyonist gülümsedi.

Jessica, kucığında duran bilgisayarından başını kaldırdı. Bir sonraki aktüerya sınavına çalışıyordu, ondan sonra bir dahaki sınavına çalışacaktı, sonra bir dahakine... Tek yaptığı buydu, durmadan çalışmak... Bir de insanları kanatmak.

"Pıst." Resepsiyonist, Jessica masasının yanından geçerken çarpık parmağıyla onu işaret etti. "Bunu ilk ziyareti olan herkese söylüyorum. Adam genç ama sınıfının birincisi olarak mezun oldu ve gerçekten... Tam bir dâhi."

Jessica'nın gözleri iyice açıldı, uzun koyu saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken dudakları hayretle ayrıldı. "Pekâlâ." Yavaşça başını salladı. "Doogie Howser kadar genç mi?"

Resepsiyonistin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Tabii ki değil. Otuz iki yaşında."

Jessica göz kırptı. "Bunu bildiğim iyi oldu." Kapıyı açtı ve daha eşiği geçmeden donakaldı.

Hayret dolu... Dr. Jones'un bir bacağı diğerinin üzerine atmış, elleri iki yanında ve masasına yaslandığı sırada yüzündeki ifadeyi tanımlayacak kelime buydu. Jessica, daha tek kelime etmeden adamın onun hakkında on sayfalık bir değerlendirme yaptığını hissediyordu. Onun adam hakkındaki değerlendirmesi ise çok daha kısaydı: Takım elbisesiyle çok seksiydi. "Gelin Bayan Day."

Jessica gözlerini ondan zorla ayırdı ve kapıyı kapatmak için döndü. "Gelmek istediğim doğru," diye kendi kendine mırıldandı. Adama dönerek gülümsedi.

Dr. Jones, özenle ayrılmış siyah saçlarıyla, onu dikkatle izleyen mavi gözlerindeki parıltıyla ve omuzları geride, çenesi yukarıda duruşuyla kendine güven havası yayıyordu. Masadan uzaklaştı ve sakın bir özgüven havasıyla elini uzattı. "Ben Dr. Jones. Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Kararlı profesyonelliği güven vericiydi ve kadının yeni ortaya çıkan yaramaz-doktor-sorunlu-hasta fantezisini beslemeye devam etti. "Bana Jessica de." Adamın elini oldukça sertçe sıktı.

Adam tek kaşını kaldırdı, kuşkusuz bu sert tokalaşmayı sorguluyordu ama kadının sözlü olmayan meydan okumasından geri adım atmadı. Kadının vücut dili o gün ağzından çıkanlardan daha fazlasını söylüyordu.

"Lütfen, kendinizi en rahat hissedeceğiniz yere oturun." Masasına dönük sandalyeleri ve akvaryumun yanında, sağdaki duvara dayalı kahverengi kanepeyi işaret etti.

Jessica seçeneklerini gözden geçirdi. "Hmm... Her şey ölü inek derisinden yapılmış. Pamuktan veya polyesterden bir mobilyanız var mıydı?" Dr. Jones'un dikkatinin dağılmasını, biraz da dengesinin kaybolmasını istiyordu. Üstünlüğe ihtiyacı vardı. Sonuçta, terapinin nedeni buydu.

Adam çelik grisi üç parçalı takım elbisesine çok yakışan açık mavi kravatını düzeltti. Jessica hafif bir yüz buruşturma ya da

soğukkanlılığından dolayı bir çeşit sendeleme bekliyordu. Deri üzerine oturmayı reddederse adam ona nasıl danışmanlık yapacaktı? Elbette Jessica'nın bununla gerçekten bir sorunu yoktu ama adamı biraz kıvrandırana kadar bunu ona söylemeyecekti.

Dr. Jones çenesini eğerek yeri işaret etti. "Sanırım halı naylon karışımı bir malzemedir yapılma. Oturun."

Jessica önce yere, sonra ona baktı. Adam şah mat diyen bakışlarını ondan kaçırmadı. Jessica elini önündeki deri sandalyede gezdirdi.

"Dokununca bu eskimiş deri gibi hissettiriyor. İddiaya girelim ki inek -cesedini oradan almalarından önce- ilkbahar bitiminde bir gökkuşağının kemeri altındaki geniş çimenlikte yaşlıktan ölmüştür." Öne çıktı ve "insancıl" deri koltuğa oturdu.

Dr. Jones, yanındaki koltuğa oturmadan önce birkaç yoğun dakika boyunca onu inceledi. Bir kalem dokunuşu ya da dudak seğirmesi olmadan evraklarına baktı. Yaptığı her hareket kontrollü, hesaplı ve onun kışkırtıcı maskaralıklarına karşı bağışık.

Sakin. Masanın arkasında oturup yetkili bir konuma geçmek yerine eşit zemin talep ettiğini düşündü. Jessica bu yüzden, ancak "Jessica Day'in Bir Oyunu" olarak adlandırılabilir bir hareketle ayağa kalktı, masanın etrafından dolandı ve adamın sandalyesine oturdu. Dr. Jones çizelgesinden başını kaldırdı, dudakları hafifçe aralıktı. Jessica arkasına yaslandı, ellerini kavuşturup karnına dayadı.

"Eh, bu sandalye gülünç derecede rahat ve ikimizin de onda oturmaması muhtemelen..." -biraz zıplayıp sandalyeyi iki yana çevirdi- "...bin veya iki bin dolarlık kusursuz konforu harcamak gibi görünüyor."

Adam birkaç defa yavaşça göz kırptıktan sonra tekrar kadının formlarına baktı. "Bana işinden bahset."

Jessica başını iki yana da eğerek gülümsedi, tüm vücuduna yayılan eğlenceyi gizleyemedi. Gündüz aktüerya stajyeri, gece

vampir olduğunu yazmıştı ve adam ona işini mi soruyordu? “Bir sürü niteliksel ve analitik şey. Müşteriler ve onları şimdi veya yakın gelecekte etkileyen sorunlar hakkında bilgi araştırmak da dahil olmak üzere elektronik tablolar ile sunumları hazırlamaya yardımcı oluyorum. Kendimi başkalarına haklı çıkarmak ve açıklamak için çok fazla zaman harcıyorum ama sanırım bu da işimle ilgili.”

İşi sadece kafa karıştırıcı değil, aynı zamanda ortalama bir insan için son derece sıkıcıydı. Matematikte neden iyi olduğu ve yeteneğini nereden aldığı bir muammaydı. Ne anne babası matematiği seviyordu, ne de sevmemesine rağmen matematikte iyi olan ikiz erkek kardeşi Jude. Jude her şeyde iyiydi.

“İşini seviyor musun?” Dr. Jones bir anlığına başını kaldırıp birkaç not aldı.

Jessica omuz silkti. “İşimde iyiyim.”

“Bu onu sevmekle aynı anlama gelmek zorunda değil.”

Jessica tırnaklarıyla koltuğun kolçağına vurdu. “Sekreterin annen mi? Seninle gurur duyuyor, bir resepsiyonistten çok bir anne sanki...”

“Hadi senden bahsedelim.” Dr. Jones dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırmış halde başını kaldırdı.

“Yani o senin annen, değil mi?”

“Hayır. Kardeşinle ilişkini nasıl tanımlarsın?”

Jessica arkasına yaslandı, ayaklarını masanın üstünde üst üste koydu. “Burada olmamın sebebi o olsa bile, kardeşimden söz etmek istemiyorum. Otoriter piç ‘yardıma’ ihtiyacım olduğunu düşünüyor.”

“Burada olmak istemiyor musun?”

“Bununla bir sorunun yok. Yine de işim ve kardeşimle olan ilişkimle alakalı anlamsız sohbetler etmek yerine doğrudan konuya gelmeyi tercih ederim.”

“O konu nedir peki?” Dr. Jones ellerini Jessica’nın çizelgesinin üstünde birleştirdi.

Hayatında bir gün bile elleriyle iş görüp görmediğini merak ederek o uzun parmaklara baktı. Dr. Jones yakışıklıydı ama haşın bir şekilde değil, Hugo Boss modeline benzer havalı bir yakışıklılığı vardı: Sinekkaydı tıraş, düzgünce kesilmiş tırnaklar ve mükemmel beyaz dişler. Ama geniş omuzlarıyla birlikte rahat bir seksen boyu vardı ve o yumuşak elleri *büyükü*. Jessica, takımının kusursuz bir şekilde ütülenmiş katmanlarının altına gizlenmiş vücudun, yakışıklılığın da ötesinde olduğunu hayal etti.

“Kanını akıtana kadar bir erkekle samimi olamam.” Bakışlan adamın yüzünü buldu.

Kuşkusuz kafasında bir ses “deli” diye çığlık atmış olmalıydı.

Jessica burnunu kırıştırdı. “Hastalıklı bir şey, değil mi?”

Dr. Jones dirseğini sandalyenin koluna, çenesini yumruğuna dayadı. Stoacı düşünür pozunu mükemmelleştirmişti. “Peki, neden bunu yapma ihtiyacı hissediyorsun?”

“Kontrol yanılımasına ihtiyacım var... Kana değil, çünkü ben bir vejeteryanım.” Dudaklarını büktü. “Hmm, belki de kana ihtiyacım vardır. Sence vitamin eksikliğim mi var?”

“Neden buna yanılısama diyorsun?”

Belki olası vitamin eksikliğini daha sonra ele alırdı.

“Çünkü âşıkларımın işleri bitince sırtlarını dönüp ölü numarası yapmasına ihtiyacım yok. Onları bağlamaya da ihtiyacım yok. Bu gerçekten daha sağlıklı bir saygı. Tamam, belki ‘sağlıklı’ değil ama karşılıklı saygı. Yarı yarıya.” Boynunu bir yana, sonra diğer yana çevirdi. “Elli bire kırk dokuz... Altmışa kırk. Eh, ne demek istediğimi anlıyorsun. Yalnızca kontrol bende olmasa da bir erkeğin öyle düşünmesine ihtiyacım var ki genelde kontrol

bende oluyor. Babamın yüksek riskli bir işi var; bu yüzden annemin, erkek kardeşimin ve benim, kendimizi korumak için gerekli becerilere sahip olmamızı sağladı.”

“Anlıyorum. Yine de öz savunma öz kontrol gerektirir. Bir şeyi kanıtlamak için birilerinin kanını akıtmak, öz savunma değildir.”

Jessica camdan dışarıyı görebilmek için sandalyeyi biraz çevirdi. Dr. Jones’un yirmi yedinci kattaki yerinden San Francisco Körfezi’nin büyüleyici manzarası görünüyordu. “Sence de tüm psikiyatristlerin ofislerinin zemin katta bulunmasını gerektiren bir kanun olması gerekmiyor mu?”

“İntihar düşüncesi aklından hiç geçti mi?”

Jessica başını ona çevirdi. “Bu benim ‘kontrol’ problemimle mi ilgili? Muhtemelen ölüm şeklim de dahil olmak üzere, kendi kaderimi kontrol etme ihtiyacı hissediyorum gibi mi?”

Adam birkaç not daha aldı. “Hayır, bu senin zemin katta bir ofisim olmasına dair önerinle ilgili. Kendini pencereden atmaya niyetlenmediğinden emin olmak istiyorum.”

Kadın uzun cam panellere baktı. “Bu, işin için kötü olabilir.”

“Pencereden bahsediyordum. Bu alanın sahibi değilim, sadece kiralıyorum. O pencereyi değiştirmenin pahalı olacağını ve mal sahibinin kontratımı yenilemesini engelleyebileceğini düşünüyorum.”

Jessica, gözlerinin kenarlarının gerildiğini hissedene kadar sırttı. Dr. Jones’un ciddi de olsa bir espri anlayışı olması, tedaviye yaklaşımının aslında gerçekten alışılmadık olduğunu kanıtlıyordu. Bu da Jessica’yı mutlu etti... Hem de çok.

“Belki de tedavinin başlangıcında bir hasar depozitosu da almalısınız.” Adamın yüzüne bakmak için arkasını döndü.

Başı hâlâ eğikti; sol eli, tükenmez kalemî çalgınca kâğıdın üzerinde gezdiriyordu. "Resepsyonistimin *yeni hasta anlaşması*.nı bu öğleden sonra yenilemesi için bir not aldım." Yazmaya devam etti ama başını kaldırıp Jessica'ya baktığında kadın ilk defa onun gülümsediğini gördü.

İşte o anda, adama ihtiyacı olduğu kesinleşti.

Dokuzuncu Bölüm

KNIGHT

ÜÇ GECE ÜST üste yağış, ilk güneşli günde çimlerin iyice uzamasına sebep olmuştu. Kızıl röfleli bir fırtına; uzun, dalgalı saçlardan bir atkuyruğu, pilot gözlükleri, yıpranmış kot şort, gümüş rengi bir bikini üstü ve yabani ot yolarken bacaklarını korumak için giydiği kırmızı yağmur çizmeleriyle Peaceful Woods'u kasıp kavurdu. Bunlar, önceki günlerde mektupları almak için külotu ve kolsuz bluzuyla dışarı çıktığında giydiği çizmelerdi. Jillian Knight, farkında olmadan yoluna çıkan her erkeğe kalp krizi geçirtme konusunda kararlıydı. Fakat adamlar, tek bir gülümsemeyle bile ölmeye mahkûmdu.

“Bill, çim biçme makinesini üç farklı ağaca ve garajın köşesine çarptı. Adam gölete düşmeden önce üzerine bir tişört giysen iyi olur,” diye bağırды Jackson.

Jillian çim biçme makinesini durdurup kulaklıklarını çıkardı. “Kes şunu.”

Jackson ona bir şişe su verdi ve sonra araba yolunun ortasına yerleştirilmiş bahçe koltuğuna yaslandı. O gün dört piyano dersi

vermişti ve kız kardeşinin üçüncü işinde çalışmasını izlemekten zevk alıyordu.

“Büyük gecen için heyecanlı mısın?”

“Kes şunu.” Şişenin kapağını tekrar kapattı. “Sadece seks oyuncağı satacağım. Bu benim için seçtiğin iş. Ayrıca, sadece eğitim görüyorum. Bu geceki satışlardan hiç para kazanmayacağım.”

“Akıl hocanız size deneme ürünü veriyor mu?” Jackson sırtıttı.

“Kes şunu.”

“Aman Tanrım, birileri bugün ne kadar huysuz. Rahminin dokusu mu yenileniyor?”

Jillian sırtışını Jackson’ın görmesine izin vermek istemedi, bu yüzden daha kaç çimenliği biçmesi gerektiğini görmek için elini kaşlarının üzerine götürerek arkasını döndü. Ortaokulda seks eğitimi aldıklarından beri, Jackson onun döneminden “rahim dokusunun yenilenmesi” olarak söz ediyordu. Yıllar sonra, öğretmenlerinin sınıftaki ciddiyetiyle aynı şeyi söylediğini duy-mak onu hâlâ güldürüyordu.

“Hayır yenilenmiyor, o yüzden *kes şunu*.”

“O zaman ne? Harley’in yarın bayiye geliyor. Elinin altında vibratör ve meme ucu kışkaçlarıyla dolu kutular var. Dodge, geçen gün Lilith’in ona göz kulak olmandan memnun olduğunu söyledi, yani o iş iyi gidiyor. Ayrıca bronzlaşırken para kazanıyorsun.”

“Dodge, Lilith’in orada olmamdan memnun olduğunu mu söyledi? Bu çok tuhaf, ben bulaşıkları yıkarken ve mobilyaların tozunu alırken o sürekli uyuyordu.” Ve uyuyan sağır komşusuna geçmişini anlatmıştı. Ama bu bilgiyi paranoyak kardeşiyle paylaşmadı. “Bilmiyorum.” Kadın aynı oranda sinir ve hayal kırıklığıyla içini çekti. “Son birkaç gündür AJ’yi gördün mü?”

“Hayır. Hem neden soruyorsun?”

Jillian kollarındaki otları silkeledi. "Sebebi yok."

"Sebepsiz yere sormuyorsun, o yüzden ne oluyor?"

"Aramızda bir... Şey yaşandı. Sebebi bu."

Jackson güldü. "Bir şey mi yaşandı? Şaka yapıyorsun, değil mi? Adamı hırpalayıp dudağını delmenin *bir şey yaşamak* olarak değerlendirileceğini sanmıyorum."

Jillian, Bill'in ona yaklaştığını görünce tekrar kulaklıklarını takıp çim biçme makinesini eline aldı. "Hırpalama ve dudak delme arasında, birkaç saniyeliğine oldu. Ama kesinlikle bir şeyler yaşandı."

Jackson başını sallayıp güneşlenen bir köpeğin memnuniyetiyle arkasına yasladı. "Çok erken."

"Bir nefes almak için asla çok erken değil."

"O senin nefesin değil. O bir geri adım. Ve adamın üzerinde bunu kanıtlayacak, senin açtığın yaralar var."

Jillian çim biçme makinesini çalıştıran kabloyu çekti ve işini bitirdi.

SÖZ KONUSU NEFES, JILLIAN kırmızı çizmelerine hortumla su tutarken siyah Jeep Wrangler'ını garaj yoluna çekti. Adam ona baktığında Jillian, şeytanın dürtmesiyle öldürücü bir gülümseme gönderdi. AJ onu görmezden gelerek geri geri garaja girdi. Jillian suyu kapatıp alçalan garaj kapısının altındaki kısa çimenlik arazide alelacele yürüdü ve kapıyı birkaç milimetreyle ıskaladı.

"Çavuş."

Adam, Jillian'ın görsel değerlendirmesine çizmeleriyle başladı ve seksi sırtımasıyla bitirdi. Başka bir gün olsa, AJ onun coşkusunu paylaşmadığı için hayal kırıklığına uğrayabilirdi, özellikle de *o anlardan* sonra. Fakat o gün Jillian, kalp atışlarını hızlandıran adrenalin ateşine karışan soğuk korku atağıyla savaştı. Adam

savaş yaralarıyla önünde dururken kendini endişeli, uyanık ve canlı hissetti. Gömleğinin düğmeleri açıldı, sert kaslarına yapılmış haki rengi bir tişörtü gözler önüne seriyordu.

“*Bayan Knight.*” Şoför kapısını kapatıp postacı çantasını omzuna attı. “Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?”

“AJ neyin kısaltması?” Ona iyice yaklaştı, ta ki kırmızı yağmur çizmeleriyle taba rengi asker botları burun buruna gelene dek. Jillian, onun yakınında teninin karıncalanmasını, adamın yapısının onunkine hükmetmesini ama gücünün ona boyun eğdirmemesini seviyordu.

“Şortun çok kısa.” Sesinin otoriter tonlaması, vücudundaki her bir zevk verici sinirin üzerinde gezinen bir dil gibiydi.

“Ne için çok kısa? *Senin için mi Çavuş Monaghan?*”

“Bir kulüp evimiz veya yüzme havuzumuz yok. Neden bikini üstü giyiyorsun?” AJ, Jillian ayaklarını onunkilerin arasında hareket ettirirken yumruklarını sıktı. Dekoltesi açık göğsünü onun gövdesine bastırıyordu.

“Vücudum seni korkutuyor mu çavuş?”

“Mahalledeki yaşlı adamların, eşlerinin onlara bir de yeni komşuları neredeyse hiçbir şey giymeden mektup almaya çıkıyor diye kızmalarına ihtiyacı yok.” Sesi, ağzından çıkan her kelimeyle yükselirken iyice çatallandı.

“Çavuş, mektup alma kıyafetime mi yoksa mektupları sen çoktan işe gitmişken almama mı üzüldün?”

Adam gözlerini kıstı.

“Çünkü zaten diğer komşulardan daha fazlasını gördün.”

AJ kaşlarını çattı ama yutkunması onu ele verdi.

“Dudağın nasıl?”

Adamın dilinin ucu içgüdüsel olarak halen orada olan küçük kırmızı yaranın üzerinde kaydı. “Söyle bana. Şiddeti seven o sapık dominatrixlerden biri misin?”

Jillian dudaklarını büktü ve gözlerini devirerek bakışlarını onunkinden uzaklaştırdı. “Hmm... Hayır, bu doğru bir değerlendirme değil.” Dr. Jones bu olasılığı yıllar önce reddetmişti.

“Peki, bunun sebebi ne?”

Jillian, adamın tişörtünü kaldırdı ve elini birkaç santim yukarıdan onun gergin, çıplak tenine bastırdı. Sıcak, yarasız ve çekiciydi.

“Çünkü bana boyun eğmeni istemiyorum,” diye sözlerini fıslıdadı, aynı büyü yapmak için kullanılan bir iksir gibi.

AJ yumruk halindeki eliyle onun atkuyruğunu yakaladı. “Seni temin ederim, teslim olmak ve *boyun eğmek* gibi kelimeler benim kitabımda yoktur.”

Jillian gülümsedi. Kendi *sorununu* asla bir bağımlılık olarak görmemişti ama o anda çok güçlü ve onu tüketen bir şeydi. “Sana *diz çöktüreceğim*, Kıdemli Başçavuş Monaghan.”

“Yalnızca yüzüstü yere yatan bedeninin üstüne çıktıysam çöktürebilirsin.”

Jillian, kafasında Dr. Jones'un sesini duydu ama gördüğü Luke'un yüzüydü. İkilik her zaman mevcuttu: Onu kurtaran adam ve onu özgür kılan adam. Bir adamın onun üzerinde bu kadar fazla güce sahip olmasını sevdiği kadar ondan nefret de ediyordu. Ama o adam sonsuza kadar gitmişti; Jessica da öyle...

Buradaydı, Luke onun alnını öperdi ve *burada* onun göğsünü, onunkiyile aşkı bulan kalbinin üzerini öperdi. Parmaklarını onunkilere kenetleyip ilk pes eden onun vücudu olana kadar sıkıldığı yer *burası değildi*. Bu teslim olma yeteneği, birinin ona verdiği en büyük güçtü ve Jessica öldüğünde bu gücü de beraberinde götürmüştü.

Jillian Knight asla teslim olamazdı.

Dr. Jones'un sesi kaybolduğunda, duyduğu tek şey hızla çarpan kalbi ve kesik kesik aldığı nefesiydi. Jillian ve AJ arasındaki gerilim, Omaha bölgesinde elektrik kesintisine sebep olabildi. Adama olan çekimi geçmişiyse alevleniyordu ama nefret ve arzusunun bu sinir bozucu karışımına anlam veremiyordu... Ya da verebilse de bunu istemiyordu.

Adam saçını sıkıca tutarken dudaklarını onunkilere götürdü. Kadın ellerini adamın kollarının altından sırtına doğru kaydırđı. İkisnin de hiçbir doğru yanı yoktu. Güvensizlik yoğun, korku ağır, cinsel gerilim boğucuydu.

Kapanan gözler ve bir tutku anında kaybolma yoktu.

Adam kadını izledi. Kadın da adamı.

Dudakları birbirine değince, bir anda yumuşaktan cezalandırıcı bir sertliğe dönüştü. Dilleri kılıç gibi çarpıştı. Dudakları kontrol için yarıştı. AJ, kadının ağzı daha geniş açılıncaya kadar atkuyruğunu geri çekti ve diğer eliyle kotu yırtmaya çalışıyormuş gibi kalçasını kavradı. Jillian adamın boynundaki zinciri çekip kopardı ve yere düşmesine izin verdi. Elleri hızlı, kesin hareketlerle kemerine ulaştı. Hızlı ve güçlü bir çekişle ilmeklerini tamamen çözdü ve kemer bir kırbaç gibi havayı delip geçti.

Burada... dedi o ses.

AJ, Jillian'ın kalçasını serbest bıraktı ve çenesini tuttu. Eli boynuna doğru kaydı; kadın, parmaklarının gevşek olmasına rağmen boynunun etrafını sardığını, nefes borusunu ezdiğini hissedebiliyordu.

Korku.

Burada.

Jillian'ın elleri adamın sırtına gitti. *Yapma*, diye mırıldandı zihnini. Ama tırnakları kendi istekleriyle adamın etine gömüldü. AJ elini boynundan göğsüne, bikini üstünün açıkta bıraktığı de-

koltesinin arasına kaydırđı. Kadın adamın kumaşı bir kenara çekip sertleşmiş meme uçlarını açığa çıkarmasını bekledi ama AJ bunu yapmadı. Elinin ayasını kadının göğüs kemiğine bastırđı. Jillian'ın kalbi hızla atarak onu uzaklaştırmak istedi ama adam elini orada bıraktı, kadın nabzının onun nabzına karıştığına yemin edebilirdi. An, kafa karıştıracı bir sersemliğe yuvarlanırken kontrolünü kaybetmeye başladığını hissetti.

“Siktir!” AJ onu iterken homurdandı. “Kes şu şeyi!”

Gözlerini kocaman açarak afallayan Jillian konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir ses çıkmadı. Başka herhangi bir kadın, AJ'in ona uyguladığı güçle sırtüstü yere yapışırdı. Aşağı bakıp avuçlarını açtı ve parmaklarını sıktı. Kan. Tırnakları onun kanına bulanmıştı. Kısa bir an gözlerini kapattı.

“B-ben iş için hazırlanmalıyım.” Parmaklarını şortuna silerken çocuksu bir masumiyetle gülümsedi, sırtına bir bahçe kazmamış gibi adamı yanağından öptü, sonra yan giriş kapısından dışarı çıktı. Rüzgâr kapıyı arkasından çarpmadan iki saniye önce, “Bana katılmak istersen, her gece saat onda koşarım,” diye seslendi.

JILLIAN KNIGHT, ESKİDEN JESSICA Day'e ait olan bir şeyi yanında getirmişti: Muhteşem satış becerileri. Jillian'ı bekârlığa veda partisinde “eğiten” Lascivio danışmanı, kendini satış konusunda eğitim görürken bulmuştu. Jillian tüm geceyi meme ucu kıskaçları ve meme kanserini önleme etkisi, vibratörler ve mantar enfeksiyonlarını azaltması, belden bağlamalı penisler ve uzun süre dayanma hakkında istatistikler oluşturarak geçirdi.

Akl hocası Jillian'ın böyle sahte iddialarla ürünleri satması yüzünden suçluluk duyuyordu ki... Jillian partiden kazanılan komisyonu hızlıca hesaplayana kadar: On iki bin dolardan fazla kazanmışlardı.

“Selam işçi kız! Evine ekmek getirdin mi?” Jackson tanıdık Bach parçasını çalmayı bitirirken sırıttı.

Jillian onu çalarken dinlemeyi severdi. Biraz kardeşinin müzik yeteneğinin onda birini bile miras almadığına imrendiği ama çoğunlukla, inanılmaz yeteneğine duyduğu samimi hayranlıktan dolayı.

“Glutensiz ekmek ve hayır, getirmedim. Fakat beni eğiten Lascivio danışmanı Sara’nın ailesi, senin sayende ekmeğe doydun.”

Jackson ısıklık çaldı.

Jillian omuz silkip bir bardak suyu kafasına dikti. “Seks satar.”

“Sevgili kız kardeşim, sen muhabbet tellallarına ve eskortlara bekâret kemerlerini ve seksi bırakmayı bile satabilirsin.”

“Eskort demişken... Sen burada ne yapıyorsun? Geldiğinden beri kimseyle yattın mı?”

Jackson piyanonun kapağını kapattı. “Sanırım bu Jackson denilen adam bir süre daha bekâretini koruyacak.”

“Pardon?”

“Kaç insanın eline sıfırdan başlama şansı geçiyor ki? Nadiren. O yüzden kendimi tutuyorum. Belki bakire olmayan ve bana seks ile yakınlığı öğretmeye gönüllü iyi bir kız bulurum.”

“Sen Batı Yakası’nın yarısıyla birlikte oldun!”

“Sözünü ettiğin bu adam kim, bilmiyorum.”

Jillian beyaz bluzunun düğmelerini çözerken başını iki yana salladı. “Üstümü değiştireceğim. Koşuya çıkıp erkek kardeşim olduğunu iddia eden bu sahtekârdan uzaklaşmalıyım.”

“Bu akşam boks yok mu?”

“Geri döndüğüm zaman, belki.”

“Yalnızca daha iyi, tam anlamıyla sil baştan bir başlangıç yaptığım için üzgünsün.”

Jillian koridorun yarısında durdu. Niyeti bu olmasa bile sözleri midesine yumruk gibi inmişti. "Konu şu ki... Olabildiğince iyi yaşadım. Daha kötüsünden başka gidecek yönüm yok." Tişörtünü çıkardı ve yatağına fırlattı.

"Bunun hakkında konuşalım." O dolabının arkasında üstünü değiştirirken Jackson kapısının önünde dikildi.

"Bunu seninle konuşamam."

Jackson kıkırdadı. "Bu konuda konuşabileceğin tek kişi benim."

Lilith. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu; çünkü güvenliğini tehlikeye atmadan ve yargılanmadan geçmişini anlatabileceği tek kişi oydu.

"Sana Luke ve Jones'a duyduğum özlemin içimde nasıl acı verici bir boşluk yarattığını anlatsam her şeyi mantıklı hale getireceksin, bana başka seçeneğimiz olmadığını hatırlatacaksın. Yaşamak istiyorsak gitmek zorundaydık. Sonra da yanımda olduğunu ve aramızdaki bağın her şeyden güçlü olduğunu söyleyip beni suçlu hissettireceksin."

Jillian, dolabın arkasından vücudu bez bebek gibi gevşek bir halde çıkıp koşu ayakkabılarını bağlamak için yatağın kenarına oturdu. Gerçek şu ki aldığı her nefes, kardeşine duyduğu minnetin fısıltısıyla doluydu. Kardeşi onu defalarca kurtardığı için hayatta olduğunu biliyordu.

"Ama şu anda mantıklı olmak ya da suçluluk hissetmek istemiyorum. Sadece onları kaçırmanın ıstırabını duymak istiyorum." Yüzünün tüm hatlarına kazınmış yenilgiyle içini çekti. "Güç, zayıflığı kabul etmektir, görmezden gelmek değil." Ayağa kalktı, kardeşine baktı, artık gözlerindeki acıyı saklamaya çalışmıyordu. "Şimdilik bunu kabul edeceğim ve daha sonra bunun için daha güçlü olacağım. Tamam mı?"

Jackson başını salladı ve onu kollarına aldı. "*Fin de journée.*"

"Biliyorum... *Fin de journée.*"

JILLIAN TEK KULAĞINA KULAKLIK taktı; hâlâ geceleri iki kulağına da kulaklık takamıyordu. Bilinmeyene teslim olmak henüz mümkün değildi, belki de hiç olmayacaktı. Terk edilmiş sokakların ve uyuyan köpeklerin sessiz karanlığının karşısında titreşen müzik, Jackson'ın koşarken tercih ettiği sabah kaosunun kakofonisinden gerekli bir kaçıştı.

Serinleyen akşam meltemi, keskin ritimler, geçmişi ve üniformalı bir komşunun aklını kemiren büyüü, içinde kabaran enerjiyi besleyerek bacaklarını tükenme noktasına getirdi. Ciğerleri sonuna kadar genişlemişti, göğsünde bir yanma hissi vardı. Jillian'ın bacaklarından daha hızlı hareket eden tek şey zihniydi. Hayatının son on yılı, bir lunapark treni gibi bitmek bilmeyen bir döngüyle oynuyordu: Körfezin, doktorun ve köpeğin üstüne inen bir sis perdesi. Hepsini özlüyordu.

Jillian, beş millik saf adrenalın dolu efordan sonra parmaklarını başının üstüne koydu ve araba yollarında yavaş daireler çizerek yürüdü.

“Geceleri tek başına koşman muhtemelen senin için güvenli değil.”

Jillian, sırtı AJ'ye dönük halde hafifçe sırtıtmayı başardı. Evinin son birkaç adımını koştuğu sırada, ön verandasının gölgelerinde onu görmüştü. Her şeyin ve herkesin farkına varmak üzere eğitilmişti ama adamın varlığını fark etmek için acelesi yoktu. Luke, Jones ve kaybettiği normallik hakkındaki düşünceleri melankoli hissetmesine neden olmuştu. AJ ile kedi fare gibi oynamayı ne kadar sevse de, o gece içsel kavgası bitmişti.

“Eh, bence dudağındaki yara kabuğu ve sırtındaki taze iz tam aksini söylüyor,” dedi Jillian ve adam ay ışığına doğru adım atarken döndü.

Onu saatler önce görmüştü ama farklı görünüyordu. Güçlü çenesinde beliren koyu renkli sakallarından, şort ve tişörtten oluşan gündelik kıyafetinden ya da her zamanki gibi kaşlarını çatmamasından olabilirirdi ama ondaki bir şey Jillian'ın gardını düşürdü.

“Bu şey...” Adam ellerini ceplerine sokmadan önce ikisini işaret etti. “Bu iyi değil. Cage yarın eve geliyor ve aramızda bir şey olduğunu düşünmesini istemiyorum.”

Jillian cevabını dikkatle değerlendirdi çünkü AJ'in ağzından çıkanlar, gözlerinin söylediklerinin tam aksiydi. Adamın gözleri önce çıplak bacaklarında, ardından spor sütyeninin altından görünen karın kaslarında gezindi. Üç kelimesinden birini yutmuş olmalıydı. Jillian fiziksel bir acı hissedecek derecede yakınlık arzuluyordu ve o bakışların vücudunda gezinmesi bile yetiyordu.

Beni özölüyorsun... Kafasının içinde Luke'un sesini duydu. Görüntüsünün zihninden kaybolmasına izin vermeden önce kısa bir an için gözlerini kapatarak, *kalbimin atmaya özlemesinden de fazla*, diye düşündü.

Onuncu Bölüm

TRAVMAYI ATLATMAK ONU her gün yeniden yaşamaktan daha kolaydı... AJ, bunca yıl görev yaptığı, kimsenin katlanmaması gereken pek çok şey gördüğü ve yine de ailesinin yanına dönebildiği için kendini şanslı sayıyordu. Silah arkadaşlarının çoğu bunu yapamamıştı. Ülkesine hizmet eden minnettar asker rolünü oynamış, sonra koca ve baba rolüne geri dönmüştü. Keşke durum böyle olsaydı. Ama değildi.

Travma sonrası stres bozukluğu uzakta pusuya yatmış, bir tabur gibi saldırmayı bekliyordu. Saldırdığında ise karısını, olduğu adamı, olmak istediği babayı, yani tüm dünyasını kaybetmişti. En kötü yanı, bunun öngörülemezliğiydi. Bazı günler kendini dissosiyatif kimlik bozukluğunun kurbanı gibi hissediyordu. Karısı gittiğinden beri birlikte olmaya çalıştığı hemen hemen her kadın, birkaç randevudan sonra, dönüştüğü adamı görmüştü.

İpeksi teninin her santimini kaplayan nemli bir ter parıltısıyla önünde duran minyon kas yığını, içinde bir şeyleri uyandırıyor-du. Jillian Knight'ın her anlamda sorunlu olduğu belliydi ve ne

zaman yanına gelse AJ'in kafasında uyarı sirenleri çalıyordu ama o, onlara aldıriş etmiyordu.

Jillian ya korkusuzdu ya da acımasız bir delilik noktasına kadar korkmuştı. Her iki durumda da AJ rahat bir nefes almaktan, kontrolü bırakıp içindeki canavarı görmesine izin vermekten başka bir şey istemiyordu; o canavarı döv, kır, yok et ve belki de enkazda eskiden olduğu adamı bul. Ama bir oğlu vardı ve hayatında bir kez, ne pahasına olursa olsun onu ilk sıraya koymaya kararlıydı. Koruyucusu aynı zamanda düşmanı olsa bile, AJ'in geride bıraktığı, uğruna savaşmaya değeri tek şey Cage'di.

Jillian, terli platin sarısı saçları karışık dalgalar halinde omuzlarına düşene kadar atkuyruğunu çekistirdi. "Bu şey nedir, AJ?" Aralarında yer kalmayana kadar yaklaştı. O söz konusuyken kişisel alan kabul ettiğı bir şey değildi.

Adamın elleri, onun saçlarını kavrayıp o dolgun dudaklarını kendininkilere götürmeye muhtaç halde seğırdi. Adam onların baştan çıkarıcı tatlarını, tahrik edici dokunuşlarını ve talepkâr kontrollerini biliyordu.

"Tehlikeli," diye fısıldadı AJ. Parmakları kadının çenesinde dolandı. Jillian gözlerini kapatınca AJ de başparmağını bastırarak onun alt dudağında gezdirdi. İçinde bir fırtına koptu ve onu, bıçağın keskin ucunda kontrolünü bulmaya çalışır hale getirdi.

Kadın bir nefes verirken, adamın dokunuşu orada kaldıkça artan bir yoğunlukla inip kalkan göğsü haricinde vücudu dikkatle taş kesildi. Dudaklarını araladı ve adam başparmağının ucunu alt dişlerine götürdü. Jillian dilinin ucunu parmağına değdirince adam yutkundu ve gırtlğından gelen inlemeyi bastırdı. Ereksiyonunun sertliğı giderek acı verici bir hal aldı.

AJ neyin geldiğini biliyordu ama ona yabancı, mazoşist bir tarafı gönüllü olarak teslim olduğı anı haklı çıkarmaya ihtiyaç duydu. Jillian çenesini sıkınca kızgın bir yılan gibi tısladı ama

elini çekmedi. Bunun yerine kadın onu bırakana kadar başparmağını kıvırdı. Kan yoktu ama ön dişlerinin derin izleri parmağının etki kısmına işlemiştı ve tırnağının günler içinde moracacağına emindi.

Dudaklarını parmağının ucuna sardı ve Jillian'ın yalnızca çocukların fantastik kitaplarında var olan gözleri dolunayda ışıldadı. Şüpheli ifadesini okumanın yolu yoktu. Gözlerindeki o ışıltı meydan okuma anlamına mı geliyordu yoksa fethetme mi? İki türlü de bir sürpriz unsuruyla parıldadıklarına emindi.

“Tehlikeli, öyle mi?” Jillian onun tadını çıkarmak istercesine dudaklarını birbirine sürttü. “Kimin için?”

AJ parmağını ağzından çıkarıp işaretparmağını izlerin üzerinde gezdirdi. “Henüz emin değilim.”

Jillian bakışlarını kaçırdı. Birkaç düşünceli göz kırpmadan sonra tekrar onunla göz göze geldi. “Tatlı rüyalar, AJ.” Parmak uçlarında yükseldi ama AJ eğilmeden dudaklarına ulaşamadı; dudaklarını boğazının çukuruna bastırırken, adam sessizce kendine hâkim olmak için dua ederek gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açıp yumruklarını gevşettiğinde Jillian gitmişti.

NADİREN KÂBUS GÖRÜRDÜ, AYDA bir veya iki kere. Onlar da genellikle evliliğinin bitmesine yol açan ayların kısa görüntüleri olurdu.

Öfke.

Savaş.

AJ'in artık tanımadığı o yansıma.

Acıydı. Daha sık aralıklarla gelen migrenlerin fiziksel ıstırapı değilse de, öfkesini kontrol edememesinin yarattığı duygusal ıstırap. Bir an Cage yatağını toplamayı unuttuğu için kontrolden çıkıyor, sonraki an ise içine kapanarak bazen günlerce evden

ayrılıp askeri üste, hatta kamyonetinde uyuyordu. Asla intihara meyilli değildi. Sadece bulunmak ya da insan teması istemediği, hatta kapısının çalınmasını bile istemediği zamanlar oluyordu.

“Baba?” Cage fısıldadı.

“Evet?” AJ perdeden girip binlerce bıçak gibi beynine saplanan günışığını engellemek için başına bastırduğu yastığın altında boğuklaşan, uykusuzluktan çatallanmış sesiyle cevap verdi.

“Şey... Saat neredeyse on buçuk. İyi misin?”

AJ, saati doğrulamak için yastığının altından bakarken ışığın en loş yansımasına bile lanet okudu. “Lanet olsun!” diye mırıldandı kendi kendine. “İyiim.”

İyi değildi. İşe iki buçuk saat geç kalmıştı ve şeytan hâlâ kafasının içinde davul çalıyordu. Bir tişört giyip altına bir eşofman geçirdikten sonra koridora girdi.

“Bok gibi görünüyorsun.” Cage, babasına bir bardak su ve birkaç Advil verirken yüzünü buruşturdu.

“Kulağa doğru geliyor.” AJ hapları yuttu.

“Kötü bir ağrı mı?”

AJ suyun kalanını da yutarak başını salladı. “İşe gitmeliyim.”

“Hastalık izni al. Bugünler için varlar.”

AJ, Cage’e delici bir bakış attı. “Hiç hastalık izni almadım.” Ayrıca malum bir komşu onu acı verecek derecede tahrik ettiği için uyumadan bir saat önce hiç iki defa mastürbasyon da yapmamıştı. Geciken rahatlamamanın migreninin şiddetini azaltacağını düşünmüştü ama azalmamıştı.

Cage omuz silkti. “Her neyse. Buraya geldiğimde Jillian beni yakaladı. Jackson bu öğleden sonraya kadar çalıştığı için bu sabah onu Dillion Brothers’a bırakmamı istedi.”

“Harley Davidson bayisi mi?”

Cage sırttı. “Evet. Kendisi için bir motor sipariş etti. Jillian bir *motosiklet* kullanıyor. Jackson şanslı bir piç.” Cage başını salladı.

“Neden öyle diyorsun?” AJ çaresizce kahveye ihtiyaç duyarak yanından geçti.

“Fitness modeline benzeyen, neredeyse hiçbir şey giymeyen ve *motosiklet* süren bir karısı var; hem de genellikle motorun üstünde gördüğümüz erkeksi görünümlü klişe tiplerden değil. Her erkeğin fantezisinden bahsediyorum... Hatta yüz katı ve Jackson her gün onunla yatabiliyor, muhtemelen bir defadan fazla.”

“Cage!” AJ, sırtı oğluna dönük halde, neredeyse kahve fincanını dökecek şekilde hırladı.

Cage gülümsemesini gizlemeye çalıştı. “Pardon, onunla her gün tatlı tatlı sevişebiliyor, muhtemelen bir defadan fazla.” Sesi bir oktav yükseldi.

AJ şakaklarını çimdikledi. “Jackson onun erkek kardeşi, kocası değil.”

Cage’in gözleri büyüdü. “Yok canım? Neden herkes evli olduklarını sanıyor?”

AJ saatine bakarken içini çekti. İşine gitmesi ve neden bu kadar geç kaldığını bildirmek için onları araması gerekiyordu. “Bilmiyorum. Onlar birlikte yaşayan iki yetişkin kardeş; bu yeterince saçma bir şey. Bu durumu daha da deşmek için ne zamanım ne de ilgim var.” Ayrıca hayalinde onunla sevişirken önce duşta, sonra da yatakta neden mastürbasyon yaptığını bilmiyordu. “Ondan... *Onlardan* uzak dur. Anladın mı?” AJ telefonu kulağına götürürken oğlunu uyardı.

“Yalnızca arabayla bırakacağım ve sana zaten uzak duracağımı söyledim.” Cage anahtarlarını aldı ve babasına el salladı.

“Bekle...” AJ, hat bağlanırken Cage ön kapıyı kapatınca bitirme şansı bulamadı. Durumunu anlattığı sırada ön camdan di-

şarı baktı. Jillian güneş gözlüklerini takmış, Cage'in eski siyah kamyonetine doğru yürüyordu. AJ onu kot pantolonla ilk kez görüyordu. Kıvrımlarını biraz fazla saran kot pantolon ve siyah deri çizmeler...

AJ aramasını bitirirken Cage bir parmağını kaldırıp eve doğru koşmaya başladı. "Telefonumu unuttum." Merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

AJ, kamyonda bekleyen Jillian ile birkaç kelime konuşmak için güneşin dayanılmaz acısına katlandı.

"Çavuş," dedi Jillian, AJ kapıyı açarken onu gördüğüne hiç de şaşırmamış görünüyordu. "Bugün çılgınlık yapmaya mı karar verdin?" Günlük kıyafetleri içindeki adama baktı.

"Sana Cage'den uzak durmanı söylemiştim."

"Boşuna kendini yorma, bugün kafama takacağım tek şey Sportster SuperLow motorum." Jillian vizör aynasına bakarak dudak parlatıcısı sürdü. "Bu öğleden sonra Lilithe bakacağım için o yolculuk da kısa sürecek."

"O..." AJ eğdiği başını iki elinin arasına alırken yüzünü buruşturdu. "Sadece... bir çocuk." Advil acısını hiç dindirmemişti ve bir bulantı dalgası da onu vurunca kahvesi dışarı çıkma tehdidinde bulundu.

Jillian vizörü kaldırdı. "O genç bir adam ve..." AJ'ye baktı. "İyi misin?"

AJ çenesini sıkarken tıslayarak nefes verdi. Jillian kemerini çözdü ve ona doğru döndü, ellerini onunkilerin üzerine koydu. "AJ?"

Adam nefesini tutup mide bulantısını bastırmak için mücadele etti, kusmak ya da bayılmak istemiyordu. Jillian yavaşça ellerini onunkilerden kurtardı ve bir kadının ellerinden beklenmeyecek güçle parmaklarını şakaklarına bastırıp ufak dairelerle başına masaj yaptı. Ellerini onun ellerinin üzerine koyan AJ yaralı bir hayvan gibi inledi.

“Migren mi?”

“Evet,” acıya karşı inledi.

AJ, Jillian başına masaj yapmaya devam ettiğinde her ne kadar onunla savaşmak istese de vücudunun onunkine teslim olmaya başlamasına izin verdi. Acı hâlâ öldürücüydü ama mide bulantısı azalmaya başlamıştı.

“Baba?” AJ, Jillian’dan uzaklaştı ve bu ani hareket beynine hançerler saplanmasına neden oldu. “Kahretsin!” Gözlerini sımsıkı yumdu ve eve doğru sendeledi.

“İşte Dodge ile Lilith’in banyosu için Home Depot’tan ihtiyacım olan şeylerin listesi ve biraz para. Babanla ben ilgilenirim.” AJ’yi yakaladı ve bir kolunu beline sararak onu eve yönlendirdi.

“Motosikletin ne olacak?” Cage seslendi.

“Başka bir gün.” Jillian, AJ’in koridorda ilerlemesine yardım etti.

“Git... Yardımını istemiyorum.” Jillian’ın ona yardım etmesi yüzünden hissettiği aşağılanmayla yoğunlaşan acı AJ’in sesinden döküldü. Kahrolası bir baş ağrısı nasıl böyle aşağılayıcı bir ana dönüşebilirdi?

“Kapa çeneni.” Jillian yatağının yanından geçerek onu ana banyoya doğru itti ve ışıkları kapattı. Cam pencereden gelen ışık görmesi için yeterliydi.

AJ’in fayanslı büyük bir duşakabini vardı ve Jillian sıcak suyu açtı.

“Git,” sesi ağzından çaresiz bir yalvarış olarak çıktı.

“Hayır.” Jillian adamın gömleğini çekiştirdi.

Kafasında nabız gibi atan dayanılmaz acı, onunla savaşmasını imkânsız hale getirmişti. Kadın pantolonunu indirdi ve onu çıkarmasına yardım etti. Ardından, iç çamaşırını çıkarmadan adamı duşa doğru itti.

“Otur.”

AJ içeri adım attı ve neredeyse kaynar su başından aşağı akar-ken dizleri bükülü halde, başı ellerinin arasında, duvardan aşağı

kaydı. AJ aklını acıdan uzaklaştıran şeyin sıcak suyun yakması olup olmadığından emin değildi ama saniyeler içinde tekrar nefes alabildi. Zonklama hafifleyerek katlanılabilir hale geldi.

Jillian botlarını ve kıyafetlerini çıkardı, üzerinde yalnızca sutyeni ile külotu kalmıştı. Daha önce hiç kimse AJ'le böyle ilgilenmemişti. Kafa karışıklığıyla sesi boğazına düğümlenmişti. Gitmesini istiyordu ama kalmasına ihtiyacı vardı. Kadın önünde diz çöküp dizlerinin arasına sokuldu ve AJ'in başını o güçlü, becerikli ellerinin arasına aldı... Adamın vücudu bir doğa kanununa meydan okuyormuş gibi titredi. Jillian parmaklarını kafa derisine bastırıp sihirli bir şekilde her basınç noktasına değerken alnını onun göğsüne yasladı.

"İyi hissediyor musun?" diye fısıldadı. AJ kulağına değen dudakları hissetti.

"Evet," diye yavaşça nefes verdi.

Jillian bir alana odaklandı, ardından acıyı hafifleten daha fazla nokta bulmak için hafif bir değişiklik yaptı. Parmakları, başının arkasından masaj yaparak indi ve yukarıya doğru küçük vuruşlarla ensesine sertçe bastırdı. AJ inledi ve kadın omuzlarına doğru inip kulunçlara bastırarak devam etti.

"Tanrım..." diyerek nefes verdi adam.

Kadın yanağını onun başına dayadı; adam egosunu, kafa karışıklığını ve boktan geçmişinden gelen bir sürü pisliği yuttu. Su ılıklaşana kadar birbirlerine yaslanmaya devam ettiler.

"Sıcak suyunuz bitiyor."

AJ duşa girdiğinden beri ilk kez gözlerini açtı ve başını yavaşça kaldırdı. Ağrının neredeyse geçtiğine şaşırmış ve rahatlamıştı.

Jillian yüzünden akan sularla ifadesiz bir şekilde baktı, dudakları aralıktı. AJ'in gözleri kadının boynundaki tek bir su damlasına takıldı. Damlanın göğsünün yuvarlaklığına doğru yavaş yavaş inişini izledi. O damlayı tekrar bulmadan önce bakış-

ları bir an için onunkilere çevrildi. Dudakları kadının ıslak etine değene kadar eğilip diliyle o tek damlayı yakaladı.

Kadının nefesi kesildi. AJ, ellerini onun bacaklarına koyarak devam etti.

“Sırılsıklam oldum ve Dodge öğlene kadar beni bekliyor.”

AJ başını kaldırmadan salladı.

Jillian ayağa kalktı ve elini uzattı. Adam elini tutup ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi ve bir an duraksayarak kendini topladı.

“Tamam mı?”

AJ başıyla onaylayınca Jillian bir havlu alıp vücuduna sardı, bir tane daha alıp onu kuruladı.

“Kuru iç çamaşırlarına ihtiyacın olabilir.” Gülümseyip havlu-yu adama uzattı.

AJ dudaklarına yabancı gelen hafif bir sırtıştan vazgeçip hav-luyu beline sardı ve tamamen bitkin bir halde yatağına yığıldı. Migren tüm enerjisini tüketmişti. Derin bir iç çektikten sonra gözlerini açtı ve Jillian’ı banyoda sırtı ona dönük olarak yakaladı. Kadın sutyenini çıkarıp banyo dolabının kapısına astı. Sonra ıslak külotunu çıkardı. AJ, insan vücudunun bu kadar mükemmel bir formunu hiç görmemişti.

Genç kadın kot pantolonunu giydi ve arkasına baktı. AJ özür dilemeden bakışlarına karşılık verdi. Jillian utanmadı ya da sinirlenmedi. Üzgün görünüyordu. Arkasını dönüp kot pantolonunu çekti ve aynı anda ayaklarını da çizmelerine geçirdi. Adam gözlerini kapattı. O anda sabahla ilgili hiçbir şey gözüne gerçek gibi gelmiyordu.

Yatağının kenarında bir ağırlık hissedince yorgun gözlerini tekrar açtı. Jillian başparmağının ucunu kaşının üzerinde gezdirdi.

“AJ neyin kısaltması?” diye fısıldadı.

Adam gözlerini tekrar kapattı. “Neden kardeşinle yaşıyorsun?”

AJ, alnına bastırılan dudakların gülümsediğini hissetti. “Geçmiş olsun, çavuş.”

On Birinci Bölüm

JILLIAN GİZLİCE GARAJ kapısından içeri girdi. Araba yolunda bir araba duruyordu, bu da Jackson'ın dersin ortasında olduğu anlamına geliyordu. Ahşap zemindeki gıcırdayan noktadan kaçınmaya çalışarak parmak uçlarında odasına yürüdü.

“Yağmur mu yağıyor?”

Kadın sıçrayarak döndü. “Tanrım! Beni korkuttun.”

“Ben Jackson, Tanrı değil. Saçların neden ıslak?” Kadının eline baktı. “Ve neden iç çamaşırlarını giymek yerine elinde taşıyorsun?”

“Öğrencin nerede?”

“Tuvalette. Bana cevap verecek misin?” Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Cidden o aptal gözlükleri takıyor musun?”

Jackson parmağını *reçetesiz* siyah gözlüğünün beyaz bantlı köprüsüne bastırdı. “Beni profesyonel gösteriyorlar.”

“Pfft, seni bir şey gibi gösterdikleri kesin ama doğru kelime profesyonel değil.” Dolabına doğru gitmek için arkasını döndü.

“Jill...”

“Evet, yağmur yağdı,” diye bağırdı. “Aniden bastırdı. Geldiğini ufukta gördüm, kenara çektim ve kıyafetlerim ıslanmasın diye sutyen ve külotuma kadar soyundum. Islak kotu çıkarmaya çalışmanın ne kadar zor olduğunu bilirsin. Bir öğrencin olduğunu fark edince de garajda tekrar giyindim.”

“A’yi becermek kötü bir fikir.” Jackson, kardeşi gömleğini silerken başını dolabına uzattı.

Jillian bir koluyla göğüslerini kapattı ve tehditkâr bir bakışla gömleğini onun yüzüne fırlattı. “A’yi becermiyorum. Fakat yap-saydım, bu koca kargaşanın içine düştüğümüzden beri aklıma gelen en iyi fikir olacağına eminim.”

“Jackson?” bir kadın seslendi.

Jackson gözlüklerini düzeltti. “Bu konu kapanmadı.”

O gittikten sonra Jillian gözlerini devirdi. O sabah sorguyu değil, liyakat rozetini hak eden bir iyilik yapmıştı.

Saçlarını kurutup yeni iç çamaşırlarını giydikten sonra, tam öğlen saatlerinde kendini Dodge’un ön basamaklarını çıkarken buldu. Stan katılması gerektiğini düşündüğü yaklaşan yönetim kurulu toplantısı hakkında konuşmak için onu durdurmamış olsaydı daha erken varırdı. Bir saymanlık işi vardı ve sayılarla arasının iyi olup olmadığını sormuştu. Jillian omuz silkip temel matematik becerilerinde yetkin olduğunu söylemişti. Stan’in duyması gereken tek şey buydu ve kadın bir şekilde işin zaten kendisine ait olduğu izlenimini edinmişti. Tam da ihtiyacı olan şey, başka bir işti.

“Merhaba genç hanım!” Dodge onu her zamanki coşkusuyla karşıladı.

“Merhaba Dodge. Cage malzemeleri bıraktı mı?” diye sordu, adam içeri girmesine izin vermek için geri çekilirken.

“Evet ama Stan komşu *hanımın*, *benim eşim* için banyoma bir engelli tırabzanı kurduğunu öğrenince nasıl canıma okuyacak bilmiyorsun.”

Jillian güldü. “O zaman ona senin yaptığını söyle.”

“Hayır, vücudumda becerikli tek bir zerremen olmadığını biliyor.”

Lilith, en sevdiği yatar koltuğunda kitabını okumaktan başını kaldırıp Jillian’a el salladı.

“Bugün nasıl?”

“İyi bir gün oldu. Sanırım öğleden sonraları yaşlı kıcımdan kurtulduğunu ve onun yerine sen geldiğin için böyle.”

“Peki, bugünün planı ne?”

Dodge garaj kapısının yanındaki sıraya oturmuş, ayakkabılarını bağlıyordu. “Sıradan şeyler. Banka, market alışverişi, arabayı yıkama... belki de seradan çok yıllık bitkiler alırım.” Ayağa kalktı. “Lilith’in öğle yemeği fırında. Önceki günden kalma ton balıklı erişte güveci.”

“Tamam, öğle yemeğini yedirip sonra banyoda çalışmaya başlayacağım.”

“Teşekkürler Jillian. Sen bir kahramansın.” Dodge kapıyı kapatmadan önce göz kırptı.

Jillian, Lilith’in beklenti dolu mavi-gri gözlerine bakıp gülümsedi. “Öğle yemeğini kontrol edeceğim.” Kendini ve ardından fırını işaret etti çünkü taklit etmek Jillian için işaret diline en yakın şeydi.

Lilith gülümseyerek karşılık verdi. Onun dudak okuyabilip okumadığını veya herhangi bir işaret dili bilip bilmediğini sormamıştı; önemli değildi çünkü Jillian’ın işaret dilinde söylemeyi bildiği şeyler yalnızca *lütfen*, *teşekkür ederim* ve *özür dilerim*di.

“Bence ısındı,” diye seslendi Jillian. Neden? Emin değildi. Akıl hastası gibi hissetmeden yüksek sesle düşünmenin rahatlatıcı bir yanı vardı. Lilith’in onu duyamayacağı gerçeği üzerinde durmadı.

“Kahretsin!” Jillian elini yumruk yapıp fırının ısıtma yerini sıyıran yerini ağzına götürdü. Lilith’e öğle yemeğini verdikten sonra elini soğuk suya tuttu. “Luke’un parmağında halen o geceki yemekten kalan yara izi var.” Jillian ortaparmağını ovuşturdu. Ancak kendi parmağındaki yanık yerine, Luke’un yanığının olduğu bölgeyi ovuşturuyordu.

DAY

JESSICA, DR. Jones’u üç aydır görüyordu. Zihninde pek ilerleme kaydetmemişlerdi. Jones, onun hakkında soru sormayı bırakıp kendi geçmişine odaklanmaya başladığı zaman duygusal bir iyileşmeye veya –en azından– kabul edilebilir bir başa çıkma yöntemine yol açacak gelişmeler ve küçük atılımlar yaşayacağına dair Jessica’ya güvence vermişti.

Adam nadiren de olsa Jessica’ya kendi hakkında bilgi kırıntıları veriyordu; genç kadın onun evli olmadığını, eşcinsel olmadığını ve sekreteriyelerle herhangi bir akrabalığı olmadığını öğrenmişti.

“Bana çocukluğundan bahset.” Bunu Jessica’ya birden fazla kez sormuştu. Çocukluğunun beş cümleden azıyla özetlenebileceğine inanmadığı belli olmuştu.

“Babam narkotik ajanı olarak uzun saatler çalıştı ve annem ev kadınıydı. Jude ve ben okulda, genellikle ikizlere yapıldığı gibi, birer ‘bireysellik’ duygusu oluşturabilmemiz için farklı sınıflara yerleştirildik. Her sporu yaptım, iyi notlar aldım, bir sürü arkadaşım vardı ve ilk romantik buluşmamama on beş yaşındayken gittim.”

Dr. Jones, tarihin açıklanmasına odaklandı. “Bana okuldaki erkek arkadaşlarından bahset.”

“Neden? Rakiplerini mi ölçüyorsun?” Jessica ona ayrılan yerden, *adamın* çalışma sandalyesinden kaşlarını oynattı.

Adam bu yemi hiç yutmamıştı, ne gözlerini devirmiş ne de gülümsemişti. Jessica, bazı psikiyatristlerin seçici işitme konusunda eğitildiğini hissediyordu. Fakat sonra, bunun bir erkek özelliği olma ihtimalini de düşündü.

“Erkek arkadaşlarım, bir düşüneyim...” Dönme dolaptaki beş yaşındaki bir çocuk gibi sandalyesinde döndü ve başını geriye attı, uzun koyu saçları pahalı derinin arkasından sarkıyordu “... çoğunlukla ne kadar ileriye gidebileceklerini görmek isteyen sporculardı. Ben bir sürtük değildim, bu yüzden en iyi ihtimalle ikinci aşamaya geçerlerdi.” Masayı tuttu ve aniden durdu. “O zamanlar büyük aşamalarım yoktu.”

Jessica, Dr. Jones’un tepki vermesini bekledi ama her zamanki gibi hiçbir şey gelmedi. Sırttı ve masayı iterek sandalyeyi tekrar döndürdü. “Bahse girerim zamanında ciddi goller atmışsınızdır, Dr. Jones.” İlk zamanlarda Jessica, adama olan ilgisini bir sır olarak saklamaktan vazgeçmişti. Bu aynı zamanda adamın profesyonelliğini test etmenin bir yoluydu. *Ve kahretsin ki adam bu konuda çok katıydı!*

“Bekâretini kaybettiğinde kaç yaşındaydım?”

Jessica, körfezin aşırı lüks manzarasına hayranlıkla bakarken, sandalyeyi Dr Jones’a dönük bir şekilde durdurdu. “Fiziksel olarak mı, duygusal olarak mı?”

“İkisi birden.” On beş dakikalık sessizlikten sonra Jessica cevap verdi. “Pete’le birlikte olduğumda on dokuz yaşındaydım.” Gözlerini kapattı. “Dört duygusal masumiyetimi çalıp en iyi arkadaşımı öldürdüğünde on yedi yaşındaydım.”

“Bana Pete’den bahset.” Jessica yüksek sesle güldü ve Dr. Jones’la yüzleşmek için döndü. “Pete mi? Gitmek istediğin yön bu mu?”

Adam kaleminin kapağını takip ayağını bileğinin üstüne attı. Siyah pantolonu, baklava desenli çoraplarını gösterecek şekilde yukarı çıktı. Baklava desenini sadece Dr. Luke Jones seksi gösterebilirdi. Luke her şeyi seksi gösteriyordu.

“Pekâlâ... Peter McAllister bir caz kulübünde gitar çalıyordu. Onunla bir randevudayken tanıştım.” Burnunu kırıştırdı. “Ne yazık ki beni oraya götüren adamı değil, oradan Pete ile ayrıldığımı hatırlıyorum. *Yaşça daha büyüktü* ve çok seksiydi.” Dudaklarına alaycı bir gülümseme yayılırken derin bir bakışla Dr. Jones’a baktı. “Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?” Göz kırptı.

Dr. Jones ifadesiz bir şekilde işaret üzerine gözlerini kırptı.

Jessica içini çekti. “Kuralları biliyordum. Pete yasayı çiğnedi ve kimseye hesap vermedi. Önemli bir şey yoktu. Sanırım mal taşımak. Biliyorum, babası narkotik ajanı olan bir kızın gidip de bir keşe bulaşma ihtimali nedir?” Jessica omuz silkti. “Ne diyebilirim ki... Olur böyle şeyler. Her neyse, üçüncü buluşmamızda beni kulübe götürdü ve harika bir şarkıyı bana adadı. Kendimi bir kraliçe gibi hissettim ve o gece ona bir kral gibi davrandım, ta ki...” Geçmişte kaybolmuş halde akvaryuma baktı.

“Ta ki?” Dr. Jones sordu.

Jessica sırtıttı. “Onu kanatana kadar.” Bakışları adamın bakışlarıyla buluştu ve her zamanki soğukluklarına bakarak sabırla bekledi.

İkisi de Jessica’nın bir tepki beklediğini ve adamın bunu ona vermeyeceğini biliyordu.

“Dişlerimi şahdamarına geçirdim, kanını akıttım, sonra temizlik ekibini çağırdım.” Dişlerini sıkarak abartılı bir gülümseme taklidi yaptı.

Dr. Jones gömleğinin manşetlerini çekti ve ardından koluna düşen bir saçı temizledi. “Peki, o nasıl tepki verdi?”

Adam eğlenceli değildi, bir oyunbozandı ve tam bir huysuzdu. “Bana siktiğimin delisi dedi, onu çözmem için ısrar etti ve caz kulübüne gitmemi yasakladı.”

“Neden caz kulübüne gitmeni yasakladı?”

Jessica doğruldu ve masanın kenarını kavradı. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Haftalardır bu saçma terapinin asıl konusunun etrafında dolanıyoruz ve hâlâ neden bu insanların kanını akıtma ihtiyacı duyduğumu açıklamaya hazır değil misin? Dört ve ölen en iyi arkadaşım hakkında bir şey öğrenmek istemiyor musun?”

“Süre doldu.”

Jessica elini masaya vurdu. “Kesinlikle haklısın! Süre doldu. İşimiz bitti.” Çantasını kaptı ve kapıya yöneldi.

“Jessica?” Dr. Jones, ayağa kalkmaya ya da ona bakmaya zahmet etmeden seslendi.

“Ne var?” Genç kadın kapıyı kapatmadan önce homurdandı.

“İlerleme kaydediyorsun.”

Jessica’nın göğsünden alaycı bir kahkaha yükseldi. “Eh, bu gece bir randevum var. Gecenin sonunda seninle hemfikir olacak mı, göreceğiz.”

ÜNİVERSİTEDEYKEN JESSICA’NIN ODA ARKADAŞI olan Kelly Gunner, onu kendisiyle birkaç triatlona katılmaya ikna etmişti. Kendini kanıtlamış bir egzersiz bağımlısı olan Jessica, buna kolaylıkla ikna olmuştu. Mezun olduktan sonra Kelly, Jessica’nın eğitim ortağı olmaya devam etti, aynı zamanda onun şahsi çöpcatanı olarak yeni bir rol üstlendi.

Jessica beyaz straplez elbisesinin arkasındaki fermuarı çekip topuklularını giyerken telefondaki Kelly'ye, "Lütfen bana bu adamın seksin ete kemiğe bürünmüş hali olduğunu, ukala olmadığını ve yatakta iyi olduğunu söyle," dedi.

"Kızma ama işin aslı adamla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Gabe onu anaokulundan beri tanıyor. Anne babaları hâlâ komşu."

"Ve?" Jessica, düzleştirmek için bir saatten fazla zaman harcadığı uzun, koyu saçlarının arasından parmaklarını geçirdi.

"Ve ne? Bu kadar. Gabe'i sadece iki haftadır tanıyorum. Ailesiyle tanışmadım, bu yüzden tabii ki arkadaşı hakkında hiçbir şey bilmiyorum; ancak Gabe herkesin onu sevdiğini söyledi."

"Üff, o zaman neden hâlâ bekâr?"

"Muhtemelen seninle aynı sebepten." Jessica, bu olasılığı düşünürken dudaklarını kan kırmızı rujla boyadı. Bu geceki randevusunun bekâr olmasının sebebi, onun da bir vampir olması mıydı? "Bundan şüpheliyim ama göreceğiz. Psikiyatristimle baktan bir gün geçirdim; bu yüzden beni sadece el sıkışarak orgazm edebilecek bir erkekle, düşünmemi gerektirmeyecek bir akşam geçirmeye ihtiyacım var."

"Bir psikiyatristle mi görüşüyorsun?"

"Görüşüyordum. Bugün son günümdü."

"Neden bir psikiyatristle görüşüyordun ki?"

"Beyin jimnastiği için," dedi Jessica ciddiyetle.

Kelly güldü. "Her neyse, seni ucube. Gabe geldi, o yüzden çok geçmeden orada görüşürüz, değil mi?"

"Evet."

"Adresi sende var, değil mi?"

"İki kere mesajla, seni aramamdan beş dakika önce de e-postayla gönderdin."

“Tamam tatlım. Görüşürüz.”

Jessica çantasını kolunun altına aldı, gözlerini tavana çevirdi ve parmaklarını çaprazladı. “Lütfen, lütfen, lütfen bu adam normal, çok seksi ve biraz kandan korkmayan biri olsun.” Kapıyı açmadan önce Tanrı’nın ona olumlu bir göz kırptığını hissetti.

O geceki çifte buluşma, randevulaştığı söz konusu adamın evindeydi ve ev, Jessica’nın evine yirmi dakika uzaktaydı. Bu, tam anlamıyla kör buluşmaydı; daha doğrusu kör, sağır ve dilsiz buluşmaydı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu; yaşı, nasıl görüldüğü, mesleği... hatta adını bile bilmiyordu. Tek bildiği adresiydi. Mission Bay bölgesinde, daha yeni yapılmış bir apartman dairesinde yaşıyordu.

Kapıyı çalmadan önce asansörle onun katına çıktı, koridordaki aynada makyajını kontrol etti. Uzun saç, kısa elbise ve topuklu ayakkabıların söz konusu yabancıнын yüzünü gülümsetmeye yeterli olması için dua etti.

Karanlık panelli kapı açıldığında Jessica rahat bir nefes verdi. Önündeki adam rahatlıkla on üzerinden on birdi.

“Ah, merhaba.” Gülümsedi, Jessica’nın zihni çoktan onu çıplak soymuş, işaretlenmiş ve bacaklarının arasında diz çökmüş hale getirmişti.

“Merhaba, ben Jessica.” Elini uzattı.

“Ah, b-ben Darren.” Jessica, adam elini sıkınca orgazm olmadı ama gecenin daha yeni başladığını ve kesinlikle bir potansiyel olduğunu biliyordu.

“Ee... Beni içeri davet edecek misin?”

Kelly ve Gabe’in gelip gelmediğini görmek için arkasından bakmaya çalıştı.

“Evet, tabii ki içeri girebilirsin.”

“Jess!” Kelly ciyakladı.

“Peki, tanıştığımıza memnun oldum.” Kelly, o cevap veremedi önce elini tutup içeri çektiğinde Darren gülümsedi ve Jessica’nın yanından geçti.

“Aman Tanrım! Hedefi on ikiden vurdun, bebeğim. Onu görene kadar bekle!” Kelly fısıldamaya çalışmıştı ama birkaç desibel farkla başarısız olmuştu.

Jessica başparmağıyla kapıyı işaret etti. “O nereye gidiyor?”

“Kim?”

“Darren?”

“Aa, sanırım evine.”

“Onun evinde yemek yiyeceğimizi sanıyordum?”

“Ne? Ah hayır, Jessica o komşuydu. Adama anahtar mı ne bırakıyormuş. Sanırım birkaç haftalığına şehirden ayrılıyor. Gel, gel, gel...” Kelly kolunu Jessica’nın beline doladı ve onu koridordan aşağı, şık modern çizgileri ve duvarlarında gri tonlar bulunan geniş, açık bir odaya çekti.

“Gabe, Luke, bu Jessica.” Büyük mutfakta adaya yaslanmış iki adam duruyordu ve ellerinde birer bira vardı. Jessica daha önce Gabe ile tanışmamıştı ama hangisinin o olduğunu biliyordu; çünkü diğer adam, onun eski terapisti Dr. Luke Jones’du.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Jessica.” Gabe elini uzattı. “Bu arkadaşım, Luke.”

Dr. Jones imzası olan üç parçalı takımını giymiyordu. Onun yerini koyu renk kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış açık mavi bir gömlek almıştı. Tanıdık gelen tek şey, hiçbir ifade okunmayan taştan, ifadesiz yüzüydü.

Jessica, Gabe’in elini sıkarken gülümsedi. “Ben de çok memnun oldum. Ve... Luke, değil mi?” Jessica elini uzattı. Luke hoş bir gülümsemeyle elini sıktı. “Evet.” Jessica ilk karşılaşmalarını anımsatan, kemik kıran bir yoğunlukla elini sıkarken adamın bakışları biraz gerginleşti.

Kelly, kolunu Gabe'e sararken coşkuyla, "Bu *Doktor* Luke Jones," dedi.

"Bir doktor, ha?" Jessica kaşını kaldırarak Luke'a baktı.

"Ben bir psikiyatristim." Luke birasından bir yudum aldı, gözleri Jessica'nın her hareketini takip ediyordu.

Jessica, Kelly'nin uzattığı bir kadeh şarabı kabul etti. "Öyleyse gerçek bir doktor değilsin."

Luke gülümsedi. "Bence dört yıllık lisans, dört yıllık tıp fakültesi ve dört yıllık uzmanlık, beni gerçek bir doktor yapıyor."

"Ama sonuçta hayat falan kurtarmıyorsun, değil mi?"

"Luke, biz üniversitedeyken gönüllü bir itfaiyeciydi, bu yüzden kesinlikle hayat kurtardığı günleri oldu. Şimdi sadece San Francisco'nun çılgınlarıyla ilgileniyor." Gabe, Luke'u savunacak kadar kibardı.

Luke boğazını temizledi. Jessica ilk kez onun rahatsızlığını, insan olduğunu hissetti. "Çılgınlar" sözcüğünün Luke'un tanımı mı yoksa Gabe'in varsayımı mı olduğunu merak etti.

"Peki, ne iş yapıyorsun, Jessica?" diye sordu Gabe.

"Gündüz garsonluk, gece striptiz."

Gabe'in birası boğazına kaçtı. Kelly başını iki yana sallarken onun sırtını sıvazladı. "Hayır, öyle bir şey yapmıyor. Jessica harika bir aktüerya stajyeri. Her yıl benimle iki ya da üç triatlona katılıyor ve bir kadın sığınma evinde öz savunma dersleri veriyor." Kelly güldü. "Şey, bir düşününce... Jessica çok kötü bir aşçı, bu yüzden dışarıda yemek yemeye çok zaman harcıyor ve biz üniversitede ev arkadaşırken, vücudu fiziksel olarak giyinmeyi reddediyormuş gibi etrafta yarı çıplak dolaşıyordu. Bu yüzden sanırım garson/striptizci senaryosu pek uzak bir ihtimal değil."

Jessica omuz silkti ve şarabından bir yudum aldı. Ne yaptığı önemli değildi, bu gece tam bir enkazdı. Saçına harcadığı zama-

nı, bir gece daha giydiği yalnızca kuru temizlemeye verilebilen elbisesini ve sadece vajinasının biraz erkeksi bir ilgiye ihtiyacı olduğunda kullandığı pahalı parfümü düşündü.

“Luke’un yeri harika, değil mi?” Kelly, konuşmayı çatışmasız bir alana yönlendirdi.

Jessica etrafına bakındı. “Sanırım yeterince düzenli.” Kelly ve Gabe, komik olması gerekmeyen yorumuna güldüler. Luke pek gülmedi.

“Sana evi gezdireyim.” Luke gülümsedi.

“Hmm, evet işiniz bitince balkonda buluşalım. Manzara harika.” Kelly, Gabe’i Fransız kapılara doğru çekti.

Jessica ve Luke, kapı tık sesiyle kapanana kadar birbirlerine baktılar.

“Bu olamaz.” Luke birasını tezgâha koydu. “Onlara benim hastam olduğunu söylemek istersen bu senin seçimin ama yasal olarak onlara ben söyleyemem.”

“Vay canına, öncelikle artık senin hastan değilim. Finansal risk değerlendirmesini yaptım ve *ilerlememize* bakarsak, tedaviyi haftalar önce bitirmeliydim. İkincisi, *bu* hiçbir anlama gelmiyor.” Jessica elini ikisi arasında salladı. “Bu yüzden aşırı kolalı, pazen boxerların içindeki kasıntı kıcını *bir şey olacağını* düşünerek iyice sıkma.” Jessica omzunun üzerinden onları izleyen iki çift göze baktı. Gülümsedi. “Şimdi, bunca parayla aldığın şeyi bana göstermeyecek misin?”

Luke düşünceli ve sabit bir ritimle parmaklarını tezgâhın üstüne vuruyordu. “Akşamı atlatacağız ve sen gittikten sonra Gabe’e tipim olmadığını söyleyeceğim.”

Jessica, “Senin tipin değil mi?” diye mırıldandı, koridorda onu takip ederek. Görünüşe göre tipi zayıf kişilikleri olan itaat-kâr zürafalardı. Jessica, annesinin kısa boy genini ve babasının

genellikle erkekler için göz korkutucu olan güçlü ama renkli kişiliğini miras almıştı. Kan “fetişinin” tek seferlik flört serisinde ufak bir pay sahibi olması mümkündü.

“Banyo... Misafir yatak odası... Ofis...” Luke sıfır hevesle mırıldanıyordu. “Ebeveyn yatak odası...”

Jessica turdan ayrılıp yatak odasına girdi. Körfezin manzarası neredeyse ofisi kadar muhteşemdi. Çift kişilik yatağın üzerindeki yatak takımı beyaz, gri, siyah ve birkaç damla mavinin karışımıydı. Her şey modern tasarım ve kusursuz düzenin mükemmel bir geometrik konfigürasyonuydu.

“Bu benim yatak odam.” Luke kapıda duruyordu.

“Biliyorum. Bunu söylemiştin.” Parmak ucuyla şifonyerin, arından yatağın ayağının tozunu aldı, adamın kişisel alanının onu ne kadar tahrik ettiğine şaşırdı. “Sende OKB var.”

“Hayır. Sadece misafirlerimi ağırlıyorum.”

“Yatak odanda mı?”

“Turun bir parçası.”

Jessica büyük gömme dolaba doğru ilerledi.

“Bu turun bir parçası değildi.”

Onun için bir önemi yoktu. Kapıyı açtığında ışık otomatik olarak yandı. Genç kadın aynı hassas dokunuşla elini kusursuz ütülenmiş yirmi gömleğin kolundan aşağı kaydırды. Koyu renk ahşap bir bölmeden katlanmış bir kapüşonlu çıkardı ve burnuna götürdü.

“Dolabıma girdin, kıyafetlerimi kokluyorsun. Bence ciddi bir çizgiyi aşıyorsun, Jessica.”

Jessica kapüşonluya sarılarak döndü. “Daima güzel kokmandan nefret ediyorum.”

Luke, elleri rahat bir şekilde kot pantolonunun arka ceplerindeyken kapı çerçevesine yaslandı; omuzları geriye doğru atılmıştı ve gömleği biçimli göğsünü sarıyordu.

“Son üç aydır dikkatimi dağıtıyor.” Genç kadın ona doğru hesaplı adımlar attı.

Luke onun her hareketini tüyler ürpertici bir yoğunlukla izledi. Avcı ve av oradaydı; ancak ikisi de daha düşük bir role boyun eğme belirtisi göstermiyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı adam.

“Yalancı.” Jessica ellerini onun göğsüne koydu.

Luke bir santim geri çekilmeden ve hafifçe bile irkilmeden, yılmaz bir kontrolle ona baktı. “Ne istiyorsun?”

Jessica parmağının ucunu adamın gömleğinin düğmelerinin üzerinde gezdirdi. “Çok basit, seni.”

Ellerini adamın göğsünden ensesine kaydırdı ve parmak uçlarında yükselirken onu kendine doğru çekti. Dudakları birbirine değdiğinde, Dr. Jones’un haftalardır gözleriyle, kokusuyla ve sıkı kontrolüyle körüklediği, içinin derinliklerindeki küçücük korun üstüne benzin dökülmüş gibi hissetti.

Adamın ellerini vücudunda hissetmek için duyduğu acı verici aciliyet, zihninde tanıdık bir paniğe yol açtı. Kontrolü kaybediyordu. Adam ellerini arka ceplerinden çıkarmadı ama nedense bu, onların kadının saçlarına dolamış olmasından daha baskın geliyordu. Luke sadece varlığıyla onu kontrol ediyordu. Jessica onun tadında, dilinin onunkini manipüle etme şeklinde kayboluyordu ve adamın dudakları, Jessica’nın dudaklarının aceleciliğine üstün geliyordu. Çok hızlı ve çok yavaştı, çok fazlaydı ama yine de yeterli değildi. Kafasının içindeydi, *adam* kafasının içindeydi.

“Kahretsin!” Luke geri çekildi, gözleri kısılmadan önce bir anlığına açıldı. Orta iki parmağını kanlı dudağına dokundurdu.

Jessica bir sırtışla kıvrılan dudaklarını birbirine sürttü; kan kırmızı ruju kanıtı saklamıştı. Luke’un yanından geçti. “Seni uyarmadığımı söyleyemezsin.”

On İkinci Bölüm

KNIGHT

JILLIAN HÂLÂ EŞİT oranda acı ve zevkle sonsuza kadar sürececek tek öpücüğün tadına vararak dudaklarını birbirine sürüttü. Kıyafetleri katladığı kanepeden başını kaldırdığında Lilith gülümsedi. Uyurken bile sürekli gülümsüyordu. Ama her gülümseme eşsizdi. Jillian, Lilith'in hikâyesini duyamadığını biliyordu ama hikâyenin bazı bölümlerinde gülümsemesinin değişmesi, değişen duygularını sezip sezmediğini merak etmesine neden oldu.

“Öğle yemeğini bitirdiğine göre ben banyoda çalışacağım.”
Jillian ayağa kalktı.

Lilith biraz gözlerini kıstı, sonra sandalyesinden kalkmaya çalışırken başını salladı.

“Önce banyoyu kullanman gerekiyor mu?” diye sordu Jillian, Lilith'in ayağa kalkmasına yardım ederek.

Lilith başını iki yana salladı.

“Bugün yatağında mı uyumak istersin?”

Jillian onun kolunu tutarken yaşlı kadın koridorda sendeledi. Ebeveyn banyosuna ulaştıklarında Lilith, çiçek döşemeli makyaj masasını işaret etti.

“Ha tırabzanı kurarken beni izlemek mi istiyorsun?”

Lilith tekrar gülümsedi ve Jillian onun sandalyeye oturması-na yardım etti. Dodge eve gelmeden önce engelli tırabzanını du-
vara sabitlemek için yaklaşık bir saati vardı. Genç kadın, tamir-
cilik becerilerini en beklenmedik yerden öğrenmişti; ancak bu
başka bir günün hikâyesiydi. Kör randevusunu anlatmayı hâlâ
bitirmemişti.

DAY

JESSICA, YAPTIĞI yanlışları düşünmek için yaralı eski terapis-
tini geride bıraktı. Pişmanlık duymuyordu. Daha fazla masum
kurbanı kötü etkilemeden önce, genç adamın tedavi planını has-
tanın sorununu gerçekten çözecek şekilde ayarlaması gerekiyor-
du. Bundan da öte, o kolonyayı ya da sabunu –ya da ona karşı bu
kadar doyumsuz bir arzu duymasına neden olan her neyse– onu
kullanmayı bırakması gerekiyordu. Bunun sebebi Dr. Jones’un
keskin lacivert gözleri de olabilirdi, her zaman aynı şekli verdiği
gür siyah saçları da. Jessica’ya göre o saçlar, parmaklarının onları
karıştırması ya da sertçe çekmesi için yalvarıyorlardı.

“Hey, Jess! Ee ne düşündün? Burası harika, değil mi?” Kelly,
Jessica’nın oturabilmesi için ayaklarını karşısında duran bahçe
sandalyesinden çekti. Gabe, Kelly’nin ayağını tuttu, topuklu san-
daletini çıkardı ve ayağına masaj yapmaya başladı. Gabe doğru
kişiydi. Onları kiderlerinde olmalıydı. İkisinin de kıvrıkcık
sarı saçları vardı, adaminkiler kulaklarına geliyordu, kadınınkıy-
se belinden aşağı uzanıyordu. Çocukları gülünç derecede sevimli
ve tatlı olurdu. Hem Gabe hem de Kelly insanın içini bulandıra-
cak derecede aşk doluydu.

"Evet, çok harika." Jessica şarabından bir yudum aldı.

"Akşam yemeği birazdan hazır olur. Burada yemek yemek herkese uyar mı?" diye sordu Luke, başını dışarı uzatarak.

"Aman Tanrım! Dudağına ne oldu?" Kelly nefesini tuttu.

"Jessica beni ısırdı." Jessica açık kalan ağzını yerlerde sürükleyerek ona döndü.

"Ne? Hayır, cidden ne oldu?" Gabe güldü. Jessica'nın, onunla ilk kez tanışmasından sonraki yirmi dakika içinde kör randevusunu ısırması fikri çılgınlığın da ötesindeydi.

Jessica, Kelly ve Gabe'e gergin bir gülümseme atıp ayağa kalktı. "Siz ikinizi tebrik ediyorum. Bu adam gerçek bir şakacı ve mizah anlayışına bayıldım." Başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Rahatlayın. Luke'un mutfakta işini bitirmesine yardım edeceğim." Topuklarının üzerinde döndü ve o gün avcının kim olduğu konusunda daha fazla kafa karışıklığı yaşamadan Luke'a doğru yürüdü.

Luke, onu onuncu kattaki balkondan aşağı atmamış gibi mutfaka geri döndü.

"Bu da neydi böyle? Doktor hasta mahremiyetine ne oldu?"

Luke cam kapaklı dolabın arkasından tabakları aldı ve ona doğru döndü. "Hastam Jessica Day hakkında hiçbir şey açıklamadım. Sadece kör randevum Hannibal Lecter'la beş dakika önce dolabımda yaşadığım olayı paylaştım."

"Sadece bir şeyi kanıtlıyordum." Jessica dişlerini sıkarak adaya doğru eğildi.

Luke, karşı taraftan yüzleri arasında sadece birkaç santim kalıncaya kadar eğildi. "Ben de öyle."

Jessica tekrar doğrulurken öfkeyle homurdandı. "Bana yardım edeceğine güvenmişim."

Luke'un kaşları çatıldı. "Sana yardım *ediyordum* ama tıp fakültesindeki ilk günümde kimsenin apandistini almadım. Önce insan vücudunu incelemem ve ustalaşmam gerekiyordu. Aynı şey akıl için de geçerli. Her insan birbirinden farklıdır. Sana yardım edebilmem için önce seni incelemem ve anlamam gerekiyor. Düşünceler ile duyguları öğrenecek bir ders kitabı yok." Genç adam derin bir nefes aldı ve kısa bir an için gözlerini kapattı; sanki bu konuşma haftalardır kafasının içinde, duyulmak için çaresizce oynuyordu.

Yenilgisi sesini esir alırken Jessica'nın omuzları düştü. "Bu randevuya hazırlanmak için üç saat harcadım, saçım dışında hemen hemen her şeyi tıraş ettim; losyon, makyaj, saç düzleştirme, on kıyafet değişikliği, hepsini yaptım çünkü altı ayı aşkın süredir seks yapmadım. Altı. Ay!"

Luke ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Bu gece gerçekten çok etkileyici görünüyorsun."

Jessica gözlerine bakmak için başını kaldırdı "Seni ısırmasaydım bu gece sevişecek miydik?"

Adam güldü, gerçek bir kahkahaydı. Jessica'nın ondan hiç duymadığı yabancı bir sestti. "Açıkçası o kadarını düşünmemiştim."

"Neden?"

Adam fırından geniş bir tabak çıkardı. "Kahretsin!" Fırında yaktığı parmak boğumunun hemen üstünü emdi. "Çünkü..." -biraz daha emdi- "...beni kanatmanı bekliyordum."

Jessica başını iki yana eğdi. "Seni kanatacağımdan neden bu kadar emindin?"

Luke elini soğuk suyun altına tuttu ve uzun bir an boyunca omzunun üzerinden Jessica'ya baktı. "Çünkü son üç aydır seni inceliyorum."

Kadın nadir görülen kısa bir suskunluk yaşadı. Gözlerini hızlıca kırıştıtırıp, "Bu gece harika göründüğümü mü düşünüyorsunuz?" diye fısıldadı.

"Hem de insanın canını yakacak kadar." Tabaklara yemek koymaya başlayan Luke'un bakışları uzaklaştı.

Akşam yemeği servisi yaptılar, arkadaşlarıyla balkonda ılık havada hafif bir akşamın tadını çıkardılar, şakalara güldüler, kaliteli şarap ve bira yudumladılar ve arada bir bakıştılar. Ama akşam sona erene kadar birbirleriyle bir daha asla doğrudan konuşmadılar.

"Biz gidiyoruz, siz de biraz baş başa vakit geçirip numaralarınızı birbirinize verin, düğününüzü planlayın." Gabe eliyle ağzını kapatarak onu kapıdan çekerken Kelly kıkırdadı.

"Belli ki çok fazla içmiş. Teşekkürler, Luke. Akşam yemeği harikaydı." Luke kapıyı kapatmadan önce Gabe son bir kez el salladı. Luke kapıyı kapatıp elleri cebinde arkaya yaslandı.

Jessica bunu her zaman Dr. Jones'un en sevdiği hali olarak hatırladı: Sıradan ve göz kamaştırıcı derecede yakışıklı. Geçirdikleri akşamlar kıyafetleri biraz kırıkmıştı. Kusursuzca ayrılmış, düzgünce taranmış saçları ile bu dağınıklığın kontrastı ona unutulmaz bir çocuksu çekicilik veriyordu ve mavi gözlerinde yumuşak bir teslimiyet vardı.

"B-ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

Jessica başını salladı. "Böyle bir şeyin olma olasılığı nedir, değil mi?" Topuklu ayakkabıların öldürücü işkencesini hafifletmek için hafifçe ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Sanırım önümüzdeki hafta olan görüşmemizi iptal etmeyeceğim."

Luke başını iki yana sallarken gözlerini kısıtı. "Artık senin doktorun olamam."

"Ne? Neden?"

“Arkadaşlarımız bu gece bize bir randevu ayarladı. Öpüştük. Aştığımız sınırlar etüğün o kadar ötesinde ki doğru düzgün düşünemiyorum. Kariyerimi bunun için sonlandırmayacağım. Ve yardıma ihtiyacın var... ama o ben olamam. Seni başka birine yönlendireceğim...”

“Başka biri mi?” Jessica’nın sesi, büyüyen öfkesine karşı hayretiyle titredi. “Bu haltı tekrar yapmıyorum. Son üç ayı seninle, sana açılarak, senin tarafından incelenerek geçirdim. Şimdi yenisinden başlamam mı gerekiyor?”

“Böyle olmayacak.” Luke kapıdan uzaklaştı.

Jessica karşılık olarak bir adım geri çekildi.

“İlerlememizi hızlandırmak için yeni doktoruna detayları...”

“İlerleme mi? Gerçekten mi? Aynaya baktın mı? Buna ilerleme mi diyorsun?”

“Seni göremem. Nokta.”

Jessica kollarını göğsünde kavuşturdu. “Doktorum olarak mı yoksa...”

“Hiçbir şekilde.” Luke’un sözleri soğuk bir final havası içeriyordu. “Ben yarana dikiş atan bir acil servis doktoru değilim. Ben bir psikiyatristim ve mesleğimde hastalarla kişisel olarak ilgilenmek etik değil; ne tedavi sırasında ne de profesyonel ilişki sona erdikten sonra.”

“Ama sen de beni öptün.”

Adam hafifçe gözlerini kısarak başını iki yana salladı. “Yapmamalıydım.”

Jessica titrek bir nefes aldı ve olanları durdurmak için gözlerini kapadı. Ona ihtiyacı vardı ve bunu anlamasını sağlamalıydı. “Claire’in vücudundaki tüm kanın akmış halini asla unutmayacağım.”

“Jessica, yapma. Ben artık senin doktorun değilim.” Luke ön kapıyı açtı.

O felç edici korkunun anıları vücudunu ele geçirdi. Gözlerini açtı ve küçük, çelik çerçeveli bir büfenin yanındaki koyu renkli ahşap zeminde duran bir kusura baktı. “Kahverengi botlarıyla savaş yorgunluğunu üstünden hiç çıkarmadı. Yerdeki kanlı bot izlerinden ayakkabı numarasının kırk dört olduğunu tahmin ettim.”

“Jessica! Dur. Şimdi.”

“Adam ona bıçakla her zarar verdiğinde ben de aynısını söyledim. Kontrol adamdaydı, tam kontrol. Ve kontrolü kaybetmeye başladığında, onu tekrar keserdi. Sadece kesiğe bakmak bile onu sakinleştirdi. Ağlamayı ne zaman bıraktığımı ya da onu sonraki sefere nereden keseceği konusunda kendimle bahse girmeye başladığımı hatırlamıyorum. Ne zaman doğru tahmin etsem, Claire zayıfladıkça daha güçlü hissettim. Onun kontrolünü ben alıyor gibiydim. Bir sonraki hamlesini tahmin edebilseydim, bizi kurtarabilirdim, bizi oradan çıkarabilirdim.”

“Üzgünüm. Yapamam... Bunu seninle *yapmayacağım*. Pazar-tesi günü ofisimi ara ve Eve seni sevk etsin.” Luke onun kolunu tuttu.

Jessica’nın adamın ne yaptığını anlaması biraz zaman aldı, anladığında ise kapı kapanmıştı ve o dışarıdaydı. Yanağını ve ellerini kapıya koydu. Luke’un çekiciliği karşı koyamayacağı kadar fazlaydı. Hayatta kalması için o kadar hayati bir şeye sahipti ki uzaklaşmak yavaş bir ölüm gibi hissettirecekti.

“Erkek arkadaşıydı... Claire onunla internette tanışmıştı. Buluşmaya karar vermeden önce neredeyse bir yıl internet üzerinden görüştüler. Adam onun on sekiz yaşına kadar beklemek istedi, bu yüzden Claire doğum gününde onunla San Diego’ya gitmemi istedi. İkinci ve son sınıflarımız arasındaki yaz mevsimiydi. O ekimde on sekizime girdim.” Yanağından tek bir gözyaşı damlası süzüldü. “Luke?” diye fısıldadı, gözlerini kapatarak.

Titrek bir nefes aldı. "Ailelerimiz bir konser için Los Angeles'a gideceğimizi düşündüler. Jude nereye gittiğimizi bilen tek kişiydi. Claire ona söylediğimi bilmiyordu ama ben söyledim. Jude'la aramızda sır yoktur; hiç olmadı." Gözlerini açtı ve tırnağını damarlı ahşap kapının olukları boyunca kaydırmaya başladı.

"Pek iyi bir mahalle değildi ama Claire'i uyarmaya çalıştığım da beni yargılayıcı olmakla suçladı. Evlerin hepsi küçük ve yıkıktı, arabalar sokaklara park edilmişti ve garaj yollarında o kadar çok hurda vardı ki herkes bir hurda satışı yapıyormuş gibi görünüyordu. Dört, dış cephe kaplamasının yarısı sökülümüş; yıpranmış gri verandasında eski, kahverengi lekeli bir kanep ve her rüzgâr estiğinde gevşek menteşelerinde deprem olmuş gibi sallanan yırtık perdeli fırtına kapısı olan yeşil bir evde yaşıyordu."

Jessica kıkırdadı, tek gözyaşının izi kontrolsüzce boşanan yaşlarla silindi. Claire'i özlüyordu. Her. Gün. "İronik olan şeyi bilmek ister misin? Polis, Claire'in ebeveynlerine haber verdiğinde... kızları tecavüze uğramadığı için rahatladılar. İki dakikadan kısa bir süre içinde femoral arterinden tüm kanı akmıştı, ancak anne ve babası bakire olarak öldüğü için rahatladı. Bu ne kadar boktan bir şey?" Burnunu çekti. "Ne düşündüğünü biliyorum: Benim kadar boktan değil." Son kelimed e sesi çatlamıştı. Bu hassasiyetini kimsenin görmesine asla izin vermediğini Luke biliyor olabilir miydi?

Kapı hiçbir uyarı olmadan açıldı. Jessica yere yığıldı, hızlı eller onu yüzüstü yere çakılmaktan kıl payı kurtardı. Aynı hızlı eller onu ayağa kaldırdı.

Luke içini çekti ve Jessica'nın kehribar rengi gözlerinin, uzun ıslak kirpiklerinin arasından onunkileri bulmasını bekledi. "Starbucks'taki en eğitimli barista olduğumda, kariyerimi neden mahvettiğimi bana hatırlatmak için her gün gelsen iyi olur. Ve meslek tarihindeki -psikolojik olarak- en istikrarlı aktüeri olacağın için bana sağlam bir bahşış bıraksan da iyi olur."

Jessica gözyaşlarını silerken başını salladı. Kahkahaları ve hıçkırıkları arasından rahatlaması duyuluyordu. "Seni ısırdığım için üzgünüm. Bir daha olmayacak."

"Hayır, olmayacak" Luke onun minyon yüzünü güçlü ellerinin arasına aldı. "Çünkü olursa ağzına ağızlık taktırıp deli gömleği giydirebilir ve seni akıl hastanesine yatırırım. Anlaştık mı?"

Yavaş bir baş sallamanın ardından yutkundu. "Dr. Jo..."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ben senin doktorun değilim. Beni haftanın üç günü *burada* göreceksin, ne eksik ne fazla. Evimi temizleyip bana geçmişini anlatacaksın. Ben de dinleyip sana *dostça* tavsiyeler vereceğim. Aramızda asla bir para alışverişi olmayacak. Bir daha ofisime gelmeyeceksin. Hiç kimseye söylemeyeceksin. Gabe ve Kelly'ye gelince, o kadar da ortak noktamız olmadığını söyleyeceğiz. Anlaştık mı?"

"Sana Jones diyebilir miyim? Sadece Jones. Hoşuma gidiyor."

"Hayır."

Jessica iç çekti. "Hiç eğlenceli değilsin." Adamın ellerinden kurtulup kapıyı açtı.

"Jessica?"

"Evet?" Arkasını döndü.

"Bu da olmayacak bir başka şey."

"Ne?"

"Eğlence."

On Üçüncü Bölüm

KNIGHT

1

JILLIAN, O GÜNÜN hikâyesini bitirdikten sonra dakikalar içinde tırabzanı kurmayı tamamladı.

“Hey, şuna bak!” Dodge, Jillian’ın el emeğine hayran kalarak kapıda dikildi.

“Bence artık tuvaleti kendi başına kullanabilecek.”

“Bunun için Tanrı’ya şükürler olsun. Çok fena kokanlardan birini yaptıktan sonra kıcını tuvaletten kaldırmaktan daha kötü bir şey yok. Sanırım ilaçları motorunu bozuyor. O işi yapmayı özlemeyeceğim kesin.”

Jillian, Dodge’un kaba yorumuna aldırmadan gülümseyen Lilith’e baktı. “Kocan kendi bokunun kokmadığını sanıyor. Tam bir erkek.” Jillian, Dodge’a göz kırptı.

“Gel buraya. Gitmeden sana bir şey göstermek istiyorum.” Dodge el işaretiyle Jillian’ı kapıya çağırdı.

“Görüşürüz Lilith.” Jillian, kadının makyaj masası sandalyesinden kalkmasına yardım etti.

“Teşekkür ederim,” dedi Lilith ve Jillian ilk kez onun konuştuğunu duydu. “Rica ederim,” diyerek elini hafifçe sıktı.

Jillian garaj kapısını açar açmaz donup kaldı, dili tutulmuştu.

“Bugün yeni jantları taktım. Ne düşünüyorsun?” Dodge, kendi park yerinde duran bir golf arabasında oturuyordu. Ama bu herhangi bir golf arabası değildi. Üst kısmı beyaz olan kırmızı bir arabaydı, jantları kırmızı ve beyaz, arkalarına bir N harfi işlenmiş özel yapım beyaz deri koltukları vardı. Gövdenin geri kalanı, Cornhusker giyim mağazasına dalmış gibi görünüyordu: Çıkartmalar, bir bayrak ve arkada yerleşik bir Cornhusker soğutucu.

“Vay canına, bu... Vay canına. Golf oynadığını bilmiyordum.”

“Oynamıyorum ki.”

Jillian kaşlarını kaldırdı. “Ee, peki o zaman *golf* arabası ne alaka?”

“Cornhusker hayranıyım.”

Kadın güldü. “Bunu görebiliyorum.”

“Dizlerim berbat halde, bu yüzden arabayı mahallede dolanmak için kullanıyorum. Çoğunlukla mektupları almak ve benzeri şeyler için.”

Jillian, posta kutusu kümesine açılan garaj kapısına baktı. “Evet, arada on beş, yirmi metrelik bir yürüyüş mesafesi olmalı.”

“Tam olarak on dokuz buçuk. Stan bir süre önce benim için ölçtü. Sadece merak etmiştik.”

“Mektupları almak için bir de soğutucu mu taşıyorsun?”

Dodge sırıttı. “Hayır. Burada Stan’le oturup esintinin tadını çıkarıyorum ya da maçları izliyorum.” Garajın köşesindeki televizyonu işaret etti. “Bazen o dışarıda çalışırken, çimlerini elle biçerken ya da büyük süpürgeyle sokağı süpürürken Stan’e soğuk bir içecek götürüyorum.” Jillian gülümsedi.

Sadece Nebraska’ya taşınmakla kalmamış, adına rağmen ironik bir şekilde hiç ormanı olmayan, her bir çiftlik evi grubu-

nun arkasında yosun istilasına uğramış ufakça göletlere sahip Peaceful Woods adlı tamamen farklı bir gezegene inmişti.

“Pekâlâ, ben eve gidiyorum.”

“Bırakmamı ister misin?”

“Yok... İhtiyacım yok.” Soğutucudan bir bira çıkaran Dodge’a bir göz kırptı.

“Yolluk bir bira?”

Jillian’ın o gece seks oyuncacı satması gerekmiyordu, o yüzden omuz silkti. “Neden olmasın? Teşekkürler.”

Dodge ona bir kutu fırlattı. “Her şey için tekrar teşekkürler, genç hanım.”

“Rica ederim.” Sokağa çıkmadan önce kutuyu ona doğru kaldırdı. Kapağını açtıktan sonra büyük bir yudum aldı. Soğuktu ve AJ’le getirdiği uzun ve beklenmedik derecede duygusal geçen, ardından Dr. Luke Jones’la olan kör randevusunu andığı günün sonunda tadı o kadar kötü gelmiyordu.

Araba yolunda dururken tanıdık bir ses arkasından, “Jillian,” diye seslendi. Cage bir ızgaranın arkasında duruyordu.

“Selam, erken akşam yemeği mi?”

Çocuk sırttı. “Geç öğle yemeği?”

“Ne pişiriyorsun?”

“Biftek. Soya fasulyesinden yapılan türden değiller, üzgünüm.”

“Üzülme, aç değilim.” Bir yudum daha almadan önce bira kutusunu kaldırdı.

Cage güldü. “Sağlıklı görünüyor.”

“Koca oğlan nasıl?”

Cage biftekleri çevirip kapağı kapattı. “Suratsız. Bugün işe gitmedi o yüzden kendini suçlu hissediyor.”

Jillian, Cage'e birasının kalanını verdi. "Al, iç. Gidip onun keyfini yerine getireyim."

Cage ızgaranın yanındaki katlanan sandalyeye oturup kutudan uzun bir yudum aldı. "İyi şanslar. Bana göre onun en iyi yanını ortaya çıkarmıyorsun."

Jillian evin kapısını açmadan ona döndü. "Gerçekten mi?" diye sordu, sesinde bir şaşkınlık tınısı vardı.

Cage kıkırdadı. "Gerçekten."

Kadın kapıyı kapattı ve koridordan mutfığa doğru yürüdü.

AJ sebzeleri dilimleyip kesme tahtasından büyük bir salata kâsesine dökerken sırtı Jillian'a dönük halde mutfaktan, "Bifteğimi yakmasan iyi olur," diye seslendi.

"Etlerini bu kadar korumana bayılıyorum," diye fısıldadı, ellerini adamın gömleğinin altından göğsüne doğru kaydırarak.

AJ kasıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni suratlılaştırmaya çalışıyorum."

Adam arkasını döndü. "Öyle bir kelime yok."

Jillian geri çekildi ve karşı tezgâha yaslandı. "Dil bilgisi tüyosu için teşekkürler. Nasıl hissediyorsun?"

Adam boğazını temizledi ve salataya devam etmek için arkasını döndü. "Ondan söz açılmışken... Bugün olanlar... Yaşamamalıydı."

Jillian alnını ovuşturdu. Ne zaman bu kadar gizli bir zevk haline geldiğinden emin değildi ama Luke için öyle olmuştu ve bu söyledikleriyle AJ de listeye katılmıştı. "Çünkü..."

"Çünkü bu gece bir randevum var."

Jillian tezgâhtan uzaklaştı. "Eh, bu daha iyi hissettiğin anlamına geliyor olmalı. Aferin." Arka kapıya yöneldi. "Benim de bir randevum var." Laf ağzından birdenbire çıkmıştı, egosunun ani

bir reaksiyonuydu ama artık çok geçti. Arkasında durmak zorundaydı.

AJ bir şeyler söylemeye başlamıştı ki o sözünü bitirmeden kapıyı kapattı.

“Selam delikanlı. Bu akşam ne yapıyorsun?”

Cage ızgaradan biftekleri alıp bir tabağa koydu. “Henüz emin değilim. Neden?”

“Bence beni kasabaya götürüp Omaha’nın gece hayatını göstermelisin. Ne dersin?” Evine doğru yürümeye devam etti.

“Randevu gibi?”

Jillian kendi kendine sırttı. “Baban sorarsa evet; kesinlikle bir randevu.”

“Bu gece şansım yaver gidecek mi?”

Kadının göğsünden bir kıkırtı yükseldi. “Üzgünüm.”

“Ama bunu babama söylememe gerek yok, değil mi?”

“Söylersen hayal kırıklığına uğrarım.”

“JILLS, KIÇINI BURAYA GETİR. Bir şeye vurmam gerek.”

Jillian ayakkabılarını çıkarırken sırtarak gözlerini devirdi. “Üstümü değiştirmeme izin ver, *Jacks*.” Hızlıca üstünü değiştirdikten sonra, dostça bir idman için alt kattaki kardeşinin yanına gitti.

“Saat dörtteki öğrencim piyanomu mahvetti. Siyah İnci’den böyle iğrenç bir sesin çıkabileceğini düşünmemiştim.”

“Piyanona isim mi verdin?”

“Evet. Bana vur.”

Jillian önce bir kolunu, sonra diğerini vücuduna çaprazlama gerip omuzlarını esnetti. “Gergin misin?”

“Huzursuz... Heyecanlı... Bilmiyorum.” Jackson boynunu esnetti.

“Evden çıkıp biraz eğlenmen gerek. Bir amaç için sarhoş ol.”

“Peki, bu hangi amaç olabilir?”

Kadın ona doğru hamle yaptı ama ikizi daha hızlıydı. “Biriyle yatmak. Birkaç bira içtikten sonra çok daha çekici oluyorsun.”

Jackson hemen kaburgalarının altına bir tekme indirdi. “Muhtemelen biriyle yatmanın kitabını yazmışımdır.”

Kadın ona çelme takıp popo üstü çakılmasına sebep oldu. “Ukalalık etme.”

Jackson zıplayarak tekrar ayağa kalktı. “Sen ve ben. Bu gece dışarı çıkıyoruz.”

Jillian çenesini hedef alan yumruklardan kaçmak için eğildi ve geri çekildi. “Yapamam,” dedi soluk soluğa. “Planım var.”

“Plan mı?”

“Buluşma gibi bir şey.”

Elleriyle mola işareti yapan Jackson, “Buluşma mı?” diye sordu.

“Gibi bir şey.” Jillian bardağındaki suyun yarısını içti.

“Kiminle?”

“Cage.”

“Komşunun oğlu mu?”

“O genç bir adam ama evet.” Jillian kardeşinin hiç durmadan çalışan beyninde bir söylevin hazırlandığını görebiliyordu. “Ve bu konuda vır vır konuşmaya başlamadan önce, seni temin ediyorum ki buluşmamız hiçbir anlama gelmiyor. Bana kasabayı gezdirecek.”

Jackson ellerini kalçalarına yaslayıp başını bir yana eğdi. “O mu sana sordu?”

Kadın omuz silkti. “Hatırlamıyorum.” Gülüşü, Jackson fırsat bulamadan Jillian’ı ele verdi.

“Yalancı. Ona sen sordun, değil mi? Neden? Bir nedeni olmalı. O senin tipin değil.”

Jillian ona kaşlarını çatarak baktı. “Oğlanın tipi neymiş peki?”

“Genç, zayıf ve Luke değil.”

“Futbol oynuyor, ona zayıf diyemem.”

“Ne demek istediğimi anlıyorsun.”

İç geçirip dudaklarını büzdü.

“Bu A’le ilgi. Oğluyla dışarı çıkarak onu kızdırmaya çalışıyorsun. Yoksa kıskandırmaya mı?”

“Sanırım ikimiz de çavuşun kıskançlık duymayacağını biliyoruz.”

Jackson başını salladı. “Kızacak. Gerçekten çok kızacak. İyi de neden?”

“Bu sabah aramızda yine bir *an* yaşandı.” Jillian, ellerini göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı.

“Bu, üzerinde yalnızca iç çamaşırlarıyla yağmura yakalandıktan önce mi sonra mı yaşandı?” Erkek kardeşi tek kaşını havaya kaldırıp karşı duvarda onun duruşunu taklit etti.

Kadın gülümsemesini saklamak için dudağını ısırdı. “Arada bir yerde.”

“Hı-hı. Neden bu yola giriyorsun, bilmiyorum. Sonu iyi bitemez.”

“Üniforma giydiği için mi?”

“Kontrolünü çoktan kaybedip *eski alışkanlıklarına* geri döndüğün için Jillian.”

Kadın yere baktı. “Bugün dönmedim. Dönmek istemedim bile.”

“Ve?”

Jillian burnunu kırıştırarak kafasını kaldırdı. “Ve bu gece bir randevusu var.”

Jackson göğsünü kabartarak dimdik durdu. "Bu sabah onunla seks yaptın ve akşam randevusu mu var?"

"Hayır! Seks yapmadık. Sana daha önce de söyledim. Biz... Öf! Karmaşık bir şey."

"Tavsiye vereyim mi?"

Kadın dudaklarını büzdü. "Hayır."

"Karmaşık olmayan hale getir."

BİR TAKINTI, DÜRTÜ YA da düpedüz delilik olabilirdi ama sebebi ne olursa olsun Jillian bir beyanda bulunmak istiyordu. Boynuna dolanan ince askılarla karın kaslarının en az beş santimetre kadarını açıkta bırakan kolsuz bir üst ve kısa, efil efil bir etek çok şey söylüyordu. Ne söylediklerinden emin değildi ama AJ onu gördüğünde emin olmuştu.

"Merhaba çavuş. Buluşma partnerim hazır mı?" AJ kapıyı açtığı anda Jillian kirpiklerini kırıştırarak düello eldivenini fırlattı.

"Affedersin?"

"Buluşma partnerim... Cage. Gitmeye hazır mı?"

"Onunla mı randevun vardı?" Kelimeler, AJ'in sıkılı dişleri arasından güç bela duyuluyordu.

Jillian, Cage bunu henüz babasına söylemediği için sevinçle gülümsedi; adamın ilk tepkisini bizzat görebiliyordu.

"Evet, hem de her genç, *sağlam* santimiyle."

AJ dışarı çıktı ve ön kapıyı arkasından kapattı.

"Neler oluyor? Bu bir şaka mı?"

"Akşam yemeği, özel bir Omaha turu, belki bir teşekkür iyi geceler öpücüğü... En fazla ikinci aşamaya geçerez."

"Konu bu sabah mı?" AJ ona yaklaştı; sesi alçaktı, kontrolünün önündeki baraj çatlamaya başlamıştı. "Çünkü senden benim için bir şey yapmanı istemedim..."

“Vay canına! Ne bencil bir piçsin. Dünya senin etrafında dönmüyor. Bu gece Cage ile çıkacağım çünkü dışarıda bir akşam geçirmek istiyorum ve o *eğlenceli* biri. Bu belli ki sana tamamen yabancı bir şey.” Jillian bir an olsun geri adım atmak istemeyerek daha da yaklaştı. “Bu sabahtan söz edecek olursak da siktir git. Yardım isteyemeyecek kadar aptal ve inatçı olduğun, sadece ‘teşekkür ederim’ deme nezaketine sahip olmadığın için siktir git.”

Cage kapıyı açtı. “Her şey yolunda mı?”

Jillian anında değişti ve Cage’e gülümsedi. “Her şey mükemmel.” Elini tuttu ve onu kapıdan dışarı çıkardı. “Bu gece şansının yaver gitmeyeceği konusunda ne dediğimi hatırlıyor musun?”

Cage, kamyonetine yürüdükleri sırada babasına endişeli bir bakış attı. “Ee, evet.”

“Eh, fikrimi değiştirebilirim.”

JILLIAN –HENÜZ YİRMİ BİR yaşında olmadığı için– Cage’i kulüplere ya da barlara götürme riskini göze alamayacak kadar çok seviyordu. Cage onu Omaha’nın kalabalık noktalarında bir saat gezdirdikten sonra pizza yemeye karar verdiler.

“Yani oyun kurucu olarak başlamak oldukça harika.”

Cage çok sevimli bir şekilde kızardı. “Evet, geçen yıl başladığım ilk sezondur.”

“Profesyonel olmak mı istiyorsun, yoksa tüm kadınların seni takip etmediği mütevazı, saygın bir işe mi razı olacaksın?”

Çocuk güldü. “Henüz emin değilim. İlköğretim öğretmenim olmak için çalışıyorum... yani birbirinin zıddı iki hayat olurdu.”

“Ah, bunu beklemiyordum. Daha önceki yorumumu iptal ediyorum. Ne olursa olsun seni takip eden kızlar olacak. Kadınlar, yumuşak bir yüreği olan güçlü, seksi erkekleri sever.” Kıkırdadı. “Ve hiçbir şey erkek ilkokul öğretmenini kadar yumuşak yürekli değildir. Özellikle anaokulu veya birinci sınıf.”

Cage başını salladı, yüzü utançtan hâlâ pembeydi. “Peki ya sen? Ne yapıyorsun?”

“Bildiğin gibi, haftada iki gün Lilith için Dodge’a yardım ediyorum ve mahalledeki şu mükemmel şekilde çimleri biçilmiş bahçeler, eminim fark etmişsindir...” –göz kırptı– “...bendenizin eseri. Ayrıca bazı ev partilerine de gidiyorum.”

“Ev partileri mi?”

Jillian sırtıttı. Cage’in yanaklarının pembeden kıpkırmızıya döneceğini biliyordu. “Lascivio’yu duymuş muydun?”

Cage peçeteyi ağzına götürürken pizza neredeyse boğazına kaçtı.

“Demek duydun.” Gülümsedi.

Cage boğazını temizlerken başını salladı. “Seks oyuncakları mı?” diye fısıldadı.

“Onları KHC olarak düşünmek hoşuma gidiyor: Kişisel haz cihazları.”

“Ee, bu işe nasıl başladın?”

Kadın dudaklarını büktü. “Tasadüfen... Tombaladan çıktı diyebilirsin.”

“İşini *seviyor musun?*” Cage, gözlerini tabağından kaldırıp ona bakma riskine girdi.

Jillian omuz silkti. “Daha kötü işler var. Yani bir çiftlik mas-türbatörü de olabilirdim.”

Çocuk kıkırdadı. “Gerçekten mi? Hayalindeki işler listesin-de mi vardı?”

Jillian bunun bir *listede* olduğunu düşünerek güldü ama bu, onun hayalindeki işler listesi değildi.

“Siyaset Bilimi sınıfımdan bir çocuğun amcası o işi yapıyor.”

Kadın parmağına bulaşan sosu yaladı. “Eminim bu bölgeler-de çok talep edilen bir iştir.”

Cage pipetiyle bardağındaki içeceği karıştırıp buzları itti. “Babam senden hoşlanıyor.”

Peçetesinin kenarıyla oynayan Jillian bakışlarını ona çevirdi. “Bunu sana düşündüren ne?”

“Onu çok sinirlendiriyorsun.”

“Bu da benden hoşlandığı anlamına mı geliyor?”

Cage başını salladı. “Travma sonrası stres bozukluğu var. Bu sabahki migreni... Onun bir parçası. Doktorlar stres sebebiyle olduğunu söylüyor. Her neyse, yalnızca hoşlandığı insanlar onu sinir ediyor, mesela ben. Geri kalan insanları zamanına, dikkatine veya tepkisine layık görmüyor. Ama sen...” Cage başını iki yana salladı ve ısıklık çaldı. “Sen onu çok sinirlendiriyorsun. Hiç böyle bir şey görmedim. Bu sabah döndüğümde gitmiştin ama o işe bile gitmedi ve bütün gün diken üstündeydi.”

Jillian, tüm akşam aklında olan soruyu sormaya karar vermeden önce birkaç dakika ne diyeceğini düşündü. “Bu geceki randevusu... O...”

“Ciddi mi? Hayır. İş arkadaşlarından birinin kız kardeşi. Ayda bir veya iki kez dışarı çıkıyorlar. Emin değilim ama ciddi demedim. Bence onu geçici bir ilişki için kullanıyor ama bu söylediğimi babama anlatma.”

Jillian, AJ’in onu çıplak gördükten on saat sonra bir kadınla takılması hakkında ne hissettiğini bilmiyordu.

“Affedersin.” Cage telefonuna cevap verirken parmağını kaldırdı. Yüzündeki kafa karışıklığı ve kesik kesik, tek taraflı konuşması, o gece hakkında biriyle konuştuğunu düşünmesi neden oldu. “Ee... Planım var sayılır.” Jillian’a baktı.

Genç kadın masanın diğer yanından ona uzandı ve elini okşadı. “Geri dönmeliyim,” diye fısıldadı.

Çocuk telefonu ağzından uzaklaştırdı ve “Emin misin?” diye fısıldayarak sordu.

Jillian başını salladı.

“Tamam, tabii. Bir saat içinde? Süper. Görüşürüz o zaman.”

Eve döndüklerinde Jillian kamyonetten atladı. “Teşekkürler, delikanlı. Eğlenceli bir akşamdı.” Ona bir öpücük gönderdi ve gülümsedi.

Cage, kapıyı kapatmadan önce kamyonu geri vitese aldı. “Bu muhtemelen şansımın artık yaver gitmeyeceği anlamına geliyor, değil mi?”

Jillian sırtıttı. “Belli olmaz. Kiminle buluşacaksın?”

Cage sırtıttı. “İyi bir noktaya değindin. İyi geceler.”

Masum genç araba yolunda geri geri giderken tehlikeli derecede seksi komşu el salladı. Ardından, sönen arka lambaların yerini kör edici farların ışığı aldı. Yaklaştıkları sırada Jillian gözlerini kısarak onlara baktı. Jeep’i tanıdığı an acele edip içeri girmiş olmayı diledi. AJ ona, bir elektrik direğini izliyormuş gibi duygusuzca baktı. Jillian araba yoluna park ettiğini sorgulayamayacak ya da adam kendi kapısını açarken yolcu kapısının açıldığını fark etmeyecek kadar elektrik direği rolünü oynamakla meşguldü.

“Jillian.” AJ monoton bir sesle selamladı.

O sırada yolcu tarafındaki kadın, aracın önünden dolaştı ve kolunu adamın beline doladı. Jillian adama *değil*, ona gülümsedi.

“İyi akşamlar. Yemekten yeni mi döndünüz?”

Üst kısmı hayli geniş olan sarışın, kaşlarını çatıp AJ’ye baktı ve sonra tekrar Jillian’ın keskin bakışlarıyla karşılaştı. “Ee, evet. Burada mı yaşıyorsun? AJ bana yeni komşuları olduğunu söylemedi. Ben Carin... C ile yazılıyor.”

Jillian çimenli alana adım attı. “Tanıştığımıza memnun oldum, C ile yazılan Carin. Ben J ile yazılan Jillian.” Kadının elini sıktı.

Carin, Jillian’ın pazılarına odaklandı. “Vay be, amma kaslı kolların var. Kollarımın öyle olması için canımı verirdim.”

AJ, Jillian’a kaşlarını çattı. Jillian, Carin’e gülümsedi. İşin aslı Carin hoş bir şekilde kadınsı bir vücuda sahipti: güzel, yumuşak, dişi kıvrımları vardı. Jillian’ın hatları sertti ve herhangi bir yumuşaklıktan yoksun bir şekilde keskinlerdi. Seksi bir çekiciliği vardı ama o klasik zarif güzelliğe sahip değildi.

“Evli misin?” diye sordu Carin.

“Evet, kardeşimle.”

AJ, Jillian’ın görmezden gelmeyi tercih ettiği tek kaşını kaldırdı.

“Aa... Şey... Bunun yasal olduğunu bilmiyordum.”

Jillian topuklu sandaletlerini çıkardı ve ayak parmaklarını yumuşak yapraklara değdirirken serin çimenin verdiği hissin tadını çıkardı. “Değil ama doğumdan beri beraberiz, yani biz bunu resmi nikâhsız evlilik olarak görüyoruz. İkimiz de ismimizi değiştirmek zorunda kalmadık ve aynı rahmi paylaştığımızdan mı bilmiyorum ama seks... İnanılmaz.”

AJ gözlerini devirdi ve bu, Jillian’ın şimdiye kadar ondan gör­düğü, mizah yönünü göstermeye en yakın şeydi.

“İyiymiş... Yani...” Carin biri kucına süpürge sapı sokmuş gibi görünüyordu ve Jillian onu ıstırabından kurtarmaya karar verdi.

“Seni kandırıyorum.”

Carin, henüz konuşmaya katılmamış olan AJ’ye bakarken dudaklarında huzursuz bir gülümseme belirdi. “Aa kandırdın beni... Komikti bu... Yani sanırım,” diye mırıldandı.

“Carin, neden içeri girmiyorsun? Ben hemen geliyorum. Jillian’la konuşmam gereken bir mahalle meselesi var.”

“Tabii ki. Neyse, tanıştığımıza memnun oldum.”

Jillian göz kırptı. “Ben de, C ile yazılan Carin.”

AJ hiç vakit kaybetmeden somurtmaya başladı. Cadılar Bayramı için kötü karakter maskesi olarak kullanılabilecek türden bir somurtmaydı bu.

“Aman hiç başlama!” Jillian başını iki yana salladı. “Sen tam bir oyunbozansın. Yüzündeki o gülünç somurtkanlığı silmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Yapamayacağımı da sanma.”

“Oğlumu bir randevuya götürdün, sonra benim görüştüğüm kişiye hakaret ettin.”

“Vay canına! Görüştüğün kişiye hakaret mi ettim?”

“Saçmalıklarla onun zekâsına hakaret ettin.”

Jillian gülerek başını arkaya yasladı. “Aman Tanrım! Kadın kolundayken beni gözlerinle becererek ona hakaret eden sendin. O kadar zeki olsaydı senin sadakatsiz kıcına tekme basardı.”

AJ bir adım daha yaklaştı ama Jillian onun cüssesi ya da sert tavırlarından korkmadı.

“Bir, Carin’le birlikte değilim, bu yüzden sadakatsizlik bir sorun değil ve iki, seni *gözlerimle becermedim*.”

“Evet yaptın... Hâlâ da yapıyorsun.” Jillian meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

AJ, kadını kendi garaj kapısına doğru çekmeden önce bir an gözlerini kısarak ona bakarken... kötü bir şey olacakmış hissi havada asılı kaldı. Adam bir kod girdi ve kapıyı geri kapatmadan önce onu içeri çekti. Jillian, onun kolunu sımsıkı saran elini kavradı. Kalbi hızla çarpmaya başlayınca tırnakları adamın tenine saplanmaya başladı. Adamın gözleri onunkine kilitlendi.

AJ dişlerini sıktı ve nefesi hızlandı; niyeti açtı. “Yap.”

Eli güç ve tam kontrolle kavrılıp kan akıtırken Jillian’ın vücudunun geri kalanı gevşedi. AJ gözlerini kapadı, kadın elini gevşettiğinde tekrar açtı. İkisi de yüzeydeki ufak, pıhtılaşan kan

havuzuna baktı. AJ, genç kadının kafasının arkası tuttu; dudakları öfke ve katıksız ihtiyaçla çarpıştı. Jillian adamın gömleğini yırtarak açınca düğmeler her yöne dağıldı; inledi, tırmaladı ve onun dokunuşuyla alev aldı.

AJ bileklerini kavradı; ereksiyonunu ona doğru bastırırken onları kadının arkasında tuttu. Soluğu kesilmiş halde ağzını öfkeli öpücüğünden kurtardı ve dudakları kulağına ulaşana kadar sert yüzünü onun yanağına sürttü. “Neye ihtiyacın var?” fısıldadı.

Kadın ellerini onunkinden kurtardı ve aralanan dudaklarından kesik kesik nefes aldı. Adamın omuzlarına bastırdı. AJ onun önünde diz çöktü.

Jillian eteğinin kumaşını belinin etrafında toplanana kadar yukarı çekti.

Adam yukarı baktı. Kadın aşağı baktı. Nefesleri, nemli yaz havasına karışan tek sestti. Garajdaki gerginlik, bir yaz ortası fırtınasında tüyler ürpertici bir şekilde çakan şimşek ve gök gürültüsü gibi hissedilebiliyordu.

AJ, parmaklarını Jillian’ın külotunun etrafına geçirdi ve gözlerini onunkilerden ayırmadan bacaklarından aşağı kaydırıldı. Bacaklarının sıkı, kaslı dokusunu kavradı ve dudaklarını ona bastırdı. Jillian güçlükle yutkunup ellerini duvara yasladı, sonra tırnaklarının altı tozla dolana kadar bastırdı. Eteği, adamın başının üzerine düştü; tıpkı araba kaportasının altındaki bir tamirci gibi... *Tanrı aşkına, bu hizmete öyle ihtiyacı vardı ki...*

AJ’in dili, bacakları boyunca gezindi. Kadının başı hafif bir güm sesiyle duvara çarptı, gözleri kapalı halde tırnakları duvarda küçük oyuklar açıyordu. Aylardır Luke’a en yakın hissettiği an buydu. Onun sesi kafasının içinde fısıldadı.

“Benden başka her şeye dokunabilirsin...”

AJ deliğiyle oynayıp uzmanlıkla klitorisine masaj yaparken Jillian da kendi kanının tadını alana kadar alt dudağını ısırdı.

Vazgeçmiş olsa da tekrar ihtiyaç duyduğu başka bir başa çıkma mekanizmasıydı bu. Jillian'ın çok daha fazlasına *ihtiyacı* vardı ama AJ'nin ona sunduğunu kabul etti ve bunun yeterli olacağını biliyordu... Yeterli olması *gerekiyordu*.

Basınç momentumla arttı. Jillian tutunmak istediği kadar bırakmak da istiyordu. Adam onu zirveye yaklaştırırken geri çekilmeye çalıştı; fakat AJ, onun biraz daha beklemek için yaptığı sessiz yalvarışları duymazdan geldi. Ellerini bacaklarının arkasından yukarı kaydırıp ve kıcını *sertçe* avuçladı; vücudu saran, akıllara durgunluk veren bir orgazmın tepesinde kontrolden çıkarken Jillian'ı tuttu. AJ'in –sanki onun tadıyla doruğa ulaşıyor-muşçasına– hassas etine dayalı dudaklarından gelen inleme sesi genç kadının kulaklarında yankılandı.

AJ, kanlı olmayan elinin tersiyle ağzını silerek eteğin altından çıktı. Darmadağın görünüyordu ve Jillian o anda karanlık tarafını daha çok seviyordu: Adamın sağ eli kana bulanmıştı, gömleği kaya gibi sağlam fiziğini ortaya çıkaracak şekilde yırtılmıştı ve dudakları, onun her iki dudağına da acımasız bir saldırı yapmaktan şişmişti.

Jillian eğilip ayakkabılarını ve külotunu aldı. “Şey... Carine seni alıkoyduğum için üzgün olduğumu söyle.” Teşekkür etmeyi düşündü ama dudaklarını ısırp konuyu uzatmamaya karar verdi. Yan kapıdan çıkmak için döndüğü sırada, AJ imzası olan boş bakışlarla ona baktı.

“Jillian?”

Kendine hiç güvenmese de güveniyormuş gibi bakışlarına karşılık verdi. Utanç ve suçluluğun mide bulandırıcı bir karışımıyla kızarmıştı.

“Bu gece oğlumdan yararlanmadığın için teşekkür ederim.”

Dudaklarına bir tebessüm yerleşti. “Rica ederim.” Arkasına bakmadan gitti.

Kapıdan içeri girer girmez onu patlamış mısır kokusu karşıladı. Jackson yemek masasına oturmuş, bilgisayarla uğraşırken akşam atıştırmasının tadını çıkarıyordu. Jillian'ı kapıyı kapatır kapatmaz gördü; gözleri topuklularını ve külotunu tutan eline kaydı.

“Onlara *iç çamaşırı* denmesinin bir sebebi var, biliyor musun?”

Kadın ayakkabılarını yere bırakıp odasına yürüdü. “İyi geceler, Jacks.”

On Dördüncü Bölüm

JILLIAN, FUR ELISE'IN mümkün olan en kötü, neredeyse ne olduğu anlaşılamayan versiyonuyla uyandı. Bunun Jackson'ın atıfta bulunduğu "saldırı" olduğundan şüpheleniyordu. Uzun bir inlemeyle komodinin üzerindeki saatine uzandı. Öğleden sonra beşi gösteriyordu.

"Ben tam bir tembelim," diye mırıldandı bir aslanın esnemesiyle, büyük yatağında bir X harfi şeklinde gerinirken. Uzaktan posta kamyonunun frenlerinin günün saatini teyit eden tiz sesi duyuldu. Jillian ön kapıya kadar yalpalayarak giderken öğrencisinin yanında oturan Jackson ona abartılı bir göz devirme yolladı. Üzerinde sadece incecik atlet, kalçaları saran külot ve tabii ki kırmızı yağmur çizmeleriyle bunaltıcı güneşe adım atmadan önce ona dil çıkardı.

"Aman Tanrım! Babam altına yapacak." Cage, kamyonunun kaportasını sabunlu bir süngerle ovarken sırttı.

Jillian gözlerini kısarak posta kutularına doğru yürüdü. "Neden? Dün gece akşam yemeğinde az pişmiş tavuk mu yedi?"

Cage güldü. "Hayır. Genelde mektupları almaya çıktığında evde olmaz ama az önce arabayı çekti. Bugün öğle yemeği için eve geldi."

Üç parça önemsiz mektubunu aldı. "Benim 'mektupları almam' buralarda bir etkinlik olarak mı görülüyor?"

"Üniversite yurtlarında yaşıyorsan, hayır. Fakat buralarda, evet. Mektupları alman bu adamlar için *günün* olayı. Babam hariç. Senin şeyini onayladığını sanmıyorum..."

Jillian elini alnına götürerek güneşi engelledi. "Benim neyimi?"

Cage omuz silkti. "Senin... Özgür ruhunu."

"Biraz ayrıntı verir misin?"

"Komşulara yaptığın striptiz şovunu kastediyor." AJ garajın köşesinden dışarı çıktı. "Bize bir dakika ver, oğlum."

Cage'in yüzü, korkunç sırtışını saklamak için acıyla savaşıyormuş görünüyordu. "Sana söylemiştim." Eve girmeden önce kıkırdadı.

Jillian üniformalı AJ'ye baktı. "Bugün işe geri mi dönüyorsun?"

"Git üzerine bir şeyler giy."

Kadın güldü. "Çıplak değilim."

"Komşularınızın önünde neredeyse hiçbir şey giymeden ortalıkta dolaşırken ucuz ve kolay görünüyorsunuz."

Jillian dudaklarını ıslattı, sonra ısırıldı. "Anlıyorum. Dün gece ucuz ve kolay *tadı* veriyor muydum?"

AJ'nin gözleri bakışlarından kurtuldu.

"Muhtemelen senden on yaş küçüğüm. Komşular bana sapık bir ihtiyar ya da et parçasına salya akıtan bir köpek gibi baktığını gördüklerinde ne düşünecek?"

AJ'nin yüzü memnuniyetsiz bir şekilde maskelendi ve bakışlarını Jillian'ın yüzüne odakladı. "İşe geri dönmeliyim."

“Sürekli huysuz olmak yorucudur herhalde. Tek başınayken karnını tutup kahkahalarla gülerек yerlerde mi yuvarlanıyor-sun? Çünkü gülümsemek ve gülmek insanın doğasında vardır; o yüzden sert görünüşünü korumak için onları bastırmak bazen işkence gibi olmalı. Haksız mıyım?”

AJ döndü. “Beni tanımıyorsun.”

“Tanımıyorum. Ama hissediyorum.”

Jillian’ın sözleri, adamı ateş alan silah gibi durdurmuştu. AJ omzunun üzerinden baktı.

“İyi günler, çavuş.” Yarı çıplak vücudunu tekrar eve götürdü. Üstüne bir hü-zün bulutu çökmüş-tü. O sözleri Luke da söylemişti.

Seni hissediyorum.

JACKSON İKİ SAATLİK DERSİNİ bitirip Jillian’ı Harley motorunu almaya götürdü. Erken bir akşam yemeği yediler. Jackson, Omaha’ya geldiğinden beri ilk resmi randevusuna –bir öğrencinin kızıyla– hazırlanmak için eve gitti; Jillian da açık yola çıktı. Öncesinde randevunun sonunun iyi olmayacağı konusunda kardeşini uyardı ama Jackson, bunu sen mi söylüyorsun der gibi bir bakış attı.

Eve saat yediyi biraz geçerken geldi. Bütün mahalle dışarıdaydı, bahçelerini suluyor, köpeklerini gezdiriyor, araba yollarında sohbet ediyorlardı. Motorunun alametifarikası olan gümbürtüsü mahallede duyulunca başları ve düşmüş çeneleri ona döndü. Jillian kaskının arkasında sırtıttı. Peaceful Woods için bir gürültü sınırı varsa, büyük olasılıkla onu aşıyordu.

O kaskını çıkarırken, “Senin mi?” diye sordu Stan. O ve Dodge, garajından sadece birkaç metre ötede, garaj yoluna park edilmiş golf arabasında oturuyorlardı.

Jillian uzun sarı saçlarını salladı... Çünkü canı öyle istiyordu.

Dodge ve Stan, Jillian'ın gözünün ucuyla yakaladığı memnun bir sırıtmayla bakiştılar. "Evet, benim. Beğendiniz mi?"

Komşular birer birer etrafa toplandılar; çünkü yeni komşuları gözletmekten başka yapacak işleri yoktu.

"Güzel bir bineğe benziyor. Arkasında herhangi bir Husker çıkartması veya soğutucusu yok ama hiç de fena değil." Dodge göz kırptı.

Jillian sırıttı. "Ah, Dodge. Senin bebeği görür görmez, herhangi bir rekabet girişiminin beyhude olacağını anladım. Ama bir içki almak için gerçekten bir bara gitmemi gerektirirse bile bu da fena bir binek değil." Elini koltuğun üzerinde gezdirdi.

"Merhaba çavuş! Jillian'ın Harley'yi hakkında ne düşünüyorsunuz?" Stan, AJ'ye Dodge'un soğutucusundan bir bira uzattı.

Jillian, huysuz komşusunun akşamki sirk toplantısına katıldığını fark etmeden başını kaldırdı.

"Görünüşe göre onun yaşında biri için çok fazla zamanı ve bankada çok fazla parası var."

"Evet Jillian. Bu, çimleri biçen ve yarı zamanlı olarak Lilith'e bakan biri için oldukça pahalı." Greta'nın kocası Marvin Housby konuştu.

Jillian, odağını Marvin'e kaydırmadan önce bir saniye AJ'ye gözlerini kısarak baktı. "Geceleri ev partilerine de gidiyorum."

"Aa öyle mi? Mumlar veya gurme yemek türü şeyler gibi mi?" Greta tam bir masumiyetle sordu.

Jillian gülümsedi. Yenilebilir iç çamaşırı ve yenilebilir çikolatalı vücut kreminin yanı sıra afrodizyak aroması yayan kokulu mumlar da sunuyordu. "Bir çeşit... Diğer KHC ürünlerinin yanı sıra."

Küçük topluluk kafa karışıklığı içinde birbirine baktı ama kimse onun KHC derken neyi kastettiğini anlamadığını kabul etmek istemedi... AJ dışında.

“KHC mi?” diye sordu.

AJ’ye bakarken Jillian’ın yüzünde korkunç bir zevk sırtışı belirdi. “Kişisel Haz Cihazları. Özel bir gösteriyle ilgini çekebilir miyim çavuş?”

Cırcır böceği sesleri, sözlerinin yarattığı sessizlikte daha da duyulur hale geldi. Sonra herkes Jillian ve AJ’ye bakarken yüzlerine şok ifadesi oturdu. Fakat onlar, sadece birbirlerine baktılar.

Dodge boğazını temizledi. “Ben... Ee... Lilith’in yanına dönmeliyim. Ona sadece on dakikalığına gideceğimi söyledim.” Adamın işaretiyle herkes birkaç bahane mırıldandı ve Jillian ile AJ’yi yalnız bırakarak evlerine geri döndü.

“Seks oyuncakları mı?”

“İçeri gel, AJ.” Jillian eve girerken deri ceketini çıkardı.

“Senin...” AJ itirazını bitiremeden kapı kapandı.

Jillian tezgâhtan bir elma kaptı ve yıkadı. Arka kapının açılmasını beklerken yüzündeki sırtış büyüdü. AJ’in garajında durmuş, huysuz bir halde bir sonraki hamlesini düşündüğünü biliyordu. Eninde sonunda içeri gireceğine dair kafasında çok az şüphe vardı. Görünürde aşılmaz inatçılık katmanının altında, onu da herkes kadar insan kılan inkâr edilemez bir merak olduğunu biliyordu.

“Lanet olası mahallenin yarısının senin evli olduğunu düşündüğünü biliyorsun ve onların aramızda bir şeyler olduğunu düşünmelerini sağlıyorsun...” AJ neşeli mizacını eve buyur etti.

“Aramızda bir şey yok mu?”

Adam masaya oturdu. Jillian yanındaki sandalyeye çöktü, çizimlerini onun bacaklarına dayadı. Adam çizimlere bakıp kaşlarını çatı.

“Neye ihtiyacın var, AJ?” Ona söylediklerini iade etti. “Aşağı inip kozlarımızı paylaşmak mı istiyorsun? Ben aya karşı uluya-

na kadar beni köpek stiliyle becermek mi istiyorsun? Tüm gün içinde taşıdığın o bastırılmış öfkeyi biraz olsun hafifletmek için aletini emmeme mi ihtiyacın var?”

AJ çenesi seçirirken kadına öyle yoğun bir bakış attı ki neredeyse maskesinin düşmesine sebep olacaktı. “Evet.” Sadece bir kelime söyledi.

Jillian daha fazlasını bekleyerek lokmasının ortasında durdu ama adam hiçbir şey söylemedi. O da elmasını yemeye devam etti. “Seni bu kadar mahvedecek ne gördün?”

“Mahvolduğumu kim söyledi?”

Genç kadın kıkırdadı. “Yeterince adil. Neden uygun bir tarihte bana çıkma teklif etmiyorsun: Çiçekler, bez mendiller, kaliteli şarap, iffetli bir iyi geceler öpücüğüyle falan?”

AJ şüpheli bir şekilde kaşını kaldırdı. “İffetli öpücük mü? Sana iffetli bir öpücük verip de bunu anlatmak için sağ kalan bir erkek oldu mu?”

“Yani benden korktuğun için mi çıkma teklif etmeyeceksin?”

“Kimseden korkmuyorum.”

Jillian’ın gözleri büyüdü. “Vay be. Ne kadar şanslısın.”

AJ, kadının çizmelerini itti ve olmayan kiri silkeledi. “Kimden korkuyorsun?”

Jillian, çekirdeği de dahil olmak üzere elmasını bitirdi, sonra dizlerini göğsüne çekmeden önce çizmelerini çıkardı. “Nereden başlamalı... Hmm... Sekiz yaşın altında üçten fazla çocuğu olan kadınlara güvenmiyorum. Saatli bomba gibi olmalılar. Markette görmüştüm; çocuklardan birinin eli alışveriş arabasının metal çubukların arasına sıkıştığı için çılgık atıyordu, diğeri arabanın altında henüz parası ödenmeyen kurabiyeleri yiyordu, bir diğeri istediği sakızı almadı diye annesinin bacağına yapışmıştı ve pu-setteki bir tanesi ise annesinin memesini emse de arada sırada

etrafa bakmak için kafasını kaldırıyordu. Fakat kadının vücudu pes etme modunda olduğu için bunu fark etmiyordu, o yüzden her yere süt fişkırtıyordu.”

Jillian’ın gözleri AJ’in bakışlarıyla buluştu, adamın dudakları sert bir çizgi halinde olsa da gözlerinin eğlence ışıltısıyla parladığına yemin edebilirdi.

Devam etti. “Dondurma kamyonu kullanan insanlar da bu listede. Yani ebeveynler çocuklarına yabancılarla konuşmamalarını ya da onlardan yiyecek almamalarını söylüyorlar ama yine de onları ellerinde beş dolarlık banknotla sokağın aşağısına, muhtemelen arkada çoktan ağzı ve elleri bağlanmış üç çocuk olan eski bir kamyonu kovalamaya gönderiyorlar. ‘Baksana, al sana beş dolar, çocuğumu al götür,’ der gibiler. İkinci ayak parmağı, ayak başparmağından uzun olanlardan hiç söz etmiyorum bile.”

İşte o zaman oldu. AJ ne kadar uğraşırsa uğraşsın kahkahasını daha fazla bastıramadı. Jillian onun kucağına çıkarak bu andan yararlandı. Çocuksu ama yakışıklı bir gülümsemesi vardı. Ellerini onun geniş omuzlarına koydu ve dudaklarında kalan gülücüğü öptü. Kadın alt dudağını ağzına çekip nazikçe dişlerinin arasına sıkıştırdığı zaman AJ gerildi. Sonra Jillian, adamın dudağını serbest bıraktı ve son kontrolünü de kaybetmekle tehdit eden bir sabırla onu öptü.

Bir şeyi kanıtlamak için birilerini kanatmak, kontrolü elde tutmak değildir. Luke’un sözleri, dürtüsünü yatıştırdı.

AJ’in ağzı onunkine uzanmaya devam ederken Jillian geri çekildi. “Beni gerçek bir randevuya çıkar.”

Adamın kalbinin göğsünde çarptığını, bacaklarının arasındaki uyanışını ve hızlı nefeslerinin yüzüne çarptığını hissetti.

“Hayır.” AJ onun dudaklarını bir kez daha talepkâr bir güçle istedi. Dudakları kadar dili de çaresizdi. Jillian o ana odaklanmadan adamın elleri gömleğinin üzerine kaydı ve sutyen giy-

mediğini fark edince inledi. Gömleğini yukarı itip dudaklarını serbest bıraktı. AJ meme ucunu ağzına alırken Jillian derin bir nefes verdi. Gözlerini kapatan adam, onun vücuduyla zevk aldı.

İçindeki kadın, içindeki Jillian, kendini bırakıp zevk almak istedi ama yapamadı. Hayatının yakın zamanda yeniden doğuşu, kendini keşfetme yolunda kaybolmasına neden olmuştu. Tutku, aşk değildi ve aşk da tutku değildi. Fiziksel dürtüleri duygusal ihtiyaçlar gibi geliyordu ama bunun mümkün olmadığını biliyordu. Bir bulmacayı çözmesine birkaç parça kalmıştı ki bir zorba gelmiş, bir EF-5 kasırgasının küçük bir kasabayı yerle bir etmesi gibi beş bin parçanın hepsini dağıtmıştı.

“Yeter,” dedi Jillian güçlkle yutkunarak.

AJ devam etti.

“Yeter!” Jillian, sağ dizi adamın kasıklarına sıkı bir baskı uygulayana kadar dizlerinin üzerine yükseldi.

“Lanet olsun!” AJ başını geri çekti ve onu üzerinden kaldırmak için beline sarıldı. “Senin derdin ne?”

Jillian mutfığa gitti ve telefon numarasını bir kâğıda yazdı. “Al.” Kâğıdı ona verdi. “Geçmişin yüzünden mahvolmadığın için tebrikler ama ben biraz öyleyim. Bu yüzden, bana saygı göstermeye hazır olduğunda beni ara.”

AJ ona baktı ve sonra ayağa kalktı. “Bu olmayacak.” Kâğıdı masanın üzerine fırlattı ve kapıdan çıktı. Jillian kendi kendine güldü. Toplumda kendisi kadar berbat durumda olan birini bulmanın mümkün olduğunu düşünmüyordu. Ne kadar da yanılıyordu!

JILLIAN TEKRAR AJ’Yİ GÖRENE kadar beş gün geçti. Yan evdeki hareket yoksunluğu, adamın Cage’in bahsettiği gibi ortadan kaybolduğunu düşünmesine sebep olmuştu. Kendini iki kazançlı Lascivio partisiyle, bahçeleri düzenli tutmakla ve en sevdiği iş olan Lilith’e bakmakla meşgul etti.

“Tanrım, Dodge! Ne oldu?” Jillian adamın morarmış iki gözünün arasındaki dikişli oyuğa bakarak yüzünü buruşturdu.

“Pazar gecesinin ortasında kötü bir bacak krampı. Yataktan düştüm ve vücudumun geri kalanı yere çarpmadan önce komodinın köşesi başıma bir yumruk çaktı. Stan sabahın ikisinde beni acil servise götürmek zorunda kaldı. Endişelenme, görüldüğü kadar acımıyor.”

“Bundan şüphem yok; çünkü dürüst olayım Dodge, bundan daha kötü görünemezdi.”

“Aynen öyle, küçük hanım. En azından artık benimle bu kadar flört edip karımı kıskandırmayacaksın.”

Jillian, görünüşe göre güzel bir kitabı okurken yüzünde bir sırıtışla mest olan Lilith'e baktı. “Evet, bunun gerçek bir sorun olduğuna eminim.”

Dodge telefonuna baktı. “Stan birazdan beni alacak. Siz iki hanıma iyi eğlenceler.”

“Bugün nereye gidiyorsun?”

“Kereste deposuna. Stan birkaç tahta alıp onları yatak başlığıma uyacak şekilde boyayacak. Ardından, gelecekteki yaralanmaları önlemek için yatağımın kenarına geceleri kilitlenen bir korkuluk yapacak.”

Jillian sırtıttı. “Bebek beşiği gibi.”

“Hayır! Şey gibi... Eee... Eh, hastane yatağı gibi.”

“Hangisi içini rahatlatıyorsa o olsun.”

Dodge başını salladı ve gitti.

Jillian, katlanması veya ütülenmesi gereken giysiler olup olmadığını görmek için çamaşır odasına yürürken kendi kendine kıkırdadı. Lilith'e göz kulak olabilmek için ütü masasını ve gömlek yığınına mutfığa getirdi. Ütü masasına koyduğu ilk gömleğin düğmesi eksikti.

“Hmm... Eksik düğme. Yedeğinin olma ihtimali ne acaba?”
Jillian kendi kendine gülümsedi. “Gerçi bir önemi yok. Mutfak dolaplarını asıp borulara kaynak yapabilirim ama bir şeye düğme dikmek gibi basit bir görevde hiç uzmanlaşamadım. Ama ütü... Ütü yapabilirim.”

On Beşinci Bölüm

DAY

JESSICA DAY HAYATTA ikinci bir şans elde ediyor, tekrar normalliğe bir bakış atıyordu; hepsi de sevgili Dr. Luke Jones sayesindeydi. Elbette ona artık doktor, Jones, Lucas, Lukey veya Lulu değil de sadece Luke'dan başka bir şey dememek için sözlü bir anlaşmaya tabiiydi. Güneşin yağmurdan sonra parlamayı reddedip gökkuşağını görünmez kılması gibi bir şeydi. Luke'un küçük çocukların balonlarını patlattığından, Cadılar Bayramı'nda diş fırçaları dağıttığından ve yılbaşı arifesinde top düşmeden önce yattığından emindi.

İlk gayriresmi danışmanlık seansları, onun mutfak lavabosunu ve fırını temizlemesinin ardından dolaplardaki tüm tabakları kaldırıp rafları silmesiyle sonuçlanmıştı. Başlamadan önce her şey pırıl pırıldı, bu da işini daha da zorlaştırmıştı çünkü Luke, bir çeşit Bay Miyagi eğitimi gibi bazı hareketler yapmasında ısrar etmişti. Bunun karşılığında istediği her şeyi anlatma veya paylaşma şansı olacaktı. Jessica nedense anlaştıkları geceden beri kaçırılma ya da onunla ilgili herhangi bir şey hakkında konuşacak havasında değildi.

Jessica, işten sonra şehrin öbür ucuna koştururken ikinci buluşmalarına on dakika geç kaldığını fark etti.

“Geç kaldın.” Topuklularını çıkarırken Luke onu kaşlarını çatarak karşıladı.

“Çok parlak bir gözlem, tam bir dâhisin. Ayrıca üstümü değiştirmeyi de unuttum, o yüzden bu gece dar bir etekle yapılabilecek ufak tefek işler ayarlayabilir miyiz?”

“Dikiş diker misin?” Luke yatak odasına doğru yürürken sordu.

“Hayır.”

“Ütü yapar mısın?”

“Neden? Bir sonraki izci toplantısından önce ütülenmesi ve dikilmesi gereken brövelerin ile düğmeli haki kumaştan gömleklerin mi var?”

“İzci bröveleri dikilir, ütülenmez ve hayır o yüzden sormuyorum.”

“Kuru temizlemeci beyaz donlarına az mı kola sürüyor? Robotik yürüyüşüne rağmen takımların çok mu sarkık?”

“İyi deneme. Çorap çekmecemi temizledim ve bağışlayacağım eski şık çoraplar buldum ama biraz buruşuk oldukları için onları benim için ütüleyeceksin. Şey... Daha doğrusu şanslı alıcılar için.”

“Şaka yapıyor ol...” Yatak odasının köşesini döndüğü anda, yanında kocaman bir baklava desenli çorap yığını bulunan ütü masasını gördü.

“Bazı çiftler aynı tasarıma sahip, bu yüzden sağ ve sol tekle-ri eşleştirdiğinden emin ol.” Luke pencerenin yanındaki deri bir koltuğa oturup ayaklarını bir pufa dayadı.

“Kafan mı güzel? Sağ ve sol çorap teki diye bir şey yok.” Amacını kanıtlamak istercesine birbirine uyumlu iki çorabı havaya kaldırdı.

Luke çözdüğü bulmacadan başını kaldırdı. “İkisi de sol.”

“Aman Tanrım! Biliyordum! Senin de bir obsesif kompulsif olduğunu biliyordum. Sana psikiyatri uygulama ruhsatı verdiklerine inanamıyorum.”

Adam ayağa kalktı ve çorapları ondan aldı. “Her ikisinde de sağ tarafta, ayak başparmağının altında bulunan bu bölgenin diğerlerinden nasıl daha fazla aşındığını görüyor musun? İkinin de sol tek olduğunu bu şekilde anlarsın.” Pencerenin yanındaki yerine dönmeden önce onları geri verdi.

Jessica ütüyü fişe taktı. “Birileriyle yatman lazım. Normal insanlar senin gibi düşünmezler. En son ne zaman seks yaptın?”

Luke onu duymazdan geldi. Hayatına burnunu sokmaya çalıştığı zamanlarda hep aynısını yapıyordu.

“Eminim misyoner pozisyonunu seviyorsundur. Kitabına uygun şekilde: Yedi buçuk dakikalık ön sevişme, kadını hazırlamak için otuz saniyelik klitoral uyarım, doruğa kadar tam olarak otuz beş itme, ardından on dakika sarılma, sonra da ihtiyaç duyduğun sekiz buçuk saatlik uykunu alabilmen için gitmesini istemeden önce yanaktan bir öpücük ve belki de centilmence bir teşekkür.”

Luke kılını bile kıpırdatmadı.

“İkinci el dükkânında baklava desenli çoraplara yüksek talep olduğunu mu düşünüyorsun? Çorabı kabul ediyorlar mı ki? İç çamaşırı bağışlamak gibi bir şey bu. Gerçekten, kim ayak veya ayak tırnağı mantarını riske atmak ister? Bilmiyorum... Beni biraz korkutuyor, tıpkı bowling gibi. Hiç içi hâlâ sıcak olan bir çift ayakkabı kiraladın mı? Otel odalarına ne dersin, asıl çılgınlık orada. Çarşafların ve havluların yıkandığını biliyorum ama kaç derece sıcaklıkta? Yüzünü biriyle kuruladığın zaman, havlunun kaç popo arasından geçtiğini hiç merak ettin mi?”

Luke ona hızlıca bir bakış attı.

“Tabii ki ettin. Ne de olsa *sağ ve sol* çorap teklerini ütölüyorum.”

Bir saat sonra, Jessica son çorap ikilisini de tamamladı ve hayatının bir daha asla geri alamayacağı bomboş bir saatini harcadı. O saatlerin çoğu sessizlikle doluydu.

“Çıplak ellerimle insanları öldürmek için eğitildim.” Jessica, parmaklarını başının arkasında birleştirip bacaklarını ayak bileklerinde kavuşturarak Luke’un yatağına çöktü. Luke yan gözle baktı ama Jessica bakışlarını tavana dikti.

“Nasıl ve neden olduğuna dair daha fazla bilgi paylaşamam ama elimdeki gücü fark ettiğimde bir şeylerin değiştiğini söyleyebilirim. Mesele şu ki... Kendimi güçlü hissetmiyordum. Bu dönüşüm yaşandı. Güvenden korkuya, kaçınılmaz bir güvensizliğe geçiş yaptım. Artık çok az kişiye güveniyorum ve en çok kendimden korkuyorum. Sürekli alarmdayım. Ofisine ilk girdiğimde seninle birlikte tüm olası çıkışları, silah saklayabileceğin yerleri ve silah olarak kullanabileceğim tüm nesneleri de fark ettim.”

“Şu anda güvende hissediyor musun?” diye sordu Luke.

Jessica gözlerini kapattı ve nefes verdi. “Nispeten. Odanın duvarlarına üç fiş takılı. Seni boğmak için o kablolardan herhangi birini kullanabilirim. Ya rafındaki ağırlıklı kitap desteğiyle ya da odanın kuzeydoğu köşesindeki heykelle seni dövebilirim. Ancak buraya ilk geldiğimde bulabildiğim tek silah dolabındaki çakıydı ve o pek silah sayılmaz. O yüzden alışkanlık olarak baş ve ortaparmağınla dokunduğun cebindeki para klipsini çıkarmana fırsat kalmadan seni çıplak ellerimle öldürmem daha olası.”

“Bu bir tehdit mi?”

Jessica güldü ve ona doğru dönerken gözlerini açtı. “Hayır.” Gözlerini tekrar yana çevirip dudaklarını büzdü. “Yani belki. Benden bir daha çoraplarını ütülememi istersen tepkimden sorumlu olmam.”

“Hiç bir insanı öldürdün mü?”

Jessica'nın gülümsemesi kayboldu. "Bunu söylersem seni öldürmem gerekir."

"O halde bir gizli ajansın."

Kadın yüzüstü yatıp başını çaprazlama kavuşturduğu kollarına yasladı. "Evet dersem bu artık bir sır olmaz. Hadi ama Jones, dikkatini kaybediyorsun. Bana senden daha zeki olduğumu düşündürme yoksa beraber geçirdiğimiz sürenin sonuna geliriz ve ben burada olmaktan hoşlanıyorum."

"Luke," diye düzeltti adam.

"Lucas."

"Luke."

"Lukey."

"LUKE!"

"Lulu."

"Ciddiyim!" Luke yine nadiren görülen bir bocalama anı yaşamış ve duygularını göstermişti.

Jessica kıkırdadı. "Seks yapma şansımız nedir? Hiç misyoner pozisyonunda sevişmedim ama muhtemelen bana nasıl olduğunu öğretirsin."

Adam tekrar bulmacasına odaklanıp *tükenmez kalem* kelimesini yazdı. "Sıfırdan az bir ihtimal."

"Yani şans benden yana değil, öyle mi?"

"Neden misyoneri sevmiyorsun?"

Luke bu konuya devam ettiği için Jessica memnuniyetle gülümsedi.

"Eminim zaten biliyorsundur ama kontrole ihtiyaç duyduğumu söylememi istiyorsan... o halde evet, kontrole ihtiyaç duyuyorum. Fakat işin aslı, beni sokmak istediğin tüm seks pozisyonlarında seni kontrol edebilirim." Luke ona kaçamak bir bakış

atarken Jessica göz kırptı. “Sadece kontrolün sende olduğunu düşünmeni istemiyorum, durum böyle olmasa bile. Bir erkeğin kontrolün kendinde olduğunu düşündüğü zamanki sırtışına katlanamıyorum.”

“Bana neden kontrole ihtiyaç duyduğunu söyle.” Luke bulmacasına devam etti.

“Yatakta mı?”

“Evet.”

“Birinin elinde olması lazım.”

“Neden?”

“Çünkü seksi biri başlatır.”

“O halde seksi ben başlatırsam kontrol bende mi olur?”

“Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.” Jessica şakadan anlama-yan Luke’a doğru kaşlarını oynattı. “İyi.” Üflledi. “O halde seks yaptığında kontrolünün olmadığını mı söylüyorsun?”

“Değişir.”

“Neye göre?” Jessica doğrulup bacak bacak üstüne attı.

“Yakınlık seviyesine göre.”

“Aşka karşılık seks mi?”

“Evet.”

“O halde, hiç âşık oldun mu?”

“Sen oldun mu?”

“Hadi ama Jones! Soruma soruyla mı yanıt veriyorsun? Bundan daha iyisini yapabilirsin.”

“*Luke!* Ve evet, âşık oldum. Şimdi, bana âşık olduğun adamları anlat.”

Jessica bir kez daha adamın konuyu hızla ve isabetli bir şekilde değiştirmesine hayran olmuştu. “Biriyle aynı rahmi paylaştım, diğeri sayesinde de doğdum. Hiç seks yapmadık. Eminim bu fazladan sorun için bana ekstradan hesap kesersin.”

Luke bulmacayı kalemle birlikte sehpanın üstüne attı. “Peki, şu anda sana ne kadar hesap kesiyorum?”

“Otuz çift ütülü çorap ki dürüst olalım... Kimin otuz çift çorabı var ki? Çamaşırlarını ayda bir mi yıkıyorsun? Bir de mutfak baştan sona temizlemek vardı. Sadece şunu diyorum, enstest konusu muhtemelen dizlerimin üzerine çöküp tuvaletini dış fırçasıyla ov mamla sonuçlanır.”

Adam ellerini kucağında kavuşturdu. “Bu, ‘Bana hesap falan kesmiyorsun ve hiç âşık olmadım’ gibi basitçe cevap verilebilecek bir şeye şimdiye kadar verilen en uzun cevaptı.”

“Vay canına! Şimdi sözlerimi mi sayıyorsun?”

“Seni erken kovarsam bana kapımın diğer tarafından on dakikadan kısa bir süre içinde bir aylık faydalı bilgiyi verecek misin?” Ona sert sert baktı.

Jessica yataktan fırladı. “Gerçekten çok profesyonelce bir söz, seni pislik! Adli Tıp Kurumu’nun sana insanların zihinleri ve duygularıyla dalga geçme hakkını verdiğine inanamıyorum.”

“Ben senin doktorun değilim, Jessica.” Luke soğukkanlılığını korudu.

“O zaman boktan bir arkadaşsın!” Yatak odasından çıktı.

Jessica ön kapıya doğru yürürken Luke arkasından, “Ben senin arkadaşsın da değilim,” diye seslendi.

Luke ona yetiştğinde Jessica aniden döndü. “O zaman sen kimsin ya da nesen?”

Luke başını salladı. “Ben hiç kimseyim... Sadece senin iyileştigini görmek isteyen bir adamım.”

Göğsünü yakıcı bir öfke sardı. “Peki, benim kimseye ihtiyacım yok. Birine ihtiyacım var. Dr. Jones’a güvendim, arkadaşlarıma da güveniyorum; fakat sen, ikisi de değilsin. Bu yüzden tüm dünyamı bir *hiçin* ayaklarının altına sermeyeceğim!”

Luke sırtını duvara yaslayana kadar onun üzerine yürüdü. Adamın mavi gözleri kapkara oldu. “Senin sorunun *kimseye* güvenmemen; ne bana ne ailene ne de arkadaşlarına. Belki de şu anda ihtiyacın olan şey bir hiç kimsedir, tüm problemlerini yığabileceğin bir çöplüktür, ne geçmişin ne de geleceğin olan biridir. Kendimi sorumlu ya da suçlu hissetmeyeceğim veya seni yargılamayacağım. Benim için yüzlerce lakap uydurabilir, ölümümü elli farklı senaryoda planlayabilir ve bana en sevdiğim seks pozisyonu hakkında sorular sorabilirsin; fakat bu, seni iyileştirmez.”

Bu, Luke’un Jessica’nın kalbini kırdığı ilk andı. Onun bir hiç olmasını istemiyordu. Birlikte geçirdikleri aylar boyunca, onun kendisini daha iyi hale getireceğine kendini inandırmıştı; dinlemeye istekli oluşunun ya da bilgelik sözlerinin değil, *onun*.

İlk gözyaşı teslim oldu. “İki kişiydiler. Biri yem görevi gördü, diğeri de bizi kuduz hayvanlarımız gibi sakınleştirici tabancayla vurdu. Bilincim bir gidip bir gelirken saatler mi yoksa günler mi geçti emin olamadım. Bir ara kendi üzerime kustuğumu ve altımı ıslattığımı hatırlıyorum. Bir de susuzluktan ölüyorduk: Şişmiş diller, kafa karışıklığı, baş dönmesi, kalp çarpıntısı. Sonunda bize ortak kullanılan bir köpek tasından su verdiler. İçmek için bile çok zayıf düşmüştük. Sonra yemek de verdiler: gerçek köpek maması. Ben yemedim ama Claire yedi. Dört ağlamayı bırakmazsa onu keseceğini söyledi.” Her göz kırptığında daha fazla gözyaşı aktı. Genç kadının gözleri, Luke’un gözlerinden hiç ayrılmadı.

“Seni hiç kesmedi mi?”

Jessica başını salladı.

“Neden biliyor musun?”

“Çünkü yapmasını istiyordum. Ona meydan okudum, alay ettim, resmen yalvardım. Sanki biliyordu...”

“Neyi?”

Dudaklarını yaladığında tuzlu gözyaşları diline değdi ve ne-redeyse on yıldır söylemediği kelimeleri geri yuttu.

“Neyi biliyordun, Jessica?” Luke, kadının yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Acıktım.” Yüz ifadesi boş bir bakışla yumuşarken gözyaşları kurudu.

Adam başını sallayarak onu bıraktı. “Bu gecelik bitirebiliriz.”

Kadın bir nefes alıp tamamen kontrollü bir şekilde nefesi-ni bıraktı, geçmişini güvenli bir yere yerleştirip tekrar şimdiye odaklandı. “Gidip benimle yiyecek bir şeyler yemek ister misin?”

“Yapamam.” Luke bir adım geriledi.

“Diyette misin?”

Luke gülümsedi, hafif bir tebessümdü ama yine de gülümse-mişti. “Hayır, beraber görülemeyiz.”

Jessica ayakkabılarını giydi. “Ünlü müsün? Çünkü ben de-ğilim ve ikimizi de tanıyan yalnızca iki kişi var, onlar da önü-müzdeki iki hafta boyunca New York’ta olacak. O yüzden resep-siyonistin Eve ile aynı restorana gitmediğimiz sürece bence bir sorunumuz olmaz.”

Jessica’nın alanı risk değerlendirmesiydi ama Luke’un aşırı düşünmesi ve fazlasıyla irdemesi, kadının içe kapanık kişiliğini son derece pervazsız kılıyordu.

“Neyse boş ver.” Çantasını omzuna astı. “Kendi başıma yerim veya dostluğumdan memnun olan *birilerini* bulurum. Kendini yorma, Luke.”

“Jessica?”

Tam kapıyı kapatacakken durdu. Adam kapıyı tekrar açtı.

“Pizza istesek? Balkonumda yiyebiliriz.”

“Bana acıdın mı?” Gözlerini kıstı.

“Hayır, pizza istedim. Nasıl olsun istersin?”

Kadın geri adım atıp tekmeleyerek ayakkabılarını çıkardı. “Daha sonra öpüşecek miyiz?”

“Hayır.”

Adamın yanından geçip balkona açılan Fransız kapılara yürüdü. “O halde kırmızı soğan, sarı biber, taze sarımsak ve ananas.”

“Ananas mı?”

“Dediğim anlaşılmadı mı?”

“Yarı yarıya seçeceğiz. İnce hamurlu, tamam mı?”

“Yok. Kalın.” Dışarı adım atıp titrek bir nefes aldı. Geçmişini paylaşmak duygusal bir Jenga oyunu gibiydi. Tamamen yıkılmadan önce daha kaç parçayı çekebilirdi?

Luke, pizza siparişi verip üstüne daha günlük bir şeyler geçirdikten sonra balkonda ona katıldı. “Bira mı şarap mı?” Bir elinde iki şişe Heineken, diğerinde de bir şişe beyaz şarap ve şarap kadehleri vardı.

“Şarap. Bira asla, tadı sidik gibi.”

Luke genel rahatsızlık ifadesiyle başını salladı. “Sana şarap, bana sidik” Masada karşısına oturup ona bir kadeh şarap doldurdu.

“Dünyadan kaçmak için bira kullanıyorum. Yıllardır içmedim. Yani beni bira içerken görürsen, bunu bir yardım çağrısı olarak düşün.”

Luke birasının kapağını açtı. “Gerçekten hoşlandığım bir kadını etkilemeye çalışırken şarap içerim. Yani beni bir bardak Pinot yudumlarken görürsen, beni utandırmaktan kaçın.” Heineken şişesini kaldırdı. “Dünyadan kaçma ihtiyacı duymamanın şerefine.”

Jessica sırtıttı ve kadehini onun şişesiyle tokuşturdu. “Beni etkilemeye çalışmaman şerefine.” Şaraptan bir yudum aldı. “Yani bu gece bir bardak Pinot içiyor olsaydın, kendin hakkında kulağa etkileyici gelecek ne anlatırdın?”

Luke bir kez daha vereceği tepkiyi düşünerek şişesinin ağzını alt dudağına dokundurdu. “Bu gece gerçekten şarap içmemem veya *kalın* hamurlu pizza yememem gerektiğini söyledim; çünkü en iyi arkadaşım Gabe, beni onunla ve kız arkadaşıyla bir triatlon için antrenman yapmaya ikna etti.”

“Sana sordular mı?” Doğrulduğu sırada Jessica’nın sesi tizleşti.

“Gabe sordu.”

“Hmm... Kelly bir şey söylemedi. Long Beach mi?”

“Evet.”

“Ben de kaydoldum.”

“Biliyorum, bu yüzden ince hamur önerdim.”

Kadın güldü. “Bir maratoncu için 10 K neyse benim için de triatlon o. Kelly’nin bir ortağı olsun diye ‘antrenman yapıyorum’. Terlediğimi görsün diye aşırı giyiniyorum, nefesimi zor topluyormuş gibi yapıyorum ve koştuğumuzda onun üç adım arkasında duruyorum ki hızı kendisinin belirlediğini sansın. Sonra eve gittiğimde iki katı hızda beş mil daha koşup kardeşimle bir saat idman yapıyor ve bir saat karın kası çalışıyorum. Haftada üç kez yüzüyorum ve cumartesileri bisiklet sürüyorum. Ama ona bunların hiçbirini söyleme lütfen.”

Luke birasını masaya koydu. “Bir de *bana* mı OKB diyorsun?”

“Disiplinliyim, takıntılı değilim.”

“Tamam, sidik bira ya da triatlon antrenmanıyla seni etkilemeyi başaramadım. Göster kendini.”

Jessica’nın gözleri büyüdü. “Seni etkilemeye çalışmamı mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Ve az önce söylediğim şey işe yaramadı mı?”

“Sadece neden çok fazla kasın, çok az yağın ve aşırı hızda çalısan bir kişiliğin olduğunu açıkladı.”

“Aşırı hız mı? Hmm... Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim.”

Luke, bunun bir iltifat olmadığını onaylayan sırıtmasını bastırırken omuz silkti.

“Pekâlâ, bir bakalım... Etek ya da elbise giymediğimde kot pantolon, siyah çizme, kask giyiyorum ve motosikletimle şehirde dolaşıyorum.”

Jessica, Luke’un kolayca şaşırmadığını ve nadiren etkilendiğini öğrenmişti ancak bu sefer dikkatini çekmişti.

“Şaşırdın mı? Etkilendin mi?”

Kapı zili çaldı. “Evet ve biraz. Hemen döneceğim.”

Pizza ve tabaklarla döndü. “Motosikletçi kız, öyle mi?” Gözlerindeki merak parıltısı, adam hakkında karşı konulmaz bir şekilde seksi bulduğu her şeyi bir araya getiriyordu.

“Aslında motorlu olan her şey. Babam nadiren bulduğu boş zamanlarında arabalar ve motosikletler üzerinde çalışmayı sever. Stres giderici ve tedavi edici olduğunu söylüyor. Böylece genç yaşta, babamla vakit geçirmek istersem kaputun altında ya da bir arabanın altında ona yağlı aletler vermem gerektiğini öğrendim.”

“Kardeşin de mi?”

“Jude mu? Mümkün değil. Jude on altı yaşında ehliyetini almakla ilgilenmedi bile. O tam bir bilgisayar kurdu veya kendi sözleriyle *dâhi*. Kendine aldığı ilk araba bir Jetta’ydı... bir Jetta! Buna inanabiliyor musun?”

“Güvenilir arabalar olduklarını duydum.” Luke pizzadan bir ısırık aldı.

“Aman Tanrım! Sende de var, değil mi?”

Adam peçeteyle ağzını silerek başını salladı. “Hayır, sadece bir gözlem yapıyorum.”

“O zaman yapma.” Jessica, kardeşinin bir yerlerde kendisini onaylamadığını hissettiğini bilerek gözlerini devirdi.

Doktor-hasta ilişkilerinden bir galaksi kadar uzakta gibi gelen bir akşam yemeğinden sonra Jessica, on bire çeyrek kala saatine baktı.

“Kahretsin! Seni çok geç saate kadar tuttum.” Ayağa kalktı, tabağını ve şarap kadehini aldı.

“Ben hallederim.” Luke elindekileri ondan aldı. “Ve sorun değil. Ben...” Adamın yüzü, Jessica’nın tanıdığı, kendine özgü düşünceli bakışla gerildi.

“Sen?”

Gülümsedi ama neredeyse acı çekiyor gibiydi. “Seninle... Güzel bir akşam geçirdim.”

Jessica balkonun kapısını onun için açtı ve hızlı bir bakış atma riskine girdi. “Ben de. Yemek ve *her şey* için teşekkürler.”

“Rica ederim.” Tabakları tezhâha koyup onu kapıya kadar geçirdi.

“Birkaç güne görüşürüz.”

Luke ellerini arka cebine sokup başını salladı. “İyi geceler, Jessica.”

Kadın kapıyı kapatmadan önce durdu. “Şunu bilmem gerek... O çoraplar... Bir oyun veya bir dersti, değil mi? Çoraplarını gerçekten ütülemiyorsun yani?”

Adam hafifçe gülümsedi. Dudakları kadının tenine değene dek kulağına doğru eğilip fısıldadı: “İyi geceler.” Ardından kapıyı tamamen kapattı.

Kapı kilitlenirken Jessica gözleri kapalı, tüyleri diken diken halde, parmaklarını yüzündeki abayı yakmış gülücüğün üstünde gezdirerek koridorda durdu.

On Altıncı Bölüm

KNIGHT

JILLIAN “SİKTİR ET, neden olmasın ki” ruhuyla, en son Lascivio partisinin sahibi Rick Wiley ile buluşmaya gitmeyi kabul etmişti. Rick, diğer kadınların standartlarına göre yakışıklı ve başarılı bir bekârdı. On dolarlık saç kesimi, Lee kot pantolonu ve çocuksu gülümsemesiyle iyi bir çocuk görünümüne sahipti. Rick, gündüzleri multi milyon dolarlık bir inşaat işi yürütürken, geceleri kendini tuhaf seks oyuncakları dünyasına kaptırıyordu. Jillian bu noktada giriş yapmıştı.

“Öğle yemeği için teşekkürler. İtiraf etmeliyim ki daha önce hiç kamyonetin arkasında piknik yapmamıştım.”

Rick cahil bir gururla başını salladı. “Ekibime göz kulak olmam gerekiyordu ama seninle öğle yemeği yeme fırsatını kaçırmazdım. Gina benim ruh eşim olduğunu söyledi. Beni işbaşında görmekten hoşlanabileceğini düşündüm, bilirsin... Dominant halde ve ekibimi *kontrol ederken*.”

Bu başarısız cinsel ima girişimi Jillian’ın midesini ağzına getirdi. Tekrar yutkundu ve ön kapısını açık tuttu.

"Ya evet... Telsiziyle ne yapacağını bilen bir erkekten daha seksi bir şey yoktur." Adam onu eve doğru takip ederken göz devirdi.

"Ee... Nasıl olacak bu iş?" Alt dudağını ısırıp başını yavaşça salladı.

Adam vücudunu süzerken Jillian yüzüne yansıyan tiksinti ifadesiyle mücadele etti. "İyy..."

"Pardon?" Adam yaklaştı.

Kadın boğazını temizledi. "Dedim ki *senin* yeni titreşimli cep oyuncağını denemen lazım."

"Öyle mi?" Adam boynunu kuş gibi öne uzattı.

"Evet, bir saniye." Cep oyuncağını oyuncak kutusunun içinden çıkardı.

"Ya boyu bana uymazsa?"

Jillian adamın sıksa bedenini hızla inceledi. "Üzgünüm daha küçük bir boyu yok"

Adam sırtıp kaşlarını oynattı. "Küçük olmaktan söz etmiyorum... Anlarsın ya."

Ağzına tekrar safra tadı geldi. "Eminim bir sorunun olmaz."

"Belki de önce sen denemelisin. Belki de üzerimde kullanabilirsin."

Gerçekten de pek çok "belki" vardı ama Jillian'ınkiler daha çok şöyleydi: Belki de sana belden bağlamalı penis veya kendininkini görebilmen için bir büyüteç satmalıyım... ya da parmağımı boğazına bastırıp ikimizi de bu acıdan kurtarmalıyım.

Jillian bir parmağını kaldırıp yatak odasına koştu ve ardından bir kondomla geri döndü. Rick'in gözleri parladı. Jillian'ın ağzından bir iyy nidası daha koptu. "Al, banyoya git ve dene."

Adam kaşlarını çattı. "Kondomla mı?"

"Evet. Hoşuna gitmezse de sen işini bitirdikten sonra başkasına satabilirim."

Adam yüzünde çekimser bir bakışla aldı. "Peki. Sen burada bekleyecek misin?"

"Evet."

"Ben içeride denerken benimle konuşur musun?"

"Hayır."

Banyoya giderken omuzları çöktü.

Kadının vücudu bir ürpertiyle sarsıldı.

"Pantolonumu çıkarıyorum," diye seslendi.

"Bunu bilmeme gerek yok." Jackson'a ve aptalca kariyer seçimine küfretti.

"Zırhımı taktım ve o şeyi *koca oğlana* geçiriyorum," diye yorumlarına devam etti.

Jillian parmaklarını kulağına sokup gözlerini sıkıca yumdu.

"A-a-aman T-t-tanrım! Bu çok iyi!"

"Hu huu?" Greta tel kapıdan seslendi.

"Siktir! O kim?" Rick bağırdı.

"Komşum. Sadece... İşini bitir."

"Ne? Yapamam? Ne yapacağım? Aman Tanrım! D-daha da hızlanıyor. Kahretsin, siktir, kahretsin! K-kapanmıyor! Yardım et!"

"Jillian?" Greta tel kapıyı açarken seslendi. "Sen misin o?"

"Hemen geliyorum, Greta."

"Penisim kırılacak!"

"Şşt! Sakin ol ve kapıyı aç."

Kapı aniden açıldı ve panik olmuş bir Rick, bileklerine inmiş pantolonu ve hortumu tutan itfaiyeci gibi kavradığı cep oyuncağıyla Jillian'a doğru yalpaladı.

"Sakin çıkma..."

"Çıkar şunu!" Rick, Jillian'a doğru koştu ve Jillian kenara çekildi. Adam takıldı ve merdiven direğine doğru uçtu. "Ahh... Siktir."

"Aman Tanrım! İyi misin?"

"Orada neler oluyor?" Greta'nın sesi yaklaştı. "Her şey yolunda mı?"

"Dokunma bana!" Rick pantolonunu kavrayıp tek eliyle bacaklarının üzerine çökerken diğeriyle kanlı burnunu tuttu ve Jillian'ın yanından geçip neredeyse Greta'ya çarparak doğruca ön kapıya gitti.

Jillian hiçbir şey olmamış gibi Greta'ya gülümsedi. "Selam Greta. N'aber?"

ÇAVUŞ MONAGHAN ÜÇ GECE ofisinde uyudu, yorucu bir yoğunlukla spor yaptı ve amiri onu zorunlu bir haftalık tatil için eve gönderene kadar etrafındaki herkese çıkıştı. Tam olarak ihtiyaç duymadığı şey, komşusuyla yakın olmaktı. Cage günlük antrenmanlara başlamıştı, bu da AJ'in onu çok sık görmediği anlamına geliyordu. Oğlu, damarına bastığı kadar, babasının öfke ve acı dolu dönemleriyle nasıl başa çıkacağını da biliyordu.

"Hu huu... Çavuş?" AJ aracından indiği anda Greta el salladı.

Adam zorla gülümsedi. "Merhaba Greta."

"Aman Tanrım, kendimi çok kötü hissediyorum. Tamamen yanlış bir varsayımda bulundum ve şimdi buralarda herhangi bir söylenti başlamadan önce bir açıklama yapmak zorundayım. Bir grup dedikoducu insan olduğumuzdan falan değil..."

"Hayır, tabii değil." AJ, herhangi bir samimiyetten yoksun kelimeleri söyledi.

"Her neyse... Bunun seni şok edeceğini biliyorum, diğer herkes için öyle oldu. Jackson ve Jillian... Evli değiller. Onlar aslında kardeş."

“Hadi canım!”

“Evet biliyorum. Kim düşünürdü, değil mi?”

“Evet, kimin aklına gelirdi? Peki, bu nasıl dikkatinizi çekti?”

“Eh, oldukça utanç verici ama Stan’ın karısı Lynette, Jackson’ı garaj yolunda Jillian olmayan bir kadını öperken görmüş. O da Stan’e söyledi, Stan Dodge’a söyledi, Dodge Marvin’e söyledi ve Marvin bana söylediğinde... Ah, zavallı Jillian’a çok üzıldüm. Tartışmalı kılık kıyafetine ve... *akşam mesleğine* rağmen onu çok sevdik. Lilith için çok şey yaptı, biliyorsun. Bu yüzden cesaretimi topladım, bir tepsi şekerleme yaptım, bir kutu mendil aldım ve Jackson’ın arabası yokken Jillian’ı ziyaret ettim.”

“O ne dedi peki?” AJ bacaklarını iki yana açtı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Komik bir şey oldu aslında. Ön kapı açıldı, bu yüzden tel kapidan seslendim, sonra bir baktım bir kargaşa koptu ve garip bir adam pantolonunu çekiştirip yüzünden kan damlayarak koşarak dışarı çıktı. Ardından Jillian her zamanki gibi sakın ve soğukkanlı bir şekilde kapıya geldi.”

“Adam kimdi?”

“Şey... İlk başta, bana onun bir iç mimar olduğunu ve tuvalette nöbet geçirdiğini, çok utandığını ve sonra kaçtığını...”

“Ne?”

“Biliyorum Jillian’ın olağanüstü bir zevki var, neden bir iç mimara ihtiyacı olsun ki? Hiç anlamlı gelmedi. Sonra şekerlemeyi ve mendil kutusunu gördü, ben de asıl görevime devam etmeye karar verdim. Sonunda ona söylemek için cesaretimi topladığımda kahkaha krizine girdi ve bana Jackson’ın erkek kardeşi olduğunu söyledi. *Ardından* bana evden kaçtığını gördüğüm adamın aslında randevulaştığı kişi olduğunu ve kendisini şöyle...”
–Greta etrafına bakınıp sesini alçalttı– “...bir KHC ile yaraladığını söyledi.”

AJ boğazını temizledi. "Pardon?"

Greta tekrar etrafı taradı. "Kişisel Haz Cihazı," diye kulağına doğru fısıldadı. "Ama benden duymamış ol. Bir dedikodu başlatmayı hiç istemem."

AJ'nin çenesi, her geçen saniye sessizce nabız gibi atan bir baş ağrısıyla kasıldı. "Tüm bunları açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler, Greta."

"Lafı bile olmaz, canım. Marvin'e dönsem iyi olacak. Akşam yemeği için tavuğun kıcına bira kutusu sokmaya çalışıyor."

AJ başını salladı. Greta caddeyi geçer geçmez Jackson, Woody ile birlikte garajlarından dışarı çıktı. AJ'ye gülümsedi ve mahallelerden çıkarken el salladı. AJ'in acilen ağrı kesicileri yutması gerekiyordu ancak Jillian'ı ziyaret etme dürtüsü, tüm sağduyu ve kendini koruma aciliyetini ele geçirdi.

"Geliyorum!" AJ kapıyı çaldığında Jillian seslendi.

"Çavuş." Saatine baktı. "Erkencisin. Gerçi seni buralarda görmeyeli günler oldu. Seyahate mi çıktın yoksa benden mi kaçtın?" İçeri girmesi için kapıyı açtı.

"Kanlı kurbanın suç mahallinden kaçarken tanık olan biri var."

Jillian piyanoya yaslanırken gülümsedi. "İyi haberler buralarda hızla yayılıyor. Böyle olacağını düşünmüştüm. Evet, bir randevum vardı. Geçen haftaki Lascivio partimin sahibi, patronuyla aramı yaptı. Kıskanmana gerek yok, AJ. İkinci aşamaya geçmeden önce beni öğle yemeğine götürmesini sağladım. Benden izin istemesini de sağladım ki sen bunu yapmamıştın."

AJ kısılmış gözlerle ona baktı. "Greta adamın pantolonu inmiş halde kaçtığını söyledi!"

Jillian kıkırdadı. "Yani kıskandın. Sana söyledim, tek yapman gereken beni bir randevuya çıkarmak."

AJ tiksintiyle başını iki yana salladı ve kapıya doğru yürüdü. "O kadarı yetiyorsa seni becermek ne kadar da ucuzmuş."

AJ, KAPI ZİLİ ÇALMADAN önce büyük bir bardak suyla iki hap içti. Öfkesinden ve ağzından çıkan sert sözden nefret etmişti. Dahası, komşusunun tüm kontrolünü elinden almasından nefret etmişti.

“Ne var?” diye inledi, tel kapının diğer tarafında Jillian’ı görünce.

“Sen çok inatçı bir herifsin!” Tel kapıyı açtı ve adamı göğsünden iterek onu birkaç metre geriye fırlattı.

“Siktir! Ne oluyor?”

“Titreşimli bir cep oyuncağıydı. Rick Willey iki şeyi sever: Softbol ve seks oyuncakları. Bu yüzden benimle randevulaştı. Öğle yemeğine gittik ve sonra ona birkaç şey göstermeyi teklif ettim. Mastürbasyon aletleriyle ilgileniyordu, ben de onu bir kondomla banyoya gönderdim. Birkaç dakika sonra Greta kapıdan seslendi, Rick cep oyuncağının arızalı olduğunu sanarak pantolonu hâlâ ayak bileklerindeyken banyo kapısından fırladı, sonra yüzünü merdiven direğine tosladı. Kanlı suratına müdahale edemedim de kapıdan çıktı.”

AJ başını salladı ve Jillian’dan uzaklaştı. “Umurumda değil.”

“Benim umurumda ama! Bir sıcak bir soğuk davranmandan çok sıkıldım. Sanki seninleyken el değmemiş masum kızım ama başka bir adamla görüşünce mahallenin sürtüğü oluyorum. Altı aydan fazla bir süredir seks yapmıyorum, AJ. O yüzden bu narisistik saçmalamalarını bir kenara bırak; çünkü eminim ki son altı ayda bir sürü kadına sikini sokmuşsundur.”

“Kapa çeneni.”

“Bana kapa çeneni deme!” Jillian ona yaklaştı.

“Kapa. Çeneni.”

Kaçınılmaz patlama o anda oldu. Dudakları çarpıştı; acı zevkten daha güçlüydü ama yadsınamaz *ihtiyaç* diğer her şeyi gölgede bıraktı. AJ, Jillian'ı duvara çarptı ve kaba kuvvetle gömleğini çıkardı. Kadın da karşılık vererek onu karşı duvara itti ve çerçeveli bir resmin yere düşmesine neden oldu. İkisi de kontrol için yarışırken vücutları duvardan duvara savruluyordu. AJ'in pantolonu –iç çamaşırıyla birlikte ayak bileklerine dolanana kadar– uzman eller tarafından aşağı çekildi.

Jillian, gözleri karanlık ve yırtıcı bir bakışla yanarak adamın bacağındaki kasları diliyle takip eden bir hat çizerken, AJ de iki eliyle onun saçlarını avuçladı. Kalçaları istemsiz bir şekilde sarsıldı, kadın dilini kalça kemiği boyunca gezdirirken gergin ereksiyonunu ona daha da yaklaştırdı. İstemek değil, dudaklarını ona sarmasına *ihtiyacı* vardı; fakat AJ ağzını istediği yere getirmeye çalışırken Jillian ellerini onun bileklerine doladı.

Jillian başını salladı. “Henüz değil.” Gömleğini yukarı kaldırdı ve dişlerini göğüs kasının gergin derisine geçirmeden önce dilinin ucunu düz, koyu meme ucunda gezdirdi.

“Siktir!” AJ yakıcı hisle inledi, ağzı tekrar kendininkini bulana kadar kadının saçını çekti.

Jillian, adamın ereksiyonunu okşadı ve ardından sertçe testislerini kavradı.

“Kahretsin! H-henüz değil...” Kadının öpücüğünden kurtulup alnını onunkine dayayıp güç bela nefes aldı. “Henüz. Değil.”

“Şimdi.” Gözlerini kısan Jillian, elini onun aletine kaydırdı ve başparmağıyla başını okşadı.

“Lanet olsun!” AJ her seferinde son olacağını düşünerek defalarca genç kadının eline süründü. Ona durdurmak için kontrolü bulacağını düşündü.

Jillian, ikisini de nefes nefese bırakarak onu itti. Kot pantolonunun cebinden bir kondom çıkarırken, “Gömleğini çıkar,” dedi.

AJ'in ereksiyonunun büyüyen ucu, Jillian'ın niyetini anlayınca daha da kalınlaştı. Kadın bakışlarını onunkilere sabitleyerek folyo kareyi dişlerinin arasında tuttu ve kalan kıyafetlerini çıkardı. AJ gömleğini attı ve botlarıyla pantolonunu çıkardı. Kondoma uzandı. Jillian başını salladı, bir ucundan tutup dişleriyle yırttı.

Bir adım attı ve adam dizlerinin bağının çözüldüğünü hissedene kadar onu defalarca okşadı, sonra kondomu sertliğine geçirdi.

“Yatak odası.”

Jillian başını salladı ve döndü, avuçlarını duvara dayadı, bacakları genişçe yayıldı. AJ bir adım yaklaştı ve saçlarını eline doladı.

“Hayır. Kalçalarımı tutabilir, klitorisime dokunabilir veya göğüslerime masaj yapabilirsin. Saç yok ve ellerime veya kollarıma dokunma. Anladın mı?” AJ cevap vermedi. Dizlerini büktü ve ereksiyonunu kadının bacaklarının arasına yönlendirdi, kadın onu yakalayıp sert ucu, klitorisini sıyrıncaya kadar ıslak kıvrımları boyunca sürttü. Çenesini göğsüne dayayarak inledi. Onları izledi ve bu neredeyse onu eşiğe getirdi. Zevkinin derin inlemesi adamı hızlandırdı. Kontrolü kaybediyordu. İçeri girmek için her hamle yaptığında kadın onu reddediyor, adam ona sürtünürken zevk alıyordu.

AJ sol elini onunkine dokunmayacak şekilde duvara yasladı ve diğer eliyle göğsünü sıktı. Kadının arkasında eğik vaziyette durmaktan bacakları yanıyor, sırtı onun üzerine eğilmekten ağrıyordu.

“Siktir!” Jillian, AJ göğüs ucunu sıkıştırıp sert bir baskıyla çekiştirirken bağırdı ve elini, testislerini tutana kadar adamın aleti boyunca kaydırdı.

Adam, “Kahretsin! Hemen. Şimdi!” diye hırslayıp elini göğsünden aşağı kaydırdı.

Bir sonraki hamlesinde, ucunu kadının açıklığına getirdi ve öyle çaresiz bir güçle itti ki sıkı kasları tarafından kavrandığı

anda serbest bıraktı. Orgazmını sağarken kalçalarını ona doğru itmeye devam etti. Gurur duyduğu bir an değildi ama kadının sözleri haftalardır onu tahrik ediyordu.

Klitorisine masaj yaparken dilini sırtında gezdirdi.

Onun dokunuşuyla darmadağın olurken, "Aman Tanrım... Buna ihtiyacım vardı," diye inledi Jillian. Bedeni onun pençesine düştü ve o kısacık savunmasızlık anının tadını çıkararak teslim oldu.

Adam kendini çekti ve iki parmağını onun içine kaydır-
dı. Jillian onun dokunuşuna yenilenmiş bir güçle karşılık verdi. Kadının işi bitmemişti, AJ kendi işinin de bitmediğini çok iyi biliyordu.

"NEDEN YERDE YATIYORUZ?" AJ, Jillian üzerine sere serpe uzanmışken mırıldandı.

Kadın tırnaklarıyla adamın göğsüne rasgele bir şeyler çiziyordu. AJ, duvardan sonra onu kaldırıp mutfak tezgâhına taşımış, oradan da üçüncü sefer için o üzerindeyken yere götürmüştü. Adam onu yatak odasına götürmeye çalıştığı her seferde katı bir itirazla karşılanmıştı. Seks hiç böyle bir güç mücadelesi gibi hissettirmemişti. Bu onu hem uyarmış hem de eşit oranda hüsrana uğratmıştı. Jillian kontrolü ele geçirmiş, ardından daha sonra tekrar almak için bırakmıştı; tıpkı bir şeyi önce alışveriş sepetine atıp tekrar tekrar rafa koymak gibi. Kararsızlık. AJ'in seksi tanımlamak için kullanacağını düşündüğü bir kelime değildi ama Jillian'da olan tam olarak buydu.

"Yalnızca üç prezervatif getirdim ama sende varsa merdivenleri deneyebiliriz."

Adam gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Bir kerede altı aylık bir boşluğu telafi edemezsin. Ve yaş kartını oynamaktan nefret ederim ama kahretsin kadın... Yorgunum ve sırtım beni öldürüyor. Yataklara karşı ne garezin var?"

“Geç oluyor. Eve gitmem gerek.”

AJ kalçasını kavrayınca kadın sırttı. “Titreşimli bir cep oyuncacı da neyin nesi?”

“Bunu erkekler için yapay bir penis gibi düşün. Denemek ister misin?”

“Siktir, hayır! Neden bu boku satıyorsun?”

Kadın dudaklarını adamın göğsüne, onu ısırdığı yerdeki kurumuş kana değdirdi. “Sana söyleseydim bana inanmazdın.”

“Muhtemelen haklısın,” diye mırıldandı AJ yorgunlukla.

Jillian onu rahatlatı ve kıyafetlerini aldı, iç çamaşırlarını da eve taşımak yerine giymeyi tercih etti. AJ ağır göz kapaklarını açıp vücuduna hayranlıkla baktı, terden parıldayan teninin tuzlu tadını ve üzerinde sallanırken beline kenetlenen kaslı bacaklarının hissini hatırladı. Tehlikeli, unutulmaz ve ölümcül derecede bağımlılık yapan biriydi.

“Çok yorgun olduğumu sanıyordum. Yoksa bana veda mı ediyorsun?” Kot pantolonunu düğmeledi.

AJ tekrar ereksiyona geçmişti. Onu düşünmek bile kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu. “Yorgun kıcırmı yatağa götürmek için *fazladan* bacağa ihtiyacım olabilir.”

Jillian, adamın gülümsememeye çalışarak gösterdiği nadir mi-zah anına güldü. “İyi geceler... Altı aydır yaptığım en iyi seksti.”

AJ, kadın kapıyı kapatana kadar bekledi, ardından sırttı.

Yan camlara eliyle vururken, “Gülümsediğini görebiliyorum, seni huysuz piç!” diye bağırırdı Jillian.

On Yedinci Bölüm

“KİÇİNİ KALDIR, AYAKKABILARI giy,” diyen sevgi dolu ses, Jillian’ı her zamanki zamanından üç saat önce uyandırdı. Genç kadın sembolik bir *defol git* ifadesiyle yastığının ve yorganının altına sığındı. Jackson örtüleri kaptı, ardından onları oturma odasında rehin almadan önce Jillian’ın yastığını elinden çekti.

“Pislik!”

“Gevşemeye başladın, o yüzden bu sabah seni koşuya götürüyorum,” diye seslendi.

Jillian bir çarşaf ya da battaniye bulabilmek için her yöne uzandı ama Jackson hepsini almıştı.

“Neden?” Jillian koşu ayakkabılarını bağlamak için sandalyeye çökerken sonuna kadar yükselen en abartılı ses tonuyla sordu.

“Diğer insanların yiyecek ve suya ihtiyacı olduğu gibi egzersize ihtiyacın var. Geçen hafta akşam koşusunu ektin ve ne zaman antrenman desem benden kaçırıyorsun.”

“Aynı şey değil, sık suratlı. Egzersiz yapmazsam ölmem.”

Jackson kapıya doğru yürüdü. “Hayır ama çok hırçınlaşırsan seni öldürebilirim ki o enerjinin bir kısmını çok uzun süre harcamazsan bu da kaçınılmaz.”

Jillian kapıyı arkasından çekip onun önünde koştu. “Bilgin olsun, sen dün randevudayken ben egzersiz yaptım.”

“Ne yaptın?”

“Esname ve *dayanıklılık* türünden şeyler.” Komşuyu becermek gibi... “Buluşman nasıldı?”

“İyi idi.”

“İyi mi? Yani onu geçen hafta üç defa gördün, o yüzden *iyi* demek, kadının sıkıcı ama yatakta iyi olduğu anlamına geliyor olmalı.”

“Seks yapmadık.”

Jillian neredeyse takılıp düşecekti. “Ne yapmadınız?”

“Benden yaşıca küçük.”

“İşte bu sürpriz oldu ama yine de hiçbir şeyi açıklamıyor.”

“Rahatlıkla on üzerinden on bir eder.”

“Vesaire vesaire...”

“Ve... O bir bakire.”

Jillian düşmemek için Jackson'ın koluna tutundu. “Yok artık... Yaşıca küçük derken ne kadar *küçük*?”

“Sadece o kadar, yirmi iki yaşında ve vücudu...”

“Seni domuz!”

“Yok, hiç kilolu değil.”

Jillian gözlerini devirip adamı kaldırıma itti.

Kardeşi yüzünde bir sırıtişla kendini topladı. “Bu benim suçum değil. Onunla yakın zamanda yatmayı gerçekten hiç düşünmüyorum. Bu Jackson denen adamın işleri ağırdan alacağını söylerken ciddiydim. Fakat ikinci randevumuzda ona iyi geceler

öpücüğü vermek için koltuğuna doğru eğildiğinde bana saldırdı. Sonra bir bakmışım kucağıma çıkmış, kızışmış gibi bana sürtünüyor. Gerçekten pantolonuma boşaldım! Otuz yaşında hangi adama birileri arabasında sürtünür ki?”

Jillian'ı bacakları ona ayak uyduramıyordu. Kahkahası tüm enerjisini tüketmişti o yüzden eğilip ellerini dizlerine yaslamıştı. “Nefes... A-alamıyorum.” Kontrolsüzce gülüyordu.

Jackson ellerini kalçalarına koymuş, onun etrafında turluyordu. “En kötüsü bu değil.”

Kadın başını iki yana salladı. “Devam etme... Yanlarım ağrıyor.”

“Söylemek zorundayım. Yani... Bu kız normal biri ama belki de Orta Batı'daki insanların yapısı farklıdır; çünkü hiçbir şey geçen geceki buluşmanın üzerine çıkamaz. Görünüşe göre büyük bir Susam Sokağı hayranı, o yüzden bara gelirken üzerine dar bir Minik Kuş tişörtü giymişti. Sadece bir kadeh şarap içti ama evine döndüğümüzde oldukça tahrik olmuştu.”

Jillian gözlerindeki yaşları silerek ona doğru başını kaldırdı. “Minik Kuş onu tahrik ediyor muymuş?”

Jackson yüzünü buruşturdu. “Tam olarak öyle değil.” Dişlerini alt dudağına gömüp etrafta masum kulakları aradı. “Bay Snuffleupagus onu tahrik ediyormuş.”

Jillian'ın kaşları çatıldı ve ardından aydınlandı. “Aman Tanrım! Senin...” –Jackson'ın şortunu işaret etti– “...şeyin mi Bay Snuffleupagus?”

Jackson başını salladı.

Jillian dizlerinin üstünde çimlere çöktü ve karnını tutup gözlerinden yaşlar gelerek gülmeye başladı.

“Dahası var.”

Başını iki yana salladı. “Yok... İmkânsız.”

“O çok sevdiğin gözlüklerimi hatırlıyor musun? Bana -ya da Bay Snuffleupagus’a- o gözlükleri takarken oral seks yapmak istedi.”

Jillian artık gülmekten nefesi kesildiği için tek kelime edemedi. Yana devrildi.

“Bu kız sorunlu, değil mi?” diye sordu Jackson.

“İ-izin... V-v-verdin mi?”

“Gördüğüm en dar tişörtü giymişti! Ve sikimi emmek istiyordu, bir kadının ağzını bu şekilde üzerimde görmeyeli *uzun zaman* oldu. Bu yüzden... Evet, ona izin verdim. Sorduğunda çok zorlandım, sanırım Bay Snuffleupagus’a peruk, ruj ve klipsli küpeler eklemesine bile izin verirdim.”

“Dur! İşeyeceğim... Altıma işeyeceğim...”

“En kötüsü şu ki... Onu bu gece tekrar göreceğim.”

Jillian şişmiş gözlerini sildi ve birkaç kez yavaşça nefes verdi. “Asla ve demek istediğim *asla*, bu kadar komik bir şey duymadım. Üzücü kısım da şu ki...” -kıkırdamasını bastırdı- “...*kardeşimin* penisinin Bay Patates Kafa gibi giyindiğini düşünmeden, bunu asla bir erkeğe yapamayacak olmam. Bunu benim için tamamen mahvettin.”

Jackson elini uzattı ve kardeşinin yerden kalkmasına yardım etti. “Aynen öyle. Kardeşimin bir adama oral seks yapmasını düşünmekten hoşlanmıyorum.”

“Bunu bu kadar rasgele yapan bir sürtük müşüm gibi söylemeyi başardın.” Jillian, koşuya devam etmeye karar veren Jackson’ı yakalamak için koştu.

“Sen bir sürtük değilsin.” Bir sonraki cümlesinden önce durakladı. “AJ ile başka *anların* oldu mu?”

Jillian öne doğru birkaç adım attı. “Ee, şey, an derken ne demek istediğini bilmiyorum o yüzden...”

“Onunla seks yaptın mı?”

“Seks mi? AJ ile mi? Yani biz... *Bir şeyler yaptık ve bir nevi...* Evet. Dün arka arkaya üç kez yaptık, sadece... Çok iyiydi ve inanılmaz bir boşalmaydı ve...”

“Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Tanrım Jillian! Bu bir evet veya hayır sorusuydu.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun, *Bay Snuffleupagus*? Birilerine sürtünüp penisine kostüm giydiriyorsun ama benim söyleyebileceğim tek şey evet veya hayır mı?”

“Peki, hasar ne oldu?” Jackson’ın sesi yorgun gelmeye başladı.

“Göğsünde ısırık izi.” Jillian soruyu biliyordu ve kardeşine yalan söylemeyi reddetti. Her şeyden önce, Jackson ne zaman yalan söylediğini *biliyordu* ve ikincisi, ona asla yalan söylemek *istemi-yordu*. Jackson her zaman onun gerçeği, akıl sağlığının turnusolü olmuştu. Luke bir süreliğine bu rolü üstlenmişti ama artık yoktu. Bu yüzden kardeşine ihtiyacı vardı.

“Neden?”

“Kim olduğumu bulmaya çalışıyorum.”

“O zaman kim olmadığınla başla: Jessica Day. Onun kafası sorunluymuştu. Sen öyle olmak zorunda değilsin. Jillian Knight, olmasını istediğin kişi olabilir.”

Jillian kıkırdadı. “Seks oyuncularını sattığı sürece.”

“Aynen öyle.”

Konuşmak için fazla yorgun olduklarında konuşma bitti.

“Jackson. Jillian.”

Peaceful Woods’un girişine yaklaştıklarında Jillian ileriye baktı. Tanıdık ses, karşı yönden girişe doğru koşan üniformalı sevgilisiydi.

“Merhaba AJ.” Jackson başını salladı.

Jillian, garip ertesi gün anı için hazırlanmamıştı ama o noktada, bunun başka bir yolu olmadığını biliyordu. Tepki vermek için sadece birkaç saniyesi vardı.

“Komşu.” Harika cevap.

Jillian’da onun için yarım düzine isim vardı ama “komşu” bunlardan biri değildi. Belki bilinçaltı ona çok yakınlaştığı adamın aslında komşusu olduğunu ve değişken ilişkilerinden iyi bir şey çıkamayacağını hatırlatıyordu.

“Ee... Bir saat sonra dersim var. Ben...” Jackson serin bir gün kadar soğukkanlılıkla rolünü oynadı “...siz iki... ee... çılgın çocuğu sonra görürüm.” Eve doğru koşmaya devam etti.

Jillian ve AJ, Jackson’ın anlamsız sözlerine fazla ilgi göstere-meyecek kadar birbirlerine odaklanmışlardı.

“Gece koştuğunu sanıyordum.”

Genç kadın omuz silkti. “Öyle yapıyorum. Bu bir koşu değildi. Bir kardeşin diğerini saçından tutup birkaç tur sürüklemesiydi.”

AJ her zamanki sabırlı ifadesiyle başını salladı. Jillian’ın alaycı kişiliği, izleyici AJ olduğu zamanlarda her zaman yuhalamalarla karşılaşanıyordu.

“Bir haftalığına işten izinliyim.”

“Aa...” Adamın ifadesinin ardındaki anlamı kavramak onun için zordu. Mesela daha fazla seks için bir teklif olabilirdi ama bu, adam söze devam etmeden önce çok riskli bir varsayımıdı. “Pekâlâ, boş vaktin için planların neler?”

AJ, ona bakmak için boynunu zorlamak zorunda kalana kadar bir adım daha yaklaştı. “Henüz karar vermedim.”

“Belki biliyorsun, lafı dolandırma konusunda berbatım. Bu sabah *bu şey* senin için nerede? Hiçbir şey olmamış gibi davranmak mı istiyorsun? ‘Bu bir hataydı’ konuşmasına mı hazırlanıyorsun? Yoksa tekrar yapma fikrine mi kapıldın? Bu durumda

cevap hayır olurdu çünkü...” Jillian iyi bir nedeni olmadığı ve onu hemen orada yere yatırmak istediği için kendinden nefret etti.

“Çünkü?”

“Çünkü... Çünkü benden hoşlanmıyorsun bile! Her zaman çok huysuzsun, üstelik kendime güvendiğim ve yaşamak için KHC sattığım için bir fahişe olduğumu ima ediyorsun ki bu benim seçimim bile değil. Ben de mutlu olmaya, buraya yerleştiğimi hissetmeye çalışıyorum ve biliyorum ki sen bunu benim için mahvedeceksin...”

Ne olduğunun farkına bile varmadı. Yüzü adamın ellerinin arasındaydı ve dudakları onunkilerdeydi. Dişlerini fırçalayıp fırçalamadığını bile hatırlayamıyorken adamın tadı naneli sakız gibiydi ve buna aldırımışa benzemiyordu.

“Huysuz olduğum için özür dilerim,” diye fısıldadı AJ dudaklarının üzerinden.

Jillian, adam tam anlamıyla onun ayaklarını yerden kesmeden önce dengesini korumak için hâlâ yüzünü çevreleyen ellerini tuttu. AJ’in söylediği kelimeleri asla hatırlamayacağını biliyordu ama onları nasıl söylediğini ne olursa olsun unutmuyacaktı. Kalp asla bir anlığına durmayı unutmaz.

Kadın güldü. “Bu mahalle için fazla seksi olduğum için özür dilerim.”

AJ, yüzünü görmesini engellemek için onu göğsüne bastırdı... ama Jillian onun gülümsediğini biliyordu. Sadece... *Biliyordu.*

JILLIAN SİNİR BOZUCUYDU. AYNİ zamanda güçlü, seksi, oyuncu ve şefkatliydi. AJ onu Wonder Woman, Yargıç Judy, Rahibe Teresa ve Ellen Degeneres’in tutkulu bir rüyaya dönüşmüş hali olarak görüyordu. Ciddi kusurları ve kahrolası bir gerçeküstü tavrı vardı. Ama adamı çeken şey onun savunmasızlığıydı;

kayan bir yıldız gibi uçup gidiyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyordu ama adamın gözüne takılmıştı ve onu anında tanımıştı: Bu, kendi yansımasıydı.

“Bu mahalle için *fazla* seksisin... Herhangi bir mahalle için aslında.” Gerçek bir iltifat olan sözleri, huysuz bir şikâyet gibi dile getirdiği için kendini azarlayarak eve doğru yürümeye başladı.

“Ama...” Jillian bir adım geride kaldı.

“Ama ne?”

“Böyle iltifatlar genellikle bir ama eşliğinde gelir.”

“Ama falan yok, bu bir gerçek.”

“Aa...”

Jillian'ın ne diyeceğini bilememesi, AJ'nin tanık olacağını hayal bile edemeyeceği bir şeydi. İronik olan ise kadının sessizliğinin ona da ne diyeceğini unutturmasıydı.

“Sana kahvaltı hazırlayabilir miyim?” AJ, evine yaklaştıklarında aklına gelen ilk kelimeleri söyledi. Onu şok etmek istemişti ama kadının gözlerini fal taşı gibi açarak ona bakması, yaptığı şeyin bu olduğunu bir kez daha açıkça ortaya koymuştu.

“Ben vejet...”

“Biliyorum. Büyük sosisi kendime saklayacağım. Yulaf ezmesi olur mu?”

Kadın güldü. AJ gülümsemeye çalıştı ama bu zordu. Öfke, acı ve küskünlük onu yıllar içinde sertleştirmişti. O ender haz ve mutluluk anlarını hak etmediğini hissediyordu. Köşede biri varmış ve onları almak için elini uzatıp bekliyormuş gibi kendisine ait olmadıklarını hissediyordu.

“Yulaf ezmesi kulağa mükemmel geliyor.” Onu içeri kadar takip etti.

“Önce hızlı bir duş alacağım.”

“Yanına birini ister misin?” Jillian, adamın ona uzattığı suyu içmeden önce teklifte bulundu.

Kafa karışıklığı, doğru kelimeleri bulma yeteneğini elinden almıştı, bu yüzden sadece ona baktı. “Ee...”

“Şaka yapıyorum. Git işini yap ama acele et; çünkü açlıktan ölüyorum.”

AJ yavaşça başını salladıktan sonra döndü ve banyoya doğru yürüdü, tuttuğu nefesi verirken ellerini yumruk yaptı. Elbette Jillian’la duş almak istiyordu. Onun vücudunu kendi vücudunda hissetme ihtiyacı neredeyse dayanılmazdı. Ama aralarında her ne oluyorsa henüz tanımlanmamıştı ve hayal edebileceği, muhtemelen var olan herhangi bir ilişkinin normalinin dışındaydı.

Göz açıp kapayınca kadar duş alıp mutfığa dönmüştü.

“Hızlıydın. Gizli hazinelerini çalmamdan mı korktun?”

AJ dolaptan tavayı çıkardı. “Hayır, balıklarımı öldürmeden. Ah, doğru... Onu zaten yaptın.”

Jillian sıırıttı. Adamın mizah girişimi neredeyse acınasıydı ama kadın bunu fark etmemiş gibiydi.

“Sen ve Jackson buraya nereden taşındınız?”

Jillian, adam neredeyse sorusunu bitirmeden, “Doğu Yakası,” diye cevap verdi.

“Doğu Yakası, öyle mi? Kısaca Kuzey Amerika desen de olur.”

Kadın güldü. “New York.”

“Aslen oralı mısınız?”

“Evet.”

“Peki, yolunuz Omaha’ya nasıl düştü?” AJ yulaf lapasını karıştırırken devam etti.

“Daima daha *olgun* bir toplulukla birlikte yaşamayı hayal ettik ama doğuda her şey çok pahalıydı.”

Adam başını iki yana salladı. "Ciddiyim. Aileniz New York'ta mı yaşıyor?"

"Öldüler."

AJ suratını buruşturdu. "Üzgünüm."

Jillian omuz silkip camdan dışarı baktı. "Ben de."

"Bu yaşta kardeşinle birlikte taşınman biraz garip. İkinizin de ciddi bir ilişkisi yok muydu?"

"Jackson ilişkinin ne demek olduğunu bile bilmez."

"Ya sen?"

Jillian'ın kaşları çatıldı. "Benimle tanıştın... Benimle birlikte oldun, ne düşünüyorsun?"

"Bence sana itaat edenler tükendi ve itibarın yüzünden taşınmak zorunda kaldın."

Adam gülmese de Jillian güldü. "Bingo!"

"Annenle baban nasıl öldü?"

Jillian boğazını temizlerken yüzünün tüm kanı çekildi. "Araba kazası."

"Jillian... Ben..."

Kadın başını salladı. "Böyle şeyler oluyor. İnsanlar her gün ölüyor. Senden ne haber? Aslen buralı mısın?"

AJ önüne bir kâse yulaf ezmesi, akçaağaç şurubu, baharat ve süt koydu. "Hayır, Portland'da doğdum ama babam askerdeydi. Bu yüzden hiçbir zaman uzun süre aynı yerde olmadık. Babam şimdi emekli ve annemle birlikte Portland'da yaşıyor. Aslında Dodge, babamla birlikte görev yapıyordu ve Lilith'le birlikte bir süre komşularıydı; ta ki Dodge emekli olmadan birkaç yıl önce kızlarına daha yakın olmak için Omaha'ya taşınana kadar."

"Gerçekten mi? İlginç, Dodge bana bundan hiç bahsetmedi. Gerçi bir sürü şey söyleyip hiçbir şey anlatamama huyu var."

"Onlar iyi insanlar."

"En iyisi. Bu harika görünüyor. Tam bir aşçısın."

"Yulaf ezmesi ve su beni tam bir aşçı yapmıyor."

"Eh, beni yemek yaparken görmemişsin."

"Annen pek yemek yapmıyor muydu?"

"Harika bir aşçıydı." Jillian kaşığı aldı ve bir süre ona baktı.

"Dün gece hakkında konuşmak ister misin?"

AJ'in tavaya attığı pastırmanın cızırtısı, ona cevap vermeden önce cesaretini toplaması için birkaç dakika tanıdı. "Tabii ki. Sen başla."

Jillian yulaf ezmesini karıştırdı. "Seks güzeldi... Yani, altı aydan fazla süre geçtiği için standartlarım biraz değişmiş olabilir ama yine de *iyiydi*."

"İyi. Güzel kelime seçimi."

Kadın sırıttı.

"Acı vermeyi seviyorsun." Adam pastırmaya baktı.

"Hayır."

"Hayır mı?" AJ kocaman açılmış gözlerle inanamayarak ona baktı.

"Bir beyanda bulunmayı seviyorum."

"Ne beyanı?"

"Zayıf olmadığım beyanı."

AJ pastırmayı kâğıt havlunun üzerine koyarken başını salladı. "İstismara mı uğradın?"

"Hayır. Sen?"

Adam irkildi. "Bunu neden sordun?"

"Çünkü seni birden fazla defa kanattım ama yine de şu anda mutfağında oturmuş, kahvaltı ediyorum. TSSB mi?"

"TSSB konusunu kim açtı?"

"Cage."

AJ iç çekti. “Doktorlar saçmalıyor. Eve döndüğünde sorun yaşayan her askere TSSB tanısı koymak yoksun bir sonuç. Yani senin düşündüğün şey de buysa gidebilirsin.”

Kafasında yaşayan canavar oradaydı işte. AJ, onu neyin tetikleyeceğini asla tahmin edemiyordu. Bazen ona dışarıdan bakıyormuş gibi hissediyordu. Biçimini, hatta sesini bile tanıyordu ama sesi başkasına aitti ve susturulamıyordu.

Jillian yulaf lapasının geri kalanını itti. “Zaten duş almam lazım.”

AJ, öfkesi zehir gibi damarlarında yayılırken, “Seni kuyruk sallayan,” diye homurdandı.

“Sen az önce ne dedin?” Jillian döndü.

İçinde yanan ateşi ve öfkenin fırtınalı kaosunu hissedebiliyordu. Jillian’ın gitmesi lazımdı ama AJ’in yine de öfkesini atabileceği bir yere ihtiyacı vardı. En büyük acıyı, hiç uyarı olmadan beynini ele geçiren kişiliğin verdiği asla açıklayamazdı.

“Git bugün başka birini becer. Havamda değilim.” Ona baktı, aklı gitmesini istiyordu ama bu sözleri hırlayarak sarf eden canavar orada kalmasını ve her hakareti duygusal bir kum torbası gibi kabul etmesini bekliyordu.

Kadının çenesi kasıldı. “Beni zorlama, AJ.”

“Yoksa ne olur?” diye çıktı.

“Hoşça kal.” Kapıya doğru yürüdü.

“Sadece laftan ibaretsin.” AJ sözlerin ağzından çıkmasını engelleyemiyordu. Sanki kafasında iki farklı kişilik kozlarını paylaşıyordu. Vücudu ve ardındaki herkes, ikincil hasardan başka bir şey değildi.

Son nefesinin ötesini düşünmeye fırsat bulamadan, acı içinde nefes almak için kıvranıyordu. Jillian’ın yüzünü hızlı bir ışık parlaması gibi gördü, sonra burnunu tuttu ve dünyası karardı.

Tanıdık bir sesin duyulmasıyla önce bir yanağında, ardından diğerinde hissettiği aralıksız acı, onu tekrar kendine getirdi.

“Uyan, pislik.” Jillian her yanağına son bir uyandırma tokadı attı.

AJ gözlerini zorla açınca tam tepesinde duran Jillian’ın yüzü netleşti. Yumuşak, kadınsı hatları sertleşmiş, gözleri kısılmıştı.

“Burnun kırılmadı ama fena kanıyor, o yüzden kıcını yerden kaldır ve yulafına kan damlamadan burnuna baskı yap.” Yüzüne bir bulaşık bezi fırlattı. Adam bezi yakalayıp yana döndü. “Senin yerinde olsam TSSB yaftasını kabul ederdim. Öteki türlü yalnızca pisliğin tekisin.”

Adam sağ eliyle burnunu sıkarak güçlkle ayağa kalkarken, “Sanki sen siktiğimin meleğisin,” diye homurdandı.

“Kıyısından bile geçmiyorum ama en azından sorunlu davranışımı kabul edip sebebini biliyorum.” Kapıyı çarptı.

On Sekizinci Bölüm

JILLIAN, ZEHİRLİ SÖZLERİ nedeniyle AJ'den nefret etme hakkını saklı tuttu. Ancak bunun olmayacağını biliyordu. Adamın davranışını kontrol etmesi kolay değildi; tıpkı Jillian'ın da kendininkileri kontrol etmesi gibi. Adam sözlü, kendisi fiziksel olarak tacizde bulunmuştu. İkisi de affedilebilir değildi. TSSB yaşadığını reddetmesi, onları karmaşık bir duruma sokuyordu. Evliliğinin bitmesi de dahil olmak üzere adamın geçmiş hakkında bir sürü sorusu vardı. Bununla birlikte, onu sorgulamak, Jillian'ın Omaha öncesi hayatını keşfetmeye devam etmesi için adama açık bir davet olurdu ki bu imkânsızdı; çünkü öyle bir hayat yoktu... Var olamazdı.

Jillian, Dodge'un evine götürmek için çantasına bazı atıştırmalıklar koyarken Jackson, "Dahlia bu gece sonuna kadar gitmek istiyor," dedi.

"Dahlia mı?"

"Evet, görüştüğüm kız."

Jillian çantasından başını kaldırıp gözlerini kıstı. "Susam Sokağı kızı mı?"

"Evet."

Güldü. "Eh, sevgili kardeşim, sana vereceğim tavsiye şu ki: *Git ve oyna, her şey yoluna girecek.*"

"Gerçekten komik... ama kızın bekâretini almayacağım." Jackson gerindi, sonra parmaklarını başının arkasında birleştirdi.

"Sorun nedir? Bay Snuffleupagus hasta mı?"

"Hayır. Annesinin bugün bir dersi vardı ve benden *oyun oynamamamı* istedi."

Jillian'ın gülmekten gözleri yuvalarından fırladı. "Ciddi misin? Annesi senden kızıyla yatmamamı mı istedi?"

"Dolaylı olarak. Dahlia'nın olgun biriyle görüşmesinden ne kadar heyecanlandığını ve kolumda bir haç dövmesi olduğu için, bir kadının 'çiçeğini almadan' önce, 'imzalar atılana kadar' beklemenin kutsallığına saygı duyan bir adam olduğumu biliyormuş."

"Ve tabii ki ona on yıl önce o kutsal dövmeyi yaptırtmanın sebebinin, senden şüphe duymayan bir bakireyi, kendini sana verirse onu sonsuza kadar sevecek inançlı bir erkek olduğuna ikna etmek olduğunu söyledin."

Jackson başını salladı. "Sen ve senin saçma hikâyen. Öyle olmadı ve sen bunu biliyorsun. Zaten bir dövme daha yaptıracaktım, o da izlemek istedi. Dövmeyi seçmesine izin verirsem benimle sevişeceğini söyledi. Zaten haç işaretinde gözüm vardı. Kendimi sadece bir hatun için kalıcı olarak damgalamazdım."

"Zavallısın."

Adam tezgâha yaslandı ve kız kardeşi haç dövmesine bakarken ellerini göğsünde kavuşturdu. "İtiraf etmeliyim ki o Jude denen adamın kadınlarla arası iyiydi." Kendini beğenmiş bir piç gibi dudaklarını büzdü.

“Erkek fahişe... O bir erkek fahişeydi. Öyleyse neden Dahlia'nın annesine sadakat yemini verdin? Siz ikiniz sevişirseniz kızının annesine söylemeyeceğine eminim. Reşit sonuçta.”

Jackson omuz silkti ve Jillian, Dodge'a gitmeden önce ona güvenmediğini göstererek yüzünü buruşturdu.

“Sorun anne.” Genç kadın kapıyı kapatmadan önce döndü, bir aydınlanma anı yaşamıştı.

“Ne?”

“Anneden hoşlanıyorsun... Kızından değil. İkisiyle de yatmayacaksın çünkü asla Benjamin Braddock tipi olmadın. Ve yaşça büyük kadınlardan hoşlanıyorsun; nadiren yirmili yaşlardaki gençleri tercih edersin. Haklıym.”

“Değilsin.” Jackson gülümsemesini bastırmak için çenesini sıkı.

“Çok haklıym.” Jillian göz kırptı ve kapıyı kapattı.

AJ'in evinin önünden geçerken yüzündeki bilmiş gülümseme kayboldu. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde iki kez dövüşmüş ve üç kez seks yapmışlardı. Aralarındaki her neyse öldürücüydü ama görmezden gelinemeyecek kadar bağımlılık yapıcıydı. AJ'in ona, gardını düşürmemesi gerektiğini hatırlatmasına ihtiyacı vardı ve adamın bundan kazancı kanlı bir burun olmuştu. Başka herhangi bir adam olsaydı, ona uzaklaştırma kararı çıkarırdı ama... AJ değil. Yaptığı her şey, daha fazlası için sessiz bir yalvarıştı. *Dahası*, yalnızca Jillian'ın duyup karşılık verebileceği bir şeydi.

Dodge ona kapıyı açtığı anda, “Harley'in nerede?” diye sordu.

“Biraz kestiriyor, bu akşam ona daha sert binmeden önce dinleniyor.” Sırıttı.

Dodge birkaç ses çıkardı ama hiçbir anlamlı kelimelere dönüşmüyordu.

“Ben böyle acımasızım.” Jillian içeri girerken adamın kolunu dirseğiyle dürttü. Jillian’ı gördüğünde Lilith’in gülümsemesi canlandı. “Merhaba Lilith. Yemek yedin mi?”

“Dün gecedен biftek kaldı ama Stan’in karısının onun için yaptığı elmalı turtayı ısıtmam için beni rahatsız ediyor.” Dodge son birkaç kelimeyi homurdanarak söyledi.

“Sana yok mu?”

“Stan’in karısı Lynette, biraz kilo vermem gerektiğini, yoksa Lilith’in benden daha uzun yaşayacağını söyledi. Ben ancak balık kavağa çıkarsa ondan önce ölürüm. Golf arabamı gerçekten golf oynayan bir salağa satardı!”

Lilith, Jillian’a gülümsedi.

“Onunla nasıl iletişim kuruyorsun?”

Dodge başını salladı. “Yumruk sallama, ortaparmak gösterme, göz devirme ve kaş çatmayla.”

Jillian gözlerini devirdi. “Ona biraz turta getireyim. Belki benimle paylaşır. Yanıma aldığım muz ve granola barından daha iyi geliyor.”

Dodge yağmurluğunu aldı. “Orası kesin. Senden hoşlanıyor... Ve mektupları almanı bile görmedi.” Dodge arka kapıdan çıkarken kaşlarını kaldırdı ve kıs kıs güldü.

“Pis ihtiyar,” diye mırıldandı Jillian.

Lilith ılık elmalı turtanın her kırıntısının tadını çıkardı. Jillian da neredeyse tabağını yalayacaktı. Stan’in karısı ona pek tatlı ikram etmemiş olabilirdi ama elmalı turtası gerçekten cennetten çıkmış gibiydi. Jillian, Lilith’e kitabını verdi ve tabaklarını mutfağa götürdü.

“Dün çavuşla seks yaptım, sonra bugün neredeyse burnunu kırıyordum. Luke benim yüzümden çok hayal kırıklığına uğrardı.” Jillian, gözlerini dolduran yaşları görmemesi için sırtını Lilith’e döndü.

“Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Bir erkeğin onu ‘tamamladığını’ söyleyen saftirik, şıpsavdi bir kadın değilim ama Luke’la birlikteyken kendimin olabilecek en iyi versiyonuydum. Ondan önce korktuğum her şey... Yok olmuştu. Sanki bir ağaçtan düşen yapraktım, o da bana *seni yakaladım* diyen rüzgârı. Kardeşim için buraya geldim. Orada kalırdım... Ölürdüm. Bu sekiz saniyelik hız, seksen senelik monotonluktan daha değerli olduğu için daima son hızla giden bir maceracı olmak gibi. Luke benim sekiz saniyemdi.”

DAY

DÖRT HER şeyi çaldıktan sonra Kelly, Jessica için arkadaşına en yakın şeydi. Fakat Kelly, Jessica’nın hayatı veya Dr. Luke Jones ile olan alışılmadık ilişkisi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Jessica, hayatındaki trajediye rağmen mizah anlayışını hiç kaybetmemişti. Kelly ve Gabe’in Luke’la birlikte yarı zamanlı antrenman yaparak onu “aldattıklarını” öğrendiğinden beri Jessica, sevgili arkadaşını ne kadar sinir edebileceğini görmeye karar vermişti.

Kelly: Bu akşam Gabe’le bisiklete bineceğiz. Sabah koşuya gidecek miyiz?

Arkadaşının mesajını okuyunca Jessica’nın içi huysuzlukla kabardı.

Jessica: Evet. Bu akşam ikinizle bisiklete binmeye gelsem olur mu?

Kelly’nin cevap vermesi normalden uzun sürdü.

Kelly: Gabe bizimle gelmesi için bir arkadaşını davet etti.

Jessica: Süper! Ne kadar kalabalık o kadar iyi! Her zamanki yerimizde mi buluşalım?

Kelly: Üf! Bu çok garip bir durum. Gelmeni biz de istiyoruz ama o "arkadaş" aslında Luke.

Jessica: Ne!!

Kelly: Üzgünüm tatlım. İkinizin anlaşılamadığını biliyorum ama o hâlâ Gabe'in arkadaşı.

Jessica: Anlıyorum... Hâlâ bisiklete binmem gerekiyor, bu yüzden Doktor Donu Sıkı benim de gelmemi kabul etmek zorunda kalacak!

Kelly: Tamam... Bu arada lütfen hep birlikteyken ona öyle deme. Gabe'den gerçekten hoşlanıyorum ve en iyi arkadaşlarımız anlaşamıyorsa işler bizim için kolay olmayacak.

Jessica kendi kendine kıkırdadı.

Jessica: En iyi halimde olacağım. Bu sefer onu ısırmayacağım bile ;)

Kelly: Aman Tanrım! O çok çılgınca değil miydi! Luke'un bunu söylediğine inanamıyorum. Sanki birini ısırırdın da...

Jessica'nın, arkadaşının ayarladığı kişilerde kan akıtma tekniğini tırmalamayla sınırlı tuttuğu düşünüldünce bu çılgınlıktı. Isırmak çoğu normal erkeğe göre delilikti ve kulak veren herkese bunu söylemekten çekinmezlerdi; ancak deriyi yırtmak dedikodu döngüsüne neden olan bir şey değildi. Çoğu erkek acıya ve kalıcı izlere katlanmayı reddediyordu, böylece bu tek gecelik ilişkiler, uzlaşmaz farklılıklarla sona eriyordu.

Jessica konuşmayı bitirdi ve “arkadaşlarla” akşam için bir bisiklet turuna hazırlanırken şeytanın dürtmesiyle sırtıttı. Ne yazık ki oraya son varan olmuştu. Jessica, Luke’un onlara katılacağını öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görmek istemişti. Bunun yerine son ana kadar takıntılı bir şekilde hazırlanması sürprize geç kalmasına sebep oldu.

“Merhaba Jess. Luke’u hatırlarsın.” Gabe, kadın bir el bombasıymış ve biri de gidip pimi çekmiş gibi burnunu kıırıştırdı.

Jessica’nın beyni, Dr. Luke Jones’un zinde, ince vücudunun her çizgisini saran bisiklet kıyafeti içindeki görüntüsünü sindirirken bir iç çekti. Hâlâ sefil bir seks yoksunluğu dönemi içindeydi ve o noktada, yemekten çok sekse ihtiyacı vardı.

“Jessica.” Luke kaskını takarken kibar bir gülümsemeyle başını salladı.

“Jones.” Alaylı bir göz kırpmasıyla gülümsedi.

“Bana Luke de.” Kaşı biraz kalktı ama yalnızca Jessica’nın fark etmesine yetecek kadardı.

İki şişe suyu tutacaklarına tıktı. “Hayır... Jones’a sadık kalacağım.”

“O halde... Gidelim mi?” Kelly, Jessica ile Jones arasındaki tuhaf karşılaşmayı sona erdirmek için duyduğu hevesi gizleyemeyen sahte bir gülümsemeyle baktı.

Gabe, Kelly’yi takip etti. Luke da Jessica’ya buyurması için işaret etti. “Önce sen, Jones. Güzel kıcına bakmak istiyorum. Kişiliğinin en iyi parçası o. Ayrıca bana asla ayak uyduramazsın, o yüzden hızı senin belirlemene izin vereceğim.”

“Serkeşsin.” Luke bisikletini itti.

“Bu ne demekse,” diye mırıldandı Jessica, Luke’un duyabileceği kadar yüksek sesle.

“İnatçı bir şekilde itaatsiz.”

Jessica, Luke'un rolü ne kadar iyi oynadığını görünce kaşlarını çatmıştı.

"Yakala yakalayabilirsen." Genç adam arkasına baktı ve gülmüşü. Oynak ve flörtözdü, Jessica'nın gördüğü en seksi bakıştı.

Luke arkasında Jessica'yla hızla onun ve Gabe'in yanından geçerken, "Hey! Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" diye seslendi Kelly.

"Finişte görüşürüz!" diye bağırdı Jessica.

"Bu bir yarış değil!" Kelly'nin sesi gittikçe kayboldu.

Jessica, Luke'un arkasında kilometrelerce sürüklendi. Jude dışında kimse onu fiziksel olarak bu kadar zorlamamıştı. Tempo yoğun... Deliceydi. O kadar çok bisikletçinin yanından geçtiler ki Jessica sayamadı bile, bildiği tek şey bunun büyük yarışın son düzlüğü gibi hissettirdiği ve ikinci olamazdı.

Jessica onu geçmek için sola kayarken, "Kıcını bir kızın eline teslim etmeye hazır mısın Jones?" diye bağırdı.

Adam, "Bekle!" diye bağırdı ama sesi yalnızca solan bir yanıya dönuştü.

Jessica kimseyi beklemedi ama beklemeliydi. Her şey bir nefes alıp verme süresi içinde oldu. Adamın sesi, kadının adı, saplanan acı, bulanık sahne, ardından siyahlık...

Adamın sesi ve yanıp sönen kırmızı ışıklarla uyandı.

"Hareket etmeye çalışma, Jessica."

"L-Luke?"

"Evet. Buradayım."

Altındaki yer sarsılıyordu, daha sonra onun etrafı yabancı suratlarla çevrili sedyenin sarsılması olduğunu anladı.

"Boynuma ne oldu?" Boynuna uzanmaya çalıştı ama koluna bir acı saplandı. "Ahh!"

“Bisikletten düştün. Seni hastaneye götürüyoruz. Boynun muhtemelen iyi. Bu sadece bir önlem,” dedi ilkyardım görevlilerinden biri.

“Kelly...”

“Bizimle orada buluşacaklar.” Luke, Jessica’yla birlikte ambulansın arkasına bindi.

Peltekçe, “Ne oldu?” diye sordu genç kadın.

“Yolda büyük bir çukur vardı ve sen serkeşçe davrandın,” dedi Luke sırtarak ve Jessica, acıya rağmen gülümsedi.

“Serkeşçe mi?” İlkyardım görevlisi sordu.

“O f-fazla eğitilmiş bir gerzek.” Jessica gözlerinin kapanmasına izin verdi.

ACİL SERVİS ZİYARETİ İKİ saat sürdü, ardından bir gece gözetim altına alındı. Jessica herhangi bir büyük yaralanmadan sıyrılmıştı; sadece kolunda dikişler, bacaklarıyla diğer kolunda da seksi bir sıyrık vardı ama bir mucize eseri hiçbir şey kırılmamıştı. Gururu dışında.

“Ailendeki kimsenin telefon numarası bende yok.” Kelly, Jessica’nın elini ovuşturdu.

“Annemle babam yıldıönümleri için ülke dışında ve Jude bir konferansta. Kimseyi arayıp endişelendirmeye gerek yok.”

“Seninle kalacağım.”

Jessica minnettar bir gülümsemeyle başını salladı. “Gerek yok. Ben büyük bir kıyım. Ayrıca beni yarın eve gönderiyorlar.”

“Aslında duş almaya da ihtiyacım var.” Kelly gömleğinin önünü tutup burnuna götürdü. “İyi olacağına emin misin?”

“Evet.”

"Yarın seni taburcu ettiklerinde araca ihtiyacın olursa beni ara. İşten izin alabilirim."

"Teşekkürler Kelly."

"Biraz dinlen, gösterişçi."

Jessica gözlerini devirdi. "Gösteriş yapmıyordum... Sadece bir erkeğin beni utandırmasına izin vermeyecektim."

"Hâlâ neden anlaşılmadığınızı anlamıyorum. Birbiriniz için mükemmelsiniz."

"İyi geceler, Kelly."

Kelly sırtıttı. "İyi geceler, Jess."

Jessica başını yastığa dayadı ve gözlerini kapadı. Verdikleri ilaçlar acısını dindirmeye ve düşüncelerini yavaşlatmaya başladı. Luke'un sesinin yumuşak yankısı onu uyuttu. *Evet buradayım.*

Ertesi sabah erkenden uyandığında ağrı kesicinin etkisi olmadığı için acının dozu artmıştı. Sabah güneşini karşılayan uzak ufukun nazik ışığı odayı aydınlatıyordu. Her şey netleştğinde hastane yatağının yanındaki sandalyede uyuyan bedeni fark etti. Luke.

Hâlâ bisiklet kıyafetlerini giyyordu. Jessica'nın kalbi sızladı. Luke tüm gece onun yanında kalmıştı; o istemeden, onun haberi olmadan.

Doğrulamaya çalışarak, "Siktir!" diye fısıldadı.

Luke'un gözleri açıldı ve kadın yerini değiştirmeye çalışırken yüzünü buruşturduğunda biraz irkildi. "Ben yapayım." Ayağa fırladı ve sırtını desteklemek için yastığını düzeltti. "Günaydın." Gülümsedi, yüzü kısa bir an için onunkinden birkaç santim ötedeydi.

"Yanımda kaldın."

Luke tekrar oturdu. Boynunun arkasını kaşıyarak başını salladı. Ardından elini dağınık saçlarına götürdü. Dr. Jones'u hiç bu kadar dağınık görmemişti. Bu halini çok beğendi... Çok.

“Kaldım.”

“Bugün hastan yok muydu?”

“Eve günümü yeniden planladı.”

İstenmeyen duygular, Jessica’nın göğsünde birikip boğazında düğümlendi. “Günü yeniden mi planladın?”

“Evet.”

“Benim için mi?” diye fısıldadı, kuru dudaklarını birbirine sürterek.

“Senin için.”

“Neden?”

Adam iç çekti. “Kendimi sorumlu hissediyorum.”

Jess başını salladı. “Aman Tanrım! Vicdan damarına basmakta ustalaştım. Bu harika. Lütfen işe git. Vücudum dünkü olaydan daha büyük darbeler aldı. Ayrıca yoldaki çukuru sen açmadın. Bu senin suçun değil.” Kapıyı gösterdi. “Git, seni tüm sorumluluklarından azat ediyorum.”

“Hepsinden mi?” Luke kaşlarını kaldırdı.

“Yok, hepsinden değil. Yarın görüşürüz. Sana ruhumun üç ayını verdim ve sen beni terk etmeye çalıştın. Bu yüzden *o konudan* azat edilmedin.”

“Birincisi yarın oldu bile, ikincisi henüz *ruhunu* göremedim ve üçüncüsü seni terk etmedim.”

Ruh yorumu biraz canını yaktı. Onu suçlayamazdı. Gösterecek bir ruhu olmaması olasıydı. “Lağım faresi gibi görünüyor olmalıyım.”

“Ne?”

Jessica yüzüne düşen saçı çekti. “Ben. Duş almam lazım...” Çarşafı bacaklarından çekip yol sıyrıklarını ortaya çıkardı. “Bir de yakında kaybolmayacak olan şu çirkinlik var. Fakat sen çok iyi görünüyorsun. Muhtemelen bir duşa ihtiyacın var ama yemin

ederim ki hâlâ o sabun veya kolonyanın kokusunu alabiliyorum. Saçın da normal jöle tabakasından kurtulmuş ve bu bende uygunsuz düşünceler uyandırıyor. Ben görsel olarak kabul edilebilir ile rahatsız edici arasındayım, sen ise GQ ile *Sports Illustrated*."

"Jessica, iyi görünüyorsun."

Kadın gözlerini devirdi. "Evet, öylesine iyi demek istiyorsun, bir erkeğin kadınına *gerçekten iyi* göründüğünü söylemesi gibi değil."

"Öylesine söylemiyorum ve sen benim kadınıym değilsin."

Kadının bakışları kaydı. Luke anlayışlıydı ve her zaman bariz olanı, o bir şekilde her şeyi gözden geçiriyormuş gibi ifade ediyordu. "Kaldığın için teşekkürler ama şimdi gidebilirsin."

"Doktoruna seni taburcu etmesini söyleyeceğim, sonra seni eve götüreceğim."

Odadan çıktığında Jessica gözlerini kapadı. "Beni öldürüyorsun, Jones." Niye ihtiyaç duyduğunda bir sihirli değneği olmuyordu ki? Birkaç sallama ve sihirli sözcükle onun gözlerinde normal ve karşı konulamaz hale gelebilirdi. Jessica'nın tüm o *birilerinin-en-yakın-arkadaşımı-öldürdüğünü-gördüğüm-için-erkeklerin-kanını-akıtıyorum* tavrı, *Jones'un-HEMEN-yatağıma-girmesine-ihtiyacım-var* arzusunun önüne geçiyordu.

"Jessica, bu sabah nasıl hissediyorsun?" Doktoru ve hemşiresi, arkalarında Luke'la birlikte odaya girdiler.

"Yolda ezilen hayvan gibi hissediyorum ve öyle de görünüyorum."

"Zamanla geçmeyecek hiçbir şey yok," dedi doktoru ona nazik bir gülümsemeyle güvence vererek.

"Bilmiyorum, egom epeyce darbe aldı."

Luke telefonundan başını kaldırıp bir sırtışla karşılık verdi.

Arsız piç.

Doktor onu kontrol ettikten sonra taburcu etti. Genç kadın giyinirken Luke dışarıda bekledi.

“Hazır mısınız?” diye sordu hemşire Jessica’yı kendi isteği dışında koridordan aşağı iterken. Jessica başını salladı. “Taksi mi çağırıdın?”

“Hayır. Gabe ve Kelly dün gece arabamı getirdiler. Sonra seninkini eve götürdüler. İyi arkadaşlarımız var.” Hemşireyi şoförlük görevinden kurtardı ve arabasını asansöre itti.

“En iyisi.” Jessica başını salladı.

Asansörde adama baktı. “Bana neden öyle bakıyorsun?”

“Ne gibi?”

“Beni inceliyormuşsun gibi.”

Luke kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslanırken kı kırdadı. “Muhtemelen öyle yaptığım için.”

“Beni çözebildin mi?”

“Tam olarak değil.”

“Çözdüğünde ne yapacaksın?”

“O zaman kendi temizliğimi yapmaya tekrar başlamam gerekecek.”

Jessica çılgılık atmamak için nefesini tuttu. Sözleri sonun başlangıcıydı. Onunla geçirdiği zamana ve profesyonel bilgisine değil, ona güvenmeye başlamıştı.

“Seni eğlendirmem sona erince ne yapacaksın?” Jessica her kelimeyi kontrol ederek, onları iletme istedikleri gergin duygudan arındırdı.

“Ne istersem.”

Asansör kapıları açıldı. Omuzları bir yenilgi düşüşüyle çökerken Luke onu girişe doğru itti.

“Burada bekle. Arabamı çekeceğim.”

Jessica durup kaldırımın yanında bekledi; aklı panikle doluydu. Luke’un iyileşmesi ve normalliği yeniden bulması için onu

teşvik etmesi gerekiyordu. İyileşmek Luke'a veda etmek anlamına geliyorsa teşvik ortadan kalkmıştı.

Genç kadın bir motorun titreşen kükremesi yaklaşırken başını kaldırdı. "O. Da. Nesi?"

Kiraz kırmızısı, mükemmel durumda bir 1967 Pontiac GTO önünde durdu. Bu, araba pornosunun zirvesiydi ve Jessica neredeyse orada nöbet geçirecekti. Sürücü camı biraz açıldı. "Bin, Jessica. Bu bir randevu değil."

Parmak uçlarını parlak krom kulpta gezdirdi ve ardından ağır kapıyı açtı. Jessica, gözlerini kapatıp siyah deri koltuğa yavaş yavaş otururken Luke'un gözlerini üzerinde hissetti. "400 inç küp... 360 beygir gücü... Âşığım," diye fısıldadı.

"Üzgünüm, Jetta değil..."

"Şşşt! Yapma, bu anı benim için mahvetme."

Genç adam hafifçe güldü. "Onu seveceğini düşündüm. Kemerini bağla."

Jessica gözlerini açtı ve emniyet kemerini bağladı. "Onu sürmeme izin vereceksin, değil mi?"

Luke ilk vitesine geçti ve debriyaja bastı. "Hiç şansın yok."

On Dokuzuncu Bölüm

KNIGHT

GÜNLER GEÇTİ, AJ yine ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu. Jillian gün boyunca bahçenin bakımına yardım etti ve geceleri pille çalışan seks oyuncakları sattı. Bazen gece yarısına kadar zorlayıcı koşular yaptı ve yorgun kaslarının altında kemikleri eriyene kadar Jackson'la dövüştü.

Erkek kardeşi Jackson Knight rolünde geliyor gibi görünse de Jillian, dünyası kontrolden çıkmanın eşiğine gelene kadar duygularıyla savaştı. Onu kendine âşık ettiği için Luke'dan nefret ediyordu. Onu yaşattığı için Jackson'dan nefret ediyordu. Umursamasına sebep olduğu için AJ'den nefret ediyordu.

Stan, Harley'nin motorunun gürültüsünü bastırarak, "Gezmek için harika bir gece," diye bağırdı.

Jillian gülümsedi ve kaskını taktı, kendi başına bir gece geçirdiği için minnettardı.

"Dernek toplantısından aldığım notları çalışma masana bırakacağım."

Kadın tekrar başını salladı ve garajdan çıktı. AJ, mükemmel olmayan bir zamanlamayla ortaya çıkıp aracından inerek ona durmasını işaret etti. Jillian ona ortaparmağını gösterdi ve aylardır içinde kabaran tüm-erkeklerin-canı-cehenneme tavrına devam etti. Zaten hiç gerekli değillerdi ve bunu kanıtlayacak bir katalog dolusu KHC'si vardı.

Açık yola çıktıktan kısa bir süre sonra aynasında siyah bir Jeep gördü. Dolu bir benzin deposu, onun anlamsız sözlerini dinlemek için kilometrelerce gidebileceğini garantiliyordu. AJ onu takip etti, iki saate yakın güvenli bir mesafeyi koruyarak devam etti ve bir uçurumun tepesindeki çakıllı yolun yukarısında bulunan gözetleme noktasında durdu.

"Havamda değilim," dedi Jillian kaskını çıkarırken, günbatımı gölgelerinde kilometrelerce uzanan çimenlik araziye bakıyordu.

AJ onun arkasında durup mesafesini korudu. "Üzgünüm."

Sözleri, sinirlerini zımpara kâğıdı gibi aşındırdı. "Ben değilim. Sadece burnunu ve birkaç kaburga kemiğini kırmadığım için pişmanım."

"Jill..."

"Yapma!" Döndü. "*Git bugün başka birini becer.* Senin saçmalıkların için havamda değilim."

"Ben senin beyaz atlı şövalyen değilim." AJ yumruklarını sıkı. Bunu sık sık yapıyordu.

Elbette o değildi. Onun şövalyesi baklava desenli çorap giyiyordu. "Ben Sindirella değilim."

Aralarında bir gerilim oluştu. Her zaman öyleydi. İnkâr edilemez, kontrol edilemez ve tahmin edilemezdi.

"Karımı incittim," AJ sıkıdığı dişlerinin arasından her kelimeyi çiğneyerek söyledi. Öfkeyle iç içe geçmiş bir acıydı.

“Dokunduğum herkesi incitiyorum.” Kadın özür dilemeden bir gerçeği dile getirerek kararlılıkla konuştu. Kendini sorumluluktan kurtarmak çok kolay geliyordu. O eski kurban kılığının üzerine ne kadar iyi oturduğuna şaşırdı.

“Sana zarar vereceğim.” Adam zorlukla yutkundu, nefesi giderek hızlanıyordu.

“Denediğini görmek isterim.” İki uzun adım attı, adamın tişörtünü kavradı ve onu dudaklarına çekti.

Öpücük sert, şehvetli ve çaresizdi. İterek, çekerek, çekiştirerek birbirlerinin kıyafetlerini çıkarmaya çalışırken elleri savaştı. AJ onu beline kadar kaldırdı ve Jillian da bacaklarını beline doladı. Siyah ceketini ve ikisinin de tişörtlerini yere atan adam, kot pantolonu ayak bileklerindeyken aracının yolcu koltuğuna doğru yürüdü.

“Sen...” AJ derin bir nefes aldı ve onu yolcu koltuğuna yan yatırdı. “Bugün seni becermeliyim.”

Adam sağ botunu çıkarırken Jillian’ın nefesi onunkini kovaladı, kotunu ve külotunu soymasına izin vermek için kıcını kaldırdı ve aynı bacağından çıkardı. AJ, Jeep’in kenarında, açık kalçalarının arasına girdi. Gözleri, birbirlerinin her hareketini izleyen iki vahşi hayvanın yoğunluğuyla kilitlendi. Jillian parmaklarını adamın çamaşırının beline doladı ve aşağı kaydırды. Ereksiyonunu eline aldığı an AJ de kendi ellerini tavana dayadı ve çenesini göğsüne yaslayıp dudakları aralık halde onu okşamasını izledi.

Jillian’ın gözleri elini ve adam ona doğru pelvisini ittiği sırada gövdesinin çelik gibi gerilen kaslarını seyretti. Onu o halde görmenin kanına karışan hazzı, tehlikeli bir şekilde sarhoş ediciydi. Ama bu onun kanatma ihtiyacını tatmin etmiyordu ve bunun için Luke’un sesi vicdanını sızlatırken bir nostalji sancısı hissetti.

AJ’in gözleri, Jillian ellerini sıkıp başparmağını ereksiyonunun kabarmış başı üzerinde gezdirirken ağırlaştı. “Önce seni ka-

natacağım, sonra beni becerebilirsin,” diye fısıldadı ve ilk defa sözlerinde bir pişmanlık... Hafif bir utanç vardı. AJ bir kez daha onda önemseme hissi uyandırmıştı.

Adamın gözleri onun bakışlarıyla buluştu, başparmağını alt dudağında gezdirdi ve elini başının arkasına götürüp ağzına hükmederken başını salladı. Sadece kendinden nefret eden bir adam kendini bir canavara sunardı. Diri diri gömülüymüşçasına çaresizce, kayıp halde adamı tırmaladı. AJ, kadın dişlerini omzunun kaslı etine geçirmeden önce bir an nefes alırken ağzını serbest bıraktı.

Ne bir ürkme, ne bir ses; AJ sadece güç dolu bir heykel olarak dişlerinin etine gömülmesine izin verdi. Kadın nefessizken ciğerleri havayla dolmuş gibi ihtiyacı olan rahatlamayı, kontrolü hissetti. Adamın boynuna yumuşak bir öpücük kondururken ıslak kızılık tenine bulaştı.

“Şimdi mi?” fısıldadı adam.

“Şimdi.”

AJ torpido gözünü açtı, bir kondom aldı ve taktı. “Üzgünüm... Bugün kibar olamam.”

Jillian koltuğun kenarına kayarak bacaklarını genişçe açtı. “Biliyorum.”

JILLIAN TEK KELİME ETMEDEN AJ'in yanından ayrıldı. Yüzündeki suçluluk yeterince şey söylüyordu. Gerçek ne miydi? Adam başkasının beyaz atlı şövalyesiydi. Luke bir keresinde insanların aslında olmadıklarını söyledikleri şey olduklarını söylemişti. Beklentiler hesap vermeyi gerektirir ve hesap verme, yalnızca bir başkasının varlığında önemlidir. İnkâr, yalnızlığa giden yoldur.

Jillian, parlayan yıldızların kubbesi ve siyah bir Jeep'in dikkatli farları altında eve yaptığı uzun yolculukta kendi sorumluluğunu

düşündü. Motorunun üstünü örttüğünde ve eli evinin kapı koluna uzandığında cevap ona geldi. Jillian garaj kapısının düğmesine basıp eşikten atlayarak hızla dışarı çıktı. Yukarı baktı ve donakaldı. AJ yakışıklı hatlarına düşen yürek burkucu bir üzüntü ve rahatlama karışımıyla elleri ceplerinde garaj yolunda duruyordu.

“Bu bir hata,” dedi bakışları betona inerken.

AJ’de o kadar karanlık bir şey vardı ki zaman zaman onun ruhundan sızdığına yemin edebilirdi. “Destansı bir hata.” Jillian onun kollarına koştu.

Bu ezici bir kucaklamaydı. Kimsenin ona hayatı buna bağlıymış gibi sarıldığını hissetmemişti. AJ’in ona ihtiyacı vardı, belki de kadının ona ihtiyacından daha fazla. Jillian’ın ona fiziksel olarak ihtiyacı vardı. Adamın ise duygusal olarak.

“Destansı bir hata için hazırım.”

AJ onu bıraktı ve yüzünü avuçlarına aldı. “Ben de.” Sırıttı. “Kal...” –dudaklarını onun dudaklarına değdirdi– “...bu gece benimle kal.”

Korkusunu bastırmak için birkaç nefes almaya karar verdiğinde kan, bir yük treni gibi kalbine hücum etti. *Sen Jillian Knight’sın. Fin de journée.*

“Tamam,” diye fısıldadı.

Adam minik elini avucunun içine aldığı anda kendini çocuk gibi hissetti. AJ güçlüydü ve onun kısa boyunun yanında upuzun kalıyordu. Başka herhangi bir kadın onun yanında kendini güvende hissedermiş ama Jillian için öyle değildi. Sürekli bir adrenalin patlaması, dizginlenemeyecek bir tetikte kalma ihtiyacı hissediyordu. Bu duygu aynı derecede canlandırıcı ve yorucuydu.

“Sana içecek bir şey getireyim mi?”

Jillian güldü. Misafirperver AJ büyüleyiciydi.

“Şarap? Bira?”

“Bira lütfen.”

“Şarap sevmez misin?” AJ buzdolabından iki bira aldı.

Jillian’ın gülümsemesi hafifçe kayboldu. “Hayır, şaraptan pek hoşlanmam.” Gerçek buydu. Jillian Knight şarap içmezdi.

Mutfakta karşılıklı tezgâhlara yaslanmış dururken üzerlerine garip bir sessizlik çökmüştü.

“Belki de biralarımızı çıplak içmeliyiz.”

AJ yudumunun ortasında tıkanı.

Kadın sıırttı. “Çıplak olduğumuzda birbirimizin yanında daha rahat olduğumuz için...”

AJ, birasını bırakırken gözlerinde oluşan fırtınalı bir bakışla onun vücudunu taradı. “Seni yatağında, altımda çıplakken istiyorum.” Tezgâhtan uzaklaştı ve dudakları onunkilere doğru alçalırken ellerini saçlarının arasından geçirdi.

Jillian ona vahşi bir açlıkla karşılık verdi. Adam kavrayana kadar tişörtünü kaldırdı, tişört AJ’in yüzünü sıyrırken bir anlığına öpücüğe ara verdi. Adam göğüslerini tişörtünün üzerinden sıkınca dudaklarının altından inledi, elleri pantolonunu çözmek için acele ediyordu. Ardından... Kapı çaldı.

“Kahretsin!” Alnını onunkine bastırdı. “Kimıldama.”

Zorlu nefeslerinin verdiği nemli ısı aralarında asılı kalırken başını salladı. Kapıyı açmak için onu serbest bıraktığında dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

“Sürpriz!” Jillian’ın tam olarak kime ait olduğunu anlamadığı bir kadın sesi havayı doldurdu.

“Carin,” AJ boğuk bir sesle konuştu.

Jillian, bacakları güçlerini toplayınca kenara gidip baktı. Carin, jartiyer kemeri, siyah çorapları ve stilettoaları da dahil olmak

üzere kırmızı iç çamaşırını ortaya çıkaran uzun siyah bir trenç-kotla AJ'in kapısında duruyordu. Carin, adamın çıplak göğsüne, Jillian'ın ona fiziksel zarar vermek istemesine neden olacak bir bakışla baktı.

"Sen de beni düşünüyormuşsun gibi görünüyor." Carin, AJ'in önü açık kotuna bakarken dudaklarını ıslattı.

"Şey..." AJ kot pantolonunun düğmelerini ilikledi ve fermuarını çekti. "Planımız vardı ve ben unuttum mu?"

Carin içeri girdi ve AJ'yi bir adım geri çekilmeye zorladı. "Hayır, seni şapşal... Sürpriz yaptım." Paltosunu üzerinden atıp ayaklarının dibine düşmesine izin verdi.

"Seni son gördüğümde dikkatin dağılmış gibiydi. Yapmadığımız ilk seferdi..." -dudağını ısırdı- "...şeyi yani. O yüzden işlere biraz heyecan katayım dedim."

"Sana geçen sefer anlaşmamızın artık benim için uygun olmadığını söylemiştim."

"Ama neden?" Alt dudağını somurtarak öne uzattı.

"Aa, ne hoş bir sürpriz." Jillian köşeyi döndü.

Carin donakaldı.

"C ile yazılan Carin, bu gece karşı konulmaz görünmüyor musun?" Jillian kendini AJ ve Carin arasına sıkıştırdı.

AJ, "Sana mutfakta beklemeni söylemiştim," dedi.

"Victoria's Secret mı?" Jillian, parmağını Carin'in saten sut-yen askısında gezdirirken sordu.

Carin titredi, gözleri kocaman açıldı.

"Alta olmak hakkında ne hissediyorsun?" Jillian alt dudağını ısırdı.

Carin'in bakışları AJ'ye çevrildi. "Çünkü çavuş beni altına alacağını düşünüyor... ama ben *hiç* alta geçmedim." Jillian yüzünü

memnuniyetsizliğini belli eden AJ'ye çevirdi. "Bu senin ilk üçlün mü olacak, Kıdemli... Baş... Çavuş?" Jillian parmak uçlarını adamın sert karın kaslarında gezdirdi.

"O-onunla *birlikte* misin AJ?" Carin alçak sesle olsa da konuşabilmişti.

AJ ve Jillian birbirlerine baktıklarında yarı çıplak Carin'in varlığı sona erdi. Carin burada masum olandı ve Jillian normalde kendini kötü hissederdi ama gerçek şuydu ki... Carin normal biriydi ve daha iyisini hak ediyordu.

"Ben onun hatasıyım," Jillian parmaklarını adamın göbeğinin altında gezdirdi ve gözlerini onunkilere kilitledi.

AJ, "*Destansı* bir hata," diye fısıldadı.

"Şey... Bunu yapamam. Ben öyle bir kız değilim." Carin palto-sunu giydi ve kuşağını sıktı. Başka bir şey söylemeden arabasına doğru yola koyuldu.

AJ kapıyı bir tekmeyle kapattı ve kafasında tutarlı bir düşünce oluşmadan veya dudaklarından bir kelime çıkmadan önce sırtını kapıya dayayarak Jillian'ı kaldırdı. Kadının elleri boynundan yukarı kayd ve parmakları, saçlarını kavramak için can atarak kıvrıldı; fakat sifıra yakın saç kesimi tüm girişimlerini reddetti. AJ göğsünden kontrolsüz bir inilti yükselirken kadının boynunu öptü ve ona sarılarak yatak odasına taşıdı. Onu yatağa bırakmadan önce Jillian, yüzünü kendine çevirene dek avuçlarını yanaklarına koydu.

"Senin altında *olmayacağım*." Endişeyle yutkundu. Bir insan nasıl bu kadar berbat durumda olabilirdi? Adamın ona zarar vermeyeceğini biliyordu ama nedense bildikleri, hissettikleri ve korktuğu şeyler birbirleriyle savaşıyordu.

AJ'in gözleri onunkileri taradı. "İçindeyken yerçekimi bile umurumda olmaz." Genç kadını öptü ve içine işleyen sözleriyle, sarhoş edici tadıyla, güçlü vücuduyla tüm duyularını boğdu. Yatağa oturdu ve üzerinde Jillian'la arkasına yaslandı.

AJ UYUDU. JILLIAN YORGUNLUKTAN gözleri kapansa da uyuyamadı. Kafasındaki ses onu gözlerini yummaya ikna etmeye çalıştıkça kendini daha da çıldırmış gibi hissediyordu. Adamın göğsünden kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” AJ gözleri kapalı halde mırıldandı. Jillian gerçekten uyanık olup olmadığını sorguladı.

“Banyo,” diye fısıldadı, kıyafetlerini yerden alırken. Banyo aynasındaki yansıması hâlâ bir yabancı gibi görünüyordu. Koyu dipleri, bir kuaför randevusu ayarlaması gerektiğini hatırlatarak platin sarısını iyice aşağıda bırakmıştı. Bronzluk izi, Jessica Day’in eski bikini altı yerine, biçerken giydiği kısa kot şortunu yansıtıyordu.

Köşeden baktığında AJ’in göğsünün derin ve eşit nefeslerle inip kalktığını gördü. Jillian gitmek istemedi. Sabah onun çıplak vücudunu yanında hissetmek istedi. Kahvesini paylaşmak ve onu olduğu kişiye dönüştüren labirenti keşfetmek istiyordu ama yatağına geri giremeyecek kadar yorgun ve zayıf düşmüştü.

Merdivenleri parmak uçlarında çıkarken sağ taraftaki kapıyı iterek açtı. Cage’in odasıydı bu. *Kilitlediği* kapının arkasında, çarşafın arasına girdi, sonra telefonunun alarmini sabahın beşine kurup uykuya daldı.

Şafak sökerken alarm çaldığında vücut saati buna karşı çıktı. Alarmı kapattı ve AJ’in odasına geri döndü.

“Benimki yerine oğlumun yatağında uyumayı tercih etmeden endişelenmeli miyim?”

Jillian, üzerinde yalnızca sutyeni ve külotuyla merdivenlerin sonuna ulaştığında sıçradı. AJ masaya oturmuş kahvesini yudumluyor ve gazete okuyordu. Duş almış, şort ve tişört giymişti.

“Ah! Selam,” dedi şaşkınlıkla nefes vererek. Dürüstlük, Jillian’a bahsedilmemişti. Aldatmaca bir yalan değil, bir hayatta kalma

yöntemiydi. Bir yalanla gizlenmiş gerçeği ortaya çıkarmakta uzmandı. “Erken kalkmışsın.”

AJ gazeteyi bükerek saatine baktı. “Sen de.”

Jillian ona doğru çekingen adımlar attı. AJ kolay anlaşılacak bir insan değildi. Duyguları dünyanın dönüşü kadar belli belirsizdi. Gazeteyi onun elinden kurtardı. Kadın kucağına oturduğunda AJ kahvesini yudumladı; Jillian fincanı dudaklarına götürmek için elini onunkinin etrafına sardı. “Mmm... fındık.”

AJ bardağı masaya koyarken bir kez başını salladı. Henüz hafifçe bile gülümsememişti ama onun vücudunu incelerken gözleri zevkle parladı.

“Kontrol sorunlarım olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bunlar gerçekten daha çok güven sorunları.” Adamın künyesini serbest bırakırken gözleri buluştu. “Birinin yanında cırlıçıplak uykuya dalmak çok fazla güven gerektirir. Aslında, bundan daha savunmasız hissettiren hiçbir şey yok.”

AJ tüm duygularını saklayıp sadece boş bir ifadeyle bakıyordu.

“Bir şey söyle,” diye fısıldadı.

Adam boynunun arkasını kavrayıp onu öptü. Dili tembel bir sabırla onunkine doğru kaydı. Bir kibrit atmak veya bir düğmeyi çevirmek kadar hızlı ve basit bir şekilde olmuştu. Jillian’ın vücudu halinden memnun olmaktan çıkıp çaresizce doyumsuz halde gelmişti. Kalbinde bir sıcaklık hissederek pelvisini ona sürttü. Adam hareketini durdurmak için kalçalarını tuttu.

“Teşekkürler.”

Kadın gözlerini kısarak geri çekildi.

“Ne için?”

“Bana güvenmediğin için.”

Kaşlarını çatarak elini onun yanağına koydu. Acısı elle tutulur cinstendi. “Seni terk mi etti?”

AJ başıyla onayladı.

Sorular diline dolandı ama sormaya hakkı yoktu.

Bir adamın hayaleti, geçmişini bir televizyon ekranında görüyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. “Eski karım Brooke benim dışı hijyenistimdi. *Eski* dışım... Onun patronu şimdi kocası oldu. Çabucak âşık olduk ve altı ay sonra evlendik. Cage bundan iki yıl sonra doğdu. Asla aynı yerde çok uzun süre kalmadık. Cage okula başladığında onun için en iyisinin Portland’a, ailelerimizin yanına taşınması olduğuna karar verdik. Cage’in –benim büyürken hissettiğim gibi– hayatında hiçbir şeyin kalıcı olmadığını hissetmeden istikrara sahip olmasını ve arkadaşlar edinmesini istedik. Eve tamamen döndüğümde aynı kişi değildim. Sürekli alarmda olmak gibi... Onu kapatamazsın ve bu seni yorar. Çevrendeki herkesi etkiler. Eşim boynuma hafifçe dokunduğunda elimi boynuna dolayarak onu duvara sabitledim.”

Titrek bir nefes aldı ve ellerini Jillian’ın bacaklarında gezdirdi. “Onu her gün biraz daha kırdım. Bizi her gün biraz daha kırdım.” Kafasını salladı. “Ona hiç vurmadım ama sık sık öfkelen-dim. Onu korkuttum. Başucundaki çekmecedeki kilitli bir kutu bulana kadar ne kadar olduğunu fark etmemiştim bile. İçinde bir el tabancası vardı.”

Kafasını salladı. “Karısı kendini güvende hissetmek için yatağının yanında silah saklama ihtiyacı duyuyorsa... Bu, bir erkek hakkında ne anlatır? Seks yapıyorduk ama bir daha hiç sevişmedik. Bana bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. Neredeyse bitene kadar saniyeleri saydığını duyabiliyordum. Onu asla zorlamadım, o da beni asla reddetmedi ama sonrasında, ona tecavüz etmişim gibi cenin pozisyonunda kıvrılırdı.”

AJ’in sesi çatladı ve güçlkle yutkundu. “Cage on yaşındayken evden taşındı ve on birinci yaş gününden kısa bir süre sonra boşanma belgelerini imzaladık. Çok çabuk yeniden evlendiği

için bir ilişkisi olup olmadığını merak ettim; ancak dürüst olmak gerekirse önemli değildi. Bir anlamda onunla ilgilenip hak ettiği aşkı ve saygıyı gösteren birilerinin olması rahatlatıcıydı.”

Genç adam lafını bitirdikten sonra güldü. “Ne saçma, değil mi?”

Sözleri açık bir uyarıydı ancak Jillian’ın ona daha fazla çekim hissetmesine sebep oldular; aleve yaklaşan bir güveden ziyade... Alevin bir dinamit lokumuna yaklaşması gibi...

“Güvenmediğim *sen* değilsin.” Arkasına uzanıp sutyeninin kopçasını açtı ve AJ’in elleri karnında yukarı kaydı; o hafif bir inlemeyle başını geriye atarken göğüslerini kavradı. “Kendime güvenmiyorum,” diye fısıldadı Jillian.

Yirminci Bölüm

JACKSON VE JILLIAN'IN bodrumu spor salonu gibi kokuyordu; özellikle de Jackson'ın çok terlemek istediği günlerde. Genç adam evin tamamı bir cehennem gibi olana kadar klimayı kapalı tuttu. Jillian merdivenlerin dibinde durdu ve erkek kardeşinin tek kolla şınav çekmesini izledi. Adam kasları, bronz teni ve dövmeleli vücuduyla tam bir fiziksel örnekti.

“Kızgın mısın, sıkıldın mı yoksa seksten mahrum musun?”

Jackson kollarını değiştirirken homurdandı. “Evet.”

Jillian alt basamağa oturdu.

“Bana mı kızgınsın?”

“Evet.”

“Ve sıkıldın mı?”

“Evet.”

“Burada olmadığım için mi?”

“Hayır.”

“Seksten mahrum kaldığın için mi?”

"Evet." Jackson, sonuncuyu tüm vücudunu sarsan bir homurtuyla bitirdi. Ardından tamamen soluk soluğa halde, yere oturup kollarını bükülü dizlerine dayadı. "AJ'le olmaktan hoşlanmıyorum."

"Uzun bir süre Luke'la olmamdan da hoşlanmadın."

Adam omuz silkti. "Neden AJ?"

"Sanırım bana ihtiyacı var."

Jackson güldü. "Peki, *sen* kimsin?"

"Nereye gitse peşini bırakmayan hayaletleri olan otuz yaşında bekâr bir kadın. AJ'in de hayaletleri var."

"Yani iki yanlış bir doğru mu ediyor? Yoksa sefalet eşlikçiyi mi sever? Veya..."

"Ya da onunlayken kendimi Luke'a yakın hissediyorum."

Jackson başını salladı. "Bu berbat."

"Ben berbat haldeydim. Luke beni kurtardı."

"Yani AJ'in kurtarılmaya ihtiyacı var mı?"

Jillian ayak tırnaklarındaki aşınmış ojeye baktı. "Birine ihtiyacı var." Jessica Day'in *birine* ihtiyacı vardı.

"Sana geçmişinden bahsetti mi?"

"Biraz."

"Peki, seninkini sordu mu? Tekrar çirkin yüzünü gösteren rahatsız edici davranışının nedenini?"

"Tam olarak değil. Eh... Yani... İhtiyacım olduğunu biliyor ve bana izin veriyor... ama nedenini bilmek istemiyor."

"Tanrım, Jillian! Buna *ihtiyacın* yok! Ve gönüllü olarak bunu yapmana izin verirse, tam bir orospu çocuğu demektir. Bir kadın-yatakta ne kadar iyi olursa olsun- bana *Alacakaranlık*'taki vampirler gibi muamele etmeye çalışsa iş anında biter!"

"Ya onun da buna *ihtiyacı* varsa? Ya o da benim kadar berbatısa? Ha? Belki de bana zarar veremeyeceğini bilmeye ihtiyacı vardır. Belki..."

Jackson onun önünde eğilip ellerini omuzlarına koydu. “Sen berbat durumda değilsin, tamam mı? Jillian Knight ailesini kaybetti... Nokta. Ama normal bir çocukluğu, normal ilişkileri vardı ve aslında *normaldi*. Anladın mı?”

Jillian’ın gözleri yaşlarla doldu. “Ama Jessica...”

“Öldü.” Jackson onun alnından öptü. “Gitmesine izin vermeli-sin yoksa seni mahveder. Normalini bulmalısın. Normalden *baş-ka* bir şey olmana izin vermeyecek bir adama ihtiyacın var. AJ’in Jessica’ya ihtiyacı olduğunu düşünebilirsin ama Jessica onu kurtaramaz ve o da Jessica’ya sahip olamaz çünkü o artık yok.” Jackson kardeşinin yanaklarından akan yaşları sildi. “Beni dinle...” diye fısıldadı. “Ya Jessica’nın gitmesine izin vermelisin ya da AJ’in.”

“Dodge beni bekliyor. Gitmek zorundayım.” Ondan uzaklaştı.

“Seni korumak için mezara girerim.”

Jillian merdivenlerin ortasında durdu ama dönemedi. Tekrar gözyaşlarına boğulmadan yapabileceği tek şey bir baş sallamaydı. O da aynı şeyi hissediyordu. Açıklanamayan bir bağları vardı. Birinin başı dertte olduğunda, diğeri –nerede olduğu önemli değildi– bunu hissediyordu. Fiziksel olarak birbirlerinin acısını hissediyorlardı.

Jackson, kadınlara karşı centilmen tutumuyla biliniyordu ve bir gün birinin büyük ödülü olacaktı. Eğer doğru kadın çıkagelirse ve Jackson da onu sevmeye karar verirse, kadının kelimelerle anlatılamayacak kadar üstüne titrenecek, dünyanın sonuna kadar korunacak ve ona kalbinin isteyebileceği her şey verilecekti.

STAN, JILLIAN’I DODGE’UN EVİNE giderken yolda durdurdu. Adam tere bulanmıştı ve üstünde sağ bacağı soldan üç santim kısa bir kot şort vardı.

“Toplantının notlarını okudun mu?”

“Ee... Evet.” Jillian gülümsedi. Önceki gece uykuya ihtiyaç duyduğunda notlara hızlıca göz gezdirmişti.

“Hah iyi. Hız tümsekleri hakkında ne düşünüyorsun? Mahallemizde kaldırım olmadığı için birkaç kişi...” –gözlerini devirdi ve ellerini etrafta salladı– “...yani eşim hız tümsekleri istiyor. Geçen yıl hız sınırı işaretleri koymuştum ama insanların onları fark etmediğini düşünüyor.”

Jillian hafifçe güldü. “Yani onlardan... altı tane koymuşsun. Bence sorun, onları fark etmemeleri değil, umursamamaları. Bu özel bir sokak, ne yapacaksın? Bir vatandaşı mı tutuklatacaksın?” Jillian omuz silkti. “Eşine katılıyorum. Hız tümsekleri gerekiyor. Bazen insanların hareketlerini fiziksel olarak kontrol etmek gerekir. Ben Dodge’a gidiyorum, sonra görüşürüz.”

“Muhtemelen hâlâ güleş izliyordur.”

Jillian döndü. “Güreş mi demek istedin?”

“Evet, öyle dedim, güleş.”

Jillian başını salladı ve yürümeye devam etti. Oraya vardığında Dodge gerçekten de garajındaki televizyonda güleş izliyordu.

“Sen buradayken Lilith’e kim göz kulak oluyor, ihtiyar?”

“Merhaba Jillian! Bira?” Golf arabasının arkasındaki soğutucunun kapağını kaldırdı.

“Böyle iyiyim teşekkürler.”

“Eşimi ihmal ettiğim için beni ihbar etmene gerek yok.” Bir bebek telsizini gösterdi. “Kulağım onda. Asla fazla bir şey duymam, genellikle sadece osuruk sesi... Yüce Tanrı’ya şükürler olsun, bu şey koku yaymıyor.”

Jillian kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Muhtemelen seni uykunda döveceğinin ve kentteki hiçbir mahkemenin onu mahkûm etmeyeceğinin farkındasın.”

“Hayır... O bana bayılıyor.”

Jillian elini uzattı. “Git işlerini hallet. Verimsiz olduğunda senden iki katı ücret alırım.”

Dodge ona bebek telsizini uzatarak sırtıttı. “Tamam hanımefendi. Geceleri kamçılı siyah deri korseyle çalıştığın söylentilerini duymazdan geliyordum. Ama bunda doğruluk payı olabileceğini düşünmeye başlıyorum.”

Jillian arka kapıyı açtı. “Nasıl arzu ederseniz.”

Lilith kitabından başını kaldırıp Jillian’a baktı ve gülümsedi. Elbette, Dodge’un yorumundan sonra Jillian, Lilith’in onu gördüğüne neden her zaman bu kadar mutlu göründüğünü anladı.

“Ögle yemeği?” Jillian her zamanki geçici işaret diliyle mutfağı işaret etti.

Lilith, sandalyesinin yanındaki masada duran boş tabağı uzatarak başını salladı. Jillian tabağı mutfığa götürdü.

“Güzel bir gün ve güneş artık verandanıza vurmuyor, bu yüzden biraz temiz hava almak için dışarı çıkmalısınız.” Jillian buzdolabının içine baktı. “Ne kadar şaşırtıcı, çılgın kocan buzlu çay yapmış. Ben de tüm gün soğutucusundaki biraları yuvarladığını sanıyordum.” Jillian iki bardak doldurup biraz limon keserken kendi kendine kıkırdadı. “Gerçi ben de kendi kendime konuşuyorum, o yüzden ben kimim ki onu yargılayacağım?”

Önceki haftalara musallat olan bunalıtcı sıcaklık o gün merhamet göstermişti. Hava düşük nemle yirmi altı dereceydi. Jillian ile Lilith buzlu çaylarını içip yosunlarla dolu gölette ördek ve kazların oynamasını izlediler. Jillian zamanda geriye giderken, Lilith içeceğini bitirmeye fırsat bulamadan uykuya daldı.

DAY

LUKE, JESSICA'NIN iyileşmek için izin almasında ısrar etti. İş yok, terapi yok, Luke yok. Jessica, iyi hasta rolünü oynayarak onu yatıştırdı, çünkü GTO'nun penceresindeki korkunç yansımasını bir an için görmüştü. Kiminle dalga geçiyordu? Çekiciliğinin ve seksiliğinin adamın üzerinde bir şansı olmadan önce mutlak minimum gereklilikleri sabun, deodorant, diş macunu ve taktı. O zaman bile, adamın onun cazibesine karşı bağışıklığı olduğunu biliyordu.

Bol kesim kargo pantolonu hiç baş döndürmüyordu ama aynı zamanda yol sıyrıklarıyla dolu bacaklarına sürtmüyordu. Vücudunun zarar görmemiş birkaç bölgesinden biri olan dekoltesini ortaya çıkaran kolsuz bluzu, pek seksi olmayan pantolonunu tamamlıyordu. Elmacikkemiğinin üstündeki sıyrıkları örtmek için saçını serbest bırakmıştı. Elinde bir pizza ve içkilerle –Heineken ve bir şişe Riesling– Luke'un kapısını çaldı.

“Jessica?” Luke gerçek bir şok ifadesi takınarak cevap verdi ama bu bile adamın üzerine oturan, kolları yukarı kıvrılmış düğmeli gömleği ve neon bir “becer beni” işareti gibi parıldayan kot pantolonuna yönelttiği dikkatini dağıtmadı. En azından Chanel No. 69 yani *külot* eritici Jones adını verdiği kokusunu soluduğunda, Jessica'nın mütevazı görüşü buydu.

“Ben bir günlük izin alacak tarzda bir kız değilim, bu yüzden...” Omuz silkti.

“Önce aramalıydın.” Luke'un ifadesi şaşkınlıktan azarlayan bir kaş çatmaya dönüştü.

Kadın burnunu kırıştırdı. “Sana sürpriz yapmak istedim. Aramak sürprizi mahvederdi.”

“Doğru ama en azından bu akşam için planlarım olduğunu bilirdin.”

“Planlar mı? Ne planları? Evin bendeniz sayesinde tertemiz ve yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce benimle planın vardı.” Jillian öne eğildi ve burnunu çekti, pizza ve Chanel No. 69’dan başka ne kokladığını deşifre etmeye çalıştı. “Yemek mi yapıyorsun?”

“Evet,” diye yanıtladı Luke, kelimeyi Jessica sağır ya da sadece dilsizmiş gibi vurgulayarak.

“Luke?” İçeriden bir kadın sesi geldi.

“Bu... bir kadın mı?”

“Evet,” diye aynı vurguyla tekrarladı.

“Randevu mu?” diye sordu Jessica yüksek sesli bir şaşkınlıkla.

“Şşş... Evet, bir randevu. Şimdi, sakıncası yoksa...”

“Şişe açacağın ne... Jessica?” Tanıdık bir beden, gizemli sese eşlik etti.

Luke, randevusu arkasından bakarken içini çekti.

“Ellie?” Jessica dişlerini sıkı.

“B-burada ne yapıyorsun?” Ellie’nin bakışları pizza kutusundan bira ve şarap dolu torbaya kaydı.

“Jessica evimi temizliyor.” Luke, Ellie’ye gülümsedi.

“İyi de Kelly ile Gabe’in ikinizin arasını yaptığını ve işe yaramadığını sanıyordum.”

Jessica, açıklamasını bekleyerek Luke’a gülümsedi.

“Yaptılar ve romantik anlamda uyuşmadık ama ben bir temizlikçi, Jessica da yarı zamanlı bir iş arıyordu bu yüzden...” Luke gereken tüm açıklama buymuş gibi omuz silkti. “Sanırım ikiniz de Kelly’nin ortak arkadaşısınız?”

Jessica, Ellie somurtkan dudaklarından tek bir hece bile çıkaramadan araya girdi. "Hepimiz aynı üniversiteye gittik."

"Kardeşi Jude'la bir süre sevgiliydim." Ellie sarı saçlarını omzunun üzerinden attı, sanki o adamla çıkmak flört özgeçmişinde bir yere layıktı.

"Sanırım seni bir gece kulübünün arka sokağında becerdi ve adını hatırlayamadığı için de 'her şeyi yalayan kız' olarak andı. Yani buna sevgililik diyorsan, tabii... Erkek kardeşimle sevgiliydin."

Ellie güldü. "Ah, Jess... Her zaman harika bir mizah anlayışın oldu." Ellie, Luke'un görüş açısından çıktı ve Jessica'ya gözlerini açarak yalvaran bir bakış attı.

"Pekâlâ, dinle Jones. Önümüzdeki iki hafta meşgulüm, bu yüzden temizlik için ya şimdi ya da asla."

"Asla." Luke gözlerini kıstı ve kapıyı kapatmaya başladı.

"Şimdi mi? Harika!" Jessica kapıyı iterek açtı ve onunla kapı arasına sıkıştı. "Bir sakıncası yok değil mi Ellie? Kısa sürede bitiririm. Burada olduğumu fark etmeyeceksin bile."

"Ee... Şey..." Ellie yana doğru adım attı. "Pizza ne için?"

"Karnımı doyurmak için." Jessica koridordan Luke'un yatak odasına doğru yürüdü. Kapıyı kapatıp yaslandı ve saçlarını gözünün önünden çekti. "Ellie?" diye homurdandı. "Ellie lanet... onun soyadı neydi? Lehman? Lawson? Liberman? Lickey!" Yüzündeki asıklığa rağmen güldü. "Lickey değil ama siktir et, onu seçtim. Kelly nasıl onu Luke'la tanıştırebilir? Siktir!" Başını yasladığı kapı yüksek bir tıklamayla titreştiğinde Jessica sıçradı. Döndü ve açtı.

"Jessica..." Luke yatak odasına daldı. Ufak bir esintiye benziyordu. Luke'un yaptığı hiçbir şey kontrolden çıkmış gibi görünmüyordu. "Bir kez daha çizgiyi aşıyorsun. Sana evde kalmanı

ve dinlenmeni” söyledim. Şimdi burada benim randevumu bozuyorsun ki bu son derece uygunsuz ve yalanlar da büyüdükçe büyüyor, hepsi en sonunda elinde patlayacak...”

Genç adam arkası dönük halde öfkesini cama doğru kustu. Jessica bağdaş kurmuş halde önünde açık pizza kutusuyla yatağa oturmuş, bir bardak şarap dolduruyordu.

“Ne yapıyorsun?” Sesi yükseldi. Kocaman açılmış gözlerinin üzerindeki alın çizgilerine hayret kazınmıştı.

Ağız dolusu pizzayı çiğnerken, “Yemek yıyorum,” diye mırıldandı Jessica. “Açlıktan ölüyorum.”

“Bu bin beş yüz dolarlık bir yatak örtüsü. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Jessica çiğnemeyi bitirirken bir parmağını kaldırdı, gözlerinde bir heyecan parıltısı vardı. “Aa, evet, bunu biliyorum. Bu, bir sperm havlusuna bu kadar para ödediğin için aptal olduğun anlamına gelir.”

Luke, Jessica’nın pizza kutusunun yanına yani yatağın üstüne koymaya karar verdiği açık şarap şişesine doğru eğildi. Dökülmeden önce eline aldığı anda yüzünde hafif bir rahatlama belirdi. “Dışarı. Şu anda. Yemeğini al ve git. Ellie beni bekliyor; şu anda seninle ve tuhafılıklarınla uğraşacak ne zamanım ne de sabrım var.”

“Aman Tanrım... Ellie, doğru. Lütfen bana onunla çıkma fikrini ciddiye almadığını söyle.”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Hadi ama Jones! Ciddi olamazsın O tam bir sürtük. Onu, muhtemelen yarısıyla çoktan yattığı kibirli psikiyatrist arkadaşlarınla yemeğe mi çıkaracaksın?”

“Bir kreşi var... Bunun onu bir sürtük olarak nitelendirdiğini pek sanmıyorum.”

Jessica pizzasından bir ısırık daha aldı ve omuz silkti. “Onları gençken işe almayı seviyor.”

Luke kutuyu kaptı ve Jessica’yı elinde sadece bir parça pizzayla yatakta bıraktı. “Dışarı. Şimdi.”

“Onunla seks yapma.”

“Bir kez daha...” –dişlerini gıcırdattı– “...seni ilgilendirmez.”

Sürtünme, henüz kabuk oluşturma şansı bulamamış bacaklarındaki yaralı deriyi tahriş ederken, genç kadın biraz irkilerek yataktan fırladı. Luke’un yüzünde de aynı irkilme belirdi.

“Yatakta dinleniyor olmalısın.” Sesinde daha yumuşak bir teslimiyetle konuştu.

Jessica sandaletlerini ayağına geçirdi. “Az önce ne yaptığımı sanıyorsun?” Yarısı yenmiş pizzayı Luke’un elindeki kutunun üzerine koydu. “Yarın çarşaflarını yıka. O burada yattıktan sonra senin yatağına oturmak istemiyorum.” Kapıyı açtı.

“Bu sadece bir randevu.” Luke içini çekti. “Al, pizzanı unutma.”

Jessica kaşlarını çatı. “İştahım kaçtı.”

DR. LUKE JONES, KAOSUN ortasındaiken bile odaklanma konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahipti. Bir sorunu parçalara ayırabilir, analiz edebilir, onarabilir ve tekrar bir araya getirebilirdi. Sonrasında da ondan uzaklaşabilir ve unutulabilirdi. Bu böyleydi... Ta ki Jessica Day ofisine gelene kadar.

“Çek git!” Jessica, Luke’un kapısını aralıksız çalmasına bağırdı.

Genç kadının sesindeki tedirginliğe rağmen Luke kapıyı çalmaya devam etti. O gece o şekilde yaşanmamalıydı. Bir randevusu

vardı. Seksi bir randevu. Rahat bir randevu. İstekli bir randevu. Şu anda Jessica'nın kapısını çalmak yerine anlamsız bir seksin ortasında olması gerekiyordu.

Genç kadın kapıyı bir katilin gazabıyla açtı. "Ne var?"

Luke irkildi ama bu onun sözleri yüzünden değildi. Jessica kapıda bir spor sutyeni ve dar şortla, kelimenin tam anlamıyla üstünden kan ve ter damlayarak duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" Luke öne adım attı, deneyimli ve zarif -ifadesiz- suratına yansıyan, ona aykırı bir paniği saklamaya çalışıyordu.

"Neye benziyor, Einstein? Egzersiz yapıyorum." Döndü ve tavandan sarkan kum torbasının yanındaki kanepeden bir havlu aldı.

Luke havluyu Jessica'dan aldı ve birkaçı tekrar açılmış olan kolundaki yaranın dikişlerine bastırdı, sonra bacaklarından aşağı akan kanı sildi. Adam yaralarını temizlerken kadın tısladı, karın kasları kasılmıştı. Bu kendi hatası değildi, Luke bunu biliyordu ama suçluluk hissi hâlâ vicdanını sızlatıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var," diye fısıldadı, ondan çok kendine.

"O zaman bana yardım et," diye fısıldadı kadın, onun kafasını ne kadar karıştırdığını onaylayarak.

Luke ayağa kalktı ve havluyu ona uzattı. "Neden?"

"Kendin söyledin. Yardıma ihtiyacım var."

"Hayır, bunu kendine neden yaptın?"

"Sadece egzersiz yapıyordum."

"Jessica..."

Genç kadın döndü ve mutfığa yürüdü. "Biraz enerji harcamam gerekti ve Jude şehir dışında."

"Kanıyorsun."

"Adrenalinden acıyı hissedemedim."

"Her yerde kan var. Neden bunu yaptın?"

"Sana söyledim..."

"Tekrar söyle. İki saat önce evimden ayrıldığından beri tüm bu enerjiyi nasıl topladın?"

"Red Bull."

"Jessica."

Kadın öfledi. "Senden! Tamam mı? Sen ve lanet olası Ellie Lickey'den!"

"Ellie Liggett."

"Her neyse! Sana tüm o sürtükçe şeyleri yapabilmesi için beni kovmana kızgındım. Duymak istediğin şey bu mu?" Jessica mutlak tezgâhına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturup onunla göz göze gelmeyi reddetti.

"Kıskandın mı?"

Genç kadın kollarını havaya kaldırarak inledi. "Hayır! Gerçekten, kendini ne kadar büyük görüyorsun? *Uzmanlığına* ödeme yapmadığım için giderek daha az suçlu hissetmeye başlıyorum. Kızgın olduğumu söyledim, kıskandığımı değil. Sana güvendim... Yargına güvendim ama sikini San Francisco'nun sürtüğüne sokmak, senin tarafında tam bir yargı eksikliği olduğunu gösteriyor..."

"Jessica?"

"Şimdi başka birini bulmam ve tüm bu sürece yeniden başlammam gerekecek."

"Jessica?"

"Ve bu sefer doktor bir *kadın* olacak!"

“Ellie’yle yatmadım.”

“Ama-ama o seninkini ağzına aldı, değil mi? Tanrım! Kadın tam bir erkek avcısı.”

Luke tek kaşını kaldırdı.

Jessica ona baktı. “Bana öyle bakma. Ben erkek avcısı değilim. Ara sıra birilerinden bir ısırık alabilirim ama seçici bir zevkim var. Ellie sadece... İğrenç!”

Luke biraz güldü. “İğrenç mi? Tiksinç mi kusturucu mu?”

“Jones eğer benimle dalga geçiyorsan...”

“Ne yapacaksın? Beni ısıracak mısın?” Sözlerinin profesyonel değil, kışkırtıcı olduğunu biliyordu ama... Söz konusu Jessica olduğunda Luke, onu arzulayan bir adam ile ona yardım etmesi gereken bir psikiyatrist arasındaki çapraz ateşte kalıyordu. Psikiyatrist, adama her gün ona asla sahip olamayacağını hatırlatıyordu. Çoğu zaman adam ona kulak veriyordu ama bazı günler psikiyatriste siktirip gitmesini söylüyordu.

Jessica yutkundu ve “Neden onunla yatmadın?” diye fısıldadı.

Luke ona çekim duyuyordu. Kadına doğru ilerlerken ve elleri iki yanında onu tezgâha yaslarken, bedeni zihninden ayrıldı. “Çünkü onun... Etrafta dolaştığına dair sağlam bir duyumum var.”

Jessica ona bir bakış atma riskini göze aldı. “İyi bir kız bulma-na yardım edeceğim.”

“Öyle mi?”

Luke, nefesleri birbirine karışırken kadının kalbinin göğsünde hızla çarptığını hissedebiliyordu. Jessica’nın ona yakınlığı, net düşünme yeteneğini boğuyordu. Onun yanında kendini mazoşist gibi hissediyordu.

“Evet... Aklımda biri var.” Kadın alt dudakını ısırды, tanıdığı Jessica Day’e hiç benzemeyen şekilde savunmasız görünüyordu.

“Öyle mi?” Luke’un bakışları onun yüzünden göğsüne, sonra vücudunun geri kalanına kaydı. Hastanedeki gibi korkunç görünüyordu, belki de bu onun savunmasızlığı yüzündendi ama Luke’un görebildiği tek şey kadının güzelliğiydi.

“Öyle... Fakat çok titiz ve senden hoşlanacağını garanti edemem.”

Luke tekrar onun bakışlarıyla karşılaştı. “Onu seveceğimi garanti edemem.”

“Yoo onu kesinlikle seveceksin.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü o çok zeki, seksi ve atletik ve... Gerçek bir av...” Jessica kararlılıkla başını salladı.

“Pekâlâ, o zaman onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.” Luke dudaklarının –onunkilere dokunmak için can atan dudaklarının– arasından çıkan hırıltılı sesi tanıyamadı.

“Beni kandırıyorsun.”

Adam gözlerini kıstı. “Seni kandırmak mı?”

Luke’un kolunun altından geçen Jessica mutfakın karşı tarafına koştu. “Evet! Beni sarhoş eden kokunla, şeytani safir rengi gözlerinle, kusursuz teninle ve onları dağıtmam için ellerime yalvaran gür siyah saçlarınla beni kandırıyorsun.” Jessica ellerini kalçalarına koydu. “Ve sen... Tüm... *ateşinle* hava atarak burada ortaya çıkıyorsun! Uzun zamandır seks yapmadım ve senin Lickey’le olman düşüncesi beni iğrendirmeli ama olmuyor! Çünkü ÇOK. AZGINIM. Herhangi biriyle çıplak halde seks yapmanın düşüncesi bile beni tahrik ediyor!”

Luke’un olağanüstü bir kelime dağarcığı vardı; ancak anadilinde bile söyleyecek tek kelime aklına gelmedi. Kendini *Birkaç İyi*

Adam filmindeki Kevin Bacon'ın karakteri gibi hissetti; Teğmen Kaffee'nin Jack Nicholson'ın karakterine kırmızı kod emri verdiğini kabul etmesinin ardından olduğu hali gibi. Bakışlar donuk. Ağzı açık. Nabız zar zor atar halde.

Jessica gözlerini devirip iç çekti. "Ne düşündüğünü biliyorum..."

Luke etkilenmişti. Ne düşündüğünü *kendi* bile bilmiyordu.

"Sadece birileriyle yatmam gerektiğini düşünüyorsun ve haklısın. Ama kimseye 'Hannibal Lecter'lık yapmamak için çok uğraşıyorum ve bu, masum bir çöp çatmayla çözülecek kadar kolay değil. Eğer seks yapamıyorsam o zaman tek yapmam gereken... Bir şeylere vurmak ve çok... zehirli hissettiren tüm bu duygulardan kurtulmak..."

Luke birkaç sessiz dakika boyunca kendi iç karışıklığıyla uğraşarak ona baktı. "Bir geziye çıkıyoruz."

"Affedersin?"

Adam başını salladı. "Bu hafta sonu bir geziye çıkacağız. İkimiz de cuma günü işten çıktıktan sonra yola koyulacağız ve pazar gecesi döneceğiz. Fakat kimseye söyleyemezsin."

"Eğer bu bir..."

Luke yanından geçerken parmağını onun dudaklarına bastırmak için kısa bir süreliğine durakladı. "Şşş, daha fazla soru yok."

Jessica şakayla genç adamın parmağını dişledi. "Sadece bir tane daha."

Luke kapıyı açmadan önce iç çekti. "Bir tane."

"Seks yapma şansımız hâlâ sıfırın altında mı?"

"Evet."

Yirmi Birinci Bölüm

KNIGHT

JILLIAN, WOODY'NİN ARKASINI seks oyuncaklarıyla dolu plastik kutularla doldurdu. Kısa bir süre içinde bölgesindeki Lascivio ürünlerinin en çok satış yapan kişisi olmuştu. Yeni bir araba almasına üç bin dolar kalmıştı ve o gece planladığı bekârlığa veda partisi kesinlikle hedefini aşacaktı.

Kimse Jackson'dan daha heyecanlı değildi. Woody'yi ürünlerini taşıması için ödünç vermekten bıkmıştı. Jackson, kardeşinin Harley'yi üzerinde çok çekici görünüyordu; kasları, dövmeleri ve her şeyiyle. Ancak o bir motorcu değildi. Hangi ulaşım aracını kullanırsa kullansın, kadınlar etrafına akın ediyordu.

"O giydiğin *bok* da nesi?" Son kutuyu yükleyen Jillian'ın arkasından AJ'nin boğuk sesi geldi.

Jillian gülümseyerek omzunun üzerinden arkasına baktı. "Beğendin mi?"

AJ etrafına bakındı.

"Rahatla, komşular beni bundan çok daha azıyla görmüştü."

“Şey gibi görünüyorsun...”

“Bir fahişe mi?” Jillian bagajı kapattı ve döndü. “Ah çok romantiksin. Başka herhangi bir kadın, bu kaba değerlendirmenden rahatsız olurdu. Şanslısın ki sert sevdiğini biliyorum ve bu sadece senin flört etme şeklin.”

“Sana fahişe demedim ve bu benim flört etme şeklim değil. Gidip üzerini değiştirmeni ya da *bir şeyler giymeni* istiyorum.”

Kadın güldü. “Çok tatlı... *Ben Tarzan sen Jane*. Evet, iyi deme, koca adam; fakat tüm söylentilere rağmen gerçekten rol oynamayı sevmiyorum.”

Jillian kırmızı korsesine, tül mini eteğine, uzun çoraplarına ve stiletolarına baktı. “Yolda üstüme bir trençkot giyeceğim, tıpkı C ile yazılan Carin gibi.”

“Ben ciddiym.” AJ, onu korkutabileceğini düşünüyormuş gibi bir adım yaklaştı.

Jillian ona baktı ve ellerini kalçasında birleştirdi. “Lütfen bana askerlerinden biri gibi emir vermeye çalışmanın ne kadar gülünç olduğunu gördüğünü söyle.”

“Jillian,” diye hırladı adam.

Jackson evden çıkıp Jillian’ın motoruna binerken, “Yeni arabayı alana kadar eve gelme,” dedi. “Woody, sattığın o kız mumları gibi kokmaya başladı.”

“Kız kardeşinin bu şekilde gitmesine izin mi vereceksin?” AJ, Jackson’a yalvaran bir bakış attı.

Jackson, Harley’yi çalıştırdı. “Ona komşumuzu becermenin kötü bir fikir olduğunu söyledim ve bildiğin gibi beni dinlemedi. Yani... İyi şanslar!” Jackson garajdan çıkarken gülümsedi.

“Git. Üstünü. Değiştir.”

Jillian avuçlarını onun göğsüne yasladı. “Bu, temalı bir bekârlığa veda partisi. Diğerleriyle uyum sağlayacağımdan oldukça eminim.”

Sözleri canavarı tamamen sakinleştirmede ama AJ bir adım geri çekildi. "Üniversiteye gitmedin mi? Bulabileceğin başka bir iş yok mu?"

"Öp beni, şapşal. Gidiyorum." Jillian gömleğini tuttu ve onu kendine doğru çekti.

"Beni öldürüyorsun," diye homurdandı AJ.

Kadın onu hevesli bir tutkuyla öptü, dilini onunkiyle dans etmeye davet etmek için ağzını açtı. Dudaklarını serbest bıraktığında, "Ölmek için daha iyi bir yol var mı?" diye fısıldadı.

JILLIAN, WOODY'YI SON KEZ eve bıraktı. Lascivio partisi, beklentilerini bile fazlasıyla aşmıştı. Bir dahaki sefere kutularını yeni elma şekeri kırmızısı Mercedes'in arkasına yerleştirecekti. Pembe Cadillac'a sahip Mary Kay temsilcileri yanına bile yanaşamazdı.

Eve vardığında saat neredeyse on bir olmuştu. Jackson hâlâ ortalıkta yoktu, bu yüzden bir yaramazlık için iyi bir zaman olduğunu düşündü. Ancak kapıyı onuncu vuruşunda pes etti. Tam araba yolunda yürürken AJ kapısını açtı.

"Bu gece olmaz, Cage burada." Giriş ışıklarına karşı gözlerini kısıtı.

Jillian, stilettolarıyla tıklar tıklar tekrar kapıya yürüdü. "Orada, karın kasların binlerce kez mekik çekmiş gibi görünerek ve güçlü, seksi baldırının etrafındaki yalanlamak için yalvaran -ki bu çok tuhaf, biliyorum- yılan dövmesiyle durarak hayır diyemezsin. Bu arada daha önce bir erkekte bu kadar seksi baldırları gördüm mü bilmiyorum..."

"Cage arkadaşlarıyla dışarıda ama her an evde olabilir ve ben ona bizi açıklamaya hazır değilim."

"Neredeyse yirmi bir yaşında. Sen bekârsın, ben de mahalenin sürtüğüyüm. Bence asıl benimle seks yapmasan şaşırırdı."

AJ kaşlarını çattı. "Kendine öyle deme."

"Üzgünüm, bunun sadece bana taktığın bir lakap olduğunu bilmiyordum."

"Jillian... Sadece... Bu gece yapamam. Önce onunla konuşmam gerek."

"Hızlı olacağım."

"Jillian..." AJ yüzünü ovuşturdu.

"İçeri girmeme izin vermezsen tam burada, verandanda soyunacağım."

AJ ona sinirli görünen bir sırtıyla baktı. "Deli olduğunu biliyorum ama gerçekten de deli olduğunu düşünmüyorum. İyi geceler." Kapıyı kapattı.

İkisinin de kendine ait delilik tanımına sahip olduğu açıktı.

Jillian, "Böcekler tarafından ısırılırsam bu senin hatan olacak," diye bağırdı.

AJ, JILLIAN'I VE O şeytani, baştan çıkarıcı kişiliğinin minyon vücudunun iki katı büyüklüğünde olduğunu düşünerek yatağına geri döndü. Tavanındaki gölgelere bakarken, ilk önce mastürbasyon yapmadan uyuma şansının ne olduğunu merak etti. Bu, bir hafta içinde kapısından geri çevirdiği yarı çıplak ikinci kadındı.

Sonunda haysiyeti bozulmadan tekrar uykuya daldı; ancak Cage tarafından uyandırıldı.

"Baba?"

"Ne?" AJ, salonun ışığını engellemek için yorganı kafasına çekti.

"Eve yeni geldim ve..."

"Bilmek güzel. İyi geceler, oğlum."

"Ee... Sanırım ön kapıda senin için bir paket var... ve o çıplak."

"Sikt... Ne saçmalıyorsun sen?" AJ yorganını attı ve yangın alarmı hızıyla yataktan fırladı, yanından geçip ön kapıya ulaşmaya çalışırken neredeyse Cage'e çarpıyordu.

"Şey, bir de baba?"

AJ kapıyı açmadan önce döndü.

"Artık bir yetişkinim, bu yüzden *siktir*, Jillian hakkında saçmalıyorum. Seni çıplak bekliyor ve... Eh, bir dâhi sayılmam ama bence yüzde yüz sevişme şansın var. Evet, bunun beni biraz eğlendirmesine -Tanrı'ya yemin ederim ki onunla bunu yaptığınızı duyarsam kulaklarıma sivri uçlu iki kalem saplarım- rağmen onu içeri davet etmen gerektiğini düşünüyorum. Her ne olursa olsun." Cage sırtıttı. "Sana izin veriyorum."

Bir anlık sessizlik içinde sersemleyen AJ, Cage'in merdivenlerden çıkışını izledi. Gerçek acımasızdı. Oğlunun ne zaman erkek olduğunu hatırlayamıyordu ve bazen hatırlatmalar rahatsız ediciydi.

"Tutuklanabilirsin..." AJ kapıyı boş bir verandaya açtı. Jillian yoktu. Seksi iç çamaşırı yığını yoktu. "Ah Tanrı aşkına!" diye mırıldandı.

AJ üzerinde sadece şortuyla dışarı çıktı ve bir cevap için göklere baktı. "Üzgünüm. Onu hak edecek ne yaptıysam özür dilerim. Sadece... Onu geri al. Bu şekilde ölmek istemiyorum." Sözleri, dinleyen herkese mırıldandı ve sağduyusu kadının gittiğine şükretmesini söylese de beyindeki sorunlu şey her neyse, bacaklarını ön kapının basamağına itti. Işıklar kapalıydı ve gece yarısı oluyordu ama sosyal görgü kurallarını, daha önce hiç duymamış birine öğretecek değildi.

"Şimdi ne yaptın?" Jackson, takımlarını bir tişörtle örterek kapıyı açtı.

AJ yüzünü buruşturdu. "Siz ikinizin derdi ne? Burası sıkık bir nüdist kolonisi değil."

“Dostum, yataktaydım ve gece yarısı kapımı çaldın. Bu tişörtü kaptığım için bile şanslısın.”

“O nerede?”

“Banyoda. İçeri gel... Gerçi benim iznimi isteyecek değilsin ya.” Jackson döndü ve AJ’ye çıplak, dövmele kıcını gösterdi.

Her yerde dövmeleri vardı ve... Adamı yatak odasına yürüten Jackson’ın çıplak kıcına bakmaya özendirecek kadar merak dünyada yoktu. Jillian’ın banyosunun kapısı kapalıydı ama alttan titreyen bir ışık görünüyordu. AJ çalan müziği duydu.

“Aaron Joshua...” dedi Jillian, AJ kapıyı açarken boğucu bir sesle. Adamın bir tür çiçek gibi koktuğunu düşündüğü bir köpük banyosundaydı. Katlanmış bir bezle gözlerini örtmüştü.

“Aaron Joshua da kim?”

Jillian gülümsedi. “Tahmin yürüttüm. AJ’in ne anlama geldiğini söylersen bana katılmana izin veririm.”

AJ kapıyı kapattı ve arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Temizim, zaten duş aldım.”

Jillian gözlerindeki bezi kaldırırken karnından güldü. “Hadi ama Andrew Jasper, niyetimin kirlenmek olduğunu biliyorsun... Temizlenmek değil.”

“Yine yanıldın ve baloncuklarla mumlara pek meraklı değilim.”

“Öyleyse neden buradasın, Anderson Jenkins? Çünkü benimle küvette olsaydın, insanlar şanslı bir piç olduğunu düşünürdü. Ama orada durup beni izlersen, sanırım bu seni hasta bir piç sınıfına sokar.”

AJ başını salladı. “Neden burada olduğumdan bile emin değilim.”

“Seks mi? Söyle gitsin. Kapını bu yüzden çalmıştım. Fakat eve geldiğimden beri kendime orta derecede zevkli iki orgazm yaşattım, yani bu noktada ister kabul et ister etme.”

AJ, dikkatini her geçen dakika daha da acı veren uyarılmasından uzaklaştırdı. “Kaç yaşındasın?”

“Otuz. Sen kaç yaşındasın?”

“Kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun?”

“Kırk iki yıl, yedi ay ve on üç gün... Birkaç saat, dakika ve saniye hata payıyla.” Bacağını küvetin kenarına dayadı ve lifle ovdu.

AJ, şanslı tahminine şaşırarak ona boş bir bakış attı. Sonra yedi ay ve on üç günü düşündü. “Doğum günümü nereden biliyorsun? Ve gününe kadar nasıl bu kadar hızlı hesapladın?”

Jillian sırtıttı. “Bir medyumum ve matematikte iyiyim, Abraham Jerusalem?”

AJ şortunu ve iç çamaşırını çıkarırken sırtıttı. “Matematikte iysin ve palavra dolusun. Doğum günümü nereden biliyorsun?”

Jillian, küvette ona yer açmak için acele etti. “Prezervatif soldan ikinci çekmece.” AJ prezervatifi aldı ve küvette, Jillian’ın bacaklarının arasına girdi.

“Tak onu.”

AJ başını salladı. “Önce ağzınla uğraşacağım.”

Kadın tek kaşını kaldırıp ona baktı. “İhtiyacım göz önüne alındığında ilginç bir ön sevişme seçimi. Ayrıca, onun ağzımda olmasının tek yolu, bileklerinin arkadan kelepçeli olması.” Jillian prezervatifi adamdan aldı ve aletine taktı.

AJ, genç kadını kırmak ya da kırılmak arasında ihtiyaçların çatışmasını yaşadı. Onu reddettiği, tehdit ettiği için Jillian’ı cezalandırmak istiyordu. Bir de onun kontrolünü kaybetmesini isteyen bir yanı vardı. Tenini yaraladığı zaman gözlerindeki bakış sarhoş ediciydi. Neredeyse kadında olduğu kadar kendisinde de bağımlılık yapmıştı. Bu düşünceler onun değildi ama kafasındaydı. Oraya nasıl geldiklerini ya da sonunda ona ne yapacaklarını bilmiyordu ama... Düşünceler, onun dikkatini istiyorlardı. Kafasını meşgul edip onunla alay ediyorlardı... AJ onları vurmak, boğazlarına bıçak geçirmek ya da havaya uçurmak istiyordu ama çok zordu.

"Tırnak mı..." -Jillian'ın sesi çatladı ve bir fısıltıyla bitirdi. "...yoksa dişler mi?" Gözlerini kapattı ve yutkundu.

AJ dişlerini gıcırdattı, çenesinde o tanıdık tiki hissetti. Jillian'ın neden bu kadar berbat olduğunu anlamak için asla zorlamamıştı. Bilmemek sorumluluğu elinden alıyordu ve onu düzeltmekten sorumlu olmak istememişti. Kendini düzeltememişti, başkasını düzeltmesinin bir yolu yoktu. Ama kadının buna ihtiyacı vardı ve yüzündeki pişmanlık, yaptığıнын bir tercih olmadığını kanıtlıyordu. Onun karşısında güçsüzdü.

Gözleri küvetin kenarındaki mumlara ve sabun şişelerine kaydı. "Neden jiletinle yapmıyorsun?"

Jillian'ın gözleri birden açıldı. "Asla bıçakla olmaz! Anladın mı?"

Adam anlamadı... Hiçbirini anlamadı. Ama yanağından aşağı inen gözyaşını gördüğünde bunun bir önemi kalmadı. AJ prezervatifi çıkarıp çöpe attı ve suya daldı. Onu kendine çekti, böylece sırtı göğsüne yaslandı. Kollarını ona dolayıp başının üstünü öptü. Bir korkak gibi hissederek, "Nedenini sormadığım için benden nefret etme," diye fısıldadı.

Jillian başını salladı.

Yirmi İkinci Bölüm

JILLIAN TEKRAR TEKRAR gözlerini kapadı ve sonra açtı. Kaygıyla dolu bir pınarın içindeydiler ve akıntı hiç durmuyordu. Adam, onun davranışsal sorunları konusuna girmekten uzak durdu, sonra onunla birlikte yatağa girdi. Seks yoktu. Şaka yoktu. Tek sunduğu sıcak bedenini onunkinin yanına yatırmaktı.

“Uyumayacaksın değil mi?” Avucunu karnına koydu ve onu daha da yakınına çekti. “Kalmamı istemiyorsun.”

Jillian, ona bakana kadar kollarında kıpırdandı. Adamın boyunu öptü. “Kalmanı istiyorum.”

“Ama uyumayacaksın ve saat neredeyse sabahın ikisi.”

“Gidip kanepede uyuyacağım, birkaç saat uyuduktan sonra yanına geleceğim.”

AJ, Jillian'ı bırakıp sırtüstü dönerken birkaç anlaşılmaz kelime mırıldandı. “Sen kanepede uyurken ben *senin* yatağında tek başıma yatmayacağım. Bu çok boktan... Benim için bile.” Parmaklarını şakaklarının üzerinde gezdirdi. “Bana güvenmiyorsun.”

Jillian doğrulup onun üzerine çıktı, anında adamın bacaklarının arasında sertleştiğini hissetti. "Kendime güvenmiyorum."

AJ kalçalarını tuttu ve penisi boyunca ileri geri kaydırды. "Bana zarar veremezsin."

Kadın gözlerini kapadı ve sol elini göbeğine indirip parmaklarını onunkinin üzerine bastırды, ta ki adam ipucunu alıp klitorisine masaj yapmaya başlayana kadar.

AJ kalçalarını ona doğru salladı ve ereksiyonunun onun ıslak cinsel organının altında kaymasına izin verdi. "Bundan hoşlandın mı?" Sesi derindi ve her kelimeyle daha da derinleşiyordu.

"Tanrım... evet." Jillian kendini çok uykulu ve aynı ölçüde tahrik olmuş hissediyordu. Sabahın erken saatlerinin büyüünden ya da bedeninin tükenme noktasına gelmesinden olabilirdi ama bir rüyanın fısıltısını andıran dokunuşunun kurbanı oldu. "Lütfen..."

"Lütfen ne?" AJ, kalçalarını sabitledi ve iki parmağını onun içine soktu.

"Durma..." Ereksiyonu için uzandı ama adam elini tuttu.

"Sadece senin için." Elini onunkiyile buluşturmak için hareket ettirdi, ikisi de kadının cinsel organını uyarıyordu. "Çok seksisin."

Arzuyla ıslanmış bir halde adamın eline sürtündü. O inlerken AJ de üçüncü parmağını içeri kaydırды, kasları onu sımsıkı kenetledi.

"Bu... Çok... Çok iyi hissettiriyor..."

"Göster bana... ne kadar iyi olduğunu göster." AJ elini kadının göğsünden yukarı kaydırды ve diğer başparmağının klitoris ritmine uyum sağlayarak meme ucunda gezdirdi.

Bir orgazm Jillian'ın vücudunu ele geçirdi ve öyle derinden kontrolsüz spazmlar hissetti ki kemiklerine kadar sarsıldı. Beyni Heineken'den sonraki bir gece gibi buğulanmıştı ama vücudu,

adının göğsüne yığılana kadar dalgalar halinde gelen zevkle kasıldı. AJ birkaç dakika sırtını ovaladıktan sonra kadın esnedi ve gözlerini kapattı; saatler boyunca.

Jillian, oğlanlarını ve erkek kardeşini rüyasında gördü. Anne ve babasını son kez canlı gördüğü zamanı, bedeni parçalanıp bir çöp gibi kenara atılan arkadaşını... Ardından Dört'ü ve onun koyu renk kıvrıkcık saçlarını, ela gözlerini ve kusursuz dişlerini gördü. Her bakımdan seksi ve çekiciydi, özellikle de savaş yorgunluğuyla. Kızları onunla buluşmak için saatlerce araba kullanmaları için kandıran Ted Bundy gibiydi. Yoksul bir mahallede yaşayan ancak zenginlikten gelen ve dünyaya iletecek bir mesajı olan türdendi. O kara koyundu, asla bir değeri olmayacaktı. Ama varlıklı ailesindeki herkesten daha ünlü olmuştu... Bir seri katil olarak ölmüştü. İzini kanla bırakmıştı.

Güneş varlığını ilk kez duyurduğunda, AJ uyuyan Jillian'ı göğsünden uzaklaştırmak için kıpırdandı. Kadın kollarında büyük eller hissetti ve çıplak vücudunun farkına vardı. *Kollarını kavrayan büyük eller. Çıplak kollar. Çıplak vücut.* Çarpan kalbi bir alarm gibiydi. "Üzgünüm bebeğim... Ama sen beklenmedik bir sürpriz oldun. Bire iki."

"Kahretsin! Siktir! Ah... Lanet olasıca, siktir!" AJ kükredti.

"Ne sikim oluyor?" Jackson'ın sesi yaklaştı.

Her şey netleşirken Jillian hızla gözlerini kırıştırdı. Çıplak vücudu adamın üzerindeydi. AJ'in yüzü kanla kaplıydı; burnunu tutan elleri, çarşaflar, her yer kan içindeydi.

"Üzgünüm... Çok üzgünüm..."

"Giyin." Jackson onu AJ'in üzerinden çekti. "Bir bakayım."

AJ başını salladı, bir eli burnunda kaldı, diğeri çıplak vücudunu örtmek için çarşafı tuttu.

"Tanrım, AJ, bir bakayım!" Jackson, AJ'in elini burnundan çekti. "Kırılmış gibi görünüyor ve çok kanıyor. Jillian bir havlu ve biraz buz getir."

Jillian, Jackson'ın arkasında çırlıçıplak, bir heykel gibi duruyordu. Hareket edemiyor, gözünü bile kırpıyordu.

Jackson omzunun üzerinden baktı. "Jillian! Biraz buz ve havlu getir. Sonra da giyin."

Yutkundu ve yavaşça başını salladı.

"İyiym." AJ doğruldu. Burnundan daha fazla kan fışkırdı.

"Değilsin ama seni hastaneye götürdükten sonra olacaksın."

Jillian birkaç havlu ve bir torba buzla döndü. "Aman Tanrım..." AJ'nin çarpık, kanlı burnunu görünce yüzünü buruşturdu. "Çok üzgünüm."

Jackson, havlu ve buz AJ'in burnuna götürürken ona baktı.

Jackson, "Adamın kıyafetlerini getir," dedi.

"Şortla geldi. Ayakkabı ya da tişört yok."

"Benimkilerden bir şeyler getir."

İki saat sonra acil servisten ayrıldılar. AJ'in burnu yerine oturtulmuş, sonunda kanama durmuştu. Jillian sürekli özür diledi ama AJ onu görmezden geldi.

"Uzun bir gece oldu, Jill. Onu rahat bırak. Yola gelecek," diye fısıldadı Jackson, arabaya doğru yürürken.

"Bana bakmıyor bile."

"Zaman ver."

Jillian eve gidene kadar pencereden dışarı baktı. Duygular, yanından geçen şehir ışıkları gibi kafasında bulanıklaşıyordu. Jackson aracı park etmeden önce AJ indi ve eve yürüdü.

Jillian onu kovalarken Jackson, "Yapma," diye seslendi.

AJ, "Eve git," diye mırıldandı.

"AJ..."

Adam döndü. "Lanet olası burnumu kırdın!"

Jillian duygularını göz kırparak bastırdı ve bir kez başını salladı. "Üzgünüm. Kalmana izin vermemeliydim."

"Hayır. Burnumu kırmamalydın."

"Korkmuştum."

"Benden mi?"

"Geçmişimden." AJ gözlerini kapattı ve nefes verdi.
"Sormayacağım... Ben sadece... Onunla uğraşmak istemiyorum."

"Uğraşsan da sana söylemezdim."

Adam döndü ve ön kapısını açtı.

"Seni ısırmadım..." diye, sözleri önemliymiş gibi mırıldandı.

AJ döndü.

"Ya da seni tırmalamadım," diye fısıldadı.

Adam güldü. "Bunu burnuma anlat."

İLK İKİ MERDİVEN GICIRDAYARAK Jillian'ın eve döndüğünü haber verdi. Jackson uzun sürmeyeceğini bilerek onu beklemişti. Yarım testisi olan bir erkek bile, bir kadının burnunu kırdıktan sonra yatağına girmesine izin vermezdi.

Kendini hor görmenin pelerini altında vücudu çökmüştü.
"Burnumu kır," diye mırıldandı Jillian, gözlerini yerden ayırmadan.

"Burnunu kırmıyorum." Jackson ellerindeki sargıyı çözdü.

Kadın kafa karışıklığı içinde baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Antrenman yapmıyoruz. İhtiyacın olduğunu düşünmüştüm ama şimdi görüyorum ki sadece seni cezalandırmamı istiyorsun." Başını salladı ve yanından geçti. "Karşı koymayacağını biliyorum. Orada duracaksın ve seni dövmeme izin vereceksin. Almayayım, teşekkürler."

"Buradaki hayatını seviyor musun?"

Jackson merdivenlerin yarısında durakladı. "Evet."

"Neden?"

"Çünkü bu, hayatta olduğum anlamına geliyor."

"Bana sor." Sesindeki hüznün diğer tüm duyguları boğmuştu.

"Hayır."

"Neden?"

Adam gözlerini kapadı. Bunu ona neden yapmıştı? Bunu kendine neden yapmıştı? "Çünkü ne diyeceğini biliyorum."

"Anlat o zaman."

"Hayır." Merdivenleri çıkmaya devam etti.

"Söyle bana!"

Adam merdivenlerin tepesinde duvara yaslanarak başının yan tarafını duvara hafifçe vurdu. "Burada yaşamayı seviyor musun? Hayır. Neden? Çünkü bu, hayatta olduğun anlamına geliyor. Şimdi mutlu musun?" Onun arkasında olduğunu hissetti.

"Ya bir daha bulamazsam?"

Jackson döndü kardeşi ona sarılırken kollarını vücuduna doladı. "Bir daha bulamayacaksın. Luke'la yaşadıkların hayatta bir kez olur. Ama bence farklı bir şey bulacaksın... İyi bir şey."

Jillian parmağını adamın kolundaki haç dövmesinde gezdirdi. "Ne zaman?"

"Geçmişini kafanda tekrar tekrar oynatmayı bıraktığında."

"Aç benden nefret ediyor."

"Etmiyor. Ediyorsa da onu suçlayabilir misin?"

"Yüzü bir süre insanları korkutacak. Gözleri mosmor olacak ve bir kızın burnunu kırdığını öğrendiklerinde herkes onunla dalga geçecek."

Jackson kıkırdadı. "Hayır, bu olmayacak. Omaha'yı terör saldırısından tek başına kurtardığıyla ilgili bir şey söyleyecek ama sana söz verebilirim ki burnunu kıranın sen olduğunu kimseye anlatmayacak."

"Siz erkeklerin egosu ne kadar kırılgan."

Adam başının üstünü öptü. "Evet öyle. Yine de bunu kabul ettiğimi inkâr edeceğim."

"Suç mahallini temizlesem iyi olacak."

"Jill?"

Yatak odasının kapısında durdu. "Evet?"

"Sana yardım getirebiliriz. Knox dedi ki..."

"Ben hallederim." Kıkırdadı. "Gördüklerinin ilerleme gibi görünmediğini biliyorum ama AJ'in kalmasına izin vermeseydim, yara almadan gidecekti."

"AJ'in de kendi becerileri ve sorunları yok değil. Sana zarar verebilirdi."

"Bunun olmasına izin vermezdin."

"Hayır, vermezdim ama sen onunlayken her zaman yan odada olmayacağım."

Kadın iç çekti. "Ben hallederim."

"Umarım."

DÜN BURNUNU KIRDIĞIM İÇİN özür dilerim demeye uygun bir Hallmark kartı yoktu. Jillian bunun yerine geç kahvaltıyı seçti. Mutfağı tamamen dağıttı, sonra her şeyi yan eve götürmek için bir çantaya koydu.

"Şanslısın ki AJ bugün muhtemelen hiçbir kokuyu alamıyor." Jackson bir Red Bull'u kafasına dikti.

"Hiç yemek pişirme becerim yokmuş gibi davranıyorsun." Çantayı ön kapının yanına koydu ve ayaklarını kırmızı çizmele-
rinin içine soktu.

"Ben rol yapmıyorum. Yemek pişirme becerin hiç yok."

"AJ ve Cage'in yaptığım şeyi beğeneceğine bahse girerim."

"Bugün sutyen giyiyor musun?"

“Hayır.”

“O zaman bir gülümsemeyle mideye indireceklerdir. Eh, Cage indirecektir. AJ seni çıplak gördü; bugün sana yaltaklanması için ince bir tişört ve meme uçlarından daha fazlası gerekecek.”

“Taç ve peri tozu için teşekkürler.”

“Her zaman, prenses.”

Jillian, Cage’in kapıyı açması için dua etti. Kahvaltı ve meme uçlarının yeterli olmaması durumunda, AJ’le yüzleşmeden önce bir müttefike ihtiyacı vardı.

Böyle bir şans yoktu.

Jillian yüzünü buruşturdu. “Merhaba. Ee, sen ve Cage için kahvaltı hazırladım.”

“O burada değil,” diye yanıtladı AJ duygusuz bir sesle.

“Tamam, o zaman sana hazırladım.”

“Aç değilim.”

Kadın tel kapıyı açtı ve çantayı ayaklarının yanına koydu. “Üzgünüm. Bunun, yüzünün bugün nasıl görüldüğünü veya nasıl hissettiğini değiştirmedigini biliyorum ama öyleyim.”

Jillian, muhtemelen yüzündeki kızarıklık ve şişlikten dolayı adamın ifadesini okuyamadı. Ne olursa olsun, kızgın ve affetmez görünüyordu. Yaşadıkları an gariplikle dolup taşıyordu.

“O zaman...” –omuz silkti– “...sanırım şimdi gideceğim.”

AJ sabırlı halini korudu.

Jillian dışarı çıktı ve iki adım attıktan sonra arkasını döndü ve tel kapıyı açtı. “Hayır. İşin aslı gitmiyorum. Bana kız, tamam! Bu konuda bir pislik gibi davran, tamam! Ama bir şey yap! Bağır bana, küfür et, vur bana Tanrı aşkına, burnumu kır ama burada beni umursamıyormuş gibi dikilip durma. Burnunu kıran o kişi olmak istemiyorum. Ama şu anda ben buyum.”

AJ onun sözlerini düşünüyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptı. Jillian, adamın ellerinin birkaç kez kenetlenmesini ve gevşemesini izledi; ona vuracaktı, bunu biliyordu. AJ kolunu hareket ettirince irkildi ve kendini darbeye hazırlayarak gözlerini kapattı.

Adamın parmak boğumları elmacıkkemiğinde gezinirken hızla nefes aldı.

“Çantada ne var?” Gözlerini açtı ve bir rahatlama dalgası sinirlerini yatıştırırken gülümsedi. Elini yanağına koydu ve başını çevirdi, dudaklarını adamın avucuna bastırmıştı. “*Frittata*, yabancımın kekler ve portakal suyu.”

Adam eğilip onu yavaşça öptü. Jillian gözlerinin dolduğunu hissetti. Bir yumruk bundan daha az acıttı.

“Beni affediyor musun?” Adamın dudaklarına doğru fısıldadı.

“Evet.” AJ alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Jillian’ın gözleri büyüdü. Onu serbest bırakırken dudakları bir sırtıyla kıvrıldı, sonra çantayı mutfığa taşıdı.

“Delikanlı nerede?”

AJ ona bir tabak verdi ve masaya oturdu. “Koşuya gitti.”

“Burnun için ne dedi?” Jillian meyve suyunu bardaklara doldurdu.

“Daha beni görmedi. Not bırakmış.”

“Ne söyleyeceksin?”

AJ meyve suyu bardağını ışığa doğru tuttu. “Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum.” Kafasını salladı. “Bu nedir?”

“Portakal suyu.”

“Turuncu bile değil.” Jillian içeceğinden bir yudum aldı. Tadı bok gibiydi ama yutkundu ve gülümsedi. “Cage’in de burada olduğunu düşünmüştüm ve bir sürahinin yalnızca üçte biri kalmıştı, ben de onu suyla doldurdum.”

AJ tek yudum almadan bardağı geri koydu. Ardından yaban mersinli kekinden bir ısırık aldı ve bir süre gözlerinde merakla inceledi. Yüzü buruştu. Yutmak için portakal suyundan bir yudum aldığı anda, adamın ondan pek etkilenmediğini anladı.

“Bunlara ne koydun?”

Jillian kendininkinden bir parça koparıp ağzına attı. O da bok gibiydi. “Çok tahıllı kuru üzüm ekmeği, badem sütü, yumurta, şeker, zeytinyağı.”

“Ekmek mi? Yabanmersinli kek yapmak için neden ekmek kullandın ve yabanmersini nerede?”

Kadın omuz silkti. “Unum yoktu, o yüzden undan yapılan ekmek kullandım, yabanmersinim olmadığı için de kuru üzümü olana seçtim.”

“Tatları berbat.”

Jillian ağzına bir parça daha attı ve sırf tatlarının berbat olmadığını kanıtlamak için yuttu ki öyleydi. “Ne yaparsan yap, kalbimi kırmamak için lafı ballandırma.”

“Yapmayacağım.” AJ çatalını *frittataya* batırdı. “Bunda yumurta var mı?”

Jillian gözlerini devirdi. “Evet.”

Adam küçük bir ısırık aldı. “Ne...” Lokmasını peçetesine tükürdü. “Kum gibi ve çıtır çıtır, o kahverengi şey de ne öyle?”

“Sahte pastırma. Ve kum gibi şeyler yumurta kabukları olabilir. Birkaçı elimden kaçtı.”

Adam her ikisinin de tabaklarını aldı ve her şeyi çöpe attı.

“Hey, işim bitmedi.”

AJ tabakları bulaşık makinesine koydu ve meyve suyunu gidere boşalttı. “Yemek yapamadıklarını söyleyen ama yine de güzel bir yemek hazırlamayı başaran insanları tanıyor musun?”

“Sanırım.” Jillian, bu soruyla nereye varacağını bilmeden onu izledi.

“Eh, sen o insanlardan değilsin.”

“Canım yandı.” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sahte bir şekilde somurttu.

“Ve yemek yapmaktan daha kötü olduğun tek şey oyunculuk. Seni üzmeyi çok *isterim*. Belki o zaman tüm o tuhaf oyuncakları satmayı bırakırsın ya da posta kutusuna giderken giyinmeye başlarsın ya da yabancıların etrafında sözlerine hâkim olursun. Bu yüzden, yemeklerinin tadının bok gibi olduğunu düşündüğüm için gücenmiş gibi yapma.”

Jillian beyaz kolsuz bluzunun düğmelerini açmaya başladı.

AJ kapıya gergin bir bakış attı. “Ne yapıyorsun?”

“Sözlü olarak o kadar iyi iletişim kurduğumuzu sanmıyorum, bu yüzden bana düşüncelerini göster, ben de benimkini göstereyim. Ayrıca, bu benim iyi olduğum bir şey... En azından hiç şikâyet etmedin.”

“Bunu yapma. Cage içeri girebilir... Tanrı aşkına...” Şakaklarına masaj yaptı. “Sutyenin nerede?”

Jillian çıplak göğüslerini ortaya çıkarırken gülümsedi. “Gömleğini çıkar. Bakalım kimin karın kasları daha iyi? Greta dedi ki...”

“Dur! Üstün çıplakken onun adını söyleme.”

Jillian kıkırdadı.

Adam onun gömleğini tuttu ve düğmelerini iliklemeye başladı. Jillian ellerini adamın tişörtünün altına soktu ve parmaklarını, rekabete değer karın kaslarında gezdirdi.

Dudaklarını tişörtünün üzerinden göğüslerine değdirerek, “Bana AJ’in neyin kısaltması olduğunu söyle,” diye fısıldadı.

“Hayır.”

Kadın elini aşağı indirdi ve onu kot pantolonunun üzerinden okşadı. AJ elleri gömleğin orta düğmesinde oyalanırken gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

“Bana adını söyle, böylece beni duvara yaslayıp becerdiğinde onu haykırayım.”

“Aric James ve lütfen haykırmadan önce ben gidene kadar bekleyin.”

Jillian dudaklarını ısırdı ve gözlerini kapadı. AJ ise kadın onu yakmış gibi geri sıçradı.

“Cage...”

Genç kadın, AJ’yi ilk kez bu kadar telaşlı görüyordu.

Cage, bir gözünü açıp bakan Jillian’a sırtıttı. “Sana senden hoşlandığını söylemiştim.”

Genç kadın, parmakları gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirmek için çevik hareketler yaparken biraz yüzünü buruşturarak başını salladı.

“Jillian az önce öyle demek istemedi...” AJ’in dili dolandı.

Kadın, AJ’ye bu-yaşanmıyormuş-gibi-yapmaya-kalkma bakışı atarken doğrudan, “İstedim,” dedi.

Cage köşeden babasına baktı. “Tanrım, burnuna ne oldu?”

“Ayağım salıncakta hızlanmaya çalışırken kaydı ve babanın burnuna çarpıp kırdı.”

“Tanrım, Jillian!” AJ bir elini kalçasına dayadı ve utanç içinde eğilirken başını kaşdı.

“Sorduğumu unut.” Cage merdivenleri işaret etti. “Ben duşa gireceğim.” Merdivenlere yöneldi. “Bu arada, adını haykırmana izin vermezse, benimkini haykırmana razıyım.” Cage, omzunun üzerinden ukala bir sırtıttı attı.

“Cage!” AJ homurdandı.

Jillian banyo kapısının kapandığını duyduktan sonra A'ın yanına gitti. "Aric James..." Tişörtünü çekti, ta ki adam onun dudaklarına bir nefes kadar yaklaşıp kadar. "Ben de Alice Jane gibi bir şey olduğunu ve ebeveynlerinin bir kız çocuk beklediğini sanıyordum."

"Sus."

Jillian sırtı ve adamın dudakları onunkilerle buluşmadan bir saniye önce, "Sustursana," diye fısıldadı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

JILLIAN SONRAKİ ÜÇ geceyi AJ ile ya da Jackson'ın kardeşim-komşuda-haykırıyor yöntemiyle öğrendiği üzere, "Aric James!" ile geçirdi. Seks yoğun, bazen acımasızdı. Asla tatlı sevişmeler olmadı; bu bir savaştı, fiziksel biçimde bir duygu savaşıydı. Sonunda, ayrı yataklarda uyku zamanı gelene kadar bitkin düşen çıplak bedenlerinin birbirine dolanmasında teselli buluyorlardı.

Jillian, AJ'ye yardım ettiğine inanmak istedi ama çoğunlukla onu kullanıyormuş gibi hissetti. Belki de onu kullanıyordu. Belki de bunda bir sorun yoktu.

"AJ onunla birlikte Portland'a gitmemi istedi. Babası kamyonunu Cage'e veriyor, Cage antrenman nedeniyle gidemediği için ona eşlik etmemi istedi." Jillian, çamaşır yığınınından başını kaldırıp koltuğunda uyuyan Lilith'e baktı. "Jackson'a gitmeyi düşündüğümü söylemedim çünkü çok sinirlenir. Ona bir not bırakabilirim."

Kurutma makinesinden aldığı sıcak havluyu göğsüne bastırdı ve içini çekti. "Sadece seks yapıp şakalaşıyorduk... Hem de

bolca şakalaşıyorduk ama şimdi bu gezi bir şeyleri değiştiriyor. Ailesiyle tanışacağım; bu noktada kafam dağılıyor. Aileyle tanışmak ve bir adamı anne babasının gözünden görmek her şeyi değiştiriyor. Bazen iyi, bazen kötü yönde... Luke için ikisi de geçerliydi. Bana onu sevdirdiler... Ardından beni ondan ayrılmak zorunda bıraktılar.”

DAY

JESSICA, ÇANTASI ve küçük bavuluyla kaldırımın yanında bekliyordu. Tüm vücudu heyecanla titriyordu. Luke ve GTO’su ile Tahoe’ya gidecekti! Hangisinin onu daha çok heyecanlandıracağı belli değildi. Güçlü motor, arabanın siyah üstü görüş alanına girmeden önce gürledi. Luke kaldırıma yanaşırken altındaki zeminin hafif bir deprem gibi sallandığına yemin edebilirdi.

“Ben sürebilir miyim?” Jessica, genç adam arabadan inip bagajı açarken zıp zıp zıpladı. Bu onun için çok alışılmadık bir davranıştı ama Luke ve GTO onu perende atmaya hazır hale getiriyordu.

“Hayır.” Bavulunu alıp bagaja attı.

Kadın arabaya bindi ve koltuk, motorun çalışmasıyla titreren tanıdık araba orgazmının eşliğine geldiğini hissetti. “Ama bir noktada benim sürmeme izin vereceksin, değil mi?”

“Hayır.” Luke ona baktı ve GQ havasıyla gülümsedi: Mükemmel saç, seksi gözlükler, öldürücü gülümseme, ekose kısa kollu düğmeli gömlek, siyah kot pantolon ve kutudan yeni çıkmış gibi görünen Nike. Jessica’nın külotu mahvolmuştu.

“Tek lokmada yemelik gibi görünüyorsun.” Kadın ona göz kırptı ve adam vites geçerken güneş gözlüklerini taktı.

Luke, batan güneşi engellemek için siperliğini indirdikten sonra kaldırımından uzaklaştı. "Teşekkürler. Senden geldiği için biraz rahatsız edici bir iltifat ama yine de arabayı sürmeyeceksin."

"Peki, Tahoe'de ne var? Bu hafta 'gezimiz' konusunda çok belirsiz davrandın."

"Göreceksin."

"Büyülü penisinle cinsel şifa için beni hafta sonu boyunca gizlice kaçırıyor musun?"

Luke gülümsemedi bile. Bu haksızlıktı çünkü yorumu sadece övgü dolu değil, aynı zamanda komikti.

Adam ona hızlıca bir yan bakış attı. "Büyülü penisimi nereden öğrendin?"

Jessica sırtıttı. Yapabileceği tek şey buydu. Luke onu konuşturmanın bir yolunu biliyordu ama aynı zamanda onu suskun kılmanın da bir yolunu biliyordu. O suskun anlar... Bunlar Jessica'nın kafasında tuttuğu *Dr. Luke Jones'a Aşık Olmamın Nedenleri* günlüğüne zihinsel olarak kaydettiği anlardı ve ona yeni bir şeyler eklediği her seferinde günlüğü kalbine daha yakın bir rafa yerleştiriyordu.

"Sanırım Tumblr sayfandan... Baklava Desenli Çorap Bağlımlısının Siktirafları. Sayfana tesadüfen rastladım. Dizlerine kadar baklava desenli çoraplarla seks yapan kızların olduğu bu kadar çok animasyonlu GIF'i hiç görmemiştim. Bu ciddi bir fantezi, Jones."

"Demek internet pornosuyla ilgileniyorsun?"

Jessica ayakkabılarını çıkardı ve dizlerini göğsüne bastırdı. "Kesinlikle. Bana dünyada benden daha fazla sıçıp batırmış durumda insanların olduğunu hatırlatıyor. Burada kelime oyunu yapıyorum..."

"Neden sıçıp batırdığını düşünüyorsun?"

Kadın pencereden dışarı baktı ve başını salladı. "Bilmiyorum. Psikoloğuma sor."

"Peki, adamın bana ne cevap vereceğini düşünüyorsun?"

"Kadının. Psikoloğum bir kadın. Erkek bir psikologla asla görüşmem." Jessica sırtıttı. "O yoldan bir defa geçtim. Bana iç çamaşırlarını ütöletti."

"Çoraplar," diye düzeltti Luke.

"Sonra dolabında seks yaptık."

"Öpüştük."

"Sonra kazanmamı istemediği için bitiş çizgisine üç metre kala beni bisikletimden attı."

"Beni asla yenemeyecektin."

"Kesinlikle yenerdim. Sonra evime geldi ve sanırım kendi kanımla kaplı olmasaydım o gece sevişecektik."

Luke cevap vermedi. Bunun yerine, o pencereyi indirene kadar hava ağırlaştı. Jessica o gece Luke'un ziyaretine anlam veremeyecek kadar çok içmiş ve kan kaybetmişti. Evine gelmek için randevusunun yanından ayrılmıştı, orası kesindi. Adamda kendisine karşı empati, düzeltme ihtiyacı ya da daha önce onunla hissettiği herhangi bir şeyden farklı o duyguyu hatırladı. O gece tek gördüğü bir kadını isteyen bir adamdı... Açık ve net. Ama o ana kadar Luke buna inanmasına izin vermemişti... Umut etmesine izin vermemişti.

Yolculuğun geri kalanında yalnızca lastiklerin aşınmış kaldırım üzerindeki tiz çıgıllıkları duyuldu. Benzin ve içecek almak için durdular ama konuşma bir daha alevlenmedi.

"Geldik."

Jessica otururken gözlerini açtı. Gözlerini kırpıştırarak uykusunu dağıttı, sonra çevredeki karanlıkta görebildiği tek şey olan ışıklı tabelaya gözlerini kısarak baktı. "Butik otelde mi kalacağız?"

"Evet ama tadilatla olduğu için halka açık değil."

"Yani... Beleşçi miyiz?"

Luke kıkırdadı. "Hayır. Sahiplerini tanıyorum."

"Ha, arkadaşların mı?"

"Bir çeşit." Ona dönmek için sürücü koltuğunda kıpırdandı. "Sana söylemek üzere olduğum şeyin altında anlam aramayacağına, çok heyecanlanmayacağına ya da buna benzer bir şeyler yapmayacağına söz vermelisin. Tamam mı?"

"Perili mi? Dürüst olursam eskiden perili evleri severdim ama Dört benim için perili evleri mahvetti."

Bir an için Luke'un yüz hatlarında bir hüznün belirdi. "Hayır. Perili değil. Aileme ait."

Jessica'nın gözleri büyüdü. "Ha... Yani beni ailenle tanış..."

Luke başını iki yana salladı. "Hayır. Korktuğum şey buydu. Bu yüzden sana bunun altında bir anlam aramamanı söyledim. Teknik olarak ailemle tanışacaksın ama seni buraya onlarla tanışman için getirmedim. Seni buraya getirdim çünkü birkaç günlüğüne kaçman gerektiğini düşündüm ve kafamı dağıtmam gerektiğinde buraya gelirim."

"Ama bu hafta sonu geleceğini biliyorlar mıydı?"

"Evet."

"Beni getirdiğini biliyorlar mı?"

"Evet."

"Onlara senin hastan olduğumu söyledin mi?"

"Hayır. Sen benim hastam değilsin. Onlara arkadaşım olduğumu, bazı kişisel meselelerle uğraştığımı ve birkaç günlüğüne uzaklaşman gerektiğini söyledim."

"Buraya çok fazla kadın 'arkadaş' getiriyor musun?"

"Hayır."

"Yani dürüst olalım. Kız arkadaşın olduğumu düşünecekler."

“Muhtemelen.”

“Ve bununla bir sorunun yok?”

“Hayır. Sadece iki günlüğüne buradayız ve onlara aramızda hiçbir şey olmadığını söylememe rağmen bana inanmak istemezlerse, o zaman bunu sorun etmeyeceğim. Bu hafta sonundan sonra seni bir daha göremediklerinde durumu anlayacaklar.”

Jessica emniyet kemerini çözdü. “Ah! Bu biraz sert oldu. Ölüyormuşum gibi konuştun.”

Bavullarını bagajdan çıkardılar.

“Bana âşık oldukları zaman ne yapacaksın?”

“Hipnoz.” Luke ön kapıyı açtı.

“Bunu yapabiliyor musun?”

“Çoraplarımı ütülemenı nasıl sağladım sanıyorsun?”

“Kapa çeneni,” diye mırıldandı Jessica içeri girerken.

“Luke, sen misin? Buradayız,” diyen bir kadın sesi girişte yankılandı.

Genç adam çantalarını merdivenlerin yanına bıraktı ve onu koridordan aşağı götürdü.

“Luke,” diye fısıldadı Jessica.

Adam ona döndü.

“Ya nasıl tanıştığımızı sorarlarsa?”

“Hmm... Birlikte antrenman yapıyoruz. İyi mi?”

Jessica başını salladı.

Aynı kadının sesi neşeyle, “İşte muhteşem oğlumuz,” dedi.

Beklenmedik bir topluluktan, aynı anda “vay be sağ ol” mırıltısı yükseldi. Jillian masanın etrafında oturan ve kâğıt oynayan grubu çabucak saydı; sekiz kişiydiler.

“Ah, ne demek istediğimi biliyorsunuz.” Siyah ve gri saçları kısa kesilmiş uzun boylu kadın, Luke’a sarılmak için ayağa kalkarken grubu susturmaya çalıştı.

“Merhaba anne.” Luke onu yanağından öptü. “Millet, bu benim arkadaşım Jessica Day.”

Jessica herkese gülümsedi, karşılaşacağını düşündüğünden tam olarak altı kişi daha fazlalardı.

“Merhaba Jessica.” Annesi elini uzattı. “Ben Felicity.” Gözleri Jessica’nın koluna takıldı. “Ne oldu?”

Jessica kesige bakmak için kolunu büktü. “Ah, sadece bisikletimden düştüm. Bacaklarım çok daha kötü durumda.”

Felicity aşağı baktı ama Jessica’nın yaraları kaprisinin altında saklıydı. Yanındaki adam boğazını temizledi.

“Affedersiniz.” Felicity ona göz kırptı. “Bu Tom, Luke’un babası.”

Tom parlak bir gülümsemeyle başını salladı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Jessica.” Luke’la aynı derin, mavi gözlere sahipti ama saçları Robert Redford’a benzer şekilde gür ve sarıydı.

“Onun yanındakiler,” diye devam etti Felicity, “oğlumuz Lane ve karısı Anne, sonra kızımız Lara ve nişanlısı Drake, ardından en küçük oğlumuz Liam ve kız arkadaşı Zoe.”

Jessica ne diyeceğini bulmakta zorlandı. “Şey... Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum.” Luke’un kolunu dürttü ve kocaman gülümserken dişlerini sıktı. “Bana isimleri L ile başlayan üç kardeşin olduğunu söylememiştin.”

Herkes güldü.

“Kafamız biraz güzeldi.” Tom, Felicity’ye göz kırptı.

“Aslında dört kardeşim var,” diye düzeltti Luke. “Lake nerede?”

Lara, “Bu gece bir arkadaşının evinde kalacak,” diye yanıtladı.

“Siz ikiniz bir sonraki oyuna katılmak ister misiniz?” diye sordu Felicity.

“Tabii, yukarıya çıkıp yerleşelim, sonra hemen döneriz.” Luke başıyla işaret etti.

Boş bakışlar devam etti. Cırcır böcekleri kontrolü ele geçir-mededen önce genç kadının bir şeyler bulması gerekiyordu.

“Bu adama inanabiliyor musunuz...” –başparmağını Luke’a doğru salladı– “...elli çift baklava desenli çorabı var!”

Oda kahkahalara boğuldu. Luke, Jessica’ya gerçekten o konu-ya girmen gerekiyor muydu bakışıyla baktı.

Jones ailesi akşam boyunca Luke’un Star Wars takıntısı, ilk kez bir çivi tabancası kullanmasının üç parmağının birbirine çivilenmesiyle sonuçlanması ve çikolatalı Alman pastasına olan bağımlılığı da dahil olmak üzere bazı sırları paylaştı. Jessica gelecekte ona şantaj yapacağı için zihinsel notlar aldı. Beş aylık dostluklarının triatlon eğitiminde başladığını açıklamalarından herkes memnun görünüyordu.

Felicity, Tom’un kollarında oturduğu kanepeden, “Yatak odalarının pencerelerini açık bırakırsan hava soğuyabilir, bu yüzden dolapta fazladan battaniye var,” diye seslendi.

Ailenin geri kalanı gitmişti. Jessica, Luke dışındaki herkesin ebeveynlerinin butik otelinin on mil yakınında yaşamasına şaşırmıştı. Luke’un yakın ailesini sevmişti. Ona kendini evinde hissettirmişlerdi. Jessica’nın sadece bir kardeşi vardı ama onun dört kişilik ailesi de birbirine bir o kadar yakındı. Hepsi hayatta kalanlardı ve her zaman birbirlerinin yanındaydılar.

“Teşekkürler anne,” diye seslendi Luke, Jessica’yı merdivenlere doğru yönlendirirken.

“İyi geceler.” Jessica, Luke’un anne babasına el salladı.

“Jones... Jones... Jones... Ailen harika.” Luke kapıda dururken Jessica yatağına zıpladı. “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. İlk olarak, babanın adı Tom Jones... Tom... Jones.” Jessica kocaman bir sırtışla yana yuvarlandı. “Ayrıca tüm kardeşlerin sarı saçlı babana benziyor, sen hariç; Jones aile çembe-

rinin on mil uzağında, San Francisco'daki havalı dairesinde oturan, elli çift baklava desenli çoraba sahip kara saçlı kara koyun."

Luke dolaptan fazladan battaniye alıp yatağa attı. "Lake'in de siyah saçları var. Yirmi çift baklava desenli çorabım var. Dairem havalı sayılmaz ve ailenin kara koyunu hiç değilim. Şimdi, iyi geceler."

"Ama babanın adı..."

Luke odadan çıkmadan önce arkasını döndü.

"İşte o fazlasıyla havalı, değil mi?"

Luke kapıyı arkasından kapatmadan önce sırtıttı.

Siktir, adam tek boynuzlu at gibiydi. Baklava desenli çorapları olan bir at; yine de bu onun bir tek boynuzlu olduğunu değiştirmiyordu. En iyi ihtimalle bir hayaldi ama Jessica onu yakalayabilirse hayallerinin gerçek olacağını biliyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

JESSICA ONU SABAHIN serin esintisinden koruyan dört kat battaniyenin altında, her zamankinden daha geç vakte kadar uyudu. Birinin kolundan dürtmesiyle saldırıya uğramış bir hayvan gibi uykusundan uyandı. Genç kadın üç farklı yerden kırılan bir bilardo sopasıyla yere düşerken bir homurtu ve birkaç çıtırtı duyuldu, ardından uzuvlar havada uçtu.

“Günaydın.”

Nefes nefese, yüzünü boğan karışık saçlarla savaşıırken Luke’u makyaj aynasının yanındaki bir sandalyede otururken gördü. “Ne yapıyorsun?”

Adam gülümsedi. “Seni koşumuz için uyandırıyorum.”

“Beni bilardo sopasıyla dürterek mi?” Kırık parçalardan birini alıp ona doğru fırlattı.

“Evet.” Luke sopayı yakaladı ve parmağını kıymık ahşabın üzerinde gezdirdi.

“Neden?”

“Sadece bir önsezi.”

“Ne hakkında?” Gözlerini kocaman açtı.

“Birisi ya da *bir* şey seni uyandırırsa veya şaşırtırsa nasıl tepki vereceğin hakkında.”

Jessica yatağa geri döndü. “Yani?”

Luke kırık sopayı ona doğru salladı. “*Yani* uzuvlarımdan biri veya tamamı yerine bilardo sopasını feda etmekte haklıydım.”

Kadın ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Dört beni uyandırmak için kaburgalarıma tekme atardı. Ellerim ve bacaklarım plastik kelepçeyle bağlıydı ama midemdeki ve kaburgalarımıdaki acıdan kurtulmak için mücadele ederdim, bu yüzden sonunda plastik kelepçe bilek kemiklerime kadar kesti.” Jessica ona solmuş yara izlerini göstermek için bileklerini kaldırdı. “Hikâyenin özü şu ki dokunarak uyandırılmaktan hoşlanmam. Fakat sen bunu zaten biliyorsun.”

Luke başını salladı. “Bilmiyordum. Ancak odayı, içindeki herkesi öldürmenin olası yollarını bulmak için tarayan biri muhtemelen sürprizlere iyi tepki vermez. Sadece teorimi test ediyordum.”

Çenesini göğsüne dayarken fısıltıyla, “Benden korkuyor musun?” diye sordu Jessica. Korkutmak istemediği tek kişi oydu.

“Hayır.”

Kadın kafasını kaldırdı. Gözleri onunkilerle kilitlendi. Korku yoktu. En ufak bir şüphesi bile yoktu.

“Ama o zaman neden...” Kırık çubuğu işaret etti.

“Seni uyandırmaması gerektiğini fark eden ilk kurban kimdi?”

Jessica derin bir nefes aldı ve diğer tüm duygularını kontrol altında tutmak için uğraştı. “Koşuyu göl kenarında mı yapacağız?”

Luke’un, profesyonel maskesinin düşmesine ve herhangi bir duyguyu göstermesine izin verdiği nadir bir andı; ancak bu, Jessica’nın onun gözlerinde sempati gördüğü ender durumlardan biriydi. Bundan nefret ediyordu.

“Evet.” Genç adam ayağa kalktı ve ona birkaç eksik parçası olan bir yapboz gibi baktı. “Giyin. Aşağıda buluşuruz.”

Kapı kapandığında genç kadın tuttuğu nefesini bıraktı. Luke bunu önceki gece ailesine söyleyene kadar Jessica, birbirlerini beş aydan uzun süredir tanıdıkları gerçeğine odaklanmamıştı. Bu noktada başka herhangi bir psikiyatristin tüm hikâyesini bilmesine izin verir miydi merak etti. Terapi, yara bandını çekmek gibi miydi yoksa soğan soymak gibi mi? Gerçek şuydu ki Luke’a her şeyi anlatmaya hazır değildi. Dr. Jones işini yapar ve uzaklaşırdı. Luke’un çekip gitmesini istemiyordu ama ona çok hızlı açılmanın, adamın aksi yöne kaçmasına neden olacağından korkuyordu.

İlişkileri bir gizemdi. Gayriresmi terapi günlerinin çoğunun, kadının geçmişi hakkında bir şey söylemeden geçmesine izin veriyordu. Belki de rasgele ve tamamen alakasız konuları tartışmak, bulmacalarına odaklanırken Luke’u rahatlatan bir beyaz gürültüydü. Neden günlerce ve bazen haftalarca hiç ilerleme kaydetmemelerine izin verdiğini kadın çok defa merak etmişti ama adam ona kapısını açmaya devam ettiği sürece nedenini sorma riskini almayacaktı.

“Günaydın Jessica. Sana kahvaltı hazırlayayım mı? Bu benim uzmanlık alanım.” Felicity onu sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

“Harika kokuyor ama birazını bana ayırabilir misin? Luke’la koşuya gidiyoruz.”

“Kesinlikle. Ah...” Jessica’nın bacaklarını görünce yüzünü buruşturdu. “Acı verici görünüyor.”

“Pek değil... Bu arada, nerede o?”

Felicity endişeli bakışlarını birkaç saniye daha Jessica’nın bacaklarından çekmedi ve ardından mutfak penceresini işaret etti. “Arkada Tom’la birlikte.”

Jessica ayakkabılarını bağlarken başını salladı. “Teşekkürler.”

"Nasıl uyudun?"

"Çok iyi. Oda serindi; ben de bir yığın battaniyenin altında sıcacık, rahat bir haldeydim. Uyanmak istemedim."

"Büyük şehrin seslerini özlemedin mi?" Felicity ona bir şişe su verdi.

"Şehri evet, sesleri hayır. Yarın Luke'u gerçekliğe geri gönderebilir ve sen beni kovana kadar burada kalabilirim."

Felicity şakacı bir göz kırpmasıyla gülümsedi. "Bana göre hava hoş. İyi koşular."

"Teşekkürler."

Jessica evin yan tarafından dolaştı. Luke ve Tom'un eski bir barakanın önünde konuştuklarını, Tom bir fincan kahve yudumlarken Luke'un su şişesinin kapağıyla oynadığını görünce durdu. Genç adamın tişört, koşu şortu ve beyzbol şapkası giyen görüntüsü içini ısıttı, biraz da sersemletti. Kısa bir an için gözlerini kapattı. Dünyadaki her zeki ve iradeli kadının onu suskun kılabilecek, terletebilecek ve düşüncelerini tüketebilecek bir adam vardı. Luke, Jessica için o adamdı.

"Merhaba, genç bayan." Tom, Luke'un omzunun üzerinden bakarken Jessica'yı fark etti.

Jessica gülümsedi ve Luke ona dönüp Dr. Jones'a hiç benzemeyen gülümsemesiyle bakınca bayılmamak için sakinleşsin diye yüreğine yalvardı.

"Günaydın." Küçük tepeden aşağı, onlara doğru yürüdü.

Tom sırtıttı, gözleri hızlı bir inceleme yaptı. "Tanrı aşkına, bu kadar ufak bir bedende nasıl bu kadar kas taşıyorsun?"

Jessica omuz silkti, dikkatini çekenin yaralı bacakları değil de kasları olmasına şaşırmıştı. "Arada bir *squat* hareketi, belki bir iki mekik."

Tom güldü. "Ha hepsi bu kadar yani?"

Luke, meraklı bakışlarını gizlemek için şapkasını düzeltti. "Hava çok ısınmadan yola koyulmalıyız."

Jessica gülümsedi. "Hoşçakal Tom."

"Ona bunun nasıl yapıldığını göster, genç hanım."

Jessica tepeye çıktıkları sırada Luke'u dürttü. "Tabii ki göstereceğim."

"Kelly olmadığının farkındasın ve her adımım için iki adım atman gerekecek."

"Tanrım, benim dilimden konuşmana bayılıyorum. Sayıların benim ön sevişmem olduğunu biliyorsun."

"Koş hadi." Luke başını salladı ve yolda koşmaya başladı.

Jessica birkaç adım geriden takip etti. "Merak etme Jones, son kilometreye kadar seni geçmem. Buradan manzara çok güzel."

"Kendimi kullanılmış hissediyorum."

Jessica'nın içindeki her şey canlandı. Luke'un eğlenceli yanı kayan bir yıldız gibiydi; göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyordu ama geride kalıcı bir umut hissi bırakıyordu.

"İstersen liderliği alıp beni kullanmana izin verebilirim."

Luke dönüp ona baktı.

"Bana öyle bakma, Jones. Ne kadar uzun süredir seks yapmadığımı biliyorsun. Yerde olsam bu gece yatak odamın kapısını kilitlerdim."

Luke, bu yakalanmasını engelleyebilirmiş gibi adımlarını hızlandırdı. Kadın onunla yaklaşık yedi mil boyunca oynadı; bazen aralarında oldukça büyük bir boşluk bırakarak, bazen de hemen ensesinde koştu. Yolun hemen yanındaki gayriresmi bir kumsal olan kumlu vaha görüş alanına girdiğinde Jessica aradaki boşluğu kapattı.

"Sahile ilk ulaşan suya çıplak dalar."

"Hayır."

Jessica onun yanından geçti.

"Evet."

"Jess-hayır!" Luke kelimeleri hızlı ve zahmetli nefesler arasında homurdandı.

Jessica koşuyu tam bir atılımla bitirdi. "İçten içe... Beni yenmeni istiyorum, Jones!" Ayakkabıları kuma değdiği ve görünmez bitiş çizgisini geçtiği an, tişörtünü ve sutyenini çıkarıp suya doğru devam etti.

"Jessica!"

Suya girmeden birkaç adım önce döndü ve ayakkabılarıyla şortunu çıkarırken gülümsedi. Luke başını eğerek kuma diz çöktü.

"Ben giriyorum, Jones. Beni izleyebilirsin... Buna teselli ödülün diyebiliriz."

Soğuk suda birkaç metre koşarken tiz bir çığlık havayı doldurdu, ardından sığ bir dalış yaptı. Birkaç saniyeliğine özgür, dizginsiz ve canlı hissetti. Tanrısına, ona kulak verecek herhangi bir Tanrı'ya dua etti. Suyun tüm sorunlarını alıp götürmesi ve normal bir kadın, Luke Jones'a layık bir kadın olarak ortaya çıkmak için dua etti.

"Kahretsin Jones," diye bağırdı Jessica, ilk nefesini alırken onun hâlâ kumda diz çökmüş halde ona bakmayı reddettiğini görünce. "Sen tam bir oyunbozansın." Atkuyruğunu çözdü ve yol boyunca kıyafetlerini toplayarak ona doğru yürürken saçlarını savurdu. Bir elinde kıyafetler, diğerinde ayakkabılarla önünde durdu.

"Dikişlerini ıslatmamalısın." Luke gözlerini açsaydı kadının en fazla ayaklarını görebilirdi. Ama kapalı kaldılar.

"Tıp diploman var ama bana bakmıyor musun?"

Luke hareketsiz kaldı.

"Çok mu kısıyım?" Sutyenini ve üstünü giydi.

Adam başını iki yana salladı.

"Çok mu kaslıyım... Çok mu erkeksi?" Şortunu giydi.

Başını yine salladı.

"Sarışınları mı tercih edersin?" Çoraplarını giydi ve ayaklarını koğu ayakkabılarının içine soktu.

Yine salladı.

Jessica ayakkabılarını bağlamak için çömeldi. Luke'un gözleri açıldı ve onunkilerle buluştu.

"Pekâlâ o zaman, demek ki fazla sorunlu olduğum için... O halde sorunu sana anlatsam da olur. Hastaneden eve geldiğimden bir gün sonra, beni uyandırdığında ilk saldırdığım kişi anemdi. Bu yüzden, iki günü beyin sarsıntısı ve kırık kaburgası yüzünden dinlenerek geçirdi."

Canavara dönüşen sevgi dolu kız evlat dudaklarını ısırды ama bir hıçkırık ağzından kaçarken gözyaşlarının yanaklarından süzülmesini engelleyemedi. Hissetmek böyle bir güvenlik açığını gerektiriyordu. Ya hepsiydi ya hiçbiri. Sadece güzel zamanlara, mutlu anılara sahip olamazdı. Hayat, acı ve keyfin gelgitlerinden oluşuyordu. Biri olmadan diğeri var olamazdı.

Her göz kırpmayla birlikte aralarındaki kumda bir gözyaşı damlası daha kayboldu. "Asla evlenmeyeceğim. Asla çocuğum olmayacak. Asla bir sevgilinin kollarında uyanmayacağım. İşte sahip olduğum şey: Kimsenin anlamadığı bir iş, aynı adamla asla iki kez seks yapmadığım rasgele bir flört hayatı çünkü gerçekten... Kim Kont Dracula'yla mercimeği fırına verdikten sonra yanında kalır ki? Tek seçeneğim, bu şeylerden keyif alan mazoşist bir ucubeyle olmak ama şu var ki... Ben bu şeyden zevk almıyorum. Ben o kişi olmak istemiyorum. O kişiden *nefret* ediyorum."

Jessica, Luke tüm dünyasını altüst edene kadar damarlarında akan öfkeden ve kulaklarında atan nabızdan başka bir şey hissetmedi.

Adam, “Çok güzelsin,” diye fısıldadı.

“Siktir git. Sakın bunu söylemeye cüret etme.” Jessica ayağa kalkarken gözyaşlarını sildi.

Luke onun bileğini kavradı ve rica ediyormuş gibi nazıkçe çekti. “Jessica?”

Genç adamın felç edici dokunuşu, Jessica’nın tüm tenini ürperti ve göğsüne sızarak kalıcı bir iz bıraktı. Adamın önünde dizlerinin üzerine çöktü.

“Sana uzun koyu saçları, cennet gibi kehribar gözleri ve minyon bir vücudu tercih ettiğimi söylemek istiyorum: baştan çıkarıcı, seksi ve acı verici. Birkaç dakika önce çıplak bedenine bakmamaktansa kör olmayı tercih ettiğimi söylemek istiyorum. Sana şaraptan nefret ettiğimi ama bir yudum şarap içmeden uyuyamadığımı söylemek istiyorum çünkü öpüştüğümüz o gece dudaklarının tadı böyleydi. Ama bunların hiçbirini söyleyemem; çünkü sana *yardım* etmeyi her şeyden çok istiyorum ve bunu yatak odasından yapamam.” Luke ellerini onun yanaklarına, alnını da alnına yasladı. “Çünkü Jessica, seni yatağıma alsaydım *asla... asla...* ayrılmak istemezdim, bunu *biliyorum*,” diye fısıldadı.

Jessica titreyen dudağını ısırdı, sertçe. Adamın sözleri, çektiği en güzel acı ve başının belası olmuştu.

“Asla normal olmayacağım. Değil mi?”

Luke ayağa kalktı, bacaklarındaki kumu silkeledi ve sonra elini ona uzattı.

“Normal, öznel bir şeydir ve sıkıcıdır.”

Genç kadın gülmek istedi ama neşesi dudaklarına ulaşamadı. “O zaman dünyanın en büyüleyici insanı ben olmalıyım.”

“Öylesin. Hadi gidelim. Senin için bir sürprizim var.” Luke şapkasını kaldırdı, elini karışmış saçlarından geçirdi, sonra yeniden taktı.

Jessica içini çekti. “Umarım sürprizimi, senin kendi sürprizini beğendiğinden daha çok beğenirim.”

Luke ayağını tuttu ve kaslarını esnetti. “Ben kendiminkini beğendim.”

“Üff... Bana bakmadın bile.”

Luke ağırlığını bir bacağından diğerine verdi ve sırttı.

“Ne?” Jessica saçlarını tekrar bağladı.

Adam arkasını dönüp yola yürüdü. “Baktım.”

Yirmi Beşinci Bölüm

KNIGHT

JILLIAN, JACKSON'IN SABAH koşusu için çıktığını duyana kadar çarşaflarının altında tamamen giyinik halde bekledi. Ardından dolabından çantasını ve cüzdanını aldı. Sonuçların olacağını biliyordu, ancak vaatleri onu AJ'ye evet demekten alıkoymamıştı. Portland'a evet. Ailesiyle tanışmaya evet. Her şeye evet.

"Günaydın." AJ aracına yaslandı ve kaçak bir gülümseme dudaklarına yerleşti.

Jillian çantalarını ayaklarının dibine bıraktı, kollarını boynuna doladı ve onu ağzına çekti. AJ bir an tereddüt etti. Kadın hiç umursamasa da o komşuların ne düşündüğünü umursuyordu.

Onu öptü ama dili dudaklarına değdiğinde geri çekildi.

Jillian adamın tişörtünü kavradı. "Aric James, seninle uçağa binmemi istiyorsan, beni nasıl beceriyorsan öyle öpmen gerekecek."

Adamın gözleri onunkileri taradı. "Seni nasıl beceriyorum?"

Genç kadın AJ'in kucağına zıplayıp bacaklarını beline doladı ve adamı kendine sarılmaya zorladı. "Hayatın buna bağılıymış gibi."

Onu tekrar öptü ve AJ bu sefer geri çekilmedi. Jillian, adam vücudunun bir bölümünü böylesine boyun eğmez bir tutkuyla ele geçirdiğinde hissettiği coşkuyu seviyordu. İstekten çok daha fazlası gibi hissettiren bir arzuydu. Onu akıllara durgunluk veren bir beklenti ve kalp atışlarını hızlandıran korkuyla hayata döndüren bir ihtiyaçtı.

AJ'in dudakları ve dili boynunu okşarken, "Seni istiyorum," dedi Jillian nefes nefese. Adam vücudunu işgal etmişti. Mükemmel bir dikkat dağıtma şekliydi.

Adam dişlerini onun şahdamarına sürttü; alay ediyor, onun oyununu oynuyordu. "Biliyorum." Kollarını boynundan çekti ve Jillian'ı yere bıraktı.

"Biliyorum mu?" Ona boş boş baktı.

AJ bavulu aldı ve aracının arkasına attı. "Evet biliyorum."

Jillian yolcu koltuğuna atladı; AJ ise anahtarı çevirirken ona sıırttı.

"Dilini kedi mi kaptı?"

Jillian gülümsemesini saklamak için dudaklarını büzdü. "Hayır. Bu konuşmaya uçakta devam edeceğiz." Jackson'a eve vardığında alacağı kısa bir mesaj yazdı.

AJ ve ben Portland'a uçuyoruz. 3 veya 4 gün sonra geri döneriz.
Endişelenmeye gerek yok.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?"

Jillian telefonunu çantasına attı. "Seni ilgilendirmez Snoop Dogg ama Jackson'a planlarımızı bildiriyordum."

"Snoop Dogg mu?"

"O bir rapçi."

AJ, hızlı bir yan bakışla onu delip geçti. "Kim olduğunu biliyorum." Kadının bacağına tuttu ve sıktı. "Ve bil diye söylüyorum... Sanırım geçen hafta seni kesinlikle kendi işim haline getirdim."

Jillian bacağındaki dokunuşunu sıcak lav gibi hissetti. Her geçen gün ona olan tepkisini dizginlemek daha da zorlaşıyordu. AJ onu Jackson dışında herkesin Jillian Knight'ı tanıyabileceği tek şekilde tanımış; delinmiş dudağı, tırmalanmış sırtı ve kırılmış burnuyla kabul etmişti.

"Uçakta seks yapacağız."

AJ elini çekti. "Hayır yapmayacağız."

"Evet yapacağız."

"ABD Hava Kuvvetleri'nde yüksek rütbeli bir subayım. Portland'a giden ticari bir uçuşta seks *yapmayacağız*."

"Ya bunun için sana bir liyakat rozeti verirsem?" Jillian sırttı.

"Hayır."

Kadın oturduğu yerde biraz kıpırdandı. Tüm konuşmaları vajinasını çok duyarlı hale getiriyordu. "Eh, en azından beni dilinle boşaltacaksın."

AJ boğazını temizledi ve oturuşunu düzeltti. "Annemle babamın yanında bu şekilde konuşamazsın."

"Pekâlâ, o zaman beni tatmin etsen iyi olur, böylece sürekli bunu düşünmem."

AJ ona sözlü bir yanıt vermedi ama vücudu gergindi. Kırışmış alnında hayal kırıklığı vardı ve kot pantolonu kasıklarından gelirmiş gibi görünüyordu. Tam da Jillian'ın hoşlandığı haliyleydi.

"Ayrılmadan önce neden Jackson'a planlarımızdan bahsetmedin?"

"Gitmeme izi... Gitmemi istemezdi."

"Gitmene izin vermeyeceğini mi söyleyecektin?"

“Evet ama bu tamamen doğru değil. Sözlü bir tartışma, fiziksel bir kavga ve son derece zorlu bir vicdan azabı olurdu. Yolculuğumuzu mahvetmesini istemedim, o yüzden onunla döndüğümüz zaman ilgilenmeyi seçtim.”

Bu onun için alışılmadık derecede savunmasız bir hareketti. Jackson’a boyun eğmemiştir; ancak kendini tam da bunu AJ’yle olan yolculuğunu – zamanını – korumak için yaparken bulmuştu.

“Sana dövüşmeyi kim öğretti?”

Jillian gülümsedi. Birinin hayatı buna bağlıysa, bir yalan gerçek olabilir miydi? “Babamız. Dövüş sanatları ve kendini savunma dersleri verirdi.”

AJ, yaptığı açıklamadan memnunmuş gibi başını salladı. Her gün onu sorgularken biraz daha meraklı, biraz daha cesur oluyordu. Onu ve neden böyle olduğunu bilmek istemediğini iddia ediyordu ancak eylemleri ve soruları umursamama niyetiyle çelişmeye başlıyordu.

“Öyleyse Jackson neden kendini ve küçük bir köyü koruma yeteneğine sahip olan kız kardeşine karşı bu kadar aşırı korumacı?”

Jillian kıkırdadı. “Anne babamız öldüğünden beri sahip olduğu tek şey benim, benim de sahip olduğum tek şey o.”

AJ’nin dudakları sert bir çizgi halini aldı.

“Ta ki sen beni işin haline getirmeye karar verene kadar.”

“İş iyidir.”

Kadın güldü. “Cage gurur duyardı. Bay Ciddi’nin flört ettiğine, aslında benimle şakalaştığına inanmıyorum.”

AJ, tam bir çavuş gibi balonunu patlatmak zorunda kaldı. “Eh, buna çok alışma. Asla uzun sürmez.”

Jillian, havaalanının giriş tabelasına baktı. O ve AJ, asla uzun sürmeyecek şeyler listesinde miydi?

AI MONAGHAN BOŞANDIĞINDAN BU yana ilk kez bir kadını ailesinin evine götürüyordu. Bu, ailesiyle tanıştırmak için değil, daha çok bir yol arkadaşı olarak davetti. Ailesiyle tanışmak, gezinin kaçınılmaz bir parçasıydı. Jillian'ın ağzından dökülen her kelimenin ardından, onu çılginca becerme arzusu uyandırma yeteneğiyle uğraşmak da yolculuğun kaçınılmaz bir parçasıydı.

"Pencerenin yanında oturmamın bir sakıncası var mı?" Jillian, çantalarını üst bölmeye kaldırırken elini göğsüne koydu. Bunu sık sık yapıyordu. Garip bir hareketti ve başka bir kadının eli onu rahatsız, hatta tedirgin edebilirdi; ancak AJ onun dokunuşuna açtı. Onunla ilgili her şeye açtı.

"Oturabilirsin."

"Teşekkürler." Jillian parmak uçlarında yükseldi ve boynunu öptü. Adam biri izliyor mu diye etrafına bakındı. Halka açık sevgi gösterileri kadının kimliğinin bir parçasıydı ve izleyicilere asla aldırış etmiyordu. Bu, uçakla ilgili niyetlerini veya tehdidini çok daha ürkütücü kılıyordu.

"Uçmayı sever misin?"

Jillian telefonunu kapattı ve çantasını önündeki koltuğun altına sıkıştırdı. "Bilmiyorum. Bu benim uçağa ilk binişim olacak."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır." Emniyet kemerini bağladıktan sonra ona gülümsedi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Arabalar, trenler, metrolar, tekneler..." Eğilerek onu dudağından öptü, alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Şu anda çok azgıyım," diye fısıldadı dudaklarının arasından.

Adam boğazını temizledi. "Gergin değil misin?"

"Uçakta seks hakkında mı?"

AJ başını iki yana sallarken kaşlarını çattı. “Hayır, uçmakla ilgili. Uçağın kontrolünün sende olmamasıyla ilgili.”

“Hayır, iyi olacağım. *Bir şeyin ya da birinin* kontrolü altındadır...” Dudaklarını ıslattı.

Aletin rahatsız edici gerginliği, kot pantolonuna bastırıldı ve her saniye daha da kötüleşti.

“Uçmak seni bir yere daha çabuk ulaştırır.”

Jillian ileride, son hazırlıkları yapan görevlilere baktı. “Belki de yolculuğu varılacak yerden daha çok seviyorum. Gerçekten Havada Seks Yapanlar Kulübü’ne hiç katılmadın mı?”

AJ’in önündeki yaşlı kadın arkasına baktı. Görünüşe göre gayet iyi çalışan bir işitme cihazı takıyordu. Adam ona küçük, özür dileyen bir gülümseme gönderdi. Kadın arkasını dönüp ona kötü bir bakış attıktan sonra adam eğilip Jillian’ın kulağına fısıldadı.

“Uçuş boyunca sözlerini ve vücudunun geri kalanını sansürlersen, uçtaktan iner inmez seni pazar gününe kadar dokuz farklı şekilde becerecek bir yer bulacağım.”

Genç kadın sadece Jillian Knight’ın yapabileceği şekilde sırtıttı. Adam bir uyarıda bulunmuş ve bir söz vermişti ama Jillian’ın gülümsemesinden anlaşıldığı üzere, duyduğu tek şeyin söz olduğundan emindi.

“Dilbilgisi açısından konuşursak, pazar gününe kadar yedi farklı şekilde sözünün söz oyununu daha çok seviyorum. Ancak, verdiğin söze istinaden dokuz, çok daha iyi bir sayı.”

On dakika sonra havadaydılar. Jillian, kalkış sırasında hiçbir endişe belirtisi göstermedi, pencereden dışarıyı seyretmekten memnun görünüyordu. AJ, şimdiye kadar tanıştığı en tahmin edilemez kadınla sorunsuz bir uçuş için dua ederek koltuğunu arkaya yasladı ve gözlerini kapadı. Hafif türbülansın etkisiyle uykuya dalan AJ, uçuş görevlisinin içecek siparişi için koridorda durmasıyla uyandı.

Jillian parasını uzatırken, görevli de ona karışık içkiye benzeyen bir şey verdi.

"Sizin bir şey alır mısınız efendim?"

"Su." Jillian'a baktı. "Uslu davranacağını sanıyordum."

Kadın içkisinden bir yudum aldı ve ardından gülümsedi. "Emin ol davranıyorum; pazara kadar dokuz şekilde."

"Tuzlu kraker?"

AJ, görevliye başını salladı.

"Onu ben alacağım." Jillian gülümsedi.

"İlk uçuşundan keyif alıyor musun?" diye sordu AJ.

Kadın ağzına bir kraker attı. "İlk sefer mi?"

"Uçmak."

"Aa... Ha, evet, elbette. Uçağa pilotluk yapabilir misin?"

"Buna yapamam ama evet. Eskiden savaş uçakları kullanırdım."

"Füzeler mi? Bombalar mı?"

"Evet."

"Peki şimdi?"

AJ boş plastik bardağı bacağına vurdu. "Şimdi Lojistik ve Hazırlık Filosu'na danışmanlıkta bulunuyorum."

"Hayalin askeri kariyer miydi?"

"Oturup geleceğim hakkında hayal kurmadım. Sadece yaptım."

Jillian içkisinin geri kalanını yudumladı. "Evet, sorum biraz daha mecaziydi ama neyse."

"Sattığın şeyi satmak... Hayalin miydi?"

"Evet. Annemin çalışma odasında en az yüz erotik kitabı vardı ve babam Playboy aboneliğini alet çantasının alt çekmecesine saklardı. Komşumuz bir fahişeyle görüşmekten tutuklanan bir bakandı ve lise rehberlik danışmanım, lise voleybol takımının

soyunma odasında duş alırken çekilen fotoğraflarını internette sattığı için hapse girdi. Onları nasıl elde ettiğini kimse çözemedi.”

“Bu söylediklerinin bir anlamı var mı?”

Jillian sırttı. “Kesinlikle. Demek istediğim, seksin sattığını er-ken yaşta öğrendim. Çoğu insan gibi içgüdülerimi takip etmem biraz zaman aldı ama işte buradayım... Rüyamı yaşıyorum.”

“Rüyanı yaşamıyorsun ama yüzde yüz kurgu olduğu kesin bir başka eğlenceli hikâye için yine de teşekkürler.”

“Ya değilse?” Jillian, bir kalemle karalamakta olduğu kokteyl peçetesini ona uzattı.

“Bu nedir?” Neye benzediğini biliyordu. Onunla ilgili hiçbir şey artık şok edici olmamalıydı ama yine de şok ediciydi.

“Pazar gününe kadar dokuz farklı şekil.”

AJ aklı onunkinden daha berbat olan tek kişiyi bulmuştu ve anne babasıyla tanışmasına saatler vardı. İki çöp adamın olduğu çizimlerden –birinin başı, dört noktadan bir yatağa bağlı olan diğerinin bacaklarının arasında– daha berbat olan şey, aletini hareketlendirmesiydi.

AJ çizimi cebine attı. “Tanrım, tam bir sapıksın.”

Jillian parmaklarını onunkilere geçirdi. “Buna rağmen, işte buradayız... Birlikteyiz. Neden?”

Adam ağır bir iç çekti. “Bu soruyu her gün kendime soruyorum.”

SICAK, DURGUN HAVA ODAYI dolduruyordu. Beş yıldızlı bir otel değildi ama AJ, iki yüz dolar karşılığında klimanın çalışmasını bekliyordu. Alnında biriken boncuk boncuk ter, sandalyenin arkasına bağlı kolları yüzünden bir yay çizen sırtından akıyordu. Ayak bileklerinin etrafındaki ip, her hareket ettiğinde cildini tahriş ediyordu.

“Sen bir sadistsin.”

Jillian, sutyen ve külotuyla televizyon kanallarında gezinirken gözlerini devirdi. "Neden herkes bunu söylüyor?"

"Herkesin bunu neden söylediği konusunda ancak tahmin yürütebilirim ama benim bunu söyleme sebebim, beni bir otel odasındaki sandalyeye cırtlıçıplak bağlaman."

"Doğru tespit." Ekranı bakarken dudakları büküldü. "Televizyonda hiçbir şey yok." Otelin bilgi kanalını açık bıraktı ve sesi açtı.

"Asansör müziği seni tahrik mi ediyor?"

Jillian sutyenini ve külotunu çıkardı. "Beni çok etkileyici bir ereksiyonla selamlayan çıplak adam mı bunu soruyor?" Onun önünde diz çöktü. "Umarım çok rahatsız değildir. Sayvanlı yatağın olduğu bir süit seçseydin ikimiz de daha rahat olurduk."

"Lanet bir oral seks için bin beş yüz dolar ödemeyecektim."

Jillian ellerini adamın bacaklarında gezdirdi, sonra tekrar aşağı indi ve derisini yırtmaya ramak kalana kadar tırnaklarını batırdı. AJ tısladı.

"O zaman gerçekten iyi bir oral seks yaptırmadığını söyleyebilirim."

Jillian onu ağzına aldı ve aynı anda da bacaklarını kanattı.

Adam, "Siktir!" diyerek acı ve zevkin yoğun çarpışmasını hissedip inledi.

AJ bağlarına karşı direnirken sandalye itirazla gıcırdayordu. Adam pelvisini ona doğru iterken bileklerindeki bağlar derisini kesti. Kadının bakışları onunkilere kilitlerken dili kıvrılarak onu yaladı. O anda, adamın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen şekilde seksiliğin zirvesine ulaştı. Yaklaştığını hissettikçe her yavaş göz kırpmayla görüşü biraz bulanıklaştı.

Jillian, AJ hâlâ ağzındayken sırttı ve sonra onu serbest bıraktı.

"Tanrı aşkına..." diye yalvardı AJ. "Durma."

“Bana süit için o parayı saçman gerektiğini söyle.”

“Ne?” Soluk soluğa konuştu, neredeyse hayal görüyordu.
“Beni çöz.”

Kontrol, mutlak fiziksel kontrol damarlarında akıyordu. Onu, kariyerini, hayatını tanımlıyordu. Daha önce hiç kimseye böyle bir kontrol vermemişti. Kafasındaki sapık bir ses, kontrolü Jillian’a vermeye ikna etti. Kadın onun kriptonitiydi.

“Bana süit için para harcaman gerektiğini söyle.”

“Hayır.” Her kası bağlarla savaştı. Her düşüncesiyle bir kaçış tasarladı.

Genç kadın komodinin üzerindeki saate baktı. “Annenle baban bizi ne zaman bekliyor?”

AJ havaalanından anne ve babasını arayıp birkaç durakları olduğu için onları almamalarını söylemişti. Saat acımasızca işliyordu. Nasıl hissettiğini biliyordu.

Jillian tişörtünü giydi ve oda anahtarını kaptı. “Öyle olsun. Hemen döneceğim.”

“Jillian!” Mide bulandırıcı asansör müziğini bastırarak bağırdı.

Genç kadın birkaç dakika sonra elinde bir kova buzla geri döndü. “Şimdi, bunu tekrar deneyelim.”

AJ’in pazar gününe kadar onu dokuz farklı şekilde becermesi gerekiyordu. Jillian’ın başka planları vardı. AJ iki saat sonra aletin alçıya ve koltuk değneklerine, hatta belki bir tekerlekli sandalyeye ihtiyacı olduğunu hissetti. Biri onu hipnotize etmiş ve onunla kelime çağrışımları kullanmış olmalıydı. Pazar gününe kadar dokuz farklı şekil sözü, kadına boynuzlarını çıkartan bir tetikleyici olmalıydı; çünkü ona cehennemi yaşıtıyordu. Ağzında bir buz parçasıyla aletini emen bir kadın, tahrik olma kelimesine başka bir anlam katmıştı. AJ süite para harcaması gerektiğini itiraf edene kadar onu defalarca eşige getirdi. Sonra AJ

on saniyeden az bir sürede ağzına boşaldı ve zamanlama ile amaç tamamen uygunsuz olsa da tekrar tekrar Tanrı'ya şükretti.

Jillian onu çözdüğünde, kafesinden çıkmış bir boğa gibi kadına saldırdı. Sonrasında, her ikisinin de üstünlük için yarıştığı bir cinsel boğuşma oldu. Kendi başına bir savaştı ve bu yüzden iki saat sonra otel odasından karmakarışık bir şekilde ayrıldıklarında AJ, aletin son performansını verip vermediğini merak ediyordu.

Jillian, otelin dışındaki taksi şoförüne işaret etti. Şımarık görünüyordu... Son derece şımarık... ve enerji dolu. AJ ise kışlaya geri götürülen yaralı bir asker gibi görünüyor ve öyle hissediyordu.

Taksinin arka koltuğuna geçtiler. Jillian burnunu boynuna sürterken AJ, anne ve babasının adresini şoföre mırıldanmayı başardı.

"Bu inanılmazdı. Yolculuğun geri kalanında uslu olacağıma söz veririm, eve döndüğümüzde aynı performansı sergileyebilir miyiz?"

Bir daha asla tekrar performansı olamazdı. Kırk iki yaşındaki AJ, otuz yaşında birinin en iyi kondisyonuna ve dayanıklılığa sahipti. Ne yazık ki bu steroid olmuş Wonder Woman'ın performansının dengi değildi. Vücudunun diğer kısımlarındaki ısırtık izleri ve tırnaklama çiziklerine kıyasla ufak sıyrıklardan başka bir şey olmayan bileklerindeki ip izlerini ovuşturdu. Berbat görünüyordu ve bunların herhangi bir bölümünü ailesine açıklama görevi en iyi ihtimalle göz korkutucuydu.

"Hiç birini öldürdün mü?" diye sordu kadına.

Taksici dikiz aynasından onlara baktı.

Kadın doğruldu. "Bunu neden bana soruyorsun?"

Beklediği cevap *hayırdı*.

"Bana bak."

Kadın bir süre pencereden dışarı baktı. Sonra yüzünde tatlı bir gülümsemeyle döndü. "Hmm?"

"Soruma cevap vermedin."

"Sen de benimkine cevap vermedin." Gözleri saçma sapan bir konuşma yapıyorlarmış gibi keyifle parlıyordu.

Öyle miydi?

Yirmi Altıncı Bölüm

JILLIAN KNIGHT HİÇ kimseyi öldürmemişti. Nokta. Sorusunun doğru cevabı buydu ve bu cevabı verebilmek için her düşünce, her hareket, her nefes Jillian Knight'ı kucaklamak zorundaydı. Korkacak, duraklayacak hatta yutkunacak yer yoktu. Jillian Knight hiç kimseyi öldürmemişti.

AJ başını salladı. "Bunu sormamalıydım. Sadece ailemi göreceğim için stresliyim." Koltukların arasından uzandı ve kadının elini tuttu.

Jillian adamın bileğindeki kırmızı işaretlere baktı. Ne tür bir barbar bunu yapardı? Bir kadının ona bunu yapmasına izin vermesi için bir erkeğin ne kadar boktan olması gerekirdi? Kontrolü ele almak neden kontrolü kaybetmek gibi hissettirmişti?

"Benim yüzümden mi streslisin?"

"Hayır. Evet... Karmaşık bir şey."

Karmaşağın ne olduğunu biliyordu. Jillian karmaşağın sözlük karşılığıydı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

“Ne için?”

“Eve, ailenle tanıştırmaya daha normal biri yerine *beni* götürdüğün için...”

AJ eğilip önce yanağını sonra kulağını öptü. “Normal sıkıcıdır,” diye fısıldadı.

Adamın sözlerinin Jillian’ın göğsünde yarattığı acı neredeyse tarif edilemezdi. Luke’un çok canlı anılarını tetiklemişti. Pencereye döndü, şehrin bulanıklaşan manzarasında görebildiği tek şey Luke’tu. Aklını kontrol etmeyi bırakacak mıydı?

DAY

BU BİR sürpriz değil, kulübeydi.

“Teşekkürler?” Evin arkasındaki eski kulübenin önünde durdukları sırada Jessica’nın dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi.

Lara, eski kot pantolonu ve solmuş kırmızı tişörtüyle uyumlu olması için Jessica’ya bir çift iş botu vermişti.

“Yaşlı adamı göstermeye hazır mısın?”

Jessica, Tom’un sesini duyunca döndü. Tom ona deri iş eldivenlerini uzattı.

“Ee...” Luke’a baktı.

Luke sırttı. “Dış cephe kaplamasını sökeceksin, ardından kulübede babamla kalacaksın. Sonra da sanırım birkaç yaşlı ölü ağacı kesmen için bir balta verir.”

Tom, “Felicity’nin içerde birkaç kolay projesi de var,” diye ekledi.

“B-ben bu konuda iyiyim.” Jessica başını salladı. “Ama... Sadece netleştirmek için soruyorum... Bu bir hediye, senin önünde kıyafetlerimi çıkardığım için ceza vermiyorsun, değil mi?”

Tom boğazını temizledi. Luke'un gözleri şaşkınlıkla onunki-
lere çevrildi.

Jessica, Tom'a döndü. "Göle daldım. Luke dalmadı."

Tom sırtıttı. "Fazladan bir levye getireyim." Kulübeyi işaret etti.

"Adamın baban olacak yaşta olduğunu biliyorsun; fakat bir
erkek olduğu ve elinden bir şey gelmediği için seni gölde çıplak
halde hayal edecek. Bunun için teşekkürler."

Jessica üst dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Sence di-
ğer Jones erkeklerinden herhangi biri daha bugün beni çıplak
hayal edecek mi?"

Adamın bakışları onun üzerinde olsa da kendisi başka bir
yerdeydi. Bir pişmanlığa eşit olan, tanıdık bir bakıştı. Jessica
onun sevgisini istiyordu, pişmanlığını değil.

"Bu bir hediye. Bir şeyi parçalara ayırmanın ve birkaç ölü
ağacı devirmenin, içinde hapsolan enerjinin sağlıklı bir şekilde
serbest bırakılmasına yardım edeceğini düşündüm."

Kadın başını salladı; yumuşak, dalgın bir ifade, coşkusunu
gizledi. Luke ona yardım etmeye çalışıyordu ama Jessica, buna
ihtiyacı olduğu için kendinden nefret ediyordu.

Adam avucunu yanağına kaydırıp ve parmaklarını saçlarına
geçirdi. Dudakları kulağını okşarken Jessica gözlerini kapattı.
"Bu bir ceza değil."

Vücudu iliklerine kadar titredi. Adam gülümsedi; zayıf, nere-
deyse işkence görür gibi bir gülümsemedi.

"Nereye gidiyorsun?" Luke arkasını dönüp eve doğru yürü-
meye başladıktan sonra dili çözöldü.

"Ögle yemeği randevum var."

Panik genç kadının ciğerlerine doldu ve sessiz bir nefesle ağ-
zını açmaya zorladı. Bunu söylemeye nasıl cüret ederdi? Bunu
yapmaya nasıl cüret ederdi? Dilini çıkarıp ayaklarını yere vura-

mayacak kadar yaşlıydı, bu yüzden adam uzaklaşırken ona orta-parmağını gösterdi. Periferik görüşü sayesinde de Felicity'yi arka pencereden dışarı bakarken yakaladı. Jessica bileğini döndürdü ve elini düzleştirdi, avucunu yukarı kaldırdı, sonra gülümseyerek el salladı. Felicity'nin omuzları biraz sallandı.

Jessica, Luke'un annesi onun toy hareketini komik bulduğu için rahatlatarak iç çekti.

"Bir şeyleri parçalamaya hazır mısınız?"

Tom kulübenin kapısından seslendi.

"Kesinlikle."

Kulübenin dış kaplamasını söktüler. Sonra Tom, Jessica'ya orada kalmasıyla ilgili talimatlar verdi. Luke'un kafasını hayal ederek bir baltayla üç ölü ağacı devirdi. Evin içindeki küçük projeleri tamamladıklarında Jessica kendini gerçek bir tamirci gibi hissediyordu.

"Bu işlere elin yatkın, genç hanım." Tom, eldivenlerini çıkarırken Jessica'ya soğuk bir limonata verdi. Verandada yan yana durmuş, güneşin göle batışını izliyorlardı.

"Eğlenceliydi."

Adam güldü.

"Ben ciddiylim. Eskiden babamla birlikte araba ve motosikletleri tamir ederdik. Hâlâ zaman zaman yapıyoruz. Bir şeyleri parçalara ayırmayı ve onları bir araya getirmeyi seviyorum."

Tom bakışlarını göle dikerek içini çekti. "Ona iyi geliyorsun."

"Luke'a mı?"

Adam başıyla onayladı. "Ona bildiğim her şeyi öğrettim. Burada kalacağını, arazi satın alacağını ve kendi pansiyonunu açacağını sanmıştım. Aslen bir işletme diploması almak için üniversiteye gitti. Sonra..."

Jessica'nın kaşları çatıldı. "Sonra ne? Bir şey mi oldu?"

Tom acı verici bir şaşkınlıkla başını salladı.

Felicity mutfaktan, "İkiniz de duş almak istiyorsanız yemek bir saate kadar hazır olur," diye seslendi.

"Peki." Tom, Jessica'ya önemli bir şey söylemek üzere değilmiş gibi gülümsedi. "Koktuğumuzu ve pis olduğumuzu söyleme şekli bu."

"Evet, muhtemelen öyleyiz." Tom tel kapıyı tutarken Jessica içeri girdi.

Duş malzemelerini aldıktan sonra banyoya gitti ve Luke'un odasına başını uzattı. Yatağında kitap okuyor, şortu ve tişörtü içinde rahat görünüyordu; ikisi de ütülenmiş ve kırışksızdı tabii.

"Hey."

Adam başını kaldırdı ve ayrağını kitabın arasına koydu. "Selam. Annem bugün babama çok yardımcı olduğunu söyledi."

Jessica omuz silkti. "Evet, sanırım. Bana çok şey öğretti."

Luke başını salladı. "İşini biliyor, orası kesin."

Sessiz bir an için birbirlerine baktılar. Bir bakışma yarışması gibiydi. Adam öğle yemeği randevusunu sorması için onunla alay ediyor, ona meydan okuyordu.

"Güzel bir gün geçirdin mi?"

Luke biraz fazla gülümsedi. "Evet geçirdim. Duşa girsen iyi olur. Akşam yemeği birazdan hazır olur." Genç adam kitabını açtı ve tekrar okumaya başladı. "Bana bakıyorsun." Gözünü sayfadan ayırmadı.

"Düşünüyorum," diye yanıtladı Jessica.

"Bu odadaki beni öldürmek için kullanabileceğin şeyler hakkında mı?" Luke gerçek bir endişe göstermeden kitabına odaklanmaya devam etti.

“Bunu dün yaptım ve altı olasılık buldum. Ama az önce dört tanesini daha gördüm Bu on ediyor, Jones. O yüzden belki de bu gece kapını kilitlemelisin.” Kapıyı kapatırken, dağınık siyah saçlarını tokasından kurtardı. Luke son saniyede başını kaldırdı. Jessica, kilit kapanıp da hesaplaşmayı bitirene kadar kaşlarını çattı.

Öfkeden kuduruyordu.

Adamın öğle yemeği randevusundan söz etmediği her kelimeyle hayal kırıklığı seviyesi yükselmeye devam etti. Gerçekten, kim bir kızı ailesiyle tanıştırmak –ya da tanıştırmamak için– getirip de sonra başka biriyle öğle yemeğine çıkardı?

Duşun sinirlerini yatıştırması, onu sakinleştirmesi gerekiyordu... Ama su tamamen soğuduğunda bile bunu başarmadı. Dışarı çıkıp vücuduna bir havlu sardığında, derisinden aşağılayıcı bir ısının yükseldiğini hissetti. Jessica patlamak üzereydi.

“Şarap içtin mi?” Kapıyı, duvara çarpıp durana kadar itti.

“Affedersin?” Luke bir havluya sarılı ıslak, çıplak vücuduna rağmen gözlerini onunkilerden ayırmadan başını kaldırdı.

“Öğle. Yemeğinde. Şarap. İçtin mi?”

Adam sırtıttı. “Üstünü giyin. Bunun önemi yok.”

Jessica birkaç adım daha yaklaştı. Luke gerildi ama tüm dikkatini şimdiye kadarki en sürükleyici kitap olması gereken şeye vermeye devam etti.

“Benim için önemli.”

“Neden?”

“Çünkü şarap içtiysen o zaman ‘öğle yemeği randevunu’ etkilemeye çalışıyorsun demektir.”

“Öyle yapsam ne olurdu?” Luke, kimseye hesap vermem tavrını mükemmelleştirmişti.

“Ben ciddiym, Jones.” Adamın kitabını kaptı, banyoya geri döndü ve geçerken kitabı tuvalete attı. “Bu gece sikik kapını kilitle!”

HAFİF BİR MAKYAJ YAPIP saçlarını biraz kıvrıcıklaştırırken Jessica'nın midesi ona acele etmesini haykırdı. Merdivenlerden yayılan taze ekmek ve lezzetli otların aroması onu yemek odasına gitmeye ikna ediyordu.

"Ah, ne güzel görünüyorsun" Felicity'nin misafirperver gülümsemesi Jessica'nın sinirlerini yatıştırdı.

Diğer herkes çoktan oturmuştu. Duş alması ve akşam yemeğine yardım etmesi gerekirken Luke'un ölümünü planlamak için çok zaman harcadığı için kendini azarladı. Neye yardım edecekti? Jessica emin değildi. Asgari bir talimatla bir barakanın yan tarafını sökebilir veya akan bir tuvaleti tamir edebilirdi; ancak taze ekmek pişirmek, bir sıcak hava balonuyla dünyayı gezmek kadar korkutucu görünüyordu.

"Teşekkür ederim, Felicity. Üzgünüm geciktim."

"Gecikmedin. Çocuklarımin hepsi birer akbaba, bu yüzden onlar erken geldi."

Birkaç kıkırdama ve göz devirme masanın etrafında dolandı. Jessica, Luke'un yanına otururken onunla göz teması kurdu. Adamın dudaklarını çalan minnettar gülümseme, ılık ama ekşi süt gibiydi. Kadının yüzündeki sert, zorlama gülümseme bunu doğruluyordu.

"Jessica, bu Lake, en küçüğümüz." Tom eğildi ve kolunu Luke'un daha genç bir kadın versiyonuna doladı. Muhtemelen Jessica'nın şimdiye kadar gördüğü en güzel genç kızdı: Çıkkık elmacıkkemikleri, omuzlarına dökülen havalı kesimli siyah saçları, koyu mavi gözleri ve manken gibi fiziği vardı.

"Merhaba, Lake. Tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Ben de. Demek kardeşimin dikkatini yakalayan kadın sensin."

Jessica peçetesini kucığına serdi. “Böyle söylemezdim. Gerçi bu aralar dikkatini çekmek için çok uğraşmak gerektiğini sanmıyorum.”

Luke iç çekti ama yalnızca Jessica’ya kızgınlığını, hoşnutsuzluğunu hissettirmeye yetecek kadar.

Liam boğazını temizledi. “Eh, o otuz iki yaşında ve sen de bugüne dek eve getirdiği ikinci kızsın...”

Lake ağzına bir lokma atıp konuşarak görgü kurallarının güzelliği kadar seçkin olmadığını kanıtladı. Jessica onu yine de sevmiştir. “Evet, ama ilk kıza nişanlıydı.”

Bir tiyatronun ışıklarının kısılması gibi, odayı sessizlik kapladı. Herkesin gözleri tedirginlikle Luke’a, ardından anlayışla Jessica’ya ve en son kaş çatarak Lake’e döndü.

“Ne var?” Kız omuz silkti. “Üzgünüm, bunu çok gizli olduğunı bilmiyordum.”

“Gizli değil,” diye araya girdi Luke. “Jessica benim kız arkadaşım ya da nişanlım değil, yani... Sorun yok.”

Felicity ve Tom dışında herkes rahatladı ve akşam yemeğine devam etti. Jessica, Luke’un açıklamasına vereceği tepkiyi ölçen empatik bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Yani bir nişanlısı ve öğle yemeği randevusu vardı, muhtemelen bir ya da iki kadeh şarap içmişti... Ne vardı yani? Üniversitede ona da bir şey olmuştur ama neydi bu? Neden “kız arkadaşı ya da nişanlısı olmayan” Jessica’ya özel hayatını anlatacağı ki?

“Mmm, bu harika.” Jessica yemeğe odaklandı ve sebzelerle kavrulmuş kuşkonmazından bir ısırık aldıktan sonra gülümsedi.

“Teşekkürler. Aslında sebzeleri Luke terbiye etti.”

Jessica dudaklarını peçeteyle sildi. “Eh, görünüşe bakılırsa zihin manipülasyonu işinde başarılı olmazsa altın bir bileziği var.”

Luke'un eli bacağına dokunurken ailesinden kahkahalar yükseldi. Jessica taş a döndü. Nabızı, kalbinin gaz pedalına basması gibi hızla atıyordu.

"Ah, sevgili arkadaşım Jessica'nın insanı neşelendiren bir mizah anlayışı var." Bacağındaki eli sıkılaştı.

Bu bir test miydi? Jessica çatalını masaya dayadı, parmaklarını yumruk yaptı ve birkaç kez açıp kapadı. Tırnaklarını kendisinin yerine onun eline geçirmek istedi.

İçinde giderek artan onu yere atma, giysilerini yırtma ve teninin tuzunu tatma ihtiyacı kadını tüketiyordu. "Öğle yemeği randevunun da neşe verici bir mizah anlayışı var mıydı?" diye sordu sıkı dişlerle gülümseyerek.

"Ah Luke... Benim için öğle yemeği randevum mu dedin? Ne kadar tatlı." Lake, sarkık alt dudaklarını dışarı çıkardı.

Luke gülümsedi ve Jessica'nın bacağına serbest bıraktı. "Evet dedim. Yaptığım tüm 'zihin manipölasyonları' nedeniyle çok fazla öğle yemeği randevum olmuyor, bu yüzden çok sevdiğim Lake'le bir randevum olması güzeldi."

Felicity sandalyesine yayıldı, şüphesiz Luke'un duygusallığından etkilenmişti. Ancak Jessica birkaç dişini kırmaya hazırdı.

Akşam yemeğinde Luke ile Jessica'ya ara sıra yan yan bir bakış attılar ve Jessica kesinlikle hiçbirine karşılık vermedi; ne tek bir bakış, ne bir gülümseme, ne de tek bir kelime etti.

"Akşam yemeği için teşekkürler, Felicity. Gidip bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Herkes tatlısını bitirirken Jessica ayağa kalktı.

"Çok rica ederim. Birazdan tekneyle açılacağız, yanına bir ceket al. Yoksa benimkilerden birini ödünç alabilirsin."

"Ah, tamam." Jessica yatak odasına çekildi ve yatağa çöktü.

Luke damarlarında dolanan eroin gibiydi. Sadece yakınında olması bile dünyasını daha iyi bir yer haline getiriyordu; ancak aynı zamanda eli kulağında bekleyen ölümü gibi hissettiriyordu. Sırf ondan kurtulmak için başka bir psikiyatriste ihtiyacı olacaktı.

"Jessica?" Luke kapıyı çaldı.

"Git buradan... *Ya da içeri gel.*" Kapıyı açarken iç geçirdi.

"Gerçekten yapacak bir telefon görüşmen var mı?"

"Evet ama Tanrı şu anda meşgul. Annesi/sekreteri Meryem mesajımı aldı. Eminim daha sonra arayacaktır."

"Konuşmak ister misin?" O sabah elinde bilardo sopasıyla oturduğu sandalyeye kuruldu.

"Tam olarak değil. Sen?"

"Bence konuşmalıyız."

"Harikulade! Önce sen başla."

"Kızgınsın."

Jessica doğrulup dizlerini göğsüne çekti. "Beni yargılıyorsun."

"Özür dilerim. Haklısın, bu adil değildi."

"Aslında kız kardeşinle buluşmuşken neden öğle yemeği randevun olduğuna inanmamı istedin?"

"Nasıl tepki vereceğini görmek için."

Kadın gözlerini kapattı. "Bu bir sınav mıydı?"

"Jessica..."

"Geçtim mi?" Sözleri yavaş ve keskindi.

Luke dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Gündelik kıyafetler içinde ve saçları hafifçe dağınık bir görünüme sahipken, politik doğrucu bir filtreden geçmemiş sansürsüz sözler söyleyebilen normal bir adam görünümüne sahipti.

Ona baktı ve Jessica bekledi.

"Üzgünüm Jones, muhtemelen dilsiz dilini konuşamadığım için seni anlayamıyorum. Bu yüzden, sen tüm sözlerinin mükemmel bir sıraya dizildiğinden emin olana kadar gideceğim. Aralarından üzerinde pek fazla düşülmeyen birkaç söz olsa da umurumda değil. Bazen duygular doğru kelimelerden daha önemlidir ve her kahrolası kelimeyi çok fazla düşünürsen, bu tüm duyguları boğarak öldürmek gibi olur."

Yutkundu ve derin bir nefes aldı, hâlâ o cesaret dalgasını sürüyordu. "Seks olduğunu sanıyordum, biliyor musun? Çok uzun zamandır... On ay, iki hafta, bir gün ve birkaç saattir yapmadım. Evet, ne kadar geçtiğini sayıyorum."

Luke'un dikkati yerden Jessica'ya kaydı. Kadın tek omzunu silkerek karşılık verdi. "Ama bana yüzde sıfırdan *daha az* bir ihtimalle, asla seks yapmayacağımıza dair güvence verdikten sonra bile seninle olmak istedim. Bu belki de sana her şeyi anlatabildiğim içindir –sana her şeyi anlatmamış olsam bile– ama bundan daha fazlası gibi geliyor."

Jessica parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Biriyle randevun olduğu düşüncesi beni kışkandırıyor mu? Evet. Tamamen düzgün bir kızın bir gün kalbini çalacağını biliyor muyum? Evet. Bu benimkini kırıyor mu? Kesinlikle."

Gözlerinden akan yaşları bastırana kadar dudaklarını ısırdı. "Sen ne kadar zeki ve yetenekli olursan ol, asla tamamen doğru ve normal olamayacağımın farkında mıyım?" Kelimeler boğazından dökülürken başını salladı.

Luke ona asla normalliğini vermezdi. En iyi ihtimalle, onu kabul ederdi.

"Siz ikiniz geliyor musunuz?" Tom aşağıdan seslendi.

Jessica gözlerinin kenarlarını silerek ayağa kalktı. "İyi konuşmaydı, Jones. İyi konuşma." Bavulundan bir kapüşonlu çıkardı ve üzerine geçirdi.

"Jessica?" Luke onun yanından geçerken bileğini tuttu.

"Yapma." Ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Az önce söylediğim her şeyi kayıt dışı olarak düşün ve... Unut gitsin." Ondan uzaklaştı ve aşağı indi.

JONES AİLESİ İKİ KATLI tekneye binerken, onları yıldızlardan oluşan bir battaniyenin altındaki kilometrelerce berrak su karşıladı.

"Bu gece havai fişek patlatıyorlar mı?" diye sordu Lara.

"Evet. Yaklaşık otuz dakika sonra," diye yanıtladı Liam. "Buna bayılacaksınız." Elini Jessica'nın omzuna koydu.

Jessica gülümseyerek kapüşonlusunun kollarını çekti. "Sabırsızlanıyorum. Bu tekne pek de fena değilmiş."

"Babam onu bir müzayededen satın aldı, sonra tamamen yeniledi."

"Bir dahakine bir yelkenli alacağım. Gelip üzerinde çalışmaya yardım etmelisin, Bayan Tamirci." Tom kolunu Jessica'nın omuzlarına doladı ve sıkı.

"Elbette." Muhtemelen Luke'un ebeveynlerinin evine ilk ve son ziyareti olduğunu bildiğinden, mümkün olduğunca hevesle tepki verdi.

"İçeride içecekler ve atıştırmalıklar, hem üst hem de alt güvertede sandalyeler var. Etrafa bakmaktan çekinmeyin." Herkes içki almak için içeri girerken Felicity kucak dolusu battaniyeyi sandalyelerden birine attı.

"Yukarı bir bakacağım." Jessica merdivenleri işaret etti.

Üst güvertede manzara muhteşemdi. Işıklı tekneler, suda ışıltılı parlayan noktalar oluşturuyordu ve Jessica'nın şimdiye kadar gördüğü en muhteşem evlerden bazıları yakındaki kıyıları çerçevesiyordu.

"Şarap?"

Jessica döndü. Luke elinde iki kadeh şarapla onun arkasında duruyordu.

"Teşekkürler." Birini aldı ve adam kendisinininkini yudumlar-ken onu şüpheli gözlerle izledi. "Ne yapıyorsun?"

Luke yutkunup dudaklarını birbirine sürttü. "Ne demek istiyorsun?"

"Şarap diyorum. Sen şarap içmiyorsun."

"Bazen içerim," diye yanıtladı, her bir kelime yavaştı; çok fazla anlam ve niyetle yüklüydü.

Bir kadından –onun kadınından– başka bir şey olmak istemeyen hastası ona baktı. Şaka olmalıydı bu, başka bir test.

Adam kadehini aldı ve ikisini de küçük bir masaya koydu.

"Jessica," diye fısıldadı, kadının sırtı tırabzana çarpana kadar ona doğru ilerlerken.

Genç kadın tekrar tekrar gözlerini kırıştırdı. Elleri ona dokunmak için kaşınıyordu. Onu hissetmek için teni sızlıyordu.

"Benim için üzülmeni istemiyorum."

Luke, kapüşonlusunun iplerini çekti. "Üzülüyorum."

Artık kapüşonluya ihtiyacı yoktu. Bedeni bir fırın gibi alev alev yanıyordu ama kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

Jessica, Luke aralarındaki boşluk buharlaşana kadar yaklaşıncaya, "Beni öpecek misin?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi nefes nefese.

Sözü, kapüşonlusundan yüzüne doğru kayan dokunuşu kadar vücudunu okşuyordu.

Hızlı bir nefes aldı ve zihni, evrenin herhangi bir yerinde onu duyabilecek her Tanrı'ya sessiz dualar ederken... nefesini tuttu. Ondandır güç ve direnç istedi.

"Ve Jessica?" Dudaklarının bir santim uzağındayken durdu.

“Evet?” diye mırıldandı.

“Beni kanatmadan önce duracaksın. Anladın mı?”

Kadın hızla başını salladı, o istese sağ kolunu feda ederdi.

Dudakları onunkilere değdiği anda kendini bile şaşırtarak sıçradı. Vicdanının kusursuz derecede aptalca bir zamanlaması vardı. Adam durdu, gözleri onunkileri aradı.

“Amaç ne?”

“Amaç yok,” diye fısıldadı, dudaklarını yeniden onun dudaklarına sürüp alay ederek, onu tadıp baştan çıkararak.

Kadın onun ellerini kavrayıp geri çekildi. “Bir amaç olmalı.”

Luke içini çekerek onu serbest bıraktı. “Hayır. Yok.”

“Yüzde sıfırdan daha az şans demiştin. Rakamlar benim işim, Jones. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.”

“Bu bir öpücük, Jessica. Seks değil.”

Kadının başı geriye doğru savruldu. “Vay canına... Anlaşılan anlamıyorsun. Bir öpücük, davetiyedir, vajinama şu haberi veren bir LCV yanıtıdır: Orada. Olacaksın.”

Luke ellerini beline dayadı ve gökyüzüne baktı. Belki de Tanrı o gece adamın çağrısına cevap veriyordu.

“Yani öptüğün her erkekle yattın mı?”

“Hayır! Ama ‘sıfırdan daha az şans’ olduğunu düşündüğüm bir adamı hiç öpmedim.”

“Siz iki kumru, hayranlıkla küçük gölümüzü mü izliyorsunuz?” diye sordu Lane, o ve Anne son birkaç basamağı tırmanırken.

“Köprüm burada olsaydı hayran olurum.” Jessica tüm bardağı içme dürtüsünü kontrol altında tutarak kadehinden bir yudum aldı.

“San Franciscolu musun?” diye sordu Anne.

"Evet. Oradan asla ayrılmayacağım."

Lane bakışlarını Luke'a kilitledi. "Kulağa tanıdık geliyor."

"Şehre değil, işime bağlıyım." Luke, Jessica'nın yanında korkuluğa yaslandı.

"Luke, Tahoe'da kalıp bir butik otel açmadığı için mi asi?" Jones ailesindekilerin on millik mesafede yaşaması ilginçti ama Luke, Lara ve Liam'ın da birer pansiyon sahibi olması Jessica için çığncaydı.

Jessica'nın etrafını çatılmış üç kaş sardı. Neyi ıskalamıştı? Ve sormaya cesaret edebilir miydi?

"Hayır, Luke yapması gerekeni yaptı. En iyisi buydu."

Lane'in yorumundan sonra, gülümseme kılığına girmiş acılı bir ifade Luke'un yakışıklı hatlarında belirdi.

"Bakın!" Anne gökyüzündeki ani renk patlamasını işaret etti.

Lane, Anne'in arkasında durup üstlerine bir battaniye çekti. "Bir tane daha var." Lane, Anne'in şezlonga koyduğu fazladan battaniyeyi başıyla işaret etti.

Luke, Jessica'ya sorgulayıcı bir bakış attı.

"İyiym." Aralarında geçen anın ısısı hâlâ vücudunu ısıtıyordu.

Tuhaf bir lise balosu duygusu, akşamın geri kalanında herkes eve dönüp iyi geceler dileyene kadar devam etti. Luke, Jessica'yı merdivenlerden yukarı takip etti ve odasına dönerken durdu.

"Kapımı kilitleyeceğim."

Kapüşonlusunu çıkardı ve siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Belki de zindana gitmeliyim."

"Ne?" İfadesindeki şaşkınlık sesindekiyle aynıydı.

"Bir BDSM kulübü. Ya biriyle birlikte olabilmemin tek yolu itaat etmeleriye? Belki ben bir dominatrixim ve bunu bilmiyorum. Acıya neden olma ihtiyacına sahip olduğumu düşündü-

ğüne eminim, ama böyle değil. Bu sadece kanla ilgili." Yatağın kenarına çöktü ve yere baktı.

"Kan seni tahrik ediyor mu?"

Başını iki yana salladı.

"Öyleyse senin bir dominatrix olduğunu düşünmüyorum ve bir zindanda başının çaresine bakacağına emin olsam da ait olduğun yer orası değil."

Jessica başını kaldırdı. "Ben nereye aitim?"

"Emin değilim ama bir zindana ait olmadığın kesin."

Onu tekne de öpmüş olsaydı, gençler gibi sevişebilirlerdi. Bunun yerine Jessica dudaklarından daha uzaklarda bir yere gidiyordu. Luke'a âşık olmuştu ve onu öpmemesi de bunu kanıtlıyordu. Aşk hiçbir şey almaz ama her şeyi verirdi. Jessica henüz ona her şeyi vermemişti.

"Ruhlara inanır mısın?"

"Ruhlara mı?" diye sordu adam.

"Evet, mesela biri öldüğünde, onun bedeninden ayrılan bir ruhu olduğuna inanır mısın?"

"Bilmiyorum. Hiç üzerine düşünmedim. Neden soruyorsun?"

Kadının elleri titremeye başladı. Luke yatağa yürüyüp önünde diz çöktüğünde durması için onları birbirine kenetledi. Adamın yakınında olmasıyla kalbinin anında sızladığını hissetti.

"Bana ruhtan bahset." Luke, sıkı tutuşunu bırakana kadar Jessica'nın ellerini çekti, sonra onları tuttu.

"Dört öldüğünde... Sanırım ruhu bedenime geçti."

"Neden?" diye fısıldadı adam.

"Çünkü onu ben öldürdüm."

Yirmi Yedinci Bölüm

KNIGHT

MONAGHAN AİLESİ, ÖN bahçesinde yaşlı ağaçlar ve arka verandasında Hood Dağı'nın büyüleyici bir manzarasının olduğu ufak bir çiftlik evinde yaşıyordu. AJ'in babası Jim –Jim'in daha fazla gülümsemesi dışında– oğlunun otuz yıl daha yaşlı halinin aynadaki görüntüsü gibiydi. Annesi Charlene “Char” ise omuzlarına dökülen çilek rengi ve gri saçları kadar zengin bir kişiliğe sahipti. Kapıdan girer girmez Jillian'ı bir kız evlat gibi tüm sıcaklığıyla kucakladı.

“Anladığım kadarıyla annenle baban senin ‘arkadaşın’ olduğumu kabul etmiyor.”

“Bunu neden söylüyorsun?” AJ, çantalarını yatağın ayakucu- na koyarken sordu.

“Bizi aynı odada yatırıyorlar, seni dâhi. Bunun olamayacağı- nın da farkındasın.”

“Aptal değiller. Beni en son Brooke’la birlikte gördüler.”

“Eski karın mı?”

AJ yatağın ucundaki katlanmış battaniyeyi ve yastıklardan birini yere fırlatarak başını salladı. "Merak etme bu gece yerde yatacağım."

Jillian, adam yatağa oturana kadar onu geri itti, sonra kucağına çıktı. "Annenle babana yüzündeki morlukların bir eğitim kazasından kaynaklandığını söyledin. Teşekkürler."

"Evet, annem ev içi şiddet mağdurlarına danışmanlık yapıydı. Oğlunun böyle bir olayın kurbanı olması konusunda ne hissedeceğinden emin değilim."

Jillian, adam yatağa yatana kadar omuzlarından itti. "Ev içi şiddet mi? Yok canım? Seni istismar ettiğimi mi düşünüyorsun?"

AJ, tişörtünü yukarı kaydırıp ısırik izlerini ve çizikleri ortaya çıkarırken ona baktı. Jillian parmak uçlarını izlerin üzerinde gezdirdi.

"Ben..."

"Yapma." Kadını göğsüne çekti ve dudaklarıyla susturdu.

Arzu, ona duyduğu ihtiyacı harekete geçirdi. Bacaklarının arasında uyarılmasını hissetmek için kalçalarını hareket ettirdi. Adamın kabullenici ve bağışlayıcı olması da en az bedeni kadar tahrik ediyordu.

"Şimdi değil." Kadının belini kavradı ve hareketini durdurdu.

Jillian yüzünü onun göğsüne gömdü ve başını salladı. "Haklısın."

"Kalk bakalım." AJ oturdu, onu da kendisiyle birlikte, hiçbir ağırlığı yokmuş gibi ayağa kaldırdı.

"Bunu yapmayı bırakacağım... Tamam mı?" Yapabilirdi. Luke olmadan da yapabilirdi. Başka seçenek yoktu. Jackson haklıydı. AJ ve Jessica arasında bir seçim yapmak zorundaydı.

AJ başını salladı ama gözlerinde inanç yoktu. Kendininkinde de.

"Umarım kontrolün benimkinden daha güçlüdür." Kadını bacaklarının arasına aldı ve alnını göğüs kemiğine dayadı.

Jillian başının üstünü öptü. AJ'e karşı hisleri yoğun ve gerçek-ti. Onu Luke'la karşılaştırmak adil değildi.

Jillian hiç Luke'la birlikte olmamıştı, Jessica olmuştu. Kafasında bu ayrımı yapmak ne kadar berbat olursa olsun, gerekliydi. Luke, Jessica'nın hayatının aşkıydı. Jillian da bunu hak ediyordu.

"Akşam yemeğinden önce yürüyüşe çıkıyoruz. Siz ikiniz bize katılmak ister misiniz?" Char koridordan seslendi.

"Hemen geliyoruz," diye yanıtladı AJ.

Jillian avuçlarını onun yanaklarına koydu ve gülümsedi. "Anne babanı sevdim."

"Onlar iyi insanlar." AJ hızlı bir öpücük için dudaklarını ona bastırdı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Evlatlık mısın?" Kadın sırttı. "Şaşırmadım. Onlar..." -başıyla kapiyı işaret etti- "...gerçekten iyi, *mutlu* insanlar. Geldiğimizden beri onlarla çok az laflamama rağmen anladım."

"Kesinlikle. Onlara yirmi dört saat ver, çılgın kıcını sokağa atmaya hazır olacaktıdır."

Kadın gülümsemesini sabit tuttu. Onun gerçekte ne kadar "çılgın" olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Dediğim gibi... Komşularından bahsetmedim."

"Dodge ve Lilith'in eskiden yan evde oturduğunu söylemiştin."

"Evet ama karşı tarafta Brooke, kocası ve ikiz kızları var."

"Ah... Bu..."

"Garip. Biliyorum ama görüldüğü kadar çılgınca değil." AJ dudaklarını büzdü. "Öyle olabilir ama uzun lafın kısası, annemin Cage'e yardım etmesi için bizimkilerin yanındaki evi aldı. Cage'i daha sık gördüğü için boşanırken evi Brooke'a verdim ama dürüst olmak gerekirse, evi satıp taşınacağını düşünmüştüm."

“Ama bunu yapmadı mı?”

“Hayır. Evde kaldı, patronuyla evlendi ve beş yıl sonra -Brooke’un annesi üç yıl önce vefat ettiğinden bu yana- annemin bakıcılık yaptığı ikiz kızları oldu.”

Jillian bir adım geri attı. “Vay canına... Cage ikiz kız kardeşleri olduğundan hiç bahsetmedi.”

“Şaşırtıcı çünkü onlara bayılır. Ancak son zamanlarda futbol ve mektupları alan çıplak komşu kadın dikkatini dağıtıyor.”

“İstedğin zaman komik olduğunun farkındasın.”

AJ omuz silkti. “Olmaya çalışmıyorum.”

“Evet, bu yüzden işe yaradığını biliyorum. Peki, beni neden uyardın? Bu akşam birlikte yemek mi yiyeceğiz?”

“Hayır ama eninde sonunda onları göreceksin.”

“Yarın gidiyoruz.”

“Biliyorum ama Brooke’u da tanıyorum. İnan bana, annem ona ziyaretimizden bahsetti ve Brooke mükemmel hayatını buruma sokuşturma fırsatını asla kaçırmaz.”

“Ve bununla bir sorunun yok mu?”

AJ dalgın bir ifadeyle Jillian’ın ayaklarına baktı. “Brooke’u sevdim. Ona yaptığım şeyler affedilemezdi ve o benden nefret ediyordu... Hâlâ da ediyor. Ama ona ait hiçbir şeyi -ne evini, ne ailemle kurduğu ilişkisini, ne de yeni ailesini- kıskanmıyorum. Bu yüzden, yaptığım ve yapmadığım her şeyin bir hatırlatıcısı olarak sahip olduğu her şeyin gösterişini yapmak ona yardımcı oluyorsa, seve seve kabul ederim. Yapabileceğim en az şey bu.”

Jillian elini uzattı. AJ şaşkınlıkla baktı.

“Hadi, bekliyorlar.”

Adam ayağa kalktı ve elini tuttu.

"Bilgin olsun diye söylüyorum... Sen, Aric James Monaghan, iyi bir adamsın. Tüm huysuzluğuna ve aksi yönde davranma çabalarına rağmen. Hepsini görüyorum ve bu harika."

Adam elini sıkı ve Jillian, onun tutuşundaki sessiz çaresizliği hissetti. AJ'nin ona ihtiyacı vardı ve bu da harikaydı.

"ROB VE BROOKE GELECEK ay Meksika'ya gittiklerinde ikizler bizde kalacaklar," dedi Char, caddede yürüdükleri sırada AJ'in eskiden yaşadığı evin önünden geçerken.

AJ, Brooke'un yeni kocası Rob'un, onun ilk kocasıyla birlikte yaşadığı ve ailesinin bitişiğindeki bir eve taşınmayı kabul etmesini her zaman tuhaf bulmuştu. Bir bakıma sorumluluğu üstlendiği için Brooke'la gurur duyuyordu, bu onun yapmasına asla izin vermediği bir şeydi. Rob'un hanım evladı olduğu açıktı ama Brooke'a hayrandı; bu yüzden AJ, adamın ortaya süreceği erkek kartı eksikliğine kolayca göz yumuyordu.

"Güzel ev," dedi Jillian.

"Burayı Jim ve AJ inşa etti."

Jillian'ın şaşkınlıktan büyümüş gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. İçindeki canavarı görmesine izin vermek daha kolay, daha güvenliydi. AJ, oradan çıkmadan önce ailesinin onu fazla insanlaştırmaması için dua etti.

Jim, "Oğlanın elleri her zaman becerikliydi," diye ekledi.

Jillian elini bıraktı ve koluna girerek kendisine bakması için yalvardı ama bu olmayacaktı. Aklının nasıl çalıştığını biliyordu ve kesin olarak elleri ve parmaklarıyla ona yaptığı şeyleri düşünüyordu. Adam bunu düşününce bile sertleşiyordu. Bunu doğrulamak için onun tahrik edici gözlerine bakmasına gerek yoktu.

"Buna katılıyorum."

Çok geçti.

Char, "Hepimiz Cage'in sezon öncesi maçına gideceğiz," dedi, "Hepiniz mi?" diye sordu AJ.

"Baban ve ben, Brooke, Rob ve kızlar. Biz elbette seninle kalacağız ama onlar kampüse daha yakın bir otel bulacaklar."

"Benimle ve kardeşimle kalabilirler. Bahçe katında iki ekstra yatak odamız ve bir banyomuz var."

AJ, "Ne?" diye inledi. Aynı anda annesi, "Gerçekten mi?" diye tam bir zevk içinde haykırdı. Jillian nasıl böyle bir teklifte bulunabilirdi?

"Kesinlikle. Cage'e bayılıyorum, bu yüzden ailesi elbette bizimle kalabilir."

"Olmaz, bu... Bu teklifi yapamazsın." AJ, tüm normal standartlara göre mantıksız olan bir kadınla mantıklı konuşma girişiminde bulundu.

"Neden?"

"Jackson'a sormadın bile."

"Aman, o aldırmaz. Muhtemelen bir şekilde sırra kadem basar." Eliyle geçiştirdi.

"Ondan hoşlandım, AJ. Ondan çok hoşlandım." Char, okuldaki popüler gruba yeni kabul edilmiş gibi görünen Jillian'a göz kırptı. "Bence bu gece tatlı yemek için geldiklerinde o ve Brooke iyi anlaşacak."

Jillian, yüzünde ben demiştim sırtışıyla gözlerini onunkilere çevirdi. AJ yalan söylediğini kabullenmeyi reddetti çünkü söylememiştir... Bu akşam yemeği değildi. Tatlıydı.

Yürüyüşlerine ve Jillian'ın gece işini de içeren açıklayıcı sohbeti devam ettiler. AJ ilk başta ebeveynlerinin bunu bu kadar iyi karşılamasına şaşırdı; ta ki babası, Dodge'un onlara zaten anlattığını kabul edene kadar. Dedikodu her zaman kötü bir şey değildi.

Akşam yemeğini bekleyerek verandada oturdukları sırada Jim, Jillian'a, "Dodge senden övgüyle bahsediyor," dedi.

AJ, kaburgalarına bir dirsek darbesi yemesine sebep olacak şekilde homurdandı.

"Dodge ve Lilith'i seviyorum. Yine de Dodge tamamen iğrenç biri. Sağır olmanın Lilith'e bir lütuf gibi görünmediğine eminim ama adamın tüm o ufak laf sokmaları düşünülürse... Lilith'in sessizlik için minnet duyması gerektiğini düşünüyorum."

"Ah, sadece tek kulağı sağır olduğu için onu duyduğuna eminim ama ne demek istediğini anlıyorum. Çoğu zaman onu duymuyormuş gibi yaptığını hayal ediyorum." Char gözlerini devirdi ve şaraptan bir yudum aldı.

Jillian'ın bronz yüzündeki tüm renk çekildi.

"İyi misin?" AJ ona doğru eğilip fısıldadı.

"İ-iyiyim," diye sert bir baş sallama ve titreyen sesle yanıtladı. "B-ben sadece indiğimizde Jackson'ı aramayı unuttuğumu hatırladım. O... Şey... Endişelenecek." Bacakları onu taşımakta zorlanıyormuş gibi ayağa kalktı.

"Tamam... Seninle gelmemi ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır... Ben... Hallederim. Hemen döneceğim."

JILLIAN, EBEVEYNLERİNİN ÖLÜMÜNDEN SONRA kalbinin bir sonraki atışı için bu kadar şiddetli mücadele ettiğini, ciğerlerinin neredeyse boğulma noktasına kadar söndüğünü ya da midesinin sert, acımasız bir yumruk halinde düğümlendiğini hissetmemişti... Ta ki Char, Lilith'in aslında duyabildiğini açıklayana kadar.

Telefonunun ekran kilidini açmak gibi basit bir görev bile titreyen elleri yüzünden zorlaşmıştı. Jillian ne yapmıştı?

"Lanet olası telefonuna cevap versene! Ne düşünüyordun kı?" Jackson, evden ayrılıp onca yer arasında Batı Kıyısı'na uçtuğu için öfkeyle dolup taşıyordu.

Henüz ona söylemediği şeylerin sonuçlarını düşünürken gözleri doldu.

"Jackson?" Elleri kadar sesi de titriyordu.

"Sorun nedir? Ağlıyor musun? Ne oldu? Sana zarar mı verdi? Yemin ederim onu öldürürüm, öyle bir şey..."

"D-dur! H-hata bende." Banyoya girdi ve sesini boğmak için havalandırmayı açtı.

"Sakin ol... Bana ne olduğunu anlat. Birini mi gördün? Biri seni tanıdı mı? Siktir! Knox bu kadar pervasız olduğun için seni öldürecek."

"Hayır, o değil." Derin bir nefes aldı. "Sorun Lilith."

"Dodge'un karısı mı?"

"Evet."

"Ona bir şey mi oldu?"

"O sağır değil, Jackson. Duyabiliyor."

"Anlamıyorum."

"O biliyor... Beni biliyor... Bizi biliyor."

"Ne demek biliyor? Nasıl bilebilir ki?"

Jillian klozet kapağına oturdu ve gözyaşlarını sildi. "Ona anlattım."

"Ona anlattın mı? Nasıl? Neden? Niye? B-ben anlamıyorum."

"Başka kimseye anlatmayacak ve beni yargılamadan konuşmama izin verecek birine anlatmam gerekiyordu. Hiçbir şey söylemedi, beni duyuyormuş gibi davranmadı." Sözleri tamamen doğru değildi. Geriye dönüp baktığında Lilith'in duyabildiğini gösteren birçok ipucu vardı ama Jillian bencil ihtiyaçları yüzünden bunu göremeyecek ve hatta sorgulayamayacak kadar kördü.

“Ben hallederim.”

“Ne? Hayır! Ben eve gelene kadar bir şey yapmaya cüret etme.”

“Jillian, şu anda zaman lüksümüz yok. Zaten çok geç kalmış olabiliriz. Kime söylediğini Tanrı bilir. Buna bir son vermem ve Knox’a bir ihlal olduğunu bildirmem gerekiyor.”

Kontrol edilemez bir paniğe kapılan Jillian ayağa fırladı. “Hayır! Hayır! Hayır!” İşleri halletmek, kaynağı ortadan kaldırmak anlamına geliyordu. “Ona elini sürersen yemin ederim ki...”

“Ne? Beni mi öldürürsün? Gerçekten mi? Bunu mu seçiyorsun?”

Jillian saçını sıkıca tutup çekti. “O bir tehdit değil. Bunu yapma. Beni bekle, yoksa yemin ederim seni asla affetmem.”

Hattı dolduran sessizlik, Jackson’ın yanıt vermesini beklediği o kısacık arada Jillian’ı boğdu.

“Lilith’in kimseye söylememe ihtimali için hayatını bahse koymaya hazır mısın?”

Jillian kapıya yaslandı ve gözlerini kapadı. Lilith’in ona attığı tüm sempatik bakışları, nazik gülümsemeleri ve yumuşak el sıkmalarını tekrarladı. Yaşlı kadının onu görmek için her zaman ne kadar heyecanlı olduğunu düşündü.

“Evet.”

“İyi... Fakat yanılıyorsan...”

“Yanılmıyorum, Jackson. Ben sadece... Sadece biliyorum.”

“Kendini toplamalısın. İyiyse tamam, iyi ol ama değilsen o zaman sana yardım etmeliyiz... Çünkü bu şekilde yaşamak istemiyorum.”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

“Eğer istediğin buysa yarın kafamıza kurşun sıkabiliriz; ancak benim yanımda kendi kendini yok etme. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu yapma.”

"Birkaç gün sonra görüşürüz."

"Jill?"

"Evet?"

"Seni seviyorum."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Yirmi Sekizinci Bölüm

BÜYÜLEYİCİ. BROOKE’U TANIMLAYAN tek kelime buydu. Jillian hiçbir şekilde kibirli değildi ama bazı çekici özelliklere sahip olduğunu düşünüyordu... ta ki Brooke’la karşılaşana kadar. Kadın her yönden onun zıddıydı ve bu da Jillian’ı büyüleyicinin tam tersinin ne olduğunu merak etmeye itti.

Brooke –en azından Jillian’ın gözünde– bir Victoria’s Secret podyum modeliydi. Cage’in yaşını düşününce kadının Jillian’dan daha büyük olması gerekiyordu ama melek yirmi beşten bir gün bile yaşlı görünmüyordu. Üç çocuk... Üç çocuk doğurmuştu. Bu mümkün görünmüyordu.

“Peki, nasıl tanıştınız?” Erkekler ve ikizler verandada oturdukları sırada kadınlar turtayı dilimleyip kâselere dondurma koyuyordu. Brooke soruyu tam o anda sordu.

“Ben onun komşusuyum.”

Char birkaç kâse alıp dışarı çıkarken, “Bunları götürmeye başlayacağım,” dedi.

Brooke, yüzünde düşünceli bir ifadeyle kepçeyle dondurmayı dürttü. "Artık beni ilgilendirmediğini biliyorum ama iyi birine benziyorsun bu yüzden şeyin farkında mısın diye sormam gerek..." Başını kaldırıp Jillian'a baktı.

"Neyin?"

"Sorunlu olduğunun..."

Jillian bir kez başını salladı. "TSSB'den bahsettiğini varsayıyorum?"

"Evet. Bunu seninle konuştu mu?"

"Biraz."

"Pekâlâ, herhangi bir sürtüşmeye neden olmaya çalışmıyorum. Tek istediğim onun... İyi olması ama senin incindiğini görmek ve keşke bir şey söyleseydim demek istemem."

Tezgâha yaslanan Jillian sıcak turtadan bir ısırık aldı. Brooke onun mutlu olmasını değil, iyi olmasını istiyordu. Acısı ve öfkesi açıkça hâlâ hamdı. "Göründüğümden daha güçlüyüm."

Brooke gülümsedi ama içinde küçümseyici bir his vardı. "Sadece dikkatli ol. En ufak şeyde tepesi atabilir."

Char mutfağa girdi. "Jillian birkaç hafta sonra hepimiz oraya gittiğimizde sen, Rob ve kızların onun evinde kalabileceğinizi söyledi mi?"

"Gerçekten mi?" Brooke'un mükemmel kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Evet, sizi ağırlamak isteriz."

"Biz mi?" diye sordu Brooke.

"Kardeşim Jackson'la yaşıyorum."

"Ah, şey... Tabii. Bu çok hoş. Tabii bundan eminsen..."

Jillian, Jackson ve Lilith'in ifşasıyla uğraştığından beri hiçbir şeyden emin değildi.

“Kesinlikle.”

“Muhteşem turta, anne.” AJ boş kâseleri getirdi.

“Jillian çok nazik bir şekilde bizi evine davet etti, AJ. Bu senin için uygun mu?” Brooke kollarını göğsünde kavuşturdu.

Jillian, ne zaman AJ’le aynı odada olsa Brooke’un bunu yaptığını fark etti. Belki de alışkanlıktı; bir tür korunma ihtiyacı. Ne olursa olsun, aralarındaki gerilim inkâr edilemezdi.

“Kendi evi. Seni davet etmek için benim iznime ihtiyacı yok. Benimle kalmanı isterdim ama yeterince yatağım yok.”

Jillian, kaşı hafifçe seğirerek AJ’ye baktı. Gerçekten onunla kalmalarına izin vermeyi teklif eder miydi? Brooke, AJ ile aynı alanı paylaşmaya çok az toleransı varmış gibi görünürken onunla aynı çatı altında uyumayı kabul eder miydi?

“O zaman gelince tekrar konuşuruz ama teklifin için gerçekten minnettarım, Jillian.” Brooke ona içten bir gülümseme gönderdi. “Gitsek iyi olur. Kızların sabah erkenden kampa gitmeleri gerekiyor.”

Brooke ailesini topladı ve vedalaştılar. Ayrılmadan önce Jillian’ın kulağına, “Gardını indirme,” diye fısıldadı. Bu sözün genç kadını ürpertmesi gerekirdi ama onun yerine Brooke’un sevdiği adam için hâlâ nasıl kahrolduğunu ve nefret ettiği adamdan nasıl korktuğunu hissederek üzüldü.

“Yedide kahvaltıyı hazırlarım,” Char yatmadan önce hem AJ’ye hem de Jillian’a sarıldı.

“Kulağa harika geliyor. Sonra hemen yola çıkmamız gerekecek.”

“İyi geceler,” diye seslendiler.

AJ arkalarından yatak odasının kapısını kilitledi. Jillian’ın vücudu umutla titredi.

“Brooke çok güzel.”

Adam başını yana eğip Jillian'a bakarken ayak kabıklarını ve çoraplarını çıkardı. "Sen kıskanç bir tip değilsin."

Jillian soyunurken omuz silkti. "Hayır. Genellikle değilim." Haklıydı. Kıskançlık gereksiz bir duyguydu, zehirli ve yıkıcıydı ama tamamen insancaydı.

"Tamam, şimdi başlama. Seni becerdiğimde bunu yüzde elli vücudun ve yüzde elli tavrın için yapıyorum. İkisi de beni neredeyse eşit ölçüde heyecanlandırıyor."

Jillian, sadece külotuyla ve gözlerinde karanlık bir bakışla ona doğru yürürken dudaklarını ıslatıp birbirine sürttü. Sutyenini çıkardı.

AJ başını salladı. "Bu akşam olmaz." Yerden battaniyeyi aldı ve yastığın yanına yaydı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ailem koridorun sonunda ve sen çok gürültücüsün." Yere yerleşti ve yastığını hafifçe kabarttı. "Vücudum hâlâ uçuş sonrası dayacağı atlatmaya çalışıyor."

"Seni kanatmayacağım."

Adamın bir kaşı kalktı.

Jillian yutkunarak sözlerinde inandırıcılık aradı. "Yapmaya-
cağım... ve ses çıkarmayacağım." Tangasını çıkarıp adamın göğsüne attı.

AJ onun çıplak vücudunu incelerken çamaşırı burnuna götürdü. Erkekler birer köpekti. O da Luke'un kıyafetlerini koklamayı severdi ama asla adamın iç çamaşırını koklamayı düşünmemişti.

"Hayır." Tangayı ona geri fırlattı. "Ayrıca baş ağrısıyla savaşıyorum." Gözlerini kapatarak şakaklarını ovuşturdu.

"Bunun beni durdurması mı gerekiyor?"

"İnan bana, bu baş ağrısını sana seve seve verirdim."

“Tam bir beyefendisin. Buraya gel.” Tişörtünü giydi ve yatağa diz çöktü.

“Ben burada iyiyim.”

“Burnunu kırmayacağım. Kaldır kıcını buraya... Karnının üstüne yat, sana masaj yapacağım.”

Adam gözlerini açıp baktıktan sonra yatağa uzandı.

“Bunun için bir ilaç aldın mı?”

“Evet, yemekten hemen sonra ama işe yaramıyor.”

Jillian adamın poposunun üstüne oturup kaslarını yoğurdu.

“Jackson’a telefon etmeden önce gergindin. Bir sorun mu vardı?”

“Sana gergin olduğumu düşündüren ne?”

“İnsanları okumakta iyiyim. Çok korkmuş görünüyordun.”

Kürek kemiğinin altındaki bir düğüme parmaklarını bastırınca AJ inledi. “İndiğimizde onu arayacağımı söylemiştim ama aklımdan tamamen çıktığını hatırladım. Sanırım sadece ne kadar endişeli ve kızgın olabileceğini düşünüyordum.”

“Peki, öyle miydi?”

“Tabii ki. Fakat şimdi her şey yolunda.”

“Neden ağlıyordun?”

“Ağlamıyordum.”

“Çıktığında gözlerin kıpkırmızıydı.”

Jillian her anlamda dengiyle karşılaşmıştı. “Ona haber vermeden gittiğim için bana bağırdı. Duygularımı incitti.”

“Saçmalık,” diye mırıldandı AJ.

“Efendim?” Bir an duraksadı.

“Duygularını incitmek için bundan çok daha fazlası gerekir. Tekrar dene.”

"Benden kalpsiz bir sürtükümü gibi söz ediyorsun." Başparmağını adamın ensesine bastırırken tırnağı, teni üzerinde hak iddia etti.

"Dikkat et," diye uyardı AJ. "Eminim kalbinde sıcacık bir yer vardır... Arada bir gözüme iliştiğini düşünüyorum ama bunu Jackson'la paylaştığını görmüyorum. İkinci de sebepsiz yere birbirinizi dövüyorsunuz. Bana anlatmadığın bir şey söylemiş olmalı."

"Peki, ne zamandan beri bunu umursuyorsun? İlişkimiz için sorma-söyleme mottosuna sahip olduğunu sanıyordum."

"Umurumda değil. Sadece seni uyanık tutmaya çalışıyorum, böylece fiziksel bir yüzleşme olmadan yere kaçabilirim."

Kadın öne eğildi ve dudaklarını onun kürek kemiklerinin arasına bastırarak. "Üzgünüm. Ben..." Gözlerini kapattı.

AJ, Jillian hâlâ beline sarılmış halde yuvarlandı.

"Sen?"

Yapabileceği en iyi şey hüzünlü bir gülümseme idi. "O kişiyi sevmiyorum. Kulağa gülünç geliyor, biliyorum; ancak imzama taşıyan yaralara baktığımda..." -parmak uçlarını AJ'in omzundaki ısırık izlerinden birinin üzerinde gezdirdi- "...onları tanımıyorum. Onları yapan kişiyi tanımıyorum. Ben o değilim... ama bir yandan da benim."

Jillian aşağı kayıp yanağını onun göğsüne dayadı. "Ama keşke o olmasaydı..."

JILLIAN KULAĞA GÜLÜNÇ MÜ geliyordu? Akıl sağlığı yerinde olan biri evet derdi. AJ öyle biri değildi. Sözleri, ruhunu titreten ve varlığını sorgulayan bir adam için çok şey anlatan bir tele vurmuştu.

"Sormadığım için bir pislik olduğumu mu düşünüyorsun?"

Jillian'ın vücudu onunkinin üzerinde gevşedi. "Geçmişimi mi?"

"Evet."

"Hayır, öyle düşünmüyorum."

"Neden? Kadınlar erkeklerin onlarla ilgilenmesini istemez mi?"

"Bilmiyorum... Birini görürsen ona sormalısın."

AJ güldü. Jillian'la birlikteyken kendini sık sık gülerken buluyordu. "Uyuyamazsın. Çarşaflar beyaz ve burnumu kırsan kırmızıya boyanacak."

"Uyumayacağım," diye mırıldandı Jillian, yarı uykulu bir sesle.

Sonra tam da bunu yaptı. AJ hareket etmeye, hatta nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Jillian Knight olarak uyuyakalmış olabilirdi ama başka biri olarak uyanacaktı. Korkmuş ve tehlikeli bir hayvan olarak... AJ gözlerini kapadı ve ağrı neredeyse onu mahvedene kadar başındaki acımasız nabzına odaklandı; burnunun kırılmasını, beynindeki saldırı için hoş bir dikkat dağınıklığı olarak düşündü.

Ondan daha hızlı olmalıydı; zor ve kendini korumak için gerekli bir işti. Aynı anda bacaklarını onunkilere doladı; bir eli Jillian'ın vücuduna sarılıydı, diğer eli de başının üstündeydi. Sonra alev almışlar gibi yuvarlandı ve bedeninin ağırlığını kullanarak onu altındaki şilteye sabitledi.

Jillian bir anda tüm vücuduyla onunla savaştı. "Lanet olsun, Jones!"

"Şşş... Benim. İyisin." Kadının ağzını kapattı.

Jillian hayatını tehdit eden bir şiddetle kaçmak için savaşıırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Seni bırakırsam sakın olacak mısın?" diye fısıldadı.

Başını salladı. AJ, kadının kalbi kontrolden çıkarken ciğerlerinin hava almak için uğraştığını neredeyse duyabiliyordu. Onu bıraktı.

"Ne sikim oluyor?" Nefesini düzene sokmak için doğrulurken bağırarcasına fısıldadı.

AJ, patlamasını fiziksel olarak engelleyebilecekmiş gibi ağrıyan kafasını tuttu. "Özür dilerim... Seni ürkütmek istemedim."

"Peki o zaman, ben buna senin adına destansı bir başarısızlık derim."

AJ başını bir o yana bir bu yana çevirerek ağrıyı az da olsa dindirecek bir pozisyon aradı. "İyi o zaman, benim suratımdan kan fışkırırken senin suratındaki suçluluğu görmek istemedim."

Jillian içini çektiğinde yüzündeki pişmanlığı görmek için gözlerini açmasına gerek yoktu. Tam olarak ne zaman yaşadığını hatırlayamayacak kadar usulca olmuştu ama olmuştu işte; AJ bir noktada genç kadının duygularını umursamaya başlamıştı.

"Hadi duşa girelim," diye fısıldadı Jillian, adamın elini sıkarak.

Mide bulantısı. Bulanık görme. Öfkeyle atan nabız. Hiçbiri, kimsenin ona bu kadar şefkatle davranmasını hak etmediğine dair acı verici duyguyla karşılaştırılmazdı. Jillian ona rehberlik etti, üstünü çıkardı ve başından akan sıcak suyun tatlı rahatlaması, ıstırabın keskinliğini köreltinceye kadar duşa girmesine yardım etti.

AJ, kafa derisine masaj yapan Jillian'ı elleriyle durdurdu. "Neden?" diye fısıldadı.

Jillian, yüzünün her yerine yumuşak öpücükler kondurup kulağının yanında durdu. "Çünkü herkesin birine ihtiyacı vardır."

YATAK ODASININ KAPISININ VURULMASI AJ'yı uykusundan uyandırdı. Yerini ve yönünü tamamen yitirmişti. Duştan çıktıktan sonrasına dair pek bir şey hatırlamıyordu.

"Kahvaltı," dedi annesi yumuşak bir sesle.

Yatakta ihtiyatla oturdu ve kalbinin kafasında değil, sadece
başında atması için dua etti.

"Daha iyi hissediyor musun?"

AJ gözlerini kırpıştırıp uykusunu dağıtarak sesin ait olduğu
bedeni aradı. "Yerde mi yattın?" Yanında bir top gibi kıvrılmış
Jillian'a baktı. Bir zamanlar onu sert bir zeminde uyurken gör-
mek, intikam ya da tatmin duygusu yaratırdı. Zaman, ona suç-
luluk hissettirerek geçmişti. Onun duygularını önemsemesiyle
yumuşamış, haşın tavrı bozulmuştu.

"Görünüşe göre öyle." Gözlerini açarak sırtıttı.

"Üzgünüm..."

"Üzülme." Jillian yatağa tırmanıp kucasına oturdu.

"Daha iyi hissediyor gibisin." Kalçaları müstehcen bir baş-
tan çıkarmayla kıpırdandı. AJ ellerini bacaklarında ve giydiği
tişörtün altında gezdirince kadının çıplak kızı onu karşıladı.
Boğazından derin bir takdir iniltisi yükseldi. "Evet, daha iyi
hissediyorum."

"Ne kadar daha iyi?"

Ardından elini iç çamaşırının içine kaydırды.

Adam bir yutkunmayla gözlerini kapadı. "Annemin..."

"Aric James, aletin elimdeyken bir daha 'anne' kelimesini söy-
lersen onu koparıyorum. Prezervatif nerede?"

"Ç-çantada." Aletini tutuşu ciğerlerini de kontrol ediyor gibiydi.

Tam çantaya uzanırken AJ onu belinden tuttu.

"Yapamam..." Sözcükler oradaydı ve pişman değildi ama
Jillian'ın nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Jillian, iç çamaşırının üstünden görünen aletin başına bak-
tı. "Bence yapabilirsin."

AJ başını iki yana salladı. "Seni hamile bırakamam."

“Tamaamm...” Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

“Vazektomi oldum.”

Jillian başını salladı. Yüzü boş bir sayfaydı. AJ, genç kadının sonsuza kadar mutlu bir evlilik ve bir sürü bebek hayalleri varsa özür dilemeyecekti. Kırk iki yaşındaydı, geri dönülemez bir şekilde kafayı yemiş ve hayatının o kısmıyla işi bitmişti.

Jillian iç çamaşırının önünü aşağı itti ve onu birkaç kez okşadı. “Artık seni kanatamam.” Bakışları elinden AJ’in gözlerine kaydı.

Garip bir açıklamaydı... veya onu böyle yapan, ıstırap ve pişmanlıkla söylenme şekli de olabilirdi.

Genç kadın dizlerinin üzerinde yükseldi ve onu girişine yerleştirdi. “Fakat sürekli bana bakmak zorundasın. Ve... Biliyorum bu senin için zor olacak ama benim bir çeşit hayranlık, güven ve memnuniyet hissetmeye ihtiyacım var. Tamam mı?”

AJ’in elleri, genç kadının göğüslerine doğru kaydı. “Peki.” Tişörtü üzerinden çıkardı, onu tatma dürtüsü çok dayanılmazdı. Meme ucunu ağzına çekerken Jillian’a bakarak kendini şaşırttı –bu bakış, duygu– otomatikti. Ona bayılıyordu.

Jillian, adamın üzerinde yavaş yavaş alçaldı. Sıcak basınç, AJ’in gözlerini açık ve onun üzerinde tutmasını zorlaştırıyordu.

“Aric James...” diye fısıldadı. “Bana bak.”

AJ kurşuni gözlerinin kapaklarını açtı ve meme ucunu ısırdı. Vücutları yavaş bir ritimde sallandı. Jillian tekrar tekrar yutkundu. İhtiyacından uzak durmak için savaştığı sırada, gözlerinden acı okunurken vücudu zevkle tepki veriyordu. Acısını görmezden gelmeye daha ne kadar devam edebilirdi? AJ’in aklındaki sorular her geçen gün daha da artıyordu.

“Aric Jam...”

AJ, Jillian’ın sabah aktivitelerini ailesine duyurma çabasını ağzını onunkine bastırarak engelledi. Dilleri birbirlerini araştır-

dı, nefesleri güçlükle ağızlarından kaçmaya çalıştı. Jillian'ın tırnakları omuzlarına batıyordu; bu yüzden parmaklarını tuttu ve onları kendi parmaklarıyla birleştirdi. Bunu yaparken bakışlarını sürekli onunkilerde tuttu.

Hareketleri daha düzensiz hale geldikçe kontrolü kaybetmeye başladılar. AJ sıkılı dişlerinin arasından, "Bul onu," derken zevki yoğunlaşıp onun içine aktı.

Jillian kalçalarını döndürdü; sürtünüyor, sallanıyor, arıyordu.

"Aric..." Genç kadın, AJ başparmağının ucuyla klitorisine masaj yaparak ondan her türlü zevki alırken etrafında kasıldı ve ağzına doğru inledi.

AJ başını omzuna indirdi. "İyi miydi?" Kadının tuzlu tenini tadıp ısırırken boynuna doğru mırıldandı.

Jillian başını salladı. AJ tekrar ona baktığında gözlerindeki sicim gibi yaşları gördü.

"Ne..."

"Yapma... Sadece sorma." Jillian başını salladı. "Bunu mahvedeceksin..." -omzunu öptü ve sonra yanağını yasladı- "...ve bu çok iyiydi. Kelimeler onu mahvedecek."

AJ bağlantılarını koparmak istemediği için ona sarıldı. Tabii ki Jillian'a âşık olamazdı -henüz değil, belki de asla- ama onu giderek daha az zorlamasını seviyordu. Merhametini en büyük gücü olarak kullanmasını seviyordu ve kabulünün, kendini normal hissettirmesini seviyordu. Jillian hakkında bu kadar çok şeyi severken... onu sevmemek mümkün müydü?

"Annen muhtemelen nerede olduğumuzu merak ediyordur."

Dişlerini kadının omzuna sonra da boynuna bastırdı. "Sikim içindeyken bir daha annemden bahsedersen... düşeceğinden eminim."

Jillian güldü. "Yendin beni."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

DAY

•

LUKE, BİRİNİ YANGINDAN kurtarma hissini asla unutmadı. Aynı şekilde, birkaç saniye geç kalma hissini de... Bazı günler Jessica'yı kollarında, o nefesten sadece birkaç saniye sonrasında hissedebiliyordu. Bazen de Jessica'nın elinden tuttuğunu; fakat onun karanlığın içinde kaybolduğunu, dönüşü olmayan noktaya kayıp gittiğini hissettiği anlar oluyordu.

“Luke?”

Jessica'nın gözlerinde bir şey aradı, belki de bunu kendine neden yaptığına dair bir ipucu bulurdu.

“Luke?” diye fısıldadı. “Bir şey söyle.”

“Onu sen öldürmedin.”

Genç kadın gözlerini kıstı. “Ne... B-ben yaptım.”

Luke dudaklarını birbirine bastırdı. “Hayır. Edwin Harvey intihar etti.”

Jessica başını salladı. “Ne demek istiyorsun? Edwin Harvey kim?”

“Arkadaşını öldüren adam.”

“Adı Dört... Adı buydu; çünkü en iyi arkadaşımı *kırk dört kez* kesti!” Ellerini onunkilerden çekip yatağa geri döndü. “Ona böyle demeye cüret etme! Dört. Adı Dört. O insan değildi. Kalbi ve ruhu olmayan lanet olası bir pislikti. Duyguları, ebeveynleri ya da kahrolası bir hayatı olan biriymiş gibi görünmesini sağlayacak bir ismi bırak, tek oksijen zerresini solumayı bile hak etmiyordu!”

Luke ellerini havaya kaldırarak teslim oldu. “Haklısın. Bunların hiçbirini hak etmedi, ölmeyi hak etti...” –göğsü sıkışırken yüzü yalvarırcasına bir acı ifadesine büründü– “...ama onu öldürmedin, Jessica. Senin hatan değildi.”

Jessica dudakları hafifçe aralanmış ve dizleri göğsüne çekilmiş halde, boş bir bakışla ona döndü. “Bunu sana kim söyledi?” Sesi duygusuz ve ürkütücü bir şekilde sakindi.

“Bir arkadaşım biraz araştırma yaptı. Olay haberlerde, gazetelerde ve internette viral oldu. Anne babası çok zengindir. Kefaletle serbest bırakılma nedeninin bu olduğuna eminim. Polis raporunda intihar ettiği yazıldı. Köprüden ayrılmadan önce bir not bırakmış. Cesedini asla bulamadılar. Neden onu öldürdüğünü düşünüyorsun?”

“Çünkü yaptım ve bana inanmana ihtiyacım var.”

“Jess...”

“Ben deli değilim.”

“Öyle demedim...”

“Bana inanıyor musun?”

Luke ona doğru ilerleyince korkmuş bir hayvan gibi yataktan sıçrayan Jessica kapıya doğru gitti.

“Dur.”

Jessica başını iki yana salladı. “Sana güvenmiştim...” Döndü ve merdivenlerden aşağı koşarak ön kapıdan çıktı.

Luke onu takip edip adını seslendi. Genç kadın sandaletlerini kaparak zıpladı ve topyek n bir süratle ileri atılmadan önce onları hendege fırlattı. Adamın günlük mokasenleri onun çılgın kararlılığıyla boy  l   mezdi.

Sonunda, karanlığa karışıp *kayboldu*. Luke nefes nefese bir yenilgiyle yavaşladı, ellerini dizlerine dayayarak eğildi. Jessica'yı kurtarmaya çalışmıştı ama bunun yerine, genç kadın ellerinden kayıp gitmişti.

Luke, omuzlarında ağır bir yenilgiyle eve döndü. Kapıyı kapattı ve derin bir i  çekerek yukarı baktı.

Annesi gri havlu kumaştan bornozu ve terlikleriyle en alt basamakta otururken, "Sana  şık," dedi.

Luke gözlerini kırpıştırarak yere baktı. "Onun sorunları var. Böyle sevmeyi bildiğinden emin değilim."

Felicity ayağa kalkıp oğlunun yanına gitti ve avuçlarını yanaklarına koyup başını kendine çevirdi. "Seni onun gözünden görmeyi seviyorum. Dr. Jones'u değil, benim güzel, *sorunlu* oğlum." Gülümsedi. " yi geceler, canım," dedi. Felicity birkaç adımın ardından döndü. "Seni sevmek, Luke... Nasıl yapılacağını bildiği tek Şey bu olabilir."

Annesi, Jessica hakkında neredeyse hiçbir Şey bilmiyordu ama bir Şekilde her Şeyi hissediyordu. Yukarı  ıktı ve zihninin, Jessica'nın dengesiz, perişan, gece geç saatlerde garip bir yerde yalnız olmasının korkusuyla savaşmasına izin vererek odasında bekledi. Ayakkabısız, ceketsiz, telefonsuz ve Luke'suz...

Yatağının yanındaki sandalyede iki saatten fazla oturdu. Her göz kırpışıyla yorgunluktan kendini toparlamakta zorlandığı sırada Jessica odaya girdi. Ona doğru en ufak bir bakış bile atmadan banyoya gitti; sıcaktan kızarmış teni terle kaplıydı. Luke ayağa kalktı. Genç kadın kapıyı açık bırakarak ona döndü, duşu açtı ve kıyafetlerini çıkardı.

Luke ona doğru ilerledi; pişman, çelişkili ve uyarılmış haldeydi.

Jessica, Luke çıplak vücudundan bir nefes uzakta dururken dondu kaldı. Yumruklarını sıktı, ardından onları tekrar tekrar açıp kapadı.

Uzun koyu saçlarla örtülü bronz teni, yirmili yaşlarında genç bir kadının asla idrak edemeyeceği bir amaca hizmet eden türden, biçimli kasların üzerine gerilmişti. Luke'un şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha büyük bir güce sarılmış korkuyla doluydu. Luke milyonlarca parçaya ayrıldı. Her parça Jessica'ya aitti. Bir kadın, o kadın için alevlerin arasına dalmaya, her şeyini feda etmeye hazırdı.

Ayaklarının dibindeki fayansa tek bir kan damlası sıçradı. Luke'un gözleri kanın yolunu takip etti. Jessica'nın elinde, tırnaklarının deriyi deldiği yerlerde birkaç damla daha birikti.

Jessica, "Bana inanıyor musun?" diye fısıldadı, Luke'un sözleriyle her bir umut kırıntısı uçup gitmiş gibiydi.

Genç kadının saçlarını toplayıp boynundan çeken Luke, dudaklarını tenine bastırarak, "Evet," diye yanıtladı.

Jessica döndü, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Luke." Alt dudağı titrerken sesi çatladı.

Belki de annesi haklıydı. Belki de sakladığı şey, Jessica'nın her şeyden çok ihtiyaç duyduğu tek şeydi. Bu, ona şimdiye kadarki en açıklanamaz şey gibi geliyordu. İlişkileri defalarca uygunsuzluk eşliğini aşmıştı. Yine de kadının gözyaşlarını sildi ve onu öptü. Tüm sebeplere siktir olup gitmelerini söyleyen bir öpücüktü.

Luke kollarını kavuşturup gömleğinin kenarını tuttu.

Jessica dudaklarına doğru, "Hayır," diye mırıldandı.

Genç adam geri çekildi, gözleri kısılmıştı.

"Önce seni kanatmalıyım." Elini kaldırıp utançla çenesini aşağı indirdi.

Luke'un gözünün önünde kanla yazılmıştı: Ya hep ya hiç.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Jessica onun niyetini merak ederek başını kaldırdı. Bir defa başını salladı.

Luke gömleğini çıkardı ve pantolonunu çözerek bacaklarından aşağı itti. Dudakları onu arzuluyordu... Her şeyini. "O zaman beni kana bula." Bir kolunu beline doladı ve onu kaldırıp duşa götürürken vücuduna doğru çekti.

"Luke..." diye itiraz etmeye başladı.

"Konuşmayı bitirdik." Onu tekrar öptü, dilinin tadına baktı ve onu talep etti.

Jessica'nın elleri ıslak saçlarına dolandı. Adamın elleri göğüslerine doğru kaydı.

Dudaklarından ayrılan Jessica'nın başı geriye düştü. "Ah... Tanrım," diye inledi, onun dokunuşuyla sırtını yay gibi gererek.

"Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye kulağına fısıldadı. Her bir kelime gerçek, ihtiyaç ve bütünüyle pervasız bir vazgeçişle vurguluydu.

Jessica'nın parmakları Luke'un sırtında kıvrıldı. Genç adam gözlerini kapadı ve kimin bağımlılığını beslediğini sorgulayarak bekledi; Jessica'nın mı yoksa kendisinin mi?

"Yapamam." Jessica'nın dizleri tutmuyordu.

Luke göğsünde hıçkırığa hıçkırığa ağlayan kadını kendine çekti.

"Ben güzel değilim. Onun yüzünden çirkinim... Bunu bana o yaptı. O benim içimde ve ondan nefret ediyorum. Kendimden nefret ediyorum."

"Şşş... Öyle söyleme." Saçlarını öptü.

Hıçkırıkları yatışınca onu havluya sardı ve yatağa taşıdı. Havluyu onun üzerinden çıkarmayarak üstünü battaniyeyle örtüp alnını öptü.

Jessica şişmiş gözlerini açtığında Luke, her şeyi aşır doğru-
dan onun ruhunu görebiliyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı
genç kadın ve sonra gözlerini tekrar kapattı.

SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE BİR fırtına patlak verirken
sert rüzgâr pencereleri şingirdattı. Jessica saate bakmak için göz-
lerini açtı. Sabah 10'u birkaç dakika geçiyordu.

"Tebrikler Jessica," diye mırıldandı kendi kendine.

Vajinası aylardır Dr. Luke Jones'u düşlüyordu. Yüzde sıfırdan
daha az şans, ömür boyu bekâret kemerine mahkûm olmak gibiydi.

Çıplak. Duşta çıplaklardı, seks yapma ihtimalleri yüzde yüzdü.
Hayattaki amacının zirvesi haline gelen adamla *seks yapmak*...

"Aptal!" Doğrulup havlu ve battaniyenin vücudundan düş-
mesine izin verdi. "Tanrım, Jessica! Çok aptalsın!"

İşsel bir yüz ekşitme vicdanını sızlattı ve egosunu bir aparkat-
la geçen haftaya geri döndürdü. Ağlamıştı, gerçekten ağlamıştı.
Neden sadece bacaklarını açıp teşekkürler diyememişti?

Jessica kıyafetlerini alıp banyoya gitti. Karşıdaki kapı açık-
tı. Luke'un çantası toplanmış ve kapının yanına yerleştirilmişti.
Yorgan ve yastıklar, başlığın yanında düzgünce katlanmış; kir-
li çarşaf lar yatağın ayakucuna yığılmıştı. Yığılmaktan çok kat-
lanmış görünüyorlardı. Tabii ki Jones kirli çarşaf ları katlardı.
Yığmak muhtemelen onun tüylerini ürpertiyordu.

Duş aldı ve hazırlandı. Neredeyse bir saat sonra, o noktada
neredeyse var olmayan gururunu bir kenara bıraktı ve aşağı indi.
O köşeyi dönerken yumuşak sesler sessizliğe dönüştü.

Luke ile ailesi, kahve kupaları ve nazik gülümsemelerle masa-
da oturuyorlardı.

"Günaydın," Felicity, Jessica'ya hızlıca göz kırptı.

“Merhaba. Üzgünüm, uyuyakalmışım. Biraz kabalık etmişim.”

“Hiç de bile. Hafta sonundayız ve dün canını dişine takarak çalıştın.” Tom, Luke’un yanındaki boş sandalyeyi başıyla işaret etti. “Otur, sana kahvaltı hazırlayalım. Kahve?”

Jessica başını salladı. “Teşekkürler.” O sabah ilk kez Luke’a baktı.

“Günaydın,” dedi adam, sesinde herhangi bir tonlama ya da yüzünde önceki gecenin yaşandığına dair en ufak bir ipucu olmadan. “Bence yemekten sonra gitmeliyiz. Döndüğümde halletmem gereken birkaç şey var.”

“Evet tabii.” Gülümsedi ve oturduğu sırada gözlerinin onun üzerinde gezinmesine izin verdi.

Luke ve ailesi tadilat, kardeşleri ve diğer rasgele konular hakkında konuşurken ee-dün-gece-az-daha-seks-yapıyordunuz konusu gündeme hiç gelmedi. Jessica gözlerini ondan alamıyordu. Rüya mı görmüştü? Ona nasıl en ufak bir teşekkür bile etmezdi?

“Çantalarımızı alacağım.” Jessica omletin son lokmasını yutarken, Luke kahve fincanını lavaboya bıraktı.

“Size yolda yiyecek bir şeyler hazırladım.” Felicity bir çanta uzattı.

“Teşekkürler anne.” Luke çantayı aldı ve annesini yanağından öptü.

Luke çantaları arabaya götürürken Felicity de sarılmak için Jessica’yı kendine çekti. “Sana tapıyor.”

Tapmak. İlginç bir kelime seçimiydi. Dr. Akıl Oyunu ona *tapıyor* olabilir miydi? Olası değildi.

“Her şey için teşekkürler.”

“Rica ederim. Umarım tekrar gelirsin.”

İhtimal dışı olan bir başka şey...

“Yelkenli teklifi hâlâ geçerli.” Tom kahve fincanını Jessica’ya doğru kaldırdı ve sırttı.

"Kesinlikle." Jessica yalanından sonra gülümsedi.

Luke'un ailesi ön kapıda durup el sallarken araba yolundan çıktılar. GTO asfalt yolda kayarken Jessica, Luke'un konuşmasını bekledi. Sessizlik çok acı verici hale geldiğinde, onu bozan Jessica oldu.

"Dün gece hakkında ..."

"Evet, söylenecek bir şey yok. Benim hatamdı. Özür dilerim."

Jessica karnına bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Bunu nasıl söyleyebilirdi? *Neredeyse seks yapmak bir hataysa, seks yapmanın onun aklında ne anlama geleceğini düşünmekten nefret ediyordu.* Bir de ona aşkını ilan etmesi vardı.

"Seni kanatmak istemediğim kadar kanatmak da istedim."

"Biliyorum." Dikkatini yoldan ayırmadı.

"En son ne zaman bir adamın kanamasını *istemediğimi* hatırlamıyorum. Çok acı verici bir ilerleme gibi geldi."

Luke soğuk, tek bir baş sallamayla onayladı.

Jessica yalvaracak halde değildi. Yalvarmak, uç koşullar için sakladığı zavallı bir davranıştı. Başını arkaya attı ve yolculuğun en iyi kısmı olan kiraz kırmızısı GTO'nun tadını çıkardı.

Luke söylenecek bir şey yok derken şaka yapmıyordu. San Francisco'ya dönüş yolunun geri kalanında tek kelime konuşmadılar. Araba evinin önüne geldiğinde, tamamen durmadan önce emniyet kemerini çözdü.

"Görüşürüz." Dışarı fırladı ve Luke çantasını verirken kollarını göğsünde kavuşturarak bekledi.

"Jess..."

Çantayı ondan kaptı. "Hayır... Şimdi başlama. Üç saat önce söylenecek bir şey yoksa şimdi söylenecek daha az şey var." Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak evinin güvenliğine kaçtı.

Jessica ön kapıyı çarparak kapattı ve bekledi. Elbette Luke'un kapıyı çalmasını bekliyordu; çünkü bunu yapacağına emindi... Ancak kapı asla çalmadı.

UYKUSUZ BİR GECE, PAZARTESİNİN gelişini hızlandırdı. Jessica öğlene kadar çalıştı, öğle yemeğini yedi ve başka bir sınavı girmek için şehri hızla geçti. Bazı günler, bir aktör olma arayışı çılgınca görünüyordu ve Jones ailesiyle geçirdiği hafta sonundan sonraki pazartesi, o günlerden biri sayılırdı.

Beyni yorgun düşmüş bir şekilde binadan çıkarken telefonuna bakıp aniden durdu, bu da sırtına çarpan kişiden birkaç küfür almasına neden oldu.

Jones: Benim evimde, akşam 7.00.

Jessica: Hayır, teşekkür ederim.

O gece Luke'un evine gitme ihtimali yüzde sıfırdan daha azdı. Havuza girip yüzdü ve eve dönerken akşam yemeği yemeden önce bir saat dövüşmek için Jude'la buluştu. Dairesinin merdivenlerini çıkarken saatine baktı: 8.15. Dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleşti. OKB Jones kendi acı ilacının tadına bakıyordu.

"İyi akşamlar."

Jessica merdivenlerin tepesine ulaştığında başını kaldırdı.

"Ne yaptığını söyler misin?" Anahtarlarını çıkardı.

Luke her zamanki kendini beğenmiş piç ifadesiyle ayak bileklerini çaprazlamış ve omzuna bir çanta asmış halde kapının yanında duruyordu. "Geçen gece için tekrar özür dilemek istedim."

Jessica anahtarı çevirdi ve kapıyı, Luke'u merdivenlerden aşağı itmek ister gibi iterek açtı. "Ah, dünyanın dört bir yanındaki seksten mahrum kadınlar aşkına, lütfen yapma."

Kapı genç adamın arkasından kapandı. "Çizgiyi aştım."

Jessica hızla döndü. "Evet, hiçbir şey olmamış gibi davrandığın için çizgiyi aştın. Eve gidene kadar sürücü koltuğunda oturup buz gibi davrandığın için çizgiyi aştın. Ve özellikle de..." Çenesini kaldırırken gözlerini kısıtı. "Arabayı kullanmama izin vermediğin için çizgiyi aştın."

"Ben..."

"Hayır..." -başını salladı- "...bitirmedim."

Luke ağzını kapadı.

"Ama bana duşta olanlar ya da neredeyse olacaklar için çizgiyi aştığını söylemeye çalışırsan... O zaman beşe kadar sayacağım ve o sırada gitsen iyi olur, yoksa buradan tek parça halinde ayrılamazsın."

Luke'un dudakları mizahla kıvrılırken kaşları havaya kalktı. "Bitirdin mi?"

Kadın öfleyerek siyah spor çantayı işaret etti. "Çantada ne var?"

"Göreceksin ama bana güvenirsen."

Jessica çantasından sandviçini aldı, paketi açarak bir köpek-balığı gibi saldırdı. "Yapmamalıyım... ama güveniyorum," diye mırıldandı devasa lokmasını çiğnerken. Ağzının kenarlarını silerek yutkundu. "Sadece kendime güvenmiyorum."

"Özür dileme sebebim buydu. Bana güvenmeni istiyorum; benim için değil, kendin için."

"Beni ağızlık ve deli gömleğiyle tehdit eden adam bunu söyleyince kulağa komik geliyor."

Luke, çantayı bir gümbürtü ve şingirtıyla yere bırakırken omuz silkti. "Seks yapma şansımızın yüzde sıfırdan az olduğunu da söylemiştim."

Jessica çantaya baktı. "Seks yapmadık."

Luke, bir avcının hesaplanmış hareketleriyle daha da yaklaştı. "Ama öpüştük," dedi ve bakışları onunkileri rehin tutan kadına kilitlendi.

"Yani," diye fısıldadı Jessica.

Luke boynuna eğilip dudaklarını tenine sürterek kulağına ulaştı. "Yani, bir öpücük vajinana *orada olacağım* mesajını ileten bir LCV'dir."

Kalbi durup ciğerlerindeki tüm hava uçuverince elindeki sandviç yere düştü.

"Gözlerini kapat."

Jessica gözlerini kırptırdı. Vücudunun hareket edebilen tek parçası gözleriydi.

"Gözlerini. Kapat. Dedim."

Genç kadın gözlerini kapattı ve Luke onu yanağından öptü. "Uslu kız. Şimdi ben söyleyene kadar açma."

Başını salladı. "Sürprizleri sevmem."

"Sürpriz değil."

"Öyleyse neden gözlerimi kapalı tutmak zorundayım?" Onun yakınlığını yeniden hissedince titredi.

"Bu terapi."

"Beni hipnotize mi edeceksin?"

"Hayır."

"Bunu daha önce yaptın mı?"

"Hayır."

"Psikiyatrist arkadaşlarından herhangi biri yaptı mı?"

Luke kıkırdadı. "Bundan oldukça şüpheliyim."

"O zaman işe yarayacağını nereden biliyorsun?"

"Şşş... Konuşmamız bitti." Onu daha önce yaptığı gibi öptü; sabırlı ama emredici bir şekilde. Luke vermeye hazır olana kadar daha fazlasını almasına asla izin vermeden...

Genç adam ağzını serbest bıraktığında Jessica nefes nefese kaldı. Luke başparmağıyla göğsüne dokundu, elbisesinin ve dantel sutyenindeki ince kumaşın altından meme ucunu okşadı. Sonra eli aşağı kaydı. Jessica ona uzandı.

Fakat genç adam onu birkaç kez itti. "Benden başka her şeye dokunabilirsin..."

"Luke," diye yalvardı kadın, yumruklarını iki yanında sıkarken gözlerini daha da sıkı yumdu. "Bunu yapamam."

Adamın elleri bacaklarının arasına kayınca tırnakları avuçlarına saplandı ve nefesi göğsüne sıkıştı.

"Beni *burada* mı istiyorsun?" Klitorisine elbisesinin pamuklu eteği üzerinden masaj yaptı.

Jessica kalçalarını ona doğru salladı. "E-evet."

"Benim burada olmam için neyi feda edeceksin?" Sert, küçük dairelerle devam etti.

"Her şeyi," dedi soluk soluğa, kalçaları onun dokunuşuyla hareket ederken.

Luke arkasında kenetlediği ellerini gevşeterek onu tekrar öptü. Dili daha derine inip onu inletene kadar biraz gerildi. Genç adam dudaklarını ayırdı ve onu zayıf düşmüş, başı döner halde bıraktı. Dili boynundan aşağı kaydı.

"Seni buradan tatmak istiyorum." Başparmağı meme ucunun üzerinde gezindi.

"Evet..." dedi kadın soluk soluğa.

"Sonra da buradan tatmak istiyorum." O inleyene kadar klitorisine bastırdı.

"Luke... Lütfen..." Elleri tişörtünü çekiştirdi.

Luke onları yakaladı ve arkasına itti. Birbirlerine baktılar; kadının nefes nefese ve korkusuyla savaşıyor, adam odaklanmış ve alay ederek.

“Hazır olduğunda beni ara.” Bileklerini bırakmadan önce yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu ve kapıdan çıktı.

Jessica’nın aklı bir kez daha iyice karışmıştı. Vücudunun iyice becerilmesini istediği bölümü orası değildi. *Her şey, evet* ve lütfen, hazır olduğu anlamına gelmiyorsa ne gelirdi ki?

Luke’un arkasında bıraktığı siyah çantaya yaklaşıp yanına çömeldi ve fermuarını açtı. “Kahretsin, Jones!”

Otuzuncu Bölüm

KNIGHT

JILLIAN VE AJ, Monaghan ailesinin evini kamyonetle terk ettiklerinde dört saat boyunca yağmur yağdı. Jillian, AJ'in araba sürmesine izin vermesine şaşırmişti; fakat adam ilk üç saat uyunca, migrenin vücuduna ne kadar fiziksel bir zarar verdiği ortaya çıktı.

"Aç mısın?" AJ, benzin almak ve nöbet değiştirmek için durduklarında sordu.

"Evet. Sen doldur ben de biraz yemek alayım."

AJ çıkarken başını salladı. Jillian tuvaleti kullandı ve çeşit çeşit abur cubur satın aldı. Sonra da yolcu koltuğuna oturup poşeti ona uzattı.

"Tanrı aşkına, sen buna yemek mi diyorsun?" Poşeti onun kucağına attı ve kamyoneti çalıştırdı.

"Ee... Burası benzin istasyonu, organik pazar değil." Jillian poşete baktı. "Yer fıstığı?"

"Çok tuzlu."

Genç kadın sessizce *tamam* dedi. "Twizzler mı yoksa M&M mi?"

"Bir sonraki eyalete ulaşana kadar diyabet olmak istemiyorum."

Jillian iç çekti. "Su?" Bir şişe uzattı.

"Şişelenmiş musluk suyu için para mı ödedin?"

Kadın dişlerini sıktı. "Hayır... Şişelere deve olmadığımız için para ödedim."

AJ anlaşılabilir bir şeyler mırıldanarak başını salladı.

"Pekâlâ, o zaman şansın yokmuş, dostum. Çünkü sana sunabileceğim tek şey, bir torba götümü ye ile bir teneke siktir git."

Eline bir şişe su alıp poşeti arka koltuğa attı, sonra Google'da TSSB'yi arattı. İçgüdüğü adamı bir güzel dövmeyi öneriyordu ama arabayı kullanan o olduğu için bu bir intihar görevi gibiydi. Bunun yerine, otellerine ulaşana kadar geçen birkaç saat boyunca kamyonette tutsak oldu.

En uzun yolda en az kelimeyi sarf etme rekoru varsa, o zaman Jillian'ı kapsayan Day/Knight ikiliği onu elinde tutuyordu. Bir erkeğin anne babasıyla tanıştıktan sonra yapılan dönüş yolculuklarının sıkıntısı neydi?

Kamyoneti gece için park ettiler ve otelin resepsiyonundan giriş yaptılar.

"Monaghan adına rezervasyon yaptırmıştım."

Resepsiyondaki kadın bilgisayar ekranına baktı.

"Evet. Çift kişilik iki yatak mı?"

"Aslında, başka bir odaya ihtiyacımız olacak," Jillian kadına gülümsedi.

"Hayır, olmayacak," diye homurdandı AJ.

"Evet olacak." Jillian kredi kartını uzattı.

Kadın kartı tereddütle alırken gözleri birinden diğerine sekti. Jillian'ın onun huysuz suratını görmeyi reddetmesinden birkaç dakika sonra AJ homurdanarak asansörlere doğru gitti. Asansör beşinci kattaki odalarına vurgu yaparken aralarındaki gerilim arttı. AJ, Jillian'ın her yerine, lobi katına ve asansörün aynalı duvarlarına işese de kadın ona bir bakış atma tatminini yaşatmazdı.

Jillian asansörün kapıları açılır açılmaz önden fırladı, bavulunu bir rehine gibi arkasında sürükledi.

“Dur!” AJ onun kolunu tuttu ve etrafında döndürdü.

Gözleri adamın eline kaydı. “Bırak. Beni. Hemen. Şimdi.”

AJ onu serbest bıraktı ama kaslarını sarsan ve gözlerinde yanan öfke kaldı. “Seni uyardım.”

Jillian, onun kanadığını hayal ederken kendi çenesinin kasıldığını hissetti. “İyi geceler,” dedi sert bir sesle. Hızlı bir nefes alarak döndü. AJ’in kontrolden çıkması yeterliydi. Birinin kendine hâkim olması gerekiyordu. Amacı ondan bir tepki çekmek, belki de suçluluk yükünü hafifletmekti. Beyninde yankılanan nidaya uyup oynamayı reddetti: *Uzaklaş, uzaklaş.*

Anahtar kartı kapıdan içeri soktu ve aceleyle içeri girdi. Kapı çarptı ama kapanmadı; o içeri girmeden önce duvara çarparak açıldı.

Jillian kısa bir an gözlerini kapattı ve sonra döndü. Karşısındaki adam AJ’ye benziyordu ama gözlerindeki boş bakış ve yüzünün sertleşmiş hatları tamamen bir yabancıya aitti.

“Şu anda seni tanımıyorum, bu yüzden doğal korunma içgüdüm devreye girecek ve bu otelden sedyeyle çıkarılacaksın.”

AJ’in ona fırlattığı öfkeli sırtış, başkasını korkutabilirdi.

“Git yat.”

Adamın gözleri kısıldı. “Bana ne yapacağımı söyleme. Senden korkmuyorum. Ben psikopatlarla göz göze gelip gözümü bile kırpmadım. Sen ve ben...” –çenesini eğdi– “...bakalım kim ayakta kalır?”

“Şu anda kendinden nefret ediyorsun, değil mi?”

“Dur...” AJ başını salladı.

“Kafadaki sesler kavga mı ediyor? Onlara susmalarını söylemek ister misin?”

“Nasıl hissettiğimi biliyormuş gibi davranma,” dedi adam öfkeyle, bir adım daha yaklaşarak.

Jillian olduğu yerde kaldı. “Şu an bana vurmak istiyorsun, değil mi? Ama senin kanını akıtmamla aynı sebepten değil. Bunu istiyorsun; çünkü kafandaki berbat insan, seni kanatmama *izin* verdiği için kızgın. Tanrı aşkına, bir *kadının* burnunu kırmasına izin verdin. Kıdemli Başçavuş Monaghan, ufacık bir kadının burnunu kırmasına izin verdi.”

AJ yumruklarını sıktı ve çenesini kasarak bir adım daha attı.

“Yani ben böyle görüyorum. O sese siktir olup gitmesini söyleyip beni öpebilirsin; çünkü kamyonetteki o saçma olaydan sonra bile... Hâlâ buradayım. Ya da bana vurursun ve ilk kanı akıtmana bile izin veririm.” Jillian işaretparmağını kaldırdı. “Ama elinde yalnızca bu var. Tek. Deneme.”

Her iki yöne de gidebilecek bir riskti. Jessica bir zamanlar Luke’tan ona zihin-vücut kontrolünü öğretmesini istemişti ve bu, hayatının her günü verdiği bilinçli bir savaştı. Ama AJ’in kimsesi yoktu. Bu yüzden Jillian, onun kimsesi olmak bir iz bıraksa bile bunu seçerdi ki iz bıraktı da...

Kör edici acı katlanabilir ölçüdeydi –tam sınırındaydı– ve dudağında biriken tanıdık metalik tadına bakarken çok az kan geldi. Sırtmasını sakladı. Jackson, dövüşürken ona eşiti gibi davranırdı. Ters vuruş, küçük çükleri ve aşırı şişirilmiş egoları olan erkeklerin kontrol etmek istedikleri kadınlara yaptığı bir şeydi. AJ’in tecrübesine ve çük boyutuna sahip birinden daha fazlasını beklerdi.

Yumruk haldeki ellerini başına götürerek, “Siktir!” diye bağırdı AJ.

Jillian ona dokunmadı. Dokunmak zorunda değildi. Bu darbe için fedakârlık etmişti ve tek tokatta iş bitmişti. Yaptığı şeyin farkındalığı AJ’in gözlerine dolarken Jillian onun için üzüldü. Hiçbir şey pişmanlık kadar kanamazdı.

"Aman Tanrım... B-ben özür dilerim." Gözlerini sımsıkı kapatıp başını salladı.

"İyi geceler, AJ." Jillian, her bir kelimeyi ip cambazı gibi dengede tuttu.

Âdemelması bir şey takılmış gibi yukarı çıktı. Gururdan mıydı? Döndü ve kendi yarattığı sefalet çukurundan çıkıp kapıya doğru ağır ağır ilerlerken omuzları kıvrıldı.

"Aric James."

AJ omzunun üzerinden geriye baktı.

Jillian dudağındaki kana dokundu.

"Seni affediyorum."

AJ affetmek bir yükümüş gibi yüzünü buruşturdu; bazen öyle olurdu.

AJ, MİDESİ BULANIP BAŞI dönerek, utanç ve pişmanlıkla boğuşarak yatağın kenarına otururken ellerini ovuşturdu. Hayatı boyunca, bir kadına asla vurmamıştı. TSSB etiketinden nefret ederdi. Bu bir bahaneydi ve o bir bahane istemiyordu. Sözlerinin jilet gibi keskin olmasının ya da elinin Jillian'ın yüzüne çarpmasının hiçbir bahanesi yoktu. O kişi kimdi?

Jillian neden ona vurmasına izin vermeyi teklif etmişti? Neden onu affetmişti? Neden yanında kalacaktı ki? Sorular sonsuz, cevaplar gizemliydi. Acısını elinden alan tek kişiye acı çek-tirmişti. Saatine baktığında, atladıkları iki öğünü ve Jillian'ın yağ tutamayan ufak vücudunu düşündü.

Yirmi dakika sonra elinde on mil yarıçapında bulabileceği en büyük çiçek buketini tutarak kapısını çaldı. Acınası bir hareketti ve kadının hak ettiği büyük özürden bir okyanus kadar uzaktaydı; fakat o anda sahip olduğu tek şey buydu.

Jillian kapıyı açtı, yüzü taş gibiydi... Dudağı şişmişti. Pişmanlığın hançeri saplandığı yerde döndü. AJ bir an bile düşünmeden dizlerinin üzerine düştü. Genç kadın onu dizlerinin

üstüne çökerteceğini söylemişti ve AJ de ikinci kez o konuma düşmüştü.

"Çiçekler bir tokat için fazla abartılı." Jillian gözlerini devirdi. "Ve evlilik teklif etmiyorsan dizlerinin üstünden kalk ki o durumda da cevap hayır." Çiçekleri kaptı.

"Bir tokattan fazlasıydı ve yüzün bunu gösteriyor. Ayrıca dünya tarihinde bunu bana söyleyen tek kadın sensin." AJ ayağa kalktı ve onu odaya kadar takip etti.

"Öyle mi? Kadınlar hassas ve biraz da hırslı olabilir. Anlık bir şey yaşadın... Herkesin öyle anları vardır."

AJ acıyla gülümsemeye çalıştı. "Az önceki ben değildim. Gurur duyduğum bir an değil." Boynunun arkasını ovuşturdu ve gözlerini kapatırken iç çekti. "Ya da belki bendim. Tanrım! Umarım değildir ama... Artık bilmiyorum. Bu öngörülemezlik çok sinir bozucu. Bir bakıyorum kontrol bende; fakat bir sonrakinde... Siktiğim dünyasındaki tüm öfke vücudumu bir kasırga gibi dağıtıp geçiyor."

AJ avucunu onun yanağına koydu. Jillian gözlerini kapattı ve eline doğru eğildi. "Çok üzgünüm. Asla..."

"Şşş." Genç kadın elini onunkinin üzerine koydu. "Asla uzun bir süre... ama bir dahaki sefere..."

"Bir dahaki sefer olmayacak." Yatağa oturdu ve onu bacaklarının arasına çekti, alnını göğsüne yaslariken kıcını avuçladı.

"Dediğim gibi... Bir dahaki sefere biraz taşaklı ol."

"Tanrı aşkına, kadın! Erkekleri sözlerinle hadım etme konusunda bir hünerin var. Seninle daha fazla zaman geçirirsem takımlarımın yerinde kalacağından emin değilim." Tişörtünün üstünden meme ucunu ısırdı.

Jillian inleyerek aletinin dikkatini çekti.

"Hadi gidelim." Kadının kıcına şaplak attı.

"Nereye gidiyoruz?" Jillian, AJ'in kucağına tırmanıp kasıklarını kot pantolonunun şişkinliğine yerleştirdi.

“Seni gerçek bir yemek için dışarı çıkarıyorum.” Jillian’ın ona sürünme çabalarını durdurmak için parmaklarını kalçalarına bastırdı.

Jillian, yemek yemek aklında bile değilmiş gibi boynunu öptü. “Sanırım seni tekrar bağlayıp aletini ağzıma alırsam bu beni sabaha kadar idare eder.”

“Sikseler olmaz.” Onu kucağından indirdi ve ereksiyonunu düzelterek ayağa kalktı.

Jillian güldü. “Oral seks teklifine verilecek normal tepkinin bu olduğunu düşünmüyorum.”

AJ boğazını temizledi ve onun için kapıyı tuttu. “Normal bir oral seks yapmayı bildiğini sanmıyorum.”

Kadın gülümseyerek yanından geçti. “Sıkıcı mı demek istiyorsun?”

AJ kapının arkasından kapanmasına izin vererek, “Sıkıcı her zaman kötü değildir,” diye homurdandı kendi kendine.

“Evet öyle,” diye seslendi koridorun yirmi metre aşağısından.

Jillian’ın kulakları köpek gibi keskindi.

“Dilim seni genç tutacak, çavuş. Saçlarının henüz ağarmasını istemiyorsun, değil mi?”

Kusursuz bir zamanlaması vardı. AJ arkasından gelen kıkırdama sesine döndü. Gözü açılmamış üç yeniyetme donakaldı, nefeslerini tutup ağızlarını kapattılar. Adamın delici bakışları aksi yöne koşmalarına sebep oldu.

OTELİN RESTORANINDAKİ AKŞAM YEMEĞİ, gerçek bir randevudan iki kumaş mendil kadar uzaktaydı.

Odalarına dönerken asansörde, “İçecekler, atıştırmalıklar, ana yemek ve tatlı vardı. Gerçek bir randevuydu,” diye tartıştı AJ.

“Üzgünüm, kumaş mendil yoktu.”

“Sana çiçek getirdim.”

“O bir özürdü,” dedikten sonra asansörden indi.

AJ, Jillian kapının kilidini açarken saçlarını boynundan çekti ve dudaklarını teninde gezdirdi. "Boktan bir özürdü," diye fısıldadı.

Onun dokunuşuyla titreyen Jillian'ın tüyleri diken diken oldu.
"İyi geceler, AJ."

"Bekle." AJ kolunu onun beline doladı.

"Bu kadar mı? İyi geceler öpücüğü yok mu ya da..."

Jillian dönüp adamın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Tatlı rüyalar."

O geri çekilirken belinden sıkıca tuttu. "Sanırım takımlarımdaki tüyler beyazladı."

Jillian güldü. "Konusu açılmışken... Bence tüm bölgeyi ağdayla almalısın. Eve döndüğümüzde bunu senin için yapmaktan mutlu olurum."

AJ onu serbest bırakıp sanki takımlarını tekmelemişçesine eğildi. "Erkekler böyle şeyler yapmazlar."

"Yaparlar." Çantasını yatağın üzerine fırlattı. "Ağda yerine tıraş da edebilirsin. Sanırım Jackson'ın ödünç alabileceğimiz bir usturası var."

"Berbat bir durumdayım ama tamamen deli değilim. Elinde usturayla sikime yaklaşmana izin vermeden önce kendi elimi yedim."

"Sana söyledim, kesmekle ilgilenmiyorum." Jillian, kafasındaki kelimelerin aslında ağzından çıktığını fark etti ve midesine oturan yumruyu görmezden gelerek gülümsedi.

Neşeli ruh hali buharlaşıp yerine ağır, boğucu bir his bıraktı. AJ'in ifadesi ile bakışları daha dikkatli hale gelirken ve dudakları yutkunmayla kasılırken Jillian onun aklında beliren soruyu görebiliyordu.

"Jones kim?"

Jillian'ın tüm kanı çekilip ardında soğuk terler bıraktı.

"Ne?"

"Jones. Dün gece uyuyakaldıktan sonra seni sıkıştırıp uyardığımda, 'Lanet olsun, Jones' diye bağırdın."

Tam dürüstlük, Jillian'ın bir daha asla sahip olmayacağı bir lükstü. Yalan söylemek hayatta kalmaktı. "Köpeğim. Jones adında bir köpeğim vardı." Yalan yoktu.

"Öldü mü?"

Jillian döndü ve bavulunu açtı, ellerinin titreyiş şeklini saklayacak bir şeye ihtiyacı vardı. "Evet, öldü," diye yalan söyledi.

"Üzgünüm."

Jillian, boğazındaki onu boğmaya çalışıyormuş gibi hissetti-ren duyguyla mücadele etti. "Ben de." Düşüncelerini, sözlerini ve iyi bir gündeysen gözyaşlarını saklayabilirdi. Fakat kalbi görülmek istiyordu ve göğsündeki keskin ağrıyı dindirmeye yetecek kadar Heineken asla yoktu.

AJ derin bir iç çekti. "Bunda iyi değilim."

Jillian yatağın kenarına oturdu, ellerini bacaklarının altına sığdırdı. "Ne konuda?"

"Bu..." -ikisini işaret etti- "...ilişki meselesinde. Geçmişin, kan konusu, seçtiğin saçma meslek, kardeşinle yaşama sebebin... Bunlar hakkında daha fazla soru soracak kadar umurumda olmalı ama ben sikik bir bencilim. Kendi zavallı hayatımla zar zor başa çıkabiliyorum ve sadece..."

Genç kadın başını iki yana salladı. "Önemli değil. Anlatacak bir şeyim yok."

AJ'ın göz kapakları hızla kırılırken başı biraz geriye düştü. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Jillian tek omzunu kaldırdı. "Bir uçurumun kenarındaymışım gibi sana geçmişimi ve 'sorunlarımı' sorman için *yalvarmamı* bekliyorsun ama değilim. Bunu bana sormayışın, bu..." -onun hareketini taklit etti- "...ilişki şeyinin işe yaramasını sağlıyor."

Adam dalgın bir bakışla başını salladı.

Çok ileri gitmişti. Çok fazla ve çok az arasında hassas bir denge vardı. Ulaşılamaz olarak algılanan şeyi arzulamak insan doğasıydı. Geçmişini çok ulaşılmaz mı gösteriyordu?

"Yapma."

AJ'in bakışları onunkilere kaydı. "Neyi yapmayayım?"

"Sadece bir gerçeği belirtiyordum. Bunu bir oyun olarak algılamak. Duygularımı kullanarak ulaşılması güç kişiyi oynamıyorum. Bu bir tuzak değil."

AJ ellerini beline dayadı ve ayaklarına baktı.

"Bu bir hediye, AJ. Asla onurumu savunmak için kılıcını çeken, güvenilir atı üzerindeki cesur şövalyem olmak zorunda kalmayacaksın. Kuyumcu vitrinindeki ışıltılı elmaslara asla aval aval bakmayacağım ya da ilişkimizin nereye gittiğini sana sormayacağım."

"Umursamaz görünüyorsun ama olmadığını biliyorum. Şefkatini gördüm."

"Bu da bir hediye. Sana hiçbir zaman art niyetle şefkat göstermedim. Ben duygusuz değilim, güçlüyüm. Ego vahşi ve talepkâr bir canavar olduğu için koşulsuz olarak vermek çok güç gerektirir."

AJ gözlerini biraz kıstı. "Yani hiçbir şey... Karşılığında benden hiçbir şey istemiyorsun."

Jillian sırtarak ona doğru sinsice yaklaştı. "Ben merhametliyim, bir azize değil." Ellerini adamın tişörtünün altına kaydırarak her sıkı kasın hatlarını takip etti.

AJ tek kaşını kaldırdı. "Yani beni bedenim için mi istiyorsun?"

"Sanırım ikimiz de bunun senin muhteşem kişiliğin için olmadığını biliyoruz." Adamın tişörtünü yukarı itip dişlerini teninin üzerinde gezdirirken Jillian'ın dudaklarında kıskırtıcı bir sırıtış belirdi.

AJ, onun kalçasını yakalayıp yukarı kaldırırken, "Sen tam bir kaltaksın," diye hırladı.

Jillian bacaklarını adamın beline doladı ve güldü. "Fakat dürüst bir kaltak."

Otuz Birinci Bölüm

DAY

JESSICA GÖZLERİNİ KIRPAMADI. Damarlarında bin farklı panik dalgası dolaşıyordu.

Ateş gibiydi.

Buz gibiydi.

Bu delilikti.

Panik kalbini ele geçirerek şiddetli bir ritim bozukluğuna sebep oldu. Siyah çantanın içinde çeşitli bağlar vardı: kelepçeler, ipler, saten tıkaçlar, göz bağları ve *fermuarlar*. İçi zehirli yılanlarla doluymuş gibi çantadan uzaklaştı. Luke ona işkence ediyordu. Belki de Dört'ün ruhunun onda olduğuna inanıyordu ve şeytan çıkarma ayini planlıyordu.

Luke başından beri haklıydı ve belki de hepsi akıl oyunlarının bir parçasıydı. Seks yapma şansları bir kez daha yüzde sıfırdan daha azdı. Nokta.

Çanta adamın son noktasıydı. Jessica'yı inceliyordu; bu yüzden onun asla kısıtlanamayacağını bilmesi gerekiyordu. Bir çıkmaza girmişlerdi ve aradaki mesafeyi birleştirecek kadar uzun bir köprü asla olmayacaktı. Luke'u ne kadar sevse de... Çanta ve temsil ettiği şey çok fazlaydı.

Çantayı girişteki dolaba tıktı, sandviçini çöpe attı ve tek başına uyudu; hayatının geri kalanında da yapacağı gibi...

OTOMATİK PİLOT.

Jessica, Dr. Luke Jones öncesi rutinine geri döndü: Egzersiz, iş, ders, sınav, tekrarlar. İki hafta sonra, o yokmuş gibi davranmaya çalışmaktan vazgeçti. Sonuçta, Kelly ve Gabe'le birlikte Long Beach triatlonunda yarışacakları için bunu yapmak zor olacaktı.

"Yapacak çok açıklaman var." Kelly kapıdan içeri daldı.

"Seni görmek de güzel." Jessica çantalarını kapının yanına koydu.

Gabe'in aracıyla Long Beach'e gidiyorlardı. Luke'un ona temizliğe gelip gelmeyeceğini sorduğu -basit bir "hayır" cevabı almıştı- birkaç mesajı dışında, siyah çanta olayından bu yana başka bir iletişim kurmamışlardı.

"Ellie artık Luke'un hizmetçisi olduğunu anlattı. Ona saçmaladığını söyledim ama öyle olmadığı konusunda ısrar etti ve kendi başına böyle bir şey uydurması garip... O yüzden, neler oluyor?"

"Şey, Ellie... Evet, ee... Bu doğru. Jones için ufak bir ev temizliği yapıyordum, yani Luke için. Fakat artık yapmıyorum."

Kelly, burnunun üzerinde üçüncü bir göz çıkmış gibi ona baktı. "Bu... Bu hiç mantıklı değil."

Gerçekten değildi.

"Sen bir felaketsin." Kelly, Jessica'nın dağınık dairesine baktı. "Ve onun dairesindeki her şey tertemiz. Ona yardım etmek için ne yapıyor olabilirsin?"

"Hiçbir şey yapmıyorum. Yapıyordum, artık yapmıyorum. Gitmeye hazır mısın?"

Kelly gözlerini kıstı. "Neden?"

Jessica çantalarını aldı ve bisikletini omzuna kaldırdı. "Biz-ben-o... Beni kovdu."

"Ne?" Kapıyı Kelly açtı.

"Şey, demek istediğim, beni gönderdi. Aslında ondan çok ben gitmek istedim." Kelly'ye kilitlemesi için anahtarlarını verdi, sonra merdivenlerden aşağı indi. "Çok... *talepkârdı*. Kendimi bu kadar *bağlı* hissetmek istemedim."

"Jessica Mauve Day, söylediklerinin hiçbirine inanmıyorum. Bu durum her şeyiyle yalan ve... başka bir şey kokuyor."

"Selam Jess," Gabe kaldırımında onu selamladıktan sonra çantalarını ve bisikletini aldı.

İkisi de arka koltuğa yerleşirken Kelly, Jessica'ya kötü kötü baktı.

"Ekşi bakışların sebebi ne?" Gabe, Kelly'nin kapısını kapatıp aynasını ayarlarken sordu.

"*Arkadaşlarımız* bir şeylerin peşinde."

Jessica başını salladı ve Luke'un dairesine gidene kadar Kelly'nin güvensiz bakışlarını görmezden geldi.

"Hey dostum!" Gabe atladı ve Luke'un bisikletini kaptı.

Jessica, tırnaklarını avuçlarına gömüp neredeyse derisini delerek karşı pencereden dışarı baktı.

Luke, arka kapıyı açarken Kelly'ye, "Ah... Arkada mı oturuyorsun?" diye sordu.

"Neden? Eski hizmetçinle oturmak mı istiyorsun?"

Jessica, Luke'a bakmak için başını çevirdi. Adam gözlerini kıstı, gözleri onunla Kelly arasında gidip geldi.

"Eski hizmetçi mi?"

"Evet. Onu kovdun, değil mi?"

"Ee..."

"Ben ayrıldım."

"Evet bu doğru." Kelly başını salladı. "Sen de... Ne demiştin, Jessica? Ah, şimdi hatırladım. Çok *talepkârdın* ve o kendini bu kadar *bağlı* hissetmek istemedi."

Luke'un iri iri açılan gözleri Jessica'dan onay istedi. "Öyle mi?"

Jessica yüzünü buruşturdu.

"Öne geç. Burada *eski hizmetçimle* oturacağım."

Kelly, sözlerindeki öfkeyi yok sayıyor gibiydi ama Jessica bunu yapmadı.

"Herkes hazır mı?" Gabe, Kelly kapıyı kapatır kapatmaz sordu.

Bir evet birliğiyle Long Beach'e gittiler.

Kelly -grupta okuyabilen tek kişiymiş gibi- herkes için triatlon öncesi ve sonrası yemek planları, parkur haritası, check-in saatleri ve temelde web sitesindeki diğer her bilgiyle sohbetে hâkim oldu.

Luke cebinden telefonunu çıkarıp ekrana odaklandı. Jessica ise parmaklarını kol dayanağına vurarak, ara sıra ona yandan bir bakış attı. Telefonu tutan eller ve ekranın üzerinde kayan parmaklar; onun göğsünü kavrayan, meme ucunu okşayan ve bacaklarının arasından kayanlarla aynıydı. Jessica hararetli ve titrek hissederek koltuğuna yerleşti.

Telefonu titreyince gülümseyerek çantasından çıkardı.

Jones: Merhaba.

Jessica: Merhaba.

Gözlerini yana çevirdi ama Luke'un yüzü, milyonlarca mil ötedeki birine mesaj atıyormuş gibi soğukkanlılığını koruyordu.

Jones: Seni özledim.

Jessica'nın kalbi dört nala koştu.

Jessica: Ben de seni özledim.

Jones: Numaramı mı kaybettin?

Ekrana baktı.

Jessica: Sadece sinirlendim.

Jones: Çanta yüzünden mi?

Jessica: Evet.

Jones: Dudaklarını özlüyorum.

Jessica oturduğu yerde tekrar kıpırdandı. Luke'un orada nasıl bir heykel gibi oturduğunu anlayamıyordu.

Jessica: Seni özlüyorlar.

Jones: Bugün neden sutyenin yok?

Genç kadın çenesini eğdi. Sert meme uçları, kolsuz gri bluzunun altında iki sivri tepe oluşturmuştu. Her türlü ihtiyatı pence-reden dışarı atarak döndü ve Luke'a baktı; sessizce onun da bak-masını istedi. Fakat Luke bakmadı. Herhangi bir etkileşim içinde olduklarına dair kesinlikle hiçbir işaret göstermedi.

Jessica: Baskıya karşıyım.

Jones: Dikkat dağıtıyor.

Jessica: Çorapların da benimkini dağıtıyor. Bugün iki doğru çifti nasıl giydin?

Jones: Onlar bisiklet çorabı. Sağ ve sol teki yok. İki taraflı giyilebiliyorlar.

Jessica: Eğer duşta ağlamasaydım şimdiye kadar kaç kez sevişmiş olurduk?

Parmağını gönder düğmesinin üzerinde gezdirirken cüretkâr sözlerine baktı. Bilmesi gerekiyordu, bu yüzden başparmağının ekrana dokunmasına izin verdi. Sonra bekledi ama cevap sani-yeler içinde geldi.

Jones: Sayamayacağın kadar çok.

Yutkundu.

Jessica: Becer beni...

Parmakları bir şekilde onun gerçekten söylemek istediği şeyi değil, beyninin ne düşündüğünü yazdı.

Jones: Ne zaman ve nerede?

Tekrar Luke'a döndü. Hiç bir şey yoktu. Tek bir bakış ya da tek bir irkilme bile...

Jessica kısa bir an için mesajı doğru Jones'a gönderip göndermediğini merak etti. Luke ya telefonunu kaybettiye ve yeni bir numarayla başka bir telefon aldıysa? Ya bu konuşmayı hasta ve sapkın bir yabancıyla yapıyorsa? Daha da kötüsü... Ya yapmıyorsa?

Jessica: Bir restoranın tuvaletinde hiç seks yaptın mı?

Jones: Ne düşünüyorsun?

Mesele buydu, Jessica ne düşüneceğini bilmiyordu. O günden önce hayır derdi. Ancak onun düzenli, karşı konulmaz derecede seksi ve kafayı sıyırmış arkadaşı, becer beni mesajına "ne zaman ve nerede?" diye cevap verdiğinde... Tüm bahisler kapanmıştı.

Jessica: Kelly'nin öğle yemeği için durmamızı planladığı restoranın tuvalet kapısı kilitleniyorsa sanırım biz...

Luke, “Yakında öğle yemeği için duracak mıyız? Açlıktan ölüyorum,” diye seslendi arkadaşlarına.

Ön sevişmeye gerek yoktu. Bu kadardı. Bacaklarının arasındaki şiddetli ağrı, onun sesi –sözləri– yüzünden o kadar yoğun bir şekilde büyüdü ki araçtan inmenin bile yaklaşan orgazmına sebep olacağından korktu. Jessica bunu düşündükçe, asla dayanamayacağından da o kadar emin oluyordu. Duygu, engebeli bir yolda dolu bir mesaneyle gitmekten on kat daha kötüydü. Nabızı göğsünde atmıyordu; her atış, bacaklarının arasındaydı. Bir park yerinin ortasında orgazm olurken dizlerinin zayıf düşmesini nasıl açıklayabilirdi?

“Yol inşaatı var, bu yüzden biraz dolanacağız. Farklı bir durak aramam gerekecek, yani bir iki saat daha durmayabiliriz. İkinizin arasında, yerde duran çantanın içinde biraz atıştırılmalık var,” dedi Kelly.

Jessica köpek gibi salya akıttı. Tüm vücudu kritik noktadaydı. Bir mesane sorunu olsaydı, arabayı kenara çekip bir köşeye çömelmesine izin verebilirlerdi. Fakat Luke’la acilen seks yapmak için onlardan kenara çekip arabadan inmelerini nasıl isteyebilirdi?

Luke: Parmağını ıslat.

Jessica mesaja gözlerini kısarak baktı. Ne demek istiyordu? Parmağını dudağına sürttü ve dili de ıslatmak için dışarı fırladı.

Luke: Daha aşağı.

Luke’un her şeyi tüketen gözleri sonunda onunkilerle buluştu ve onu şehvetli girdabına çekti. Tüm duyuları canlandı: pamuklu tişörtünün meme uçlarına dokunuşu, bacaklarının arasından kaymaya mahkûm olan kendi parmağının tuzlu tadı ve Chanel No.69’un aniden uyuşturucu gibi burnuna sızan kokusu...

Jessica, onun manipülatif transi altında, sadece gözleri tarafından kontrol edilerek, pamuklu eteğini yukarı çekti ve acı verecek kadar hassas klitorisine dokunmamaya dikkat ederek parmağını k lütunun altına kaydır ı. Tek yanlış hareketle patladı. Sadece bir dokunuşla parmağı sırlıklam oldu.

Luke eğildi. Bir eliyle atıştırmalık poşetini karıştırdı ve diğ r eliyle Jessica'nın bileğini kavradı. Başını  n koltukların arkasında eğik tutarak söz konusu ıslak parmağı dudaklarına götürdü ve ağızına kaydır ı. Canavarca bir etkisi olan mütevazı bir hareketti.

Jessica nefes nefese kaldı... Kontrol için savaşıyor ve hafif zevk iniltilerini salmak için kıvranıyordu. Luke, parmağını ağızından çekti ve dilinin ucunu üzerinde gezdirdi. O. Anda. Bitti.

Bacaklarını birbirine bastır ı, çenesini göğsüne dayayarak saçlarının bir perde gibi yüzüne düşmesine izin verdi. Sonra dudaklarını ısırdı. Nabız gibi atan orgazm, vajinası boyunca dalgalar halinde yayılıp parmak uçlarına kadar indi ve parmak arası terliklerinin içinde kıvrılmalarına sebep oldu. Jessica gözlerini kapadı.

Bunu nasıl yapmıştı? Bazı erkekler bir kadının vücudunu saatlerce okşardı ve hiçbir şey olmazdı. Luke *nerede ve ne zaman, parmağını ıslat* diye mesaj atmış, sonra söz konusu parmağı on saniyeden az emmişti ve... Jessica patlamıştı!

Luke eli  antadayken, Jessica'nın bileğini bırakmadan ve tekrar dik oturmadan önce bir elma aldı.

“Onlar çok iyi.” Kelly, Luke'un elindeki elmaya baktı.

“Mmm... Evet, ağızım şimdiden sulandı.” Yüzünde bir sırıtışla elmadan büyük bir ısırık aldı; gözleri Jessica'nın üzerindeydi.

Jessica gözlerini kıstı. Ukalalık ona yakışmıyordu. Belki de yakışıyordu.

RESTORAN BANYOSUNUN KİLİTLENEN KAPISI yoktu. Ne güzel. Luke, Jessica'yla ilk karışlaşmasının nasıl sonu lanacağın-

dan tam olarak emin değildi. Ebeveynlerinin duşundaki girişimleri, yıllardır en zayıf düştüğü andı; gerçek bir köpekbalığı tankına dalma hareketiydi. Onunla olmak istiyorsa tekrar kanamaya hazırdı... ta ki Jessica ağlayana ve bencilliği onu bir yıkım gölgesi gibi göğsünden vurana kadar. Jessica'nın hissedeceği pişmanlığı nasıl gözden kaçırabilirdi?

Gabe, Luke'la birlikte bir park yeri ararken Kelly ve Jessica'yı otelin girişinde bıraktı.

"Ee kız kim?" diye sordu.

Luke dikiz aynasından ona baktı. "Ne kızı?"

"Geçen gece ailelerimiz birlikte yemek yediler. Bir kızı hafta sonu için eve götürdüğünü duydum."

Luke başını salladı. "Evet."

"Neden bana söylemedin?"

"Önemli bir şey değildi."

Gabe güldü. "Annenle baban böyle tarif etmemiş."

"Ne demişler?"

"Onun özel olduğunu söylemişler."

Doğru olsun ya da olmasın, elbette öyle düşünmüşlerdi. Jessica sevmekten nefret ettiğiniz ve nefret etmeyi sevdiğiniz bir kızdı; her iki durumda da bağımlılıktan başka bir şey değildi. Onunla kontrolden çıkıyordu ve onsuz çaresizdi.

"Peki, o kim?"

Ne kadar basit bir soruydu.

"Bir arkadaşın arkadaşı."

"Yok canım? Arkadaşlarının çoğunu tanıyorum. Belki kızı da tanıyorumdur." Gabe arabayı bir park yerine çekti.

Bu yüzde yüz mümkün görünüyordu.

Luke dışarı çıktı ve güneş gözlüğünü taktı. Gabe kapıyı kapattı ve elini arkadaşının omzuna koydu. Dudaklarında o kadar da zarif olmayan bir sırıtış belirdi.

"Sana takılıyorum, adamım. Tanrım, harika Dr. Jones'un bir kez olsun kıvrınmasını izlemek heyecan verici. Jessica'yı eve götürdüğünü biliyorum ve yapacak ciddi açıklamaların var."

"Kelly biliyor mu?"

"Hayır. Jessica hiçbir şey söylemediği için çok kızardı."

"Ne zamandır biliyorsun?"

"Yaklaşık bir haftadır."

"Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Bana söyleyeceğini tahmin etmiştim. Bana *söyleyecektin*, değil mi?"

"Orası karışık."

"Anlamadım. İkkinizin arasını yaptık. Bu gizlilik neden?"

Luke döndü ve eşyalarını boşaltmaya başladı. "Dediğim gibi, bu karmaşık."

"Dinle beni, göt herif. Fizik doktoram var. 'Karmaşık' ile başa çıkabilirim. Yavaş konuşman veya temel kelime dağarcığı kullanman bile gerekmeyecek."

Luke içini çekti. "Anlamayacağın ya da anlayamayacağın için değil. Sana her şeyi anlatamam."

Çanta ve bisikletlerin ağırlığını yüklediler. Kapıyı kilitletiğinde duyulan bip sesi, Gabe'in kafasında bir ampulü yakmış gibiydi.

"Siktir! Jessica senin hastan, değil mi?"

Gabe kendi iyiliği için gerçekten fazla zekiydi.

Otuz İkinci Bölüm

KNIGHT

OMAHA'YA DÖNÜŞ YOLCULUKLARININ ikinci günü bir öncekinden çok daha iyi geçti. AJ tuzlu fıstıkları ve diyabetik Twizzler şekerlerini yedi, üstüne şişelenmiş musluk suyuyla onları mideye indirdi.

“Önümüzde bir mola yeri var. Çekmemi ister misin?” AJ sordu.

“Elbette.”

Durduklarında sadece bir araç daha vardı. Biraz esnediler ve tuvalete doğru topallayarak yürüdüler, yolda geçen onca saatten dolayı bacakları kaskatı kesilmişti. Jillian dışarı çıktığında AJ zaten kamyonetteydi.

Donakaldı.

Yol boyunca uzanan ışıklardan ikisi sönmüş ve onu iki tarafta görebileceği herhangi bir şeye karşı neredeyse kör bırakmıştı. Uzakta biri gizleniyordu. Çalılarının içindeki belli belirsiz hışırtılara odaklanabilmek için gözlerini kapadı.

“Seni tanıyorum.”

Kalbini sıkıştıran ilk korku, sesi alguladığı anda yerini bir katilin öfkesine bıraktı.

"Saçın farklı ama bu vücudu nerede görsem tanırım."

Kamyonet yirmi metre ötedeydi. AJ'in ana hatlarını telefon ekranının ışığında görebiliyordu. Çenesi göğsüne doğru eğikti. Jillian'ın yürümeye devam etmesi gerekiyordu ama Jessica yapamıyordu.

"Arkadaşımı öldürdün. Senin yaptığını biliyorum. İntihar etmezdi."

Bu, Jessica Day'in bir son bulma fırsatıydı. Yürüyüp gidebilir, adamın kendi kaderine karar vermesine müsaade edebilirdi ama kamyonetin üzerindeki plaka onu AJ'in ailesine götürürdü. Kimliği onu Omaha'ya götürürdü. Hiç kimse bir gün uyanıp katil olmaya karar vermezdi –özellikle de Jillian Knight– ama Jessica Day kendini savunmak için eğitilmişti ve bu eğitim onu bir katil yapmıştı.

Adam güldü. Dört, arkadaşı Claire'i keserken Jessica'nın kullaklarını dolduran aynı sadist kahkahaydı.

"Bence bu kader. Bu koca ülkedeki diğer tüm mola yerleri arasında, bu gece burada tekrar bir araya gelme şansımız nedir? Ben kafana bir kurşun sıkmadan önce oradaki erkek arkadaşının seni kurtarma ihtimali nedir?"

Adam yaklaştı ve Jillian, AJ'in onu gölgelerde görmemesini umarak gözlerini tekrar kapattı.

"Önce senin o küçük kıcını sikerim ama sana güvenmiyorum. Haberi gördüm. Sen öldün ve ben hayaletlere güvenmiyorum." Adam daha da yaklaştı.

Knox tekrar tekrar gözlerini bağlamış, diğer tüm duyularını keskinleştirmiş ve bir kurbanın gözlerinden son bakışını çalmaktan kaynaklanan insani suçluluğu ortadan kaldırmıştı.

Çok kolaydı. Bunca yıl sonra, her şeyi kesin bir doğrulukla hatırlıyordu. Beş saniyeden kısa bir süre sonra adam iki ham-

ede silahını kaybetmişti ve kırık bir boyunla yerde hareketsiz yatıyordu.

Tek bir gözyaşı yanağından aşağı süzülürken kalbi hızla çarpıyordu. Adam için ağlamıyordu. Bu onun içindi; Jillian için. Jessica bir katil olarak ölmüştü ama Jillian bir katil olarak yaşamak zorunda kalacaktı.

Derin bir nefes alarak biraz titreyen yumruklarını sıktı, cese-
de bir kez bile bakmadan gözlerini açtı ve kamyonu yürüdü.

AJ, o sürücü tarafına geçtiğinde telefonundan başını kaldırdı.
“İyi misin?”

Kamyonu çalıştırdı ve başını salladı.

“Buranın ışıklarını değiştirmeleri gerekiyor. Dışarısı günah
kadar siyah.”

Jillian onu dikkate almadı. Bazı şeyler *günahkâr* karanlıkta
bırakılsa daha iyi olurdu.

Yolculuklarının son yirmi dört saatini daha fazla kayıp ver-
meden başardılar. Korkunç bir düşünceydi ama Jillian geçen
gece AJ’yi yakalayan migren için garip bir şekilde minnettardı.
Jillian Knight her kimse o olmaya çalışsa da çok zorlanmış hisse-
diyordu. AJ, kafası böylesine şiddetli bir dikkat dağıtmayla zonk-
lamasa fark ederdi.

Eve varır varmaz, neredeyse aşırı dozda ağrı kesici alan AJ
yatağına yığıldı. Jillian eve gitti.

Jackson o ön kapıdan girer girmez, “Sana inanılmaz derecede
kızgıyım,” diye azarladı.

Çantalarını yere bırakıp ona baktı, gözyaşları yanaklarından
süzülüyordu. AJ’in önünde dağılmadan eve varmak için ihtiyaç
duyduğu güç neredeyse onu öldürecekti.

Kardeşinin gözlerindeki öfke, onun acısını gördüğü anda yok
oldu. “Tanrı aşkına! Ne oldu?” Jillian’ı kollarına çekti.

Hıçkırıklar tüm vücudunu sararken adamın tişörtünü tuttu.
“Onu öldürdüm.”

Jackson kollarını kavradı ve onu geri itti. "Kimi?" diye bağırdı, gözlerinde vahşi bir bakışla.

"T-T-Trigger." Kollarının arasında yere çöktü.

"Ne? Nasıl? Bana bak!"

"O-o bir mola yerindeydi."

Jackson ikisini de yere indirdi ve başparmağıyla AJ'in dudaklarında bıraktığı ize dokundu.

"Sana zarar vermiş. Bu olduğunda AJ neredeydi?"

Jillian başını iki yana salladı.

"Bana o zarar vermedi."

"Dudağın..."

"AJ yaptı."

Jackson'ın vücudu kaskatı kesildi. "AJ sana vurdu mu?"

"Ona ben söyle..."

"Sen ne..."

"Dur!" Jackson'ın yüzünü tuttu "Beni dinle..." -burnunu çekti- "...bu AJ'le ilgili değil. Dün gece Wyoming'de bir mola yerinde durduk ve AJ kamyonete benden önce döndü. Karanlık ve uzaktan birinin sesini duydum. Jackson, o... Trigger'dı."

"Onu gördün mü?"

"Hayır." Acı yüzünü kapladı. "Sesini duydum. Beni tanıdı."

"Ama ona bakmadın mı?"

Yavaşça başını iki yana salladı ve gözlerini onunkilere kilitledi. Bunu söylemek zorunda değildi. İkisi de biliyordu.

"Silahı vardı."

Jackson bir kez başını salladı.

"AJ hiçbir şey görmedi."

"Seni takip mi ediyordu?"

"Hayır. Arabası bizden önce oradaydı. O da beni gördüğüne şaşırdı."

"Hadi ama sen ondan daha akıllısın. Bunun tesadüf olmasına imkân yok."

"Biz gelmeden önce arabası oradaydı. Bizi takip etmesine imkân yok."

"Onu arabaya binerken veya inerken gördün mü?"

"Ne?" Jillian kafasındaki karışıklığı gidermeye çalıştı.

"Plaka numarası neydi?"

"Bilmiyorum."

"Park yerinde sadece bir araba daha vardı ve plaka numarasını almadın mı?"

"Hayır! Yapmadım. Gece geç saatti ve hiçliğin ortasındaydık. Neden bölgeyi taramam gerekiyor ki?"

"Çünkü bunu yapmak için eğitildin. Bu senin içine işlemiş."

"Oydu!"

Jackson, Jillian'ın başını tutarak gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Ama onun arabası mıydı? Gerçekten seni takip etmiş olabilir mi? Başka bir yere park etmiş olabilir mi?"

"Aman Tanrım!" Çenesi titredi. Onun arabası olup olmadığıni kesin olarak söyleyemiyordu. Bu sadece bir varsayımdı; aceleci, kötü bir varsayım. "Knox'u aramalıyız."

"Eminim zaten biliyordur. Neredeyse yirmi dört saat oldu. Her yerde gözleri ve kulakları var. Knox, hangi hareketi yapacağını senden önce bilir. Olayı aratacağım."

Jackson ayağa kalktı, onu da kaldırdı ve sonra bilgisayarını aldı. Jillian kardeşine arkasını döndü. Hiçbir fotoğraf görmek istemiyordu.

"Bir adam çarşamba gecesi I-80 Doğu yolundaki Wyoming mola yerinde ölü bulundu. Otuz beş yaşındaki erkeğin, San Diego, Kaliforniya'dan Matthew Green olduğu belirlendi. Dedektifler cinayetten şüphelenmiyorlar ancak otopsi onayını bekliyorlar. Green, on yılı aşkın bir süredir FBI'in en çok arananlar listesinde yer alıyordu. Ünlü seri katil Edwin Harvey'in suç ortağı olduğuna inanılıyor."

"Yeter," diye fısıldadı Jillian, yanağından son bir damla yaş süzülürken.

"Otopsi raporu kalp krizi diyecek."

Jillian yutkundu. "Biliyorum."

"Ama boynunu kırdın." Bu bir soru değildi.

Genç kadın başını salladı. "Ben yapmadım. Jessica Day yaptı." Akıl sağlığının son kırıntısını korumak için buna inanmak zorundaydı.

BİR BAŞKASININ CANINI ALMAK, asla iz bırakan bir fedakârlık olmadan gerçekleşmezdi. Her şeyin bir dengesi vardı. Trigger ve Dört'ün son nefeslerine karşılık Jessica, Jillian'la paylaştığı ruhunun bir parçasının ölmesine izin vermek zorunda kalmıştı.

Knox'la ve takip edilmiş olma ihtimalinin yüksek olmasıyla ilgilenmeyi Jackson'a bıraktı. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Olağandışı tesadüf, kimliklerinin ve bulundukları yerin tehlikeye atılmış olması fikrinden daha rahatlatıcıydı. Ama nasıl ve kim tarafından?

"Tekrar hoş geldin!" Dodge, kavurucu sıcaklıktan ve boğucu ısı endeksinden kaçarak evlerine giren Jillian'ı selamladı.

"Teşekkürler, geri dönmek güzel."

"Ee, sen ve AJ ha?" Dodge sırttı.

Jillian boynunda ve yanaklarında alışılmadık bir kızarıklık hissetti. "Evet, biz... Yakınlaştık."

"Eh, Lilith ile Char geçen gün konuştular; ikisi de sana gerçekten bayılıyor. Boşanmadan önceki son seferinden döndüğünden beri AJ'yi bu kadar mutlu görmediklerini söylediler."

Lilith ve Char elbette konuşmuşlardı; çünkü Lilith tek kulağıyla gayet iyi duyabiliyordu.

"Gittiğimden beri yapacak çok şey birikmiş olmalı."

"Çoğunlukla huzur içinde içiyorum ama evet, birkaç ayak işi de var." Dodge arka kapıdan çıkmadan önce göz kırptı ve el salladı.

Lilith sandalyesinde oturmuş kitap okuyordu.

"Neden sağır olduğuna inanmama izin verdin?"

Lilith başını bir santim kaldırdı ve ayracını yerleştirdi. "Bunu planlamamıştım."

Jillian, Lilith'in sandalyesinin yanındaki kanepeye oturdu.

"Sonra bana bir hikâye anlatmaya başladın... Kendi hikâyenini."

Jillian yüzündeki acılı ifadeyi gizleyemedi. "Kimsenin bilmesi gerekiyordu... Bunu yapmamalıydım..."

"Benimle birlikte mezara gidecek, tatlım." Lilith elini uzattı ve Jillian onu tuttu.

Jackson'ın kendilerininkini kurtarmak için Lilith'in hayatını sona erdirmeye ne kadar yaklaştığını düşününce kalbi acıyla sıkıştı. "Eğer birine söylersen bu senin hayatını tehlikeye atar."

"Bu benim hikâyem değil ki anlatayım. Söz veriyorum."

Jillian başını salladı.

"Neden Omaha'dasın? Hayatının aşkını neden terk ettiğini bilmek zorundayım," dedi Lilith kendi acılı ifadesiyle.

Jillian, Lilith'in sempatisinin yükünü hissetti; doğru seçimin -tek seçeneğin- ona Jessica Day hakkında bir daha asla tek kelime söylememek olduğunu biliyordu.

Ancak Jillian kötü seçimlere bayılırdı.

"Hayatımın aşkını bırakmadım. Jessica bıraktı; çünkü o öldü."

Lilith'in gözlerinin etrafındaki yumuşak kırışıklıklar şaşkınlıkla derinleşti.

"Karmaşık bir şey." Jillian limonata yaptı ve Jessica Day'in var olmadığına dair Lilith'e torunlarının mezarının üzerine yemin ettirdi.

Otuz Üçüncü Bölüm

DAY

“TANRI’YA YEMİN EDERİM ki... Tek bir sikik kelime bile söylersen...” Luke kısılmış gözleriyle Gabe’e baktı.

“Lisansını kaybedersin. Anladım. Bir kez daha söylüyorum... Aptal değilim. Keşke ben de senin için aynı şeyi söyleyebilseydim,” diye mırıldandı Gabe, tam yük taşıyan öküzler gibi otele doğru yürüdükleri sırada.

“Bilmen gerekirse o artık benim hastam değil ve hiç seks yapmadık.”

“Bunun için teşekkürler ama bil diye söylüyorum, kayıt tutmuyorum. Ben senin en iyi arkadaşınım. Senin hakkında senin kendin hakkında bildiğinden daha fazlasını biliyorum. Ama bence Kelly benim için *o kişi* olabilir ve en iyi arkadaşlarımız işlerini bir türlü toparlayamadığı için her şeyi mahvetmek istemiyorum.”

“Üzerinde çalışıyorum.”

“Pekâlâ, daha hızlı çalış. Ve Jessica’ya söyle, gelecek hafta onları ziyarete gittiğimizde haberi ailemden almadan önce

Kelly'ye Tahoe geziniz hakkında bir şeyler söylemesi gerekiyor. Anladın mı?"

"Evet, anladım."

Kelly ve Jessica lobide bekliyorlardı.

"Şimdi, Jess ve ben aynı odayı paylaşacaktık ama o birlikte kalabileceğimizi söyledi." Kelly eğildi ve Gabe'i öptü. "Diğer odada iki büyük yatak var. Sana da uygun mu Luke?"

"Evet, ikinizin aynı odada kalması uygun mu?" Gabe, Luke'a dışlerini göstermeden sırıttı.

Luke, ayaklarına bakan Jessica'ya döndü. "Hayatta kalacağız."

Jessica dudaklarını ıslatıp sonra birbirine sürterek başını kaldırdı.

"Hadi gidelim o zaman, hanımlar. Sonsuza kadar burada durmayacağız," dedi Gabe.

"Ah... Alayım bebeğim." Kelly, Gabe'den birkaç çanta alırken Jessica da Luke'un yükünü de hafifletmek için atladı.

Asansöre binip odalarına çıktılar ve Kelly ile Gabe "şekerleme" yaptıktan sonra karbonhidrat yüklemesi için buluşmak üzere plan yaptılar.

"Yani..." Jessica okyanus manzaralı pencerelerin perdelerini iterek açtı. "Sanırım evime bıraktığın çanta hakkında konuşmaya hazırım."

O çantayı bıraktıktan sonra haftalarca süren sessizlik, Luke'a aralarında onun kan kaybetmesini içermeyen bir yakınlık bulmak için yaptığı alışılmadık planını yeniden düşündürüyordu.

Ona doğru dönerek, "İlişkimizde sapık olduğunu itiraf ettiğin nokta bu mu?" diye sordu Jessica.

Luke dudakları iki yana kıvrılarak gülümsedi. "Evet, o konuyla ilgili..."

Jessica döner koltuğa çöküp ofisinde geçirdikleri zamanı anımsatacak -deri koltuk hariç- şekilde ayaklarını masanın üzerine attı.

"Hayır. Bağlamakla ilgilenmiyorum. Sen benim istisnam olacaktın."

"Benden korkuyor musun?"

"Hayır." Duvara yaslandı, ellerini ceplerine soktu. "Benim için değil, senin içindi."

"Yani... Dört'le yaşadığım deneyimden sonra seks sırasında dizginlenmek isteyebileceğimi mi düşündün?"

"Benimle olmak isteyebileceğini ve beni kanattığın için kendini suçlu hissetmeyebileceğini düşündüm. Bağlamanın ardındaki fikri güven oluşturmak için kullanabileceğimizi düşündüm."

"Anlıyorum. Yani bana güvenmiyor musun?"

"Sana sonsuz güveniyorum."

Jessica yavaş bir nefes aldı. "Bunu nasıl söylersin?" diye fısıldadı.

"Çünkü sana inanıyorum."

"Neye inanıyorsun?"

Luke duvardan uzaklaştı ve eğildi, ellerini onun sandalyesinin kollarına yasladı. Yüzü onunkinden birkaç santim ötedeydi.

"Beni sevdiğine inanıyorum."

Birbirlerinin dudaklarına baktılar.

"Öp beni, Jones."

JESSICA KENDİNE GÜVENMEZKEN LUKE ona nasıl güvenilebilirdi? Dudakları onunkilerle buluştu ve bunun önemi kalmadı. Jessica'nın ona tutkunun ötesinde, mantığın ötesinde, nefesin ötesinde ihtiyacı vardı.

Ayaklarını masadan indirirken elleri doğrudan Luke'un saçlarına gitti. Onu öyle derinden öptü ki ciğerleri hava için çılgık attı; ancak dili daha fazlasını istedi. Jessica ne kadar sert çektiyse Luke o kadar yüksek sesle inledi. Tadı kadına hayat verdi. Kokusu tüm düşünceleri boğdu. Dokunuşu fısıldanan bir söz gibiydi.

"Luke..." Adı dudaklarından ateşli bir yalvarış, bir duayla dö-küldü. Ağzının sıcaklığı Jessica'nın boynundan aşağı kaydı. Genç

kadın onu aynı anda her yerde hissetmek için yalvararak sırtını kamburlaştırdı.

Luke, aralarındaki kıyafetleri lanetleyene kadar onu kollarında sıkıca sardı. Sonra da Jessica'yı yatağa yatırdı. Genç kadının elleri onun pantolonunu çekiştirirken, Luke da üstünün askılarını kadının kollarından aşağı çekiyordu.

Jessica gözlerini kapattı. "Ya ben..."

Luke, "Yap," dedi ve göğüslerini serbest bıraktı, bir meme ucunu emerken diğerini sıkı bir tutuşla yoğurdu. "Durursak öleceğim."

İstek.

İhtiyaç.

Güven.

"Yapmazsak kendimden nefret edeceğim."

Luke sakinleşti. Göğsünü bırakarak gözlerini kapattı ve içini çekti.

"Benden nefret mi ediyorsun?" Jessica cevap vermesini istemediği için yüzünü buruşturdu.

Gözleri hâlâ kapalı olan Luke, başını iki yana salladı.

"Ama seni öldürüyorum."

Genç adam başıyla onayladıktan sonra ona baktı. Jessica yana yuvarlandı ve oturdu, üstünü tekrar giyindi.

"Lanet olsun!" diye bağırdı ve yumruklarını yatağa vurdu. "Benim sorunum ne? Aylardır bunu düşünüyorum. Ben acayip bir istatistiksel fenomenim. İki hafta içinde yüzde sıfırdan yüzde yüze kim çıkabilir?"

Luke ona uzandı ama genç kadın ayağa kalkıp geri çekildi. "Jessica..."

"Hayır." Odayı adımlamaya başladı. "Bunu küçümsemeye çalışma. Ben bir kuyruk sallayanım, açık ve net. Bu nasıl oldu? Ben LCV istedim, sen gönderdin. Sen LCV gönderdin ve her iki seferde de erişimin reddedildi. Kuyruk. Sallayan!"

"Jessica..."

"Ben işleri erteleyen biri değilim. İş hallederim. Biraz kanlı olabilir ama hallederim. Sonuçlarına lanet olsun!" Parmaklarını

saçlarının arasından geçirdi. "Kanını akıtmam için bana izin verdin. Kimse bunu yapmaz. Neden bunu yaptın? İznine ihtiyacım yok... Bu, tüm meseleyi geçersiz kılıyor. Olayımı tamamen bozdun."

Luke bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Seks olayını mı?"

"Evet! Aynen öyle." Parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Şimdi soru şu: Neden? Neden seks olayımla dalga geçiyorsun?"

Luke sırtüstü döndü ve kolunu yüzüne kapattı. "Bu şimdiye kadar yaptığım en tuhaf sohbet... ve gerçekten çok *tuhaf* konusmalarım oldu."

"Hadi ama Jones! Bana ne var ne yok göster. Uzman görüşüne göre bu neden benim başıma geliyor?"

"Bunu yapmıyorum."

"Neden?" Yumruklarını kalçalarına yerleştirdi.

"Çünkü kendini beğenmiş bir pislik gibi görüneceğim."

"Söyle."

"Hayır," diye homurdandı.

"Söyle!"

"İyi!" Luke ayağa kalkıp dümdüz ilerledi. "Korktuğun için benimle seks yapamıyorsun. Muhtemelen sana tamamen güvenen tek kişi benim ve beni sevdiğin için bu seni korkutuyor. Ne düşündüğümü umursuyorsun ve beni incitip bu güveni kırma fikri seni ölümüne korkutuyor çünkü yapmıyorsun. Güven. Kendine."

Jessica tekrar tekrar göz kırparak ona baktı "Acıdan değil. Tırnaklarımın ve dişlerimin derini deldiğini biliyorum. Utançtan... Çünkü aklı başında kimse bunu yapmaz. Bunu *eski psikiyatristime* söylemenin ne kadar gülünç olduğunu biliyorum ama benim deli olduğumu düşünmeni istemiyorum."

Üst dudağını ısırdı ve içini çekti. "Bazen işe yarıyor. Tutkunun zirvesindeyken kan akıtmak arzuyu yükseltebilir, şehveti yoğunlaştırabilir. Ama sonrasında, yaralar ve ısırik izleri artık seksi olmaz... Çılgınca olurlar. Seks sırasında ihtiyacım olan sözde *kont-*

rol, normal erkeklere göre iğdiş edicidir. Aynı adamla asla iki kez yatmadım.”

“Seks yaparsak seni bırakır mıyım sanıyorsun?”

“Evet,” diye fısıldadı.

“Bırakmayacağım.”

“Bunu bilemezsin.”

“O zaman bırak kanıtlayayım.”

Jessica ayakkabılarını giydi. “Açım. Akşam yemeğini beklerken bir şeyler atıştıralım.”

Luke ayağa kalktı ve kot pantolonunu bağladı. “Sürekli seni düşündüğümün farkında mısın? Tanıştığımızda senden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum, gittiğinde ise seni tekrar görmek için sabırsızlandım. Düşüncelerimi zaten kontrol ediyorsun... Bu noktada vücudumu kontrol etmene izin vermem gerçekten önemli mi?”

Jessica kapıyı açtı ve omzunun üzerinden geriye baktı. “Yani bana takıntılı mısın?”

Luke gülümsedi. “Evet.”

Genç kadın omuz silkti. “Bununla yaşayabilirim.”

“TAMAM BEYLER, BAHİSLERİNİZİ YAPIN.” Onlar erken bir akşam yemeğinin tadını çıkarırken Kelly, makarnasını çatalının etrafında döndürerek sırttı.

“Bahisler?” Luke’un yüzü şaşkınlıkla doldu.

“Evet. Jess yarın birinci olacak mı?”

Jessica gözlerini devirdi.

“Hiç birincilikle bitirdin mi?” diye sordu Gabe.

Genç kadın başını salladı. “Onu her zaman yendim ve asla birinci olmadım. Ama Jess her zaman, isterse birincilikle bitirebileceğini söylüyor; kaçınıcı geldiği umurunda değil.”

“Bu doğru.” Jessica omuz silkti.

"Saçmalık. Bu bir yarışma. Tüm mesele birinci gelmeyi denemek." Kelly'nin sesi inanmazlıkla birkaç perde yükseldi.

"Bin dolara Jessica'nın yarını birinci bitireceğini söylüyorum." Luke tabağından başını kaldırıp kendisine hayretle bakan üç çift göze baktı.

"Bin dolar mı?" diye sordu Gabe.

Luke, Jessica'ya baktı. Gözlerini kısarak ona bakıyordu.

"Evet. Var mısın?" Luke meydan okudu.

Gabe başını salladı ve sırtıttı. "Üzgünüm Jess, alınma ama hayır diyemem. Cebimdeki para bu."

"Ben de varım. Ama sadece kaybederse. Acayip bir şansla kazanırsa verecek bin dolarım yok." Kelly kıkırdadı.

Jessica hariç herkes güldü. "Benim bundan kazancım ne olacak?"

"Bir madalya ve övünme hakları." Kelly göz kırptı.

Jessica bakışlarını Luke'a çevirdi. Onu en iyi arkadaşını kandırmak için kullanıyordu. "Bahis iki bin dolar olmalı ve eğer kazanırsa Luke bana yarısını verecek."

"Ne?" diye bağırdı Kelly.

Gabe yanağını ısırды, gözleri Jessica ve Luke arasında gidip geldi. "Ne diyorsun, bebeğim? Endişelenecek bir şeyim var mı?"

Kelly başını salladı ve gülümsedi. "Jess palavrayla dolu. Parasını al."

Luke koltuğunda arkasına yaslandı. "Eğer kaybedersem, Bayan Day, yarısını ödeyeceksin."

Jessica herkesten önce yediği halde ağzına bir lokma daha makarna attı. "Anlaştık" diye mırıldandı.

Gabe saatini kontrol etti. "Erken yatıyoruz. Ama siz ikiniz tatlı ısmarlamakta, çok içmekte ve geç saatlere kadar uyanık kalmakta özgürsünüz. Yarın bu saatlerde ikiniz de bayılmış ve iki bin dolar kadar hafiflemiş olacaksınız."

Kelly, Jessica'yı yanağından öptü. "Tatlı rüyalar, hayatım. Baskı yok."

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Jessica, Kelly'nin makarnasının kalanını aldı ve yemeye başladı. Luke ona baktı.

"Beni yargılama, Jones."

"Seni neden yargılayayım? Sırf bu gece kendi vücut ağırlığın kadar makarnayı yediğin ve yarın birinci bitirmen için büyük bir bahse girdim diye mi?"

Kadın omuz silkti. "Bu senin fikrindi, benim değil. Ama bir önemi varsa söyleyeyim, beni Vegas'a götürüp biraz daha hızlı para kazanmak için kullanmak istersen, kart da sayarım."

Luke kıkırdadı. "Kart saymıyorsun."

Kadın durdu, spagetti çenesinden aşağı sarkıyordu.

Adam başını hafifçe sallayarak tavana baktı. "Elbette sayıyorsun."

Son spagetti çubuğunu da yuttuktan sonra ağzını sildi ve ellerini tok karnının üzerinde kavuşturdu. Masaları diğer müşterilerden uzakta bir köşedeydi. Jessica hızlıca etrafına bir göz attı ve sonra bakışlarını Luke'a dikti.

"Beynindeki durmak bilmeyen düşünceler insanı sağır ediyor, Jones. Sor gitsin."

"Ne soracağım?"

"Bilmiyorum, o senin beynin. Ama bana hep tuhaf bir merakla bakıyorsun. Sanırım beni incelediğini söyleyeceksin ama bundan daha fazlası olduğunu hissediyorum. Peki, ne bu?"

"Bana eğitiminden bahset."

"Yarın için mi?"

"Hayır, seni uyandırdığım sabah ailemin evinde bilardo sopasının kırılmasına neden olan eğitim."

"Sana söyleyebileceğim ama sonrasında seni öldürmek zorunda kalacağım bilgiyi mi kastediyorsun?"

Luke gülümsedi. "Evet."

Jessica başını salladı. "Eh, hepimizin bir şekilde ölmesi gerekiyor." Bir yudum su içti. "Tamam, işte başlıyoruz... Bir zamanlar güçlü bir uyuşturucu baronunu devirmek için gizli göreve giden

bir Narkotik ajanı varmış. İki gün önce tüm operasyonu altüst edecek kanıtlara sahip olacakken kimliği açığa çıkmış. Üç saat sonra hamile karısı evinden kaçırılmış. Bir hafta sonra cesedi kınyaya vurmuş. Bektan kısmı ne mi? Narkotik ajanı, kimliğinin ortaya çıkacağını biliyormuş ve karısının koruma altına alınmasını istemiş. Talebi, büyük bir tehlike olduğuna dair delil yetersizliğinden reddedilmiş.”

Her şeyi sindirmesini bekleyerek Luke’a baktı.

“Hikâyenin devamı var mı?”

“Hikâyenin ahlaki bir yönü var. Çalışanlarını ve ailelerini güvende tutma konusunda hükümete güvenilemez. Yani şimdi söyleyeceğim şey sadece varsayımsal; çünkü senden biraz hoşlanıyorum, Jones.”

Flörtöz gülümsemelerle bakiştılar.

“Seni öldürmek zorunda kalmayı hiç istemem. Bu şehirde benimle şakalaşacak çok fazla psikiyatrist olduğunu sanmıyorum.”

Luke kaşlarını çatı.

“Muhtemelen haklısın.”

“Öyleyse bir an için şunu hayal et. FBI, CIA, Narkotik, askeri SEALS ekipleri vb. dahil olmak üzere hükümetin çeşitli kollarından yüksek eğitimli, üst düzey yetkililerden oluşan bir grup, gizli bir grup oluşturduysa? Ve bu grup, birinci dereceden aile üyelerini de içeriyorsa ve bu varsayımsal grubun tek amacı, üyelerini çok seçkin bir nefsi müdafaa türü konusunda eğitmekse?”

“Öyle mi?”

“Lütfen Jones. Bunun varsayımsal olduğunu söyledim,” diye alay etti.

“Tamam, varsayımsal olarak ne tür bir kendini savunma eğitimi?”

“Duruma göre değişir. Bazıları yakalanmaktan kurtulmak ve muhtemelen kaçmak için eğitilmiş olabilir. Bu onların fiziksel ve psikolojik yeteneklerine bağlıdır. Diğerleri koruma ve savunma için eğitilmiş olabilir.”

“Gayriresmi bir ordu gibi mi?”

“Varsayımsal olarak, evet. Acil bir durum olsaydı, örneğin bir üyenin dahil olduğu bir kaçırma veya rehin alma durumu, atlatılacak hiçbir siyasi çember olmazdı; çünkü –grup mevcut değil– resmi olarak istihdam edilmeyen ‘elit’ üyelerin, yakalanan üyeyi tehlikeli durumdan *kurtarması* istenebilirdi.”

“Yani dövüş sanatları eğitiminden mi bahsediyoruz?”

“Elit üyeler için mi?”

“Evet.”

“Her şey. En iyiler tarafından eğitilecekler ve bildikleri her şeyi öğreneceklerdi. Bunu steroid alınmış özel kuvvetler eğitim kampı olarak düşün.”

“Bu üyeler öldürmek için mi eğitildi?”

“Evet.”

Luke başını salladı, Âdemelması sert bir yutkunmayla sarsıldı. “Öyleyse *varsayımsal* olarak, böyle bir grubun parçası olsaydın elit bir üye olarak kabul edilir miydin?”

“Bu üyelerin çoğu erken yaşlardan itibaren eğitilecekti... Diyelim ki on dört. Bekâr ve hem fiziksel hem de zihinsel açıdan en iyi durumda olacaklardı. Gabe’le yarın ilk benim bitireceğime dair iki bin dolarlık bir bahsiniz var. Bu yüzden sorunun cevabını zaten bildiğini düşünüyorum.”

Luke tekrar başını salladı.

“Şimdi sana bir sorum var, *Dr. Jones*. Tahmin edebileceğin gibi, arkadaşının ölümünü izleyen biri “aklen” en iyi durumda kabul edilmez ve bu nedenle artık birinin hayatını kurtarması istenmez. Sorum şu ki... Bu kişinin bir odaya girip de içindeki insanları öldürebileceği silahları veya araçları düşünmemesi ne kadar sürer?”

Luke çenesini yumruğuna dayadı. “Açıkkçası bilmiyorum. Belki asla.”

Dürüstlüğünü takdir etti. Luke onun gerçeği olmuştu. Ama bu, bir daha asla eskisi gibi olmayacağını bir başka teyidiydi. Doktordan gelen bu onay, ona iki seçenek bırakıyordu: Ne yazık ki daha iyi birini hak ediyorsun diye pes etmek ya da siktir et ben mutluluğu herkesten çok hak ediyorum tavrıyla adamı kapmak.

Ölümcül bir karbonhidrat komasının eşiğinde olduğu için bu kararı triatlon sonrasına ertelemek en iyisiydi.

Otuz Dördüncü Bölüm

KNIGHT

PEACEFUL WOODS'UN YILDIRIMI, üzerinde kırmızı yağmur çizimleri ve başka pek bir şey olmadan bir çim biçme makinesiyle avlularda dolanıyordu. Normalde, üzerinde anlaşmaya varılan ücretinin haklı görünmesini sağlamak için Bill'in çim biçme makinesine ayak uydurmaya çalışırdı. Ancak o gün yeni bir rekor kırdı ve mahalle sakinlerin Bill'in ayrıntılara dikkat etme eksikliği yüzünden bekledikleri ortalamanın altındaki kalitenin bir tık üstüne çıktı.

"Burada!" diye ciyakladı, çim biçme makinesini Bill'in garajına asarken.

Seksi çim biçici kadın içindeki Noel çocuğunu ortaya çıkardı ve yeni kırmızı bebeğini özel sokakta, botlarını çarpıp ellerini sallayarak gezdirdi.

"O çok seksi!" Eğitim danışmanı Sara, yeni kırmızı Mercedes'inden inerken Jillian sırtıttı.

"Sen başka bir şeysin. Şirketin tarihinde hiç kimsenin bu kadar hızlı bir araba kazandığını sanmıyorum." Sara ona anahta-

rı verdi ve bir minibüsle arkalarında duran kocasına el salladı. “Seni eğittiğimi söylemekten gurur duyuyorum.”

Jillian anahtarı aldı. “Evet, sensiz yapamazdım.” Bu bir yalandı ama Jillian kendini beğenmiş kibirli kişiliğini Jackson’a ayırmıştı. “Senin teslim etmene gerek yoktu. Bayiye gidebilirdim.”

“Hayır, seni ben eğittim; bu yüzden arabayı sana teslim etmem bir gelenek.” Minibüsün yolcu kapısını açtı. “Yapabiliyorken tadını çıkar. Bir gün arabanın çift sürgülü kapısı ve tavanda bir DVD oynatıcısı olacak.”

“Hoşçakal, Sara.” Jillian güldü.

Elini parlak boyada gezdirdi.

Jackson, “Fazla pahalı bir Jetta,” diye mırıldandı.

“Kes şunu.” Parmaklarını parlak kırmızı boyanın üzerinde gezdirirken sırtıttı. *Gerçekten* fazla pahalı bir Jetta’ydı. “Ama bu bir hediye, kimin umurunda...”

“Hediyelerden bahsetmişken... Knox’la konuştum.”

Jillian kaskatı kesildi.

“Zaten tahmin ettiğimiz gibi olayı o *halletmiş*.”

“Trigger’ın neden orada olduğunu düşünüyor?”

“Tasadüf.”

Jillian döndü. “Ama sen buna inanmıyorsun.”

Jackson başını salladı. “Ve artık senin de inandığını sanmıyorum.”

Kadın neye inanacağını bilmiyordu. Eğer bu bir tasadüfse, evren ona bir hediye vermişti... Bir kapanış hediyesi. Böyle bir hediyeyi hak edecek ne yapmıştı? Hiçbir şey.

“Tasadüf değildi. Ben o kadar şanslı değilim. Ama Knox buna inanmıyorsa, o zaman ne yapabiliriz?”

“Bekleyebiliriz.”

Jillian iç çekti. “Evet, oturan ördekler gibi bekleyebiliriz. Şahane.”

Jackson çenesini kaldırdı. Kardeşi döndü ve ürkek bir gülümsemeyle garajına park eden A’ye el salladı.

Genç adam, "Ben içeri giriyorum. Sinirlenme," dedi.

"Ne hakkında?" Jillian başını iki yana yatırdı.

"Hiçbir şey." Döndü ve garajda yürüdü, kapıyı kapatmadan hemen önce geri döndü. Hafifçe somurtuyordu.

Jillian avluyu aştı ve AJ'in garajına girdi. Adam aracından indi ve onun bahçede çalışma kıyafetine ya da kıyafetsizliğine baktı.

"Beğendiğin bir şey gördün mü çavuş?"

AJ arka koltuktan postacı çantasını aldı. "Evet. Keşke herkes görmese."

"Bugün huysuz musun?"

Kafasını salladı. "Yapacak bazı işlerim var. Belki seni sonra ararım."

Eve girerken Jillian onu şaşkınlıkla izledi. Peşinden gitti.

"Yapacak işlerim var dedim." Çantasını tezgâhın üzerine koyarken sözleri sertçe cınladı.

Jillian ona doğru ilerledi.

"Dur." Elini kaldırdı.

Genç kadın durdu. "Hmm..." -koltuk altını kokladı- "...deodorant sürdüm. Kalmayacaktım. Sadece beni daha sonra araman için bir sebep vermek istedim." Ona seksi bir sırtış attı ve yürümeye devam etti.

Bir adım geri çekilirken, "Jillian," diye uyardı.

"Yalvarmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Eve gitmeni istiyorum."

"Öp beni." AJ'in alnındaki endişeli rahatsızlık ifadesi derinleşirken ona biraz daha yaklaştı.

AJ kollarını iki yanında tuttu ve Jillian'a hızlı bir öpücük verdi. Sonra onu çevirdi ve kapıya doğru nazikçe dürttü. "Şimdi git."

"Aric James!" Etrafında hızla döndü ve onu duvara itti.

"Siktir!" diye tısladı adam.

Geri sıçradı ve gözleri vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi, ta ki adamın nazikçe kaburgalarına bastıran ellerine ulaşana kadar. Tişörtünü yukarı kaydırdı. “Kaburgaların morarmış.”

“Çok zekice, Dr. Knight.”

“Ne oldu...” Gözleri büyüdü. “Jackson. Bunu o yaptı, değil mi?” Döndü ve AJ onun kolunu tuttu.

“Dur. Kız kardeşini koruyordu.”

“Bana vurmana izin verdim. Jackson’a bunu yapması için izin verdin mi?”

“Hayır ama saygımı kazandı. Eğer kız kardeşim olsaydın, sana el kaldırdığı için son nefesine kadar her erkeği döverdim. Sanırım beni çok kolay bıraktı.”

“Sen de ona vurdun mu?”

AJ başını iki yana salladı. “Bu bir kavga değil, anlayıştı.”

“Anlayış mı?”

“Evet. Senin iyiliğin söz konusu olduğunda ona hesap verdiğimi anlıyorum.”

Jillian adamın ceketin yakasını kavradı. Ona doğru eğilirken yüzünü buruşturdu.

“Siz iki Neandertal bana hesap veriyorsunuz, birbirinize değil. Anladın mı?” Onu sertçe öptü, dudaklarının isteksizliğinden kaburgalarındaki acıyı hissetti. “Şimdi, acı için bir şeyler al ya da daha sonra yapacağımız seks, o ünlü oral seksin yanında Disneyland gezisi gibi kalır.” Kendine özgü güven havasında dönerek, bir kraliçe gibi kapıdan çıktı.

“Seks yapmayacağ...” AJ kendinden pek emin olmayan açıklamasını bitiremeden kapı kapandı.

Tabii ki daha sonra seks yapmıyorlardı ama adamın huysuz damarına basmak, onun yeni eğlencesi olmuştu.

JILLIAN HER ZAMAN JACKSON'A her şeyi anlatırdı; eninde sonunda. Kadının duygusal tabutuna koymaya çalıştığı şeyi de biliyordu. Saygıdan olsa da, bu bilgiyi kendine saklıyordu. O kontrol yanılmamasına ihtiyacı vardı ve adam bunu ona veriyordu. Bu onun akıl sağlığını koruyordu; yani çoğu zaman. AJ joker kartıydı. Jackson, onun Jillian'ın akıl sağlığında nereye uyduğundan emin değildi. Arkasındaki mantığı ne olursa olsun, cezalandırılmayı istemesi zor bir sınırdı. Jackson onu asla geçmedi ve kesinlikle kimsenin onu geçmesine izin vermeyecekti.

Jillian, "Neredesin, sikik surat?" diye bağırdı kapı kapanırken. Böylece başladı. İkizine olan sevgisi çok dokunaklıydı.

Jackson yatak odasının kapısındaki barfiksle asılıyordu. Cevap vermeye gerek yoktu. Jillian terinin ve acısının kokusunu bir tazi gibi alırdı.

"Piç kurusu!" Bardan atlayıp cenin pozisyonunda yan yattı, midesine ve kasıklarına yayılan yoğun ağrıyla nefes nefese kaldı. "Bel altı..." -dişlerinin arasından gıcırdattı- "...hoş... değil."

"Eh, ne şanslısın ki testislerinin acısını çekmen bitince iyi olacaksın. AJ'in kaburgaları haftalarca ağrıyacak. Senin derdin ne?"

Bir erkeğin vücudundaki her sinir testislerine bağlanır. Bu hem bir lütuf hem de lanettir. Mide bulantısı ve baş dönmesi geçtiğinde, geriye kalan tek şey keskin ağrıydı.

Jackson duvara yaslanarak oturma pozisyonuna geçmek için savaştı. "Şu anda bir şekilde aklımdan çıkmış nedenlerden dolayı..." -yüzünü buruşturmaya devam etti- "...kız kardeşim olan kötü iblisten kendimi sorumlu hissediyorum."

Jillian kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, öne doğru eğildi ve söz konusu şeytani iblisin bakışıyla ona baktı. "AJ'in

TSSB'si var ve korkunç migren ağrıları çekiyor. Burnuna iki kez vurdum, bir kez kırdım, vücudunda utandırıcı ve üzücü bir dizi tırnak ile ısıruk izi bıraktım. Bence ikimize de uzaklaştırma emri çıkarmadan önce ona daha fazla fiziksel zarar vermekten kaçınmamız en iyisi. Anlaştık mı?"

Jackson başını salladı. Jillian gitmek için döndü.

"Jill?"

"Ne?"

"Bence sen de yeterince şey yaşadın. Sana tekrar vurmasına izin verme. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye fısıldadı.

Jackson'ın telefonu çaldı. Telefon yatağındaydı, üç metre ötede. Uzun bir üç metre. Cevap vermek için acısına katlanıp emekleyerek ona gitti.

"Evet?" diye inledi.

"Selam tatlışım. Annem şehir dışında. Oyun randevusu ister misin?"

Oyun oynama daveti aldığı herhangi bir kızın onun için çok genç olması iyi bir ihtimaldi. Bu ve Bay Snuffelupagus, o gece o kadar da tatlılık yapacak gibi hissetmiyordu.

"Üzgünüm Dahlia, şu anda biraz hastayım."

"Ah canım... Gelip seninle ilgilenmeme ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hayır, hayır... Ben iyiyim. Seni arayacağım."

Aramayı sonlandırdı ve başını yatağa yasladı. "Lanet olsun, siki mi o kızın ağzından uzak tutmalı ve onu başımdan atmalıyım."

HALLMARK'IN GERÇEKTEN DE *SENİ evire çevire dövdüğüm için üzgünüm* kartı yapması gerekiyordu. Knight İkizleri onları toplu olarak satın alırdı. Jillian, var olmayan şiirsel jest yerine

AJ'in uyandığı şafak vaktinde teslim edilen bir yatak kahvaltısı hazırlamayı tercih etti.

Saksının altına iyi gizlenmiş anahtarı aldı ve içeri girdi.

AJ, sabah gazetesinin arkasından, "Konu zorla içeri girmeye gelince, vicdan ya da ahlak yoksunluğunuz rahatsız edici," diye mırıldandı. Sabahın beşinde çoktan duş almış ve giyinmişti.

"Jackson'ın mantıksız davranışı için bir barış teklifi olarak yatakta kahvaltı hazırlayacağım. O yüzden soyunup çarşafların altına girmenin sakıncası yoksa, bunu bir tabağa koyup iki dakika sonra seni şaşırtacağım."

AJ gazeteyi katladı ve bir kenara fırlattı. Kahvesinden bir yudum alarak, Jillian'ın siyah dantelli külot, gri-beyaz puantiyeli kolsuz bluz ve en sevdiği kırmızı yağmur çizmelerinden oluşan kıyafetlerini hızlıca değerlendirdi.

"Kahvaltım için hazırladığın şey her neyse bunun bir barış teklifinin tam tersi olduğundan oldukça eminim."

"Güvenoyu için teşekkürler."

"Rica ederim." AJ gözlerinin onun vücudunda gezinmesine engel olamıyordu.

"Bana öyle bakmayı kesmezsen kahvaltıda yiyeceğin tek şey benim."

Sinsi gülümsemesine seksi bir vurgu gibi kaşını kaldırdı. "O çantadaki her şeyden daha lezzetli olduğunu zaten biliyorum." Gazeteyi yere fırlattı. "Gel de onları masaya koy."

Kadın iç çekti. "Blöfümü görmekte başarılı oldun. Aslında tarçınlı kahveli kek..."

"Aman Tanrım... Bahse girerim içine kahve telvesi koymuş-sundur, değil mi?"

Çantayı masanın üzerine koydu ve adamın kucağına oturdu. AJ gerildi, onunla kaburgaları arasında güvenli bir mesafe bırakmak için elinden geldiğince geriye doğru eğildi.

Adamın dudaklarını tutup bir ördeğinki gibi birbirine kenetleyerek gözlerini kısıtı. "Dediğim gibi... Ben yokken Greta'nın Jackson'a yaptığı tarçınlı kahveli kek. Görünüşe göre yemeği benim pişirdiğim izlenimi altındaydı ve bu yüzden ben dönene kadar ona yiyecek götürmezse kardeşim açlıktan ölecekti."

AJ başını bir yana çevirdi ve ağzını onun ellerinden kurtardı. "Greta'nın kahveli kekini yedim, çok lezizdir. Şimdi..." –kalçalarını tuttu ve acı dolu ufak bir yüz buruşturmayla onu kucağından kaldırdı– "...budunu kaldır da biraz alayım."

"But?"

AJ kahveli kekin üzerindeki folyoyu çekti. "Kıç ya da kalça anlamına gelir."

Jillian kalçasını masaya dayadı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bu terimi kullanan yaşlı bir adam gibi konuştun. Seksi değildi."

AJ omuz silkti, sonra inledi; işte o, kulağa cinsel geliyordu ama bu onun kııcıyla ilgili değildi... Greta'nın lezzetli tatlısı yüzündendi. "Sana senden daha yaşlı olduğumu hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum ama bana 'yaşlı adam' dememeni tercih ederim. Sanırım mağazadaki sahte et reyonunda but kelimesine pek rastlamıyorsun ama bu bir et terimi, but kızartması gibi."

Jillian, kekin çıtır üst kısmından bir parça koparıp ağzına attı. Orgazm edecek kadar güzeldi. "Yani but rostosunu seviyor musun?"

"Evet seviyorum."

"Pekâlâ, o zaman but iltifatını kabul edeceğim. Bana biraz önce yaşlı adam tarzıyla *kıçımın* güzel olduğunu söylediğine inanıyorum."

AJ çatalını ağzından çıkarırken sırttı. Çok. Seksiydi. Jillian'ın iç çamaşırını bileklerine düştü.

"Matthew Green'i duydun mu?" AJ gazeteye doğru başını salladı.

Jillian donakaldı. "Kim?" Sesinin titrekliliğini gizlemek için boğazını temizledi.

"Edwin Harvey? On yıldan fazla bir süre önce öldü ama kesinlikle adını duymuşsundur. San Diegolulu bir seri katildi. Sanırım on beşten fazla genç kadını öldürdü; onları internette takip ediyordu. Her neyse, ortadan kaybolan bir suç ortağı vardı, Matthew Green. Yıllardır FBI'ın en çok arananlar listesindeydi. Wyoming'de bir mola yerinde ölü bulunmuş. Çarşamba gecesi geç saatlerde durduğumuz mola yerinde. Cesedi perşembe sabahı erken saatlerde fark etmişler."

"N-ne diyorsun?" Sertçe yutkundu.

AJ güldü. "Sadece bunun delilik olduğunu. Onunla karşılaşmaya bu kadar yaklaşmamız ne tesadüf?"

Jillian başını salladı. "Evet... Çılgınca."

Otuz Beşinci Bölüm

DAY

LUKE VE JESSICA önce iki büyük yatağa, sonra da birbirlerine baktılar.

“En mantıklı olasılığım nedir?” Fiziksel acı çekecek kadar arzuladığı kadınla aynı odada uyumak, Luke için kolay olmayacaktı.

Jessica dudaklarını büzdü. “Hmm... Kapiya en yakın olanı derdim. Gecenin bir yarısı tuvaleti kullanmak için kalkarsan, yanlışlıkla yatağıma çarpıp beni ürkütemezsin. Bunun sonu iyi olmayabilir.”

“Altmış yaşında birinin prostatına sahip değilim ama yine de iyi bir plan. Sabah ne olacak? Yanıma bir bilardo sopası almadım.”

Genç kadın güldü. “Alarmlar, sesler ve serenatlara kolaylıkla uyanıyorum... Sadece bana dokunma.”

“Serenat mı?”

“Evet.”

“Herhangi bir isteğin var mı?”

"Tony Bennett'in *I Left My Heart in San Francisco* şarkısı gayet iyi olur." Jessica bakım çantasını kaptı ve yanından geçerek banyoya gitti.

Kolunun onunkine hafifçe değmesiyle aleti seğirdi. Başı. Beladaydı.

"Yani dünyanın herhangi bir yerinde yaşayabilseydin San Francisco'yu mu seçerdin?"

"Evet."

"Neden?"

Dış fırçası ağızındayken mırıldandı. "Hayatım boyunca orada yaşadım ve benim fiziksel bir parçam gibi geliyor. Oradan ayrılırsam bu isteyerek olmayacak ve kalbim ciddi anlamda göğsümden sökülüp alınacak."

Luke da körfezdeki şehri severdi ama Jessica'yla tanışana kadar bu şehirle adresinin ötesinde fiziksel bir bağlantı hissetmemişti.

"Ya sen, Jones?" Dantelli bir külot ve kesinlikle hiçbir şey saklamayan pembe bir gecelik giyerek banyodan çıktı.

Bu hiç iyi değildi.

"Dünyanın herhangi bir yerinde yaşayabilseydin, nereyi seçerdin?" diye sordu Jessica.

Onun yatağını.

"Eee... Şey... Bunu söylemek zor... Dünyayı gezmedim. Muhtemelen henüz cennete de gitmedim."

Onun yatağını.

"Pekâlâ, bulursan bana da haber ver."

Ona söylemesine gerek yoktu, biliyordu.

Örtülerin altına girdi. "Bana bakıyorsun, Jones."

* (İng.) Kalbimi San Francisco'da Bıraktım.

"Yarı çıplaksın, tabii ki bakıyorum." Boynunun arkasını kavradı ve çantasını alıp banyoya kaçarken inledi.

Garip bir iyi geceler durumuyla uğraşmak zorunda kalmamak için kadının uyuması için dua etti ama böyle bir şans yoktu.

"Pijama altı mı? Gerçekten mi?" diye dalga geçti.

"Eşofman altı ve seyahat ettiğim zamanlar dışında genellikle bununla uyumam."

"Evde ne giyerek uyuyorsun?"

Luke yatağa tırmandı ve aralarındaki duvara sabitlenmiş ışığı kapattı. "Evdeyken yatakta hiçbir şey giymem."

Jessica'nın olduğu taraftan hafif bir inilti geldi. Luke'un kalbi küt küt atıyordu ama vücudunun başka bir bölgesindeki kadar sert değildi.

"Uyuyamıyorum. Ben çok..."

Luke yutkundu. "Çok?"

"Tahrik olmuş, azgın, rahatlama ihtiyacı hissediyor..."

"Bunu bilmek istemiyorum." Genç adam elini iç çamaşırının içine kaydırmamak için dişlerini sıktı.

"Eh, ben de normalde çıplak uyuduğumu bilmek istemedim."

"O zaman sormamalıydın."

"Uykuya ihtiyacım var Jones, yoksa yarın ikimiz de bir binlik kaybedeceğiz."

Adam şakaklarına masaj yaptı. "Peki, bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Üf... Bilmiyorum. Hadi yapalım. Hadi seks yapalım."

Harika bir fikirdi. Kadın aklını okumuştü.

"İyi geceler, Jessica." Vicdanı şeytani, şamatacı bir piçti. "Ne oluyor be?"

Jessica, adamın üstüne çıkarken, “Ona *ihtiyacım* var, Jones,” diye fısıldadı kulağına.

Aleti o kadar sertti ki pelvisini onunkine sürterken neredeyse kıracaktı. Durum değişkendi ve zamana karşı son derece hassas-tı. Dört katman vardı: Varla yok arası dantel külot, pamuklu çar-şaf, eşofman altı ve ereksiyonuyla kadının kalçalarının hareketi sebebiyle aşınan iç çamaşırı.

“İ-iyi bir fikir değil,” diye yalan söyledi Luke.

Jessica dilini ağzına soktu ve göğsünü tırmaladı. “Mmm... Daha iyi bir fikrin var mı?” Boynuna doğru mırıldanarak ağzını omzuna kadar indirdi.

Yoktu.

Kalçalarından başlayarak ellerini vücudunda yukarı kaydır-dı, göğüslerinde durdu ve kadın yanıt olarak inlerken onları sıktı.

“Aman Tanrım, Jones... Buna çok *ihtiyacım* var.”

İhtiyacı olan bir kadını terk etmek imkânsızdı. Luke üstün-deki geceliği göğüslerinin üzerine itti ve çaresiz bir irkilmeyeyle doğrulurken onu ağzına aldı. Dilini meme ucunda gezdirirken Jessica sırtını yay gibi gererek adını haykırdı. Vücudunun içine sığınıp bir daha geri çıkmama arzusu, beyninden her tutarlı dü-şünceyi bastırdı.

Mantıklı doktor ortalıktan kaybolmuştu. Kendi ihtiyaçları olan bir adam onun ince belini sınıksız tuttu ve vücudunu kendi-sinin üzerine yönlendirerek o lanet olası katmanların dör-dünü de lanetledi. Luke’un elleri sırtındaki kasları kavradığında Jessica’nın başı omzuna düştü.

Her şey çok hızlı ve hiçbir uyarı vermeden oldu.

Luke onu ters çevirip öptü ve vücudunun ağırlığıyla yatağa sabitledi.

Yana yuvarlanan Luke'un göğsünden, okun ölümcül ucunun isabet ettiği bir hayvanınkine benzeyen derin homurtu yükseldi.

"Aman Tanrım!" Jessica ışığı açtı. "B-ben çok..." diye kekeledi, eliyle ağzını kapatmış, yatağın üzerine onun yanında diz çökmüştü. Sözleri boğazına takılırken gözlerinden yaşlar fışkırdı. Yüzündeki pişmanlık, adamın omzundaki ısırıktan ve sırtındaki parçalanmış deriden çok daha derindi.

Luke kendini kontrol edemediği için, Jessica gözlerinin önünde dağıldı. Kontrol edemeyen Luke'tu. Jessica değil...

"Jess." Onu kollarına çekti.

"Sana değil..." diye hıçkırdı. "B-bunu sana yapmamalıydım."

"Sorun değil. İyiyim."

Dudaklarında ve tırnaklarında kan varken ellerinden kurtuldu. "İyi değilsin! Üzerime yuvarlandın, beni yatağa sabitledin ve... ve b-ben kendimi kaybettim çünkü lanet olası bir psikotik canavarım."

"Jessica," dedi azarlayıcı bir tonda.

Kadın yataktan fırladı ve banyoya koştu.

"Jess." Suyun akmasından başka bir şey duymadan kilitli kapıyı çaldı. "Aç."

"Sadece... sadece... bana bir dakika ver." Kederli yalvarışı adamın midesine oturdu.

Yatağın ucuna oturup bekledi. Şimdiye kadar kazandığı her övgü, vicdanında ağır bir yük oluşturunuyordu. O bir sahtekârdı ve kapının arkasındaki perişan kadın bunun kanıtıydı. Doktor-hasta ilişkisine geri döneemezlerdi; ancak ileriye doğru atılan her adım yoldan çıkma gibi geliyordu.

Jessica kapıyı açtı. Luke o anda, hayatının amacının ona her şeyini -bedenini, zihnini, ruhunu ve kendini- vermek olduğunu anladı. Son nefesine kadar...

“Çok üzgünüm.” Jessica titrek bir nefes aldı ve kendine hâkim olarak ölümsüz gücünü bir kez daha kanıtladı. Yatakta emekleyerek Luke’un arkasına geçerken kesiklere sıcak bir bez bastırdı.

Adam nefesini tuttu ve kalbinin onun için nasıl sızladığını hafızasına kazımaya çalışmak adına zamanı durdurdu. Bu, dünyanın en inanılmaz duygusuydu. Hiç daha canlı hissetmemişti. Jessica yataktan kalktı ve bacaklarının arasında durarak omzundaki ısırtık izini temizledi.

“Beni affetmeni beklemiyorum.” Gözlerini adamın omzundan ayırmadı.

Jessica’nın elini tuttu. Genç kadın ona baktığında dünyadaki hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. “Jessica Day...”

Genç kadın dudaklarını ısırdı, gözleri yeniden yaşla dolmuş ve nefesi göğsünde tutsak kalmıştı.

Bezi kadının elinden aldı ve elini dudaklarına götürerek bileğinin içini öptü. “Ben sana çok... fazla... yüzde yüz olarak... âşığım.”

Gözlerinden kontrol edemediği rahatlama gözyaşları akınca Luke onu kollarına aldı ve hayatı buna bağlıymış gibi sarıldı.

“Ya eğer...”

“Şşşt.” Onu kulağının hemen altından öptü ve sonra fısıldadı, “Eğer demek yok. Bu benim elimde. Sana sahibim, her zaman da olacağım.”

GÜZEL HABER, LUKE ONU seviyordu. Kötü haber, Luke onu seviyordu. Ayrı yataklara girip uyuyana kadar, Jessica’nın hayatının –duygusal olarak– en yorucu ve romantik gecesi olmuştu. Belki doksan yaşında bir çift gibi yaşayabilirlerdi; seksten vazgeçebilir, ayrı yataklarda uyuyabilirlerdi... ancak birlikte yemek yiyebilir ve uzun yürüyüşlerde el ele tutuşabilirlerdi.

Saat ikide alarm çaldı. Yataktan emekleyerek çıktı ve küçük buzdolabından iki meyveli smoothie aldı. Luke'u uyanması için dürttüğünde gözlerini açmadı bile ama onun emirlerine uydu: Bunu iç ve tekrar uyu. Yarış günü diyeti, ikide kahvaltı, uyku, uyanma, sıvı alma ve kış tekmelemeyle başlıyordu.

Birkaç saat sonra Tony Bennett, San Francisco'da kalan kalplerle ilgili rüyalarında Jessica'ya serenat yaptı. O kadar gerçekti ki sanki zihninde, gözlerini açana kadar her kelimenin daha yüksek sesle çıkmasına izin veren bir ses düğmesi vardı.

"Günaydın." Luke sırttı, yatağının kenarında güvenli bir mesafede oturuyordu. Telefonu komodinin yanındaydı ve Tony Bennett gerçekten de ona serenat yapıyordu ama rüyalarında değil. "Tony'yi aradım ve ona senin için büyük bir gün olduğuna söyledim, bu yüzden çalar saatin olmayı kabul etti."

Jessica gülümsedi. "Ama önceden verilmiş bir sözü vardı ve beni programına sığdıramadı, bu yüzden şarkısını iTunes'dan indirdin."

"Hayatımızın geri kalanında bana böyle önemsiz ayrıntılarla mı geleceksin?"

Gençkadının kalbi sonraki birkaç atışta tökezledi. *Hayatımızın geri kalanı mı?* Luke ona doğru hareket edip elini başının arkasına götürdü; ancak onu dudaklarına çekerken Jessica yatakta doğrulup oturdu.

"Ah, şey... Bekle." Kolunun altından sıyrıldı ve yataktan sürünerek çıktı.

"Ne yapıyorsun?"

Aynadaki şiş göz kapaklarına içten içe kaşlarını çatarken, köpük dolu ağızyla, "Dişlerimi fırçalıyorum," diye mırıldandı.

Luke köşeyi dönüp baktı. "Gerçekten mi? Dişlerini fırçalayana kadar beni öpmeyecek misin?"

"Gerçekten. O bok sadece filmlerde ve kitaplarda seksidir." Havluyla ağzını sildikten sonra kollarını adamın boynuna doladı.

"Yani sabah ağzım kokuyorsa beni öpmeyecek misin?"

"Ben öpmediğim sürece, evet."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Mantıklı. Ben insanım. Bokum leş gibi ve sabahları ağzım çürük naftalin gibi kokuyor. Fakat sen, her zaman pahalı bir sabunla karıştırılmış günah ve seks gibi kokuyorsun. Bence terini şişeleyip onsunu yüz dolara satabilirsin."

"Kapa çeneni ve öp beni." Dilini kadının nane ferahlığındaki ağzına daldırdı ve onu sarhoş edip nefesini kesen günahkâr çekiciliğini onayladı.

Luke onu serbest bıraktığında Jessica kendine çekidüzen vermek için makyaj aynasını aldı.

"Fikrini değiştirip değiştirmediyini görmek için duş almadan veya dişlerimi fırçalamadan bir hafta geçireceğim," dedi Luke.

"Yap gitsin. Feromonların çoğalıp kaliteli bir şarap gibi yıllanırken, bahse girerim seni takip eden bir haremin olur."

Luke kafasını iki yana salladı. "Giyin. Kazanacak biraz paramız var."

KELLY, GABE'LE KAHVALTI YAPTIKTAN sonra onlarla lobiye buluşacaklarını söyledi. Jessica'nın yarış günü için iyi araştırılmış beslenme planını takip etmediler. Onların kaybıydı.

Luke lobiye giderken asansörde, "Kelly'ye Tahoe'ya birlikte gittiğimizi söylemen gerek," dedi.

Jessica içtiği vitaminli su şişesini ağzından çekti. "Neden?"

"Çünkü annemle babam -Gabe'in ebeveynleri olan- komşularıyla akşam yemeği yemiş. Yani Kelly dışında herkes seni Tahoe'ya götürdüğümü biliyor."

"Gabe ona söylemedi mi?"

"Hayır. Senden başka birinden duyarsa pek de memnun olmayacağını söyledi."

"Anladım."

Asansör kapıları açıldı.

"Günaydın!" Kelly bir aşağı bir yukarı zıplayarak ciyakladı. Tüm enerjisini bir selamlama için harcanmıştı ve bunu yarışın son ayağında geri alamayacaktı.

Jessica sırtıttı. "Luke birkaç hafta önce beni Tahoe'ya götürdü. Üzgünüm, söylemeyi unuttum. Gitmeye hazır mıyız?"

Kelly'nin gözleri yuvalarından fırladı. "Bir dakika, ne?"

"Bir şeyler hakkında stresliydim ve bir kaçamak yapabileceğimi düşündü, bu yüzden Tahoe'ya gittik. Babasıyla biraz el işi yaptım. Luke kışının üstüne oturup kitap okudu ve sonra kız kardeşini öğle yemeğine götürdü. Tekneden havai fişekleri izledik ve ben de göle çıplak dalarak onu baştan çıkarmaya çalıştım ama başarısız oldum. Felicity bize yol için bir bavul hazırladı ve pazar gecesi eve geldik. Şimdi... Herkes gitmeye hazır mı?"

Çıt çıkmadı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Çantasını omzuna astı, bisikletini kaptı ve başıyla otelin kapısını işaret etti. "Hadi gidelim, gençler. Tekmelemem gereken kışlar, almam gereken paralar var."

Etkinlikte park yeri bulup giriş yaptılar ve tüm ekipmanlarıyla enerji paketlerini aldılar. Kadınlar önden gidiyordu.

"Bütün gün kıçımın üstüne oturup kitap okudum, ha?" Luke, Jessica'yı kollarına çekerek arkalarındaki Kelly'nin hızla nefesini tutmasına sebep oldu.

"Gördüğüm şeyi söylüyorum, Jones."

Luke ona hayran halde sırttı. "Finişte görüşürüz."

"Dikkatli ol ve benim yüzümden ölme." Uzanıp onu öptü.

"Ölmek mi?"

"Evet, oluyor. Genellikle yüzme sırasında."

"Adrenalin patlaması."

Başını salladı. "Hayvan gibi adrenalin. Herkes tahmin edilemez dalgalarla yüzüyor, aptallar da üstünden yüzüp suratını tekmeleyebiliyor, o yüzden... Dikkat et."

"Bu kadar önemsedğin için gurur duydum."

Genç kadın omuz silktili. "Duyma. Aslında kendimi kolluyorum. Eğer ölürsen beni 'anlayan' başka bir adam bulamayabilirim."

Luke onun kucuna şaplak attı. "Kelly'ye nasıl yapıldığını göster."

Jessica starta giderken ona yetişmek için koşan Kelly, "Bunu duydum," diye bağırdı.

Gabe elini Luke'un omzuna koydu ve iyice sıktı. "Ödeme yapmaya hazır mısınız?"

"Üç bin dolara çıkmak ister misin?"

"Sen delisin," diye kıkırdadı Gabe. "Ama... Paranı alacağım."

Birkaç saat sonra Kelly ve Jessica, erkek grubunun bitiş çizgisinden tek tek geçmesini izleyerek parkurun sonunda beklediler.

"Neredeyse bayılacağım." Kelly spor içeceğinin son birkaç damlasını ağzına döktü ve Jessica'ya doğru eğildi. "Dalgalar bugün çok acımasızdı ve yemin ederim rüzgâr beni neredeyse bisikletimden düşürüyordu. Koşmaya başladığımda tankım tamamen boşalmıştı."

"Evet, bugün çok zordu."

"Kapa çeneni," diye homurdandı Kelly. "Yıllardır beni kandırıyormuşsun gibi hissediyorum."

"İşte geliyorlar." Jessica daha iyi görebilmek için parmak uçlarında yükseldi.

"Bak... Gabe birlikte bitirebilsinler diye Luke'u bekleyecek kadar kıbarmış." Jessica güldü.

"Luke'un Gabe'i beklemediğinden nasıl bu kadar eminsin?"

Adamlar bitiş çizgisini birincilikten çok uzak bir şekilde geçtiler ancak yüzlerindeki zayıf sırıtış, aslında hâlâ ayakta durmaktan memnun olduklarını söylüyordu. Luke, sözsüz bir soruyla önce Jessica'yı gördü. Jessica, Gabe'in bir göz atıp umutlarını yükseltmesine yetecek kadar uzun süre hüznü mağlup rolü oynadı. Gabe, kızlara yaklaştıkları sırada yüzünde kibirli bir ifa-deyle Luke'un omzunu sıvazladı.

Jessica bitiş çizgisi bandını başının üstünde tutarken Kelly, Gabe'e bakıp başını iki yana salladı. Gülümsemesi şeytaniydi.

Luke bilmiş bilmiş sırıttı. Adımlarını güçsüz bir koşuyla hızlandırarak, "İşte benim kızım!" diye bağırdı. Jessica'yı kucağına alıp etrafta döndürdü. "Sen inanılmazsın." Ciğerleri tekrar hava talep edene kadar onu öptü.

Jessica'nın madalyaya, banda veya paraya ihtiyacı yoktu. "İşte benim kızım!" İhtiyacı olan tek şey buydu ve bu üç kelimeden aldığı adrenalin, yarış sırasında hissettiği her şeyi aştı.

"Olmaz... Mümkün değil." Gabe, onay almak için Kelly'ye baktı.

"Üzgünüm bebeğim... İkimizi de kandırdı."

Gabe yere çöküp ellerini dizlerine dayadı. "Üç. Bin. Dolar."

"Ne?" diye sordu Kelly. "İki."

Genç adam başını salladı. "Yarış başlamadan hemen önce... Bahsi yükselttik."

Jessica, su şişesinin altından sırttan Luke'a baktı. "Yarı yarıya bölüşüyoruz, Jones," diye uyardı.

Luke güldü. "Hepsini al. Bunu hak ettin. Bu..." –Gabe'in yüzünü değiştiren çirkin yenilgiyi işaret etti– "...tek ihtiyaç duyduğum şeydi." Jessica'nın elini tuttu ve biraz enerji toplamak için onu çadırlara doğru çekti. "İnancım tamdı ama yalan söylemeyeceğim... O bandı tuttuğunda, neredeyse sana olan hayranlığımdan dizlerimin üstüne düşüyordum. Bu etkileyici."

"Gerçekten mi?" Jessica ona baktı.

"Evet, ne oldu?"

"Yol, rüzgâr, son zamanlarda antrenmandan dikkatimi dağıtan şey..." –gözlerini kısarak ona baktı– "...hepsi bugün kıcımlı tekmeledi. Öleceğim diye kaç kez düşündüğümü saymayı bıraktım. Onca zaman hemen arkamda olan kadınlar da... Bunu istiyorlardı. Benden daha çok istiyorlardı."

"Yine de birinci bitirdin."

Sırada durduklarında Luke'un kucığına döndü. "Senin için bitirdim, kendim için değil."

Otuz Altıncı Bölüm

KNIGHT

LLITH, JILLIAN'A BAŞINI hafifçe eğerek baktı, gözleri rüyadaymış gibi parlıyordu. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, o gün için hikâye zamanının bittiğini fark ederek gözlerini kırptırdı.

“Ne zaman Luke’tan bahsetsen tüylerim ürperiyor.” Buruk bir gülümsemeyle içini çekti. “Senin aracılığınla yaşıyorum ve hayat güzel.”

Birlikte güldüler.

“Bir triatlonda birinci oldun. Bu harika.”

Jillian başını salladı. “Aldığım tek birincilik madalyası. Luke’a yalan söylemiyordum. Çok zordu ama benimle gurur duymasını istedim; çünkü onun saygısını hak etmeyecek o kadar çok şey yaptım ki... Bu bir klişe ama daha iyi bir insan olmak istememi sağladı. Ne yazık ki her şey o kadar siyah ve beyaz değildi. Zihin çok karmaşıktır; duygular, izlenimler ve hisler her şeyden daha güçlüdür. Düğmeye basıp da iyileştiğimi ilan edemezdim. Jessica Day’in geçmişi, hayatımın geri kalanında bana musallat olacak.”

Lilith ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Bana çavuş-tan bahset."

Jillian sırtıttı, alt dudağını şaşkın bir yeniyetme gibi gülünç bir şekilde dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Ne söyleyebilirim ki? Seksi, yoğun, ezici, çoğu gün çılgınlar gibi huysuz ve geçmişiyile her gün ya duygusal ya da fiziksel bir savaş veriyor."

"Yani onun için deli oluyor musun?"

Jillian tek gözünü kıstı. "Benim bir deli olduğumu zaten biliyorsun."

"Ah, kes şunu canım. Sen deli değilsin."

"Söylemesi zor. Ondan çok hoşlanıyorum. Seks..."

Jillian ona göz kırparken Lilith'in gözleri açıldı.

"Her neyse, sorun şu ki... Jillian, Jessica'yı bırakmakta zorlanıyor; belki de Jessica, hayatına devam etmeye çalıştığı için Jillian'a kızgın. Henüz bilmiyorum. AJ bana neredeyse her gün benim yakışıklı prensim olmadığını hatırlatıyor. Bu da sorun değil, zaten camdan ayakkabılarım yok."

Lilith gülümsedi.

"Yani birbirimiz için ne anlama geldiğimizi değerlendirmek zor. Bence aramızda her ne varsa işe yarıyor; çünkü buna rağmen ikimiz de berbat durumdayız."

"Kulağa trajik ya da mükemmel geliyor."

Jillian küçük bir kahkaha attı. "Bu... Bu mükemmel şekilde trajik."

KNIGHT İKİZLERİ'YLE İLGİLİ ÇİFTE standart tamamen 1970'lerde kalmıştı. Jillian vücudunu gösterince yuva yıkan fahişe sayılıyordu; fakat Jackson üstünde sadece düşük belli şortla, güneşli araba yolunun ortasına uzanıp kaslı, dövme vücutunu tüm kadınlara sergileyince bu tamamen kabul edilebilir oluyordu.

"Lilith meselesini hallettin mi?" Jackson, güneş vücudunu öperken gözlerini açma zahmetine girmeden sordu.

"Artık sorun değil."

"Yani, kazara aşırı dozda uyuşturucuyu mu seçtin yoksa çö-zülmemiş gizemler dosyasında sonsuza dek 'kayıp' olarak mı eti-ketlenecek?"

"Yol boyunca gerçekten vicdanını kaybettin, değil mi?"

"Hayatta kalma konusunda eğitildik, sevgili kız kardeşim, çay ve kurabiyeler eşliğinde ruhlarımızı açmakta değil."

"Bir şey söylemeyecek."

"Bunun üzerine hayatını bahse koymaya hazır mısın?"

"Evet." Ön kapıya yöneldi.

"Bunun üzerine *hayatımı* bahse koymaya hazır mısın?"

Jillian durdu. Bıçak gibi saplandı, hep öyle olurdu. Jackson bu seni-senin-beni-sevdiğinden-daha-çok-seviyorum tavrı-na sahipti ve onun yanıldığını kanıtlamaya çalışmak çok yoru-cuydu. Ümitsiz vaka olduğunu ilan ederek yoluna devam etti. Ayakkabılarını çıkarırken telefonu bir mesajla titreyince arka cebinden çıkardı.

Markus 13:32-33

"Ne oluyor?" diye fısıldadı kendi kendine.

Gönderici bilinmiyordu. İsim yok. Numara yok. Başka açık-lama yok.

Kapı arkasından açıldı. Jackson, "İke Turner az önce arabasını çekti," dedi.

"Bugün testislerin ne durumda?"

Kardeşi, onun yanında takımlarını sıktı.

"Ben de öyle düşündüm; o yüzden AJ hakkında çeneni kapat."

Jackson tişörtünü çektişirdi. "Kafan karışmış gibi görünüyor."

Başını salladı. "Markus 13:32-33?"

"Ama o gün ve saati ne Cennetteki melekler, ne de Oğul; sadece Baba bilir. Dikkat et, izle ve dua et; çünkü o anın ne zaman gele-ceğini bilemezsin."

Jackson pazar günü kiliseye gitmeyi hiç aksatmazdı. Tanrı onun cinsel kararsızlıklarına göz yumduğu sürece, kardeşinin kolundaki haça layık olması mümkündü.

"Bulutlarda alışılmadık bir açıklık mı gördün?" Adam güldü.

Jillian başını salladı ve telefonunu kaldırdı.

"Bu da ne?"

"Bir mesaj."

"Kimden?"

Kardeşine baktı ve omuz silkti. Telefonu elinden alıp ekranlar arasında gezindi.

"Her şey izlenebilir."

"Ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

Telefonu karşısında duyduğu hayal kırıklığıyla kaşları daha da çatıldı. "İncil'e göre mi konuşuyorsun?"

"Çocukken gittiğimiz papazdan gelen bir hatırlatma mesajı olduğunu sanmıyorum. Yani hayır, İncil'e göre konuşmuyorum."

"O zaman bilmiyorum. Kahretsin! Lanet telefon." Telefonu ona geri fırlattı. "Knox'u arayacağım. Telefonlarımızı izliyorlar."

"Harika. Tam da ihtiyacım olan şey, işime burnunu sokan başka bir ağabey."

"Unutma *kız kardeş*, abilerin seni hayatta tutmak için ne kadar çok çalışıyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Jillian yatak odasına doğru yürüdü. "Gezmeye gidiyorum."

"Süper. Ben de en iyi yaptığım şeyi yapmak için burada olacağım. Seni hayatta tutmak."

Genç kadın kot pantolonunu ve siyah çizmelerini giydikten sonra deri ceketini kaptı. "Knox'a ulaştın mı?"

"Ulaştım." Parmakları bilgisayarının klavyesinin üzerinde geziniyordu.

"Ve?"

"Araştıracağını söyledi."

Ceketinin fermuarını çekti. "O konuda endişem yok."

Jackson ona baktı. "Elbette yoktur."

"Bu ne anlama geliyor?"

Kafasını iki yana salladı. "Hiç bir şey."

"Hayır, hiçbir şey değil. Söyle bana."

Uzun bir nefes verdi. "Sadece berbat durumdasın."

"Kabul. Bu kadar mı?" Ellerini ceketinin ceplerine soktu.

"Anlamadığımdan değil. Pek çok şeyle başa çıkmak için eğitildik ve kimse arkadaşının ölümünü izleyeceğini tahmin edemedi. Beyninin her bir mahvolmuş parçası bence tamamen haklı. Ama son zamanlarda kararlarını sorguluyorum: AJ, Portland'a pervasız yolculuğunuz, Lilith'le bir daha kimseye söylememeniz gereken bilgileri paylaşman ve şimdi de bu mesaj beni gerçekten korkutuyor. Yine de bunun için endişelenmek istemiyorsun."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Genç adam dirseklerini masaya dayadı ve gözlerini ovuşturdu. "Bilmiyorum... Sadece dikkatli ol. Tamam mı?"

"Olacağım," diye yanıtladı kısık bir sesle. Kardeşinin arkasına geçip kollarını boynuna doladı ve yanağından öptü. "Seni seviyorum."

Jackson kolunu sıktı.

JILLIAN'IN DÜŞÜNCELERİNİ UNUTMAK İÇİN rüzgâra ve kilometrelerce açık yola ihtiyacı vardı. Kaskını başına geçirdi ve bir bacağına motorunun üzerine attı.

"Yanına birini ister misin?"

Döndü. "Aric James." Genç kadının dudaklarından çok gözleri gülüyordu.

"Zor bir gün mü?"

"Neden sordun?"

Ellerini gidonlara dayayarak Harley'in önüne geçti. "Kendini savunmasız hissettiğinde bana Aric James diyorsun."

“Savunmasız mı?” Savunmasızdı. O gün daha erken saatlerde Trigger, Matthew Green hakkındaki sorularına karşı savunmasızdı.

“Evet. Genelde senin içindeyken oluyor.” Bakışları onun vücudunda gezindi ve kadın, kısa bir an için onu içinde *hissetti*. “Ama bazen bunu bir dua gibi söylüyorsun ve bence bu, duyguların tüm gücünü tüketmeye başladığında oluyor.”

Tam o anda olduğu gibi. Tüm bunlar kafasında olup bitiyordu, hepsi tesadüf. AJ her gün gazete okurdu, elbette aynı mola yerinde Trigger’ın ölümünden bahsedecekti. Daha fazla bir şey ifade etmiyordu. Nasıl olabilirdi?

“Bin.”

“Geri çekil.”

“Motor benim. Ben sürerim.”

“Arkandaki sürüş kaltağın olmayacağım,” dedi AJ.

“Olacaksın.” Adamın ellerini itti ve gidonları kavradı.

“Ben şimdi arkana geçiyorsam sen de sonra altıma geçeceksin.”

“Sonrasının olacağını düşünerek küstahlık ediyorsun.”

“Bu sabah yüzümü bacaklarının arasına sıkıştırdın ve durmam için *yalvardın*, iki saniye önce de bana Aric James dedin. Sonrasının olacağından oldukça eminim.”

AJ’de, maskenin ardına sakladığı saf savunmasızlığın ötesini göremeyenler tarafından büyük olasılıkla kibir olarak algılanan cesur, neredeyse öfkeli bir özgüven vardı.

“Geri çekil,” diye tekrarladı AJ.

“Yani sürüş kaltağın ben mi olacağım?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü sen benim kaltağımsın.”

Jillian çok güldü. “Benimle tatlı tatlı konuşmanı seviyorum. Senin yüzünden ıslanmama sebep oluyor.” Bu bir yalan değildi. Acınası mıydı? Belki. Geri çekilip yerini ona verdi.

Adam motora atladı.

"Daha önce hiç motosiklet kullandın mı?"

Motoru kükreterek çalıştırdı ve birkaç saniye içinde Peaceful Woods'tan çıkmalarını sağladı. Cevabını almıştı. Tuhaf bir şekilde o sabah erken saatlerde dilinin vücudunun belirli bir bölgesinde sürüklenmesini hatırlatıyordu; kontrollü, tahrik edici ve karşı konulmaz derecede seksi.

AJ, ona Cage'le "randevusunda" edindiğinin ötesinde bir şehir turu verdi. Kendini turist gibi hissediyordu. Omaha evi değildi. Önumüzdeki elli yıl boyunca orada yaşayabilirdi ve orası asla evi olmayacaktı. Evi... Kalbi her zaman San Francisco'da olacaktı.

Gün batımını iki saat boyunca Peaceful Woods'a kadar kovaladılar. AJ garajına park etti. Motoru durdurduktan sonra bile Jillian ona tutundu.

"Uyuyor musun?" Ani bir hareket yapmadan sordu.

Akıllı adam.

"Hımm... Hayır, ama göğsüme sarılman mükemmel hissettiriyor."

Kollarını belinden ayırdı. Kadın inledi ve sonra arkadan indi.

"Benim için de yeni bir araba kazanacak mısın?" Mercedes'e işaret etti.

"Bu işim hakkında daha olumlu görüşler kazanmana yardımcı olacak mı?" Kaskını çıkardı.

"Olası değil."

"O zaman sanırım bir sonraki ikramiyem Jackson'a gidecek. Mesleğimi destekliyor," dedi.

"Şüpheliyim."

"Yapma. İşimi o seçti."

Acı dolu bir lütfen-benimle-dalga-geçtiğini-söyle bakışı, asla paylaşılmaması gereken o küçük ayrıntıyı ortaya çıkarmaya değerdi.

"İkinizin de hastaneye yatırılması gerekiyor."

Jillian ellerini adamın sırtında kavuşturup alnını göğsüne yasladı.

“Şşş... Kimseye söyleme. Gelecek hafta geldiklerinde Brooke ve ailesini korkutmak istemiyorum.”

AJ geri çekildi. “Neden bahsediyorsun?”

“Cage’in maçı... Gelecek hafta.”

Bir an gözlerini kıstı, sonra başını salladı ve onu tekrar kucağına çekti. “Cage’in maçı... Gelecek hafta.”

Otuz Yedinci Bölüm

DAY

JESSICA BİN BEŞ YÜZ dolar, bir madalya ve sorunlarının üstesinden gelmek için şimdiye kadarki en büyük motivasyonla San Francisco'ya döndü. Luke gerçek Bay Sıkı Don tarzıyla anlaşmalarını sürdürmeleri konusunda ısrar etmişti: Temizlik ve danışmanlık.

“Bayan Day.” Luke, dairesinin kapısını açık tutarken gülümsedi.

Yarıştan döndüklerinden beri konuşmamışlardı. Yeni ilişkileri bile, neredeyse on sekiz saat kesintisiz uyudukları triatlon sonrası koma konusunda dikkatlerini dağıtamazdı.

“Jones.” Onun dokunuşunu arzulayarak boynuna uzandı.

“Hayır, hayır, hayır...” Luke hamlesinden kaçındı. “Önce çalış sonra oynar.”

Jessica'nın ağzı açık kaldı. “Ciddi misin?”

“Son derece.” Döndü, yatak odasına doğru yürüdü.

“Bana deli gibi âşık olduğunu söylemedin mi?”

“Söyledim ve öyleyim.” Yatak odasına dönüp dolaba yöneldi.

Bunu yeniden onaylaması ona baş döndürücü bir ürperti verdi. “Sadece bir öpücük.”

Beklenmedik bir seksen derecelik dönüş yüzünden adamın göğsüne çarptı. Chanel No. 69, ona bakarken düşüncelerini zehirledi. "Asla *tek* bir öpücük olamaz." O lacivert gözler çok fazla umut, çok fazla beklenti barındırıyordu.

"İyi ama ben iş yapmak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü dikkatimi sana anlatacaklarımdan uzaklaştıracak."

Luke elleri arka ceplerinde, dolabın kapısına yaslandı. "Bana ne anlatacaksın?"

Gözleri onunkine kilitlendi. "Her şeyi."

JESSICA VE CLAIRE, ANAOKULUNUN ilk gününden beri arkadaşlıklar. Claire, gerçek kan kardeşleri olmak için parmağını iğneyle delmekten çok korktuğu için ketçap kardeşi olmuşlardı. Claire ilk regl olduğunda neredeyse kendinden geçiyordu ve kulaklarını deldirme düşüncesi bile midesini bulandırıp betini benzini attırdığı için klipsli küpeler takıyordu.

Mümkün olan en kanlı şekilde, her seferinde yavaş bir kesikle ölmesi her anlamda berbat bir karmaydı. Edwin Harvey, femoral arterini kesen son darbeye kaderini belirlemişti. Evrende bir şeyler değişmiş, düzeltilmesi gereken bir dengesizlik olmuştu. Göze göz. Adamın ölümü, Jessica Day'in ellerinde bir felaket gibi olacaktı.

"Sırada sen varsın." Edwin kanlı bıçağı iskambil masasına fırlattı ve Claire'in ömrünün izlerini ellerinden eski bir bezle sildi.

Trigger, kokain zulalarının tükendiğini öğrendiğinde lanet okudu. "Eddy, ben çıkıyorum." Telefonunu eline aldı. "Geri döndüğümde o benim. Sen seninkini aldın." Jessica'ya gülümsedi.

Claire'in kanı yerde birikiyor ve Jessica'nın kirli şortuna işliyordu. Bedeni hâlâ sıcaktı; son bir veda öpücüğü. Gözyaşları olmalıydı. Herhangi bir normal insan, histeri nöbetiyle çılgılık atıp ağlıyor olurdu. Ama Claire son nefesini verdiği anda Jessica'nın

içinde bir şeyler parçalanmıştı. İnsanlığının bir parçası, zarar vermemeye programlı doğuştan gelen parçası. Kesilip atılmıştı ve kederi, Edwin'in hayatını sona erdirmeye arzusunun - ihtiyacının - altında kalmıştı.

"K-kaç gün oldu o-oldu?" Jessica kuru, tahriş olmuş boğazıyla hırladı, vücudunu yeni bir susuzluk dalgasının kapladığını hissetti. Köpek kâsesi bir süredir kuruydu.

"Üç, kaltak. Neden? Randevun falan mı var?" Edwin bodrum tavanından sarkan tek ışığın altındaki kanı temizlemeye devam etti. Ölümün sefil kokusu ve diğer vücut sıvıları zindanın havasında asılı kalmıştı.

"Evet..." Göz kapaklarını açık tutmak için mücadele etti. "... Jude ile. S-seni öldürmeye çalışacak ama o-ona izin vermeyeceğim." Umut değil, kesin olan bir şeydi bu. Jude telefonunu her zaman takip ederdi ve Claire'le birlikte bu cehennem çukuruna vardıklarında telefon açıktı. Pili bitse bile, kadının son konumunu bilirdi.

Edwin güldü. "Jude kim bilmiyorum, umurumda da değil ama beni kurtaracağın için duyulandım, tatlım. Neden bana aniden bir sevgi beslemeye başladın? Sürtük arkadaşın erkek arkadaşını çaldı da içten içe onun zavallı küçük hayatını sonlandırdığım için minnettar mısın?"

Jessica başını iki yana salladı. "Hayır, çünkü seni *ben* ö-öldüreceğim."

Gülüştü bir kükremeye dönüştü. "Vay be, bu ilginç olacak. Kekeleymeden konuşamıyorsun, kolların ve bacakların bağlanmış halde kan ve çiş birikintisi içinde oturuyorsun... Buna rağmen beni mi öldüreceksin?"

Yorgun gözlerini onun sadist bakışıyla buluşturmaya zorladı ve bayılmadan önce bir kez başını salladı. Sarsıntı tınlarıyla karışık sesler bir tünelin içindeymiş gibi yankılandı ve rasgele ışık parlamaları puslu ana hatlara dönüştü; sonra her yer karardı.

“UYAN Kİ SENİ ÖLDÜREBİLEYİM,” diye bir ses kulağına fısıldadı.

Gözlerini açarken Jude’a odaklandı.

“Yapma!” Annesi onu kenara itti. “Merhaba tatlım.” Avucunu Jessica’nın yanağına koydu. “İyi olacaksın. İki kaburgan kırık ama çok şükür ciğerini delmemişler.” Yüzündeki rahatlama gülümsemesine rağmen annesinin gözleri dolu doluydu. “Baban bekleme odasında bir şeylerle ilgileniyor. Gidip ona uyandığını söyleyeceğim.” Alnından öptü.

Jude onu çatık kaşlarla selamlayarak yanına gitti. “Ciddiyim, hastaneden çıkar çıkmaz seni öldüreceğim.”

Ona hangi ilacı verdilerse ardında bıraktığı etkiyle güçsüz bir şekilde gülümsemeyi başardı. “En azından buna layık bir düşmanın ellerinde öleceğim.”

Jude’un ifadesi yumuşadı. “Claire...”

“Biliyorum.” Jessica bakışlarını kaçırды, henüz tek bir gözyaşı dökmeyeceği için suçluluk duygusu içindeydi. “Onları öldürdün mü?”

“Onları mı? Onu mu demek istiyorsun?”

Bakışları hızla onunkilere döndü. “Onları. İki kişiydiler.”

Jude başını salladı. “Bir kişi. Vardığımızda sadece bir kişi vardı, Edwin Harvey.”

“Hayır, başka biri vardı. Sanırım uyuşturucu almak için gitti. Trigger, ona Trigger dedi. Bir silah taşıyordu ve huzursuz parmağıyla onu etrafa sallıyordu.”

“Claire... Kim öldürdü...”

“Eddy ya da ‘Edwin’... Onu kesti, sadece o. Ama bence...”

Jude yatağının kenarına oturdu. “Ne düşünüyorsun?”

“Sanırım bir şekilde Trigger’a aitim. Ben onun oynucağıydım ve sıra ona gelecekti.” Titrek bir nefes aldı. “Bana cevap vermedin. Onu sen mi öldürdün?”

“Hayır. Yalnız değildim. Babam da oradaydı ve bilincin gidip geliyordu ama tek söylediğin ‘onu öldürme’ oldu.”

“Yaşıyor mu?”

“Evet. Hapishane hücrelerinden dışarıyı asla göremeyecek ama yaşıyor.”

“İyi.” Başını salladı.

“İyi mi?”

“Selam bebeğim.” Babaları odaya girdi.

“Merhaba baba.”

Babası onu başının üstünden öptü. “Konuşmamız gerek.”

Başını salladı.

LUKE, BALKONDAN GÜNBATIMINI KARŞILAYAN şehir ışıklarının manzarasını hayranlıkla izledikleri sırada Jessica’ya bir kadeh daha şarap koydu. Genç adam her bir kelimeyi dinledi ama yeterli değildi. Jessica acıyı sıkıca, kalbinin çok yakınında tutuyordu ve Luke onu elinden alamıyordu. Bu onun bir parçasıydı ve her zaman öyle kalacaktı.

Çoğunlukla geceye doğru, aynı anda hem her şeye hem de hiçbir şeye bakıyormuş gibi bakıyordu; fakat ara sıra adama endişe dolu bir bakış atıyor, onun gözlerinde muhakeme arıyordu.

“Jessica...” Elini uzattı. Sınırına ulaşmıştı, artık direnemezdi. Onun dokunuşuna ihtiyacı vardı.

Jessica o eli tutmadan önce bir süre baktı. Luke onu kucağına çekti.

"Her şeyimle hazırım. Anlıyor musun?"

Genç kadın dudağının kenarını endişeyle ısırarak ona gerçek bir inançtan yoksun, zar zor algılanabilen bir şekilde başını salladı.

"Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu Luke.

Jessica kaşlarını çattı. "Bu... Eh, sana ölü arkadaşım için ağlamadığımı ve bir adamı öldürmek istediğimi söyledim. Ve işim bitmedi. Hikâye bitmedi. Sözümü tuttum." Kaşları iyice çatıldı. "Tüm bunlara hazır olmak çok fazla: Gerçek, o gün olduğum –ve bir ölçüde daima olacağım– kişi, sorunlu aklım ve ölümcül takıntım. Akıl sağlığımın yarısına sahip birinin bile isteyerek her şeyin üstesinden gelebileceğini *anlamanın* ne kadar zor olduğunu göremiyor musun?"

"Ama anlıyorum."

"Eh, anlamamalısınız!" Kucağından fırladı.

Luke kalbinin göğsünden koptuğunu hissetti, en azından bir kısmının Jessica'da olduğunu doğrulamıştı.

"Neyin var? Sana bir adamı öldürdüğümü söylemeye hazırlanıyorum, üstelik bununla da kalmayacak. Sana bununla ilgili her sadist, kanlı, boktan ayrıntıyı vereceğim. Ardından sana oradan yürüyüp gittiğimi ve son on yılda tek bir saniyesi için bile pişman olmadığımı söyleyeceğim."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmmez." Luke onun ıstırabını, işkencesini, kalbinde, vicdanında ve öz algısında kalıcı bir iz bırakan affedilmez suçluluğu hissetti.

Jessica alaycı bir kahkaha attı. "*Gerçekten mi?*" Sırtını tirabzana dayayıp ellerine yaslanmadan önce balkonu birkaç kez turladı. "Hastaneden eve geldiğim ilk sabah beni uyandıran anneme

saldırıktan sonra ölmek istedim. Berbat durumdaydım. Babam, Dört'ün bir daha asla özgürlüğü tatmayacağından emin olmak için gece gündüz çalıştı. Ama adam ayrıcalıklıydı, saçmalık de-recesinde fazla paraya sahip bir ailede doğmuştu, bu yüzden ke-faletle serbest bırakıldı. Ailem çileden çıktı... Ben hariç herkes çileden çıktı.”

Luke, genç kadının *beni –her şeyimi– nasıl sevebileceğini ha-yal bile edemiyorum* diyen bakışları altında sinmeyi reddetti.

“Ailesi onu medyadan korumak adına, kumsaldaki evlerinde kalması için gönderdi. Neredeyse fazla kolaydı, fazla mükem-meldi. Haftalardır berbat durumdaydım ve Jude, suçlu kararın-dan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordu. Sahildeki eve girmek için kullandığım yem ve bir şeyler ters giderse diye des-teğim oldu. Fakat destek gerekmedi. Beş dakikadan kısa bir süre içinde onu plastik kelepçelerle bağladım. İki saatliğine oraday-dım ve bu bile çok merhametliydi. Kırk dört... Onu kırk dört kez kestim, son kesim femoral arterindeydi. Merhamet için yalvardı. Hiçbir şey göstermedim; ne bir anlık tereddüt, ne bir dakikalık pişmanlık, ne de bir gözyaşı.”

Luke devam etmesini bekledi ama Jessica sadece ona baktı. Beklediği korkunç tepki her neyse adam onu vermedi. Duygusal masumiyetini çalan ve en iyi arkadaşını öldüren adamı öldürmüş-tü. Adam başına gelen her şeyi hak etmişti. Bu Dr. Jones'un profes-yonel görüşü ya da iyi düşünülmüş bir mantık yürütme değildi. O anda sadece Luke'un ham insani duygusu, onun gerçeği-ydi.

“Bunu hak ediyordu, Jessica.”

“Saçmalık! Psikiyatri diploman olup da bunu nasıl söylersin? Evet, ölmeyi hak etti ama bu, benim yaptığım şeyi doğru kulmı-yor.” Yumruğunu sıkıp saçlarını çekerken ve gözlerini sımsıkı ka-

patırken sesi çatladı. “Ellerim *titremedi*. Anlıyor musun? Her ke-
siği kahrolası bir cerrah gibi attım; acısına, gözyaşlarına ve kendi
insanlığıma karşı bağıştım.”

Luke içini çekti. “Benden ne istiyorsun?”

Genç kadın başını salladı, gözleri yaşlarla doluydu “Hem senin
sevgini hak etmek hem de bunun mantıklı olmasını istiyorum.”

“Jessica...”

Gözyaşlarını sildi ve içeri girdi. Adamın kasları onun peşin-
den koşmak için sızlıyordu. Ama sonra ne olacaktı?

Otuz Sekizinci Bölüm

JESSICA, LUKE'A HER şeyi anlatmanın onu özgür kılacağını sanmıştı. Öyle olmadı. Sözleri yüksek sesle söylemesi, bizzat duyması ve olayları yeniden yaşaması sadece deliliğini, birinin sevgisine ne kadar layık olmadığını doğrulamıştı. Dünyanın en güçlü ve kendine güvenen kadını olabilirdi ama bu onun geçmişi değiştirmeyecekti, gerçeği değiştirmeyecekti. Edwin Harvey, Claire'in hayatını aldığı gün kendi kaderini belirlemiş; Jessica da kendi kaderini adamın hayatını aldığı gün mühürlemişti. Aşk ve normal insanların hayalini kurduğu türden bir mutluluk olmadan yaşamaya mahkûmdu. Bu onun hayatıydı; onun hapishanesi.

Eve giderken alkol almak için durdu; fakat en sevdiği şarap yerine... Bira. Biraya ihtiyacı vardı. Altı paket Heineken ona teslimlendi. Doğru seçim gibi görünüyordu, sevdiği ama asla gerçekten sahip olamadığı adama bir övgü. İlk şişenin tadı çış gibi geldi, ikincisi de öyle. Üçüncüsünde, tat alma tomurcukları geri kalanı

için heyecanla titreşti ve yudumu, akışkan bir analjezik gibi bo-
ğazından aşağı indi.

Oturma odasının zemininde ceset pozisyonunda yatıp tavan
vantilatörüne baktı. Üzerine yatmaya çalıştığında kanepe hare-
ket etmiş olmalıydı. Aynı şekilde soğuk zemin, sıcak ve karınca-
lanan teninin altında cennet gibiydi.

“Neden gittin?”

“Jones?” Güldü. Gülmekten çok ağlamak gibiydi. “İçeri girdi-
ėini duymadım.”

Kapı çarparak kapandı.

“Evet. Bunu duydum.” Tavan vantilatörü onu transa sokmuş-
tu. “Neden gittim? Hmm... Seni sevdiğim için ayrıldığımdan ol-
dukça eminim.” Bir kahkaha daha... “Siktir, bu harika, değil mi?
Sen, genç bir kızken öpüşmek için elimin tersini kullandığımda
hayalini kurduğum çocuksun.” Vantilatöre gülümsedi. O da gü-
lümseyerek karşılık verdi. “Bahse girerim kızların bunu yaptığını
bilmiyordun. Eh, yapıyorduk; elimizin tersi, bir yastık, duvar,
birbirimiz...”

Luke onun üzerinde durdu, ayaklarını beline sardı ve bir tanrı
gibi ona bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu. “Diğer kızları
mı öptün?”

Jessica dudaklarını birbirine bastırdı ve gülümsedi. “Hâlâ er-
kek olmana bayılıyorum, Jones. Duvarı öptüğümü söylediğimi
duydun mu?

“Kaç kızı öptün?”

“Emin değilim. Sen kaç kızı öptün?”

“Sadece önemli olan birini öptüm.”

Bu yorumun kalbine dokunmamasına birkaç şişe Heineken
vardı. “Birini gerçekten seviyorsan onu özgür bırak derler. Seni

özgür bırakıyorum, Jones. Bu benim için çok büyük bir adım. Seni sevmeseydim, seni yanımda tutar, kullanır, istismar eder, sonra da bir kenara atardım.”

“Eh, ben buradayım ve gidemem.”

“Neden?”

“Çünkü bira içiyorsun ve bizzat kendin bunun bir yardım çağrısı olduğunu söylemiştin. Bana ihtiyacın var. Çantam nerede?”

Jessica gözlerini kıstı. “Ne?”

“Burada bıraktığım çanta. Nerede?”

“Girişteki dolapta.”

Luke eğilip onu yakaladı ve omzunun üstüne attı.

Jessica gülerek, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Genç adam girişteki dolabı açtı ve çantayı aldı.

“Jones, cevap ver bana!”

“Sus!” Luke, kadının kıcına şaplak atarak yatak odasına devam etti.

“Lanet olsun, Jones! Bana şaplak atmadın, değil mi?”

“Attım ve eğer susmazsan tekrar atacağım.” Onu yatağına fırlattı. “Daha fazla soru yok. Kıyafetlerini çıkar.”

Jessica başını iki yana salladı. “Sana söyledim, bunu yapmam. Ve yardım çağrısının cevabı bu değil.”

Luke, çantanın fermuarını açıp içindekileri karıştırdı. “O zaman onları senin üzerinde deneyeceğim.”

“Ne? Ben bundan bahsetmiyorum...”

“Arkana yaslan.” Kelepçeleri ve ipi yatağa fırlattı. “Birini seç.”

Genç kadın onlara baktı ve sonra bakışlarını Luke’a çevirdi.

“Neden sana boyun eğeceğimi düşünüyorsun?”

Luke onu ayak bileklerinden tuttu ve vücudunu yatağın ortasına gelecek şekilde çekti. “Çünkü bana güveniyorsun.”

Kadın altındaki çarşafı kavradı. “Ama kendime güvenmiyorum.”

“Konu bu. Güvenmek zorunda değilsin.”

“İp?” Adam bir ayak bileğini tuttu.

Jessica gerildi. Kısa bir bakışma yaşadılar.

Luke bir uyarı, bir söz gibi, “Bu olacak... *Biz* olacağız,” dedi.

Genç kadın bacağına rahatlatıp *bu* kısma boyun eğdi. *Biz* kısmı hâlâ soru işaretiydi. Luke bacaklarını yatak direğine bağladı, dizlerini biraz olsun bükecek kadar pay bıraktı.

Jessica yatağa dört noktadan bağlandıktan sonra bağlarını çekti. Hiçbir yere gitmiyordu.

“Öpücük. Benden mi bahsediyordun? Önemli olan tek şey benim öpücüğüm mü?”

Luke eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük bırakırken gömleğinin düğmelerini çözdü. “Evet,” diye fısıldadı.

“Bu, hiç konuşmadığımız eski nişanlın hakkında ne diyor?”

Genç adam gömleğinin düğmelerini çözmeye devam etti, kaşları düşünceyle birbirine yaklaştı. “Yeterince önemli olsaydı *eski nişanlım* değil, *karım* olurdu.”

“Ama onu sevdin mi?”

“Tabii ki.” Gömleğini komodinın yanındaki sandalyenin üzerine bıraktı.

“Ama beni daha çok mu seviyorsun?”

Adamın bakışları –Meksika dalgası yapan bir stadyum kalabalığı gibi– Jessica’nın teninde bir ürpertir dalgası yarattı. “Kesinlikle.”

Genç kadının bir sonraki nefesi göğsünde sıkıştı. “Bunu kas-
tetmiş olamazsın.”

Luke’un gözlerinde öyle bir hüznün vardı ki... “Onu sevdim,
bu yüzden kelime aniden senin için anıtsal olarak yetersiz geli-
yor. Ona sevgimi verdim ama sen... Sen onu aldın. Her şeyi al-
dın. Hiç seçeneğim olmadı. Hayatıma girdin... Kalbime girdin,
senden önce olduğum adama dair tüm algımı mahvettin. Seninle
olmak günümün en güzel kısmı... Her gün. Sorunlu olduğunu
sanıyorsun ama değilsin. Öyle olsaydın da... Fark etmezdi. Her
parçanı seviyorum.”

“Luke...” diye yalvardı.

“Şşş... Seni sevmeme izin ver. Bu çılgın dünyada bir anlam ifa-
de ettiğimizi sana göstermeme izin ver.” Çantasından makası aldı.

Jessica bağlarını çekti. “Hayır! Kıyafetlerimi çıkaracağım.”

Kafasını iki yana salladı. “Bence böylesi daha iyi.”

“B-ben derimin herhangi bir yerine bıçak değdirmenin iyi bir
fikir olduğunu düşünmüyorum. Ve bu pahalı bir elbise.”

“Hepsinin yenisini alırım.” Dizinin hemen üstünde, elbise-
sinin altındaki teni öptü. “Sana vermeyeceğim hiçbir şey yok.”
Biraz daha yukarıdan öptü. “Senin için yapmayacağım şey yok.”

Adamın dili teninde gezinirken, “Luke...” diye inledi Jessica.

“Şimdi, bana güveniyor musun?”

Jess onun delici bakışlarıyla karşılaştı ve elbisesini kesmeye
hazır olduğu makasa baktı. Öyleydi. Luke kesinlikle, *kesinlikle*
onun her şeyiydi. Sertçe yutkunarak başını salladı.

Elbisenin ortasını kesti ve kadın gözlerini kapattı. Korkunç,
canlandırıcı ve aynı zamanda çok baştan çıkarıcıydı. Elbisesi, son
makas hareketinin ardından, altında kalan kumaş artıklarından

başka bir şey değildi. Üç makas darbesinden sonra sutyeni kaybordu ve ondan sonra iki darbeye külotu da onu takip etti. *Onun* dışında her şeyi kesmişti.

“Güzel gözlerini aç.”

Jessica gözlerini kırıştıtararak açtı. Makas gitmişti.

“Sen...”

Göğsü gergin bir kahkahayla titredi. “Klişe olma, Jones. Ne söyleyeceksen söyle, önemli olsun, çünkü rahatlık alanımdan o kadar uzaktayım ki kaçmak için kendi uzuvlarımı koparabilirim.” Gergindi, korkmuştu, tahrik olmuştu ve âşıktı... Çok âşıktı.

“Sen...”

“Ben kendi yatağıma bağlıyken bunu tatlı ya da duygusal hale getirme.”

Luke sıırttı. “Sen...”

“Tanrı’ya yemin ederim ki Jones, eğer beni ağlatırsan ve çok-gü-zelsin-çocuklarımin-annesisin saçmalıklarıyla gururumun son kı-rıntısını da çalmaya çalışırsan sikini kırarım. Anlıyor musun?”

Luke parmağını ayaklarından birinin iç kısmında gezdirince genç kadın sarsıldı. Genç adam diğer ayağına da bunu yapıp aynı yanıtı aldı. Yatağın ayakucuna doğru eğilerek dirseklerine yaslandı; yüzü, kadının cinsel organından birkaç santim ötedeydi. Jessica onu görmek için çenesini eğdi ve dört bağ da beklen-tiyle gerildi.

Luke gülümsedi. Gülümsemesi yaramazlıkla doluydu. Kasıklarının iç kısmını öptü. “Sen...” –diğer tarafı öptü– “...bir güzel becerileceksin.” Dünyanın en kurnaz gülümsemesi.

“J-Jones!” diye bağırdı Jess, adamın ağzı onu kaplarken vücudu yatakta bir yay çizmişti.

Luke onun hassas etine karşı mırıldandı. Jessica'nın kanatma ihtiyacı öfkeyle büyüyordu. Tam kontrol altındaydı. Savunmasızlık, hâlâ sahip olduğu azıcık akıl sağlığını da tehdit ediyordu.

"Çok fazla... Yapamam." Kalbi korkuyla göğsünde çarptı. Dalgalarla doruğa ulaşan, yoğunluğu artan zevkle savaştı.

"Öp beni, lütfen..."

Luke'un eli ağzının yerini aldı; avucu klitorise bastırırken iki parmağı kızın içine kaydı.

"Öp beni!" zorlu nefesler arasında talep etti.

Ağzı vücudunda gezinirken, "Öpüyorum," diye mırıldandı. Her santimine güzel, eziyetli bir saygı duruşunda bulundu.

"Bu... Bu kötü bir fikir." Genç kadının sesi, felç edici bir endişeyle zehirlenmiş zevkin baskısı altında çatladı.

Luke dilini meme ucunun üzerinde gezdirdi.

"Aman Tanrım... Dur... Ağzım... Ağzının benimkinde olmasına ihtiyacım var."

Luke göğsünü sıktı; emdi, ısırdı ve inledi.

"Şimdi!"

Adam güldü. Piç güldü. "Tanrım, seni seviyorum. Bunun seni öldürdüğünü biliyorum ama suçluluk duymaktansa ihtiyaçla işkence çekmeni tercih ederim."

Parmakları onu tüm kontrolünü kaybetmeye yaklaştırdığında, altında kıvrandı.

"Öp beni."

Luke, "Ağzından değil," diye fısıldadı kulağına.

"Seni ısırmayacağım."

"Isıracaksın."

Luke, dilini kadının boynundan aşağı sürükledi.

"Siktir... Hayır... Dur. Gelemem."

Genç adam neredeyse tüm fiziksel kontrolünü elinden almıştı. Gerisini de alırsa tamamen paramparça olurdu.

"Lütfen..." Tek bir gözyaşı yüzünden aşağı süzülde.

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Bana her şeyi vereceksin." Parmaklarını dışarı kaydırde ve klitorisini emdi.

"Hayır!" Yatağının direkleri, onun sıcak, ıslak ağzına karşı sarsılırken -her şeyini kaybederken- itirazla gıcırdıyordu. Zevk öyle acı vericiydi ki. Sıcak gözyaşları Jessica'nın yanaklarından aşağı süzülde.

Luke doğruldu ve dizlerinin arasına diz çöktü. Pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı kaydırırken Jessica daha fazla gözyaşı döktü. Ereksiyonunu yakalayarak birkaç kez ileri geri yaptı; bu, adama o kadar karanlık ve ürpertici bir görünüm verdi ki Jessica titredide.

"Seni beni aldığın şekilde alacağım; sürprizle, amansızca ve bütünüyle."

Jessica, adamın çeliksi gözlerinin, kaslı teninin sert hatlarının ve aletinin sadece birkaç santim ötedeki daha fazla acı ve zevk vaadinin ötesinde, o kadar çok sevgi ve hayranlık gördü ki daha fazla gözyaşı yüzünden sel gibi aktı. Gözlerini kapatarak başını salladı.

"Ah!" Jessica, Luke kalçalarını kaldırıp tek bir hızlı itişle içine girdiğinde inledi.

"Siktir," diye inledi Luke, birkaç saniye duraklayarak.

Beklerken, beklerken nefesleri hızlı ve sığ geldi.

"Jessica?"

Genç kadın gözlerini açtı, önce içine tamamen girmiş son derece seksi haline baktı. Sonra da bakışlarıyla karşılaştı.

“*Bunun olduğunu... Bizim olduğumuzu kabul etmene ihtiyacım var. Beni hissetmene, görmene, güvenmene ihtiyacım var.*”

Jessica titrek bir nefes aldı. “Tamam,” diye fısıldadı.

Luke yavaş ritim hızlanana kadar geri çekildi ve tekrar tekrar itti. Daha hızlı. Daha güçlü. Daha çaresiz.

Her geçen saniyede Jessica’nın kasları teker teker gevşeyip teslim oldu; ta ki kendi bedeninin nerede bitip onunkinin nerede başladığını artık anlayamayınca kadar. Luke hareketlerini yavaşlattı ve genç kadının ayak bileklerini çözdü. Sonra öne eğildi ve ellerini serbest bıraktı. Tereddüt etti.

“Şimdi... Kendine güven,” diye fısıldadı, vücudunu kendine doğru çekerek.

Jessica kollarını onun boynuna doladı; Luke onu öptü. *Luke* ona güveniyordu. Her ikisi de mutlak teslimiyette kontrolü bulan bütünleşmiş iki beden olarak hareket etti.

Başka bir orgazmın eşiğine yaklaşan Jessica, yeniden bir panik havası hissetti. “Ben-ben yakınım. Ya eğer...”

“Sana sahibim; sana her zaman sahip olacağım.” Direniş duvarları tatlı bir rahatlamayla, tatlı bir teslimiyetle yıkılırken, Luke onu tam bir adanmışlıkla öptü.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

KNIGHT

LILITH PEK GÜNEŞ görmemişti ama yanaklarına hoş bir pembelik gelmişti. Jillian ona bir bardak daha çay koydu ve uzattı.

“Teşekkür ederim.” Gülümsedi ve görünüşe göre bir saatten fazla süre sonra gözlerini kırptı.

“Kızarıyorsun.”

Lilith eliyle kendini yelpazeledi. “Ah, evet öyle. Senin ateşli hikâyenle bir ilgisi olabilir.”

Jillian gülümsedi. “Luke’la aramızdaki şey... Bu dünyaya ait değildi.” Anılar acı vericiydi ama kalbinin büyük bir kısmını kaplıyorlardı; onlarsız boş bir kabuk gibi hissedirdi.

“Yani seni yöntemlerinden kurtardı mı?”

“Hmm, o zaman öyle görünüyordu. Bana kendime nasıl güveneceğimi öğretti ama daha sonra güvenin ona bağlı olduğunu öğrendim. O olmadan, bir nevi... Kaybettim.” Jillian kaşlarını çatı.

“Belki çavuşun seni bağlaması gerekiyordur.” Lilith göz kırptı.

Jillian dudaklarını yana doğru büktü. “Hayır. İyi sebeplerden dolayı AJ’in yanında kendime güvenmiyorum. Ancak AJ’le birlikteyken Luke’a bağlanmaya çalışıyorum.”

Lilith'in gözleri büyüdü.

Jillian sırtıttı. "Kulağa kötü geliyor. Biliyorum. Luke'un kafamdaki sesi beni sakinleştiriyor. AJ karşısında gardımı tamamen indiremem ama kendimi, tepkimi kontrol etmeye çalışıyorum. Temelde ona uygun bir tepki vermeye çalışıyorum ki bu zor; çünkü AJ ve onun TSSB sorunu tahmin edilemiyor."

"Ah, daha mı kötüye gidiyor?"

"Hayır. Şey, kesin olarak söyleyemem. Migrenleri daha sıklaşmış gibi ve bazen ruh hali darmadağın ama AJ'yi hep bu haliyle tanıdım. Bu yüzden gerçekten en iyi yargıyı veremem."

Lilith düşünceli bir şekilde başını salladı. "Sana sahip olduğu için şanslı."

Jillian gülümsedi. "İkimiz de öyleyiz."

JILLIAN, TAKINTILI BİR HIZLA ona bu mesajı kimin gönderdiğini bulmaya çalışan sevgili erkek kardeşinin yanına geldi. Knox'un olası tehdidi reddetmesi onu kızdırmıştı. Knox'la ilgili birçok şey onu kızdırıyordu.

"Her şey sikik bir çıkmaz sokak."

Jillian, "Belki de yanlışlıkla bana gönderilmiştir. Yanlış numara mıdır yani," diye mırıldandı AJ'ye mesaj gönderirken.

Jillian: Akşam yemeği planımız hâlâ geçerli mi?

Erken saatlerde, Lascivio partisinden önce birlikte yemek yemek için ona mesaj atmıştı.

"Ortalama bir insanın izi sürülemez bir numarası olmaz. Ne yaptığını biliyorsan, özel numaralara bile sızmak kolaydır."

AJ: Akşam yemeği mi?

Jillian: Evet... Tay yemeği konusunda anlaştık.

AJ: Doğru, üzgünüm. Uzun bir gün.

Jillian: Eve yakın mısın?

AJ: Evet, bir saat sonra görüşürüz.

Jillian: Tamam.

“Pekâlâ, bu gece AJ’le yemeğe gideceğim. Bence bizimle gelmelisin. Dışarı çıkıp birkaç saatliğine beynini kapatman gerekiyor.”

“Hayır, teşekkürler. Fazla gerginim. AJ sana yanlış bir şekilde baksa bile beni kızdıracak. Senin boktan ilişkine zorunda kaldığımdan daha fazla tanık olmasam daha iyi...”

“Gerçekten güzel, Jack. Boktan ilişkilerden bahsetmişken... Susam Sokağı kızı nasıl?”

“Bitti.” Jackson, dizüstü bilgisayarının tuşlarına vurmaya devam etti.

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Ne oldu? Bay Snuffelupagus’u Play-Doh oyun hamuruyla büyötmek mi istedi? Yoksa annesini Siyah İnci’nin üzerinde becerdin mi?”

Jackson kafasını kaldırdı. “Birincisi, Bay Snuffelupagus’u beş yaşımızdan beri görmedin. Görmüş olsaydın, hiçbir şekilde o anlamda büyötmeye ihtiyacım olmadığını bilirdin. İkincisi, piyanomun üzerinde seks yapmayacak kadar saygım var.”

“Kadına değil, piyanona saygı, değil mi?”

“Evet.”

“Tipik. AJ eve gelmeden dış alacağım. Sanırım bu akşam yemekte tek başınasın.”

"Greta beni akşam yemeği ya da herhangi bir öğün için süresiz olarak evine davet etti. Ve *gerçekten* çok iyi yemek pişirebiliyor."

Jillian banyonun kapısını kapattı. "Evet, evet... Öyle duydum," diye homurdandı kendi kendine.

Sıcak duşa girip gözlerini kapatırken, suyun üzerinden yağmur gibi akmasına izin verdi. Kendine Luke'la o günü –yatak, ip-ler, hayatında yaptığı en duygusal seks– hatırlama izni vermeyeli aylar olmuştu. Hayatında ilk kez o gün *sevişmişti*.

Elinin bacaklarının arasında kaymasına izin vererek, adamın vücuduna dokunma şeklini tekrarladı. Yatağında vücutlarının her yerine hayran kalarak saatler geçirmişlerdi. Ham cinsel ihtiyacı. Seksti. En güzel kaderdi. Tapınan bir aşkı... Hayatta bir kez yaşanabilecek bir aşk. Duvara yaslandı ve Luke için son bir orgazm yaşarken yumuşak bir inlemenin dudaklarından kaçmasına izin verdi.

Duştan Jillian Knight olarak çıktı: Kendi hayatını, kendi aşkını bulma görevinde olan bir kadın. Bu yolculukta ilerlemek için AJ'le birlikte bir Tayland restoranında, *kumaş* mendillerle akşam yemeğinden daha iyi ne olabilirdi?

"Ne düşünüyorsun?" Jillian kısa ve siyah, sırt dekoltesi elbisesi ile topuklu ayakkabıları içinde döndü.

Jackson barfıksten atladı. "Akşam yemeği için mi yoksa bu gece çalışmak için mi?"

"İkisi birden."

Kardeşi başını salladı. "Evet, bunu akşam yemeğinde giyersen işe gidemeyeceksin. AJ yaşlı bir adam ama aralıksız 'Aric James' cıgıllıkların sayesinde aletinin hâlâ işe yaradığını anladım."

"Yani seksi göründüğümü mü söylüyorsun?"

Jackson'ın yüzü ekşi bir ifadeye büründü. "Hayır. Tanrım hayır!"

"Ama kız kardeşin olmasaydım benimle kesin yataydın, değil mi?"

"Tanrı aşkına, Jill!"

Kuşkusuz hasta ve sapık kız kardeş, topuklu ayakkabılarının üzerinde döndü ve AJ'in aracını görüp göremeyeceğine bakmak için ön kapıya gidene kadar kıkırdadı. Yirmi beş derecelik akşam, onu verandada oturarak beklemeye davet etti. Yarım saat gecikmişti. Topuğuyla betona hafifçe vurdu, muhtemelen akşam yemeğini kaçıracakları için biraz üzüntü ve büyük bir hayal kırıklığı hissetti. Partisi için yedide dönmesi gerekiyordu.

"Ekildiğimi hissediyorum, çavuş. Yedide çalışmak zorundayım ve günah işlemek için giyindim. Senin kaybın, dostum." *Sonlandır'a* bastı ve eve geri döndü.

"Bu hızlı oldu. Viagra'sını almayı mı unuttu?"

"Ne komik, seni ahmak. Bugün tam bir erkek gibi davranıyor, tıpkı sen. Ben hatırlatana kadar planlarımız olduğunu bile unutmuş gibiydi. Şimdi de geç kaldı, telefonuna cevap vermiyor ve beni geri aramadı."

"Üzgün müsün yoksa endişeli mi?"

"İkisi birden." Kaşlarını çattı. "Ama kızgın olmaktan çok endişeliyim."

Jackson kıkırdadı. "Dünyama hoş geldin."

Topuklularını çıkardı ve yanındaki sandalyeye çöktü. "Bu endişelenme işi berbatmış. Bu yüzden onu çok sık yapmıyorum."

Telefonu çaldı.

Jackson'ın kaşları çatıldı. "İşte aradı."

Jillian telefonuna baktı. "O değil." Parmağını ekranda kaydırdı.

"Merhaba?"

"Jillian, ben Cage."

"Selam, n'aber?"

"Babam... Az önce hastaneden bir telefon aldım. Bir kaza geçirmiş."

"Aman Tanrım." diye fısıldadı.

"Şimdi oraya gidiyorum. Hemşire durumunun stabil olduğunu söyledi; ancak bunun dışında yaralanma boyutu hakkında ayrıntılı bilgi veremedi. Şimdi bazı testler yapıyorlar."

Jillian, Cage'in verdiği hastane bilgilerini not aldı. Ardından çantasını alıp ayakkabılarını giydi. "Orada görüşürüz."

Jackson ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"A!... Bir kaza geçirmiş." Etrafa baktı. "Lanet olsun! Çantam nerede?"

Jackson çantanın askısını çoktan Jillian'ın omzuna asmıştı. "Seni oraya götürsem iyi olur."

Jillian içini çekti, gözlerini kapattı ve başını salladı.

BEKLENDİĞİ GİBİ, CAGE'DEN ÖNCE geldiler ve aileden olmadıkları için AJ'in durumu hakkında onlara herhangi bir bilgi verilmedi.

"Karısı olduğumu söylemeliydim." Jillian bekleme odasında volta attı.

Jackson, "O konuya girme bile," dedi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye mırıldandı.

"Jillian." Döndü. Cage asansörden indi.

Kadın kaşlarını çatı. "Bana hiçbir şey söylemiyorlar." Cage ona sarıldı.

"Burada bekle." Cage hemşire masasına gitti ve sonra geri geldi. "Testleri bitirmişler, şimdi odadaymış. Benimle gelebilirsin."

Jillian tekrar Jackson'a baktı.

"Burada iyiyim."

"Babam... Az önce hastaneden bir telefon aldım. Bir kaza geçirmiş."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Şimdi oraya gidiyorum. Hemşire durumunun stabil olduğunu söyledi; ancak bunun dışında yaralanma boyutu hakkında ayrıntılı bilgi veremedi. Şimdi bazı testler yapıyorlar."

Jillian, Cage'in verdiği hastane bilgilerini not aldı. Ardından çantasını alıp ayakkabılarını giydi. "Orada görüşürüz."

Jackson ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"AJ... Bir kaza geçirmiş." Etrafa baktı. "Lanet olsun! Çantam nerede?"

Jackson çantanın askısını çoktan Jillian'ın omzuna asmıştı. "Seni oraya götürsem iyi olur."

Jillian içini çekti, gözlerini kapattı ve başını salladı.

BEKLENDİĞİ GİBİ, CAGE'DEN ÖNCE geldiler ve aileden olmadıkları için AJ'in durumu hakkında onlara herhangi bir bilgi verilmedi.

"Karısı olduğumu söylemeliydim." Jillian bekleme odasında volta attı.

Jackson, "O konuya girme bile," dedi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye mırıldandı.

"Jillian." Döndü. Cage asansörden indi.

Kadın kaşlarını çatı. "Bana hiçbir şey söylemiyorlar." Cage ona sarıldı.

"Burada bekle." Cage hemşire masasına gitti ve sonra geri geldi. "Testleri bitirmişler, şimdi odadaymış. Benimle gelebilirsin."

Jillian tekrar Jackson'a baktı.

"Burada iyiyim."

Kardeşi başını salladı.

Odaya girdiklerinde doktor çıkmak üzereydi. Adam onlara kasvetle baş salladı.

"Baba. Tanrım, iyi misin?"

AJ'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Başına gazlı bez sarılmıştı ancak görünürde başka yara bere yoktu. Jillian birkaç adım geride durarak onlara alan tanıdı.

"Evet, önemli bir şey yok. Birkaç dikiş..." –başının yan tarafını işaret etti– "...ve hafif bir sarsıntı."

Cage'in omuzları gevşedi.

"Ne oldu?"

"Aptalın biri bana çarptı. Zavallı aracımı hurdaya çevirdi." AJ, Jillian'ın gözlerine bakamıyormuş gibi kısa bir bakış attı.

Bir şeyde tuhafılık vardı.

"Seni ne zaman eve götürebilirim?"

"Yarına kadar değil. Beni gözlem ve birkaç test daha yapmak için tutuyorlar."

"Peki. Büyükannemi ve büyükbabamı arayacağım."

AJ başını salladı ve Jillian'a hızlı bir bakış daha attı.

"Onları bekleme odasında arayabilir misin? Jillian'la konuşmam gerek."

"Elbette." Cage, babasının omzunu hafifçe sıktı. "İyi olduğun için çok rahatladım."

Kapı kapandığında Jillian, AJ'ye doğru ilerledi. "Haklı olarak senin için endişelendim."

AJ onun elini tuttu. "Üzgünüm. Seni endişelendirmek istemedim." Zorla gülümsedi. "İnanılmaz görünüyorsun. Her zamanki gibi çok seksi."

Kadın yatağın kenarına oturdu. AJ elini onun çıplak dizine koydu. "Sırf beni bu geceki Lascivio partime gitmekten alıkoy-mak için bir sarsıntıya ve birkaç dikişe katlandıysan, seninle uzlaşabilirdim."

Adam gülümsedi. Bir kez daha zorlama, gergin bir gülüm-semeydi. Birinin aklında birbirine çarparak uçuşan milyonlarca düşünce dolandığı zaman olduğu gibi...

"Sorun nedir?" Jillian avucunu onun yanağına dayadı, baş-parmağını sakallı çenesine değdirdi.

"Sana bir şey söylemem gerek."

Bilmeseydi ya da onun o sert kişiliğini tanımasaydı gözlerin-deki donukluğu gözyaşları sanırdı.

"Peki. Beni korkutuyorsun... Sadece söyle."

AJ başını salladı. Yüzündeki acı, söylenmemiş sözlerinin ağır-lığını taşıyordu. Bunları söylediğinde hem sesi çatladı, hem de kendisi yıkıldı. "Jillian... Seni seviyorum."

Devam edecek...